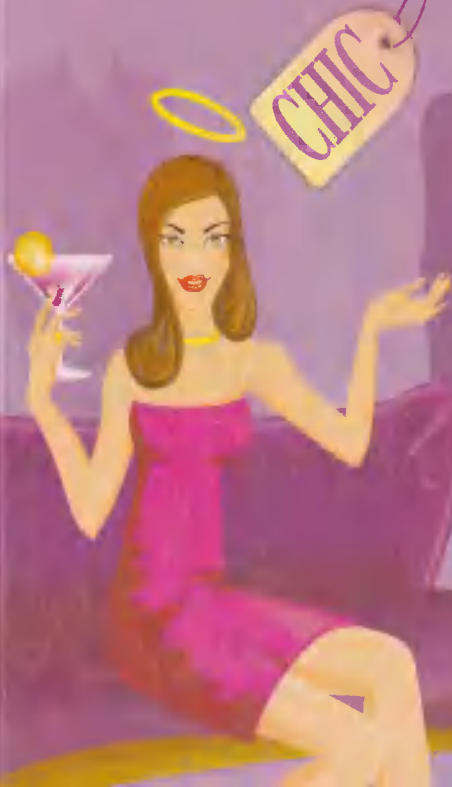

Catherine
ALLIOTT

*Nu-s genul ăsta
de fată!*

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Catherine Alliott, *Not that kind of girl*

Copyright © 2005 Catherine Alliott

All rights reserved

First published in 2005 by REVIEW, an imprint of Headline
Book Publishing

© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 ;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALLIOTT, CATHERINE

Nu-s genul ăsta de fată! / Catherine Alliott ; trad.
de Delia Ungureanu. - Iași : Polirom, 2009

ISBN : 978-973-46-1298-7

I. Ungureanu, Delia (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Catherine
ALLIOTT

Nu-s genul ăsta
de fată!

Traducere din limba engleză și note
de Delia Ungureanu

POLIROM
2009

Una dintre cele mai apreciate scriitoare britanice ale momentului și preferata celebrei Marian Keyes, **Catherine Alliott** s-a născut și a crescut în Hertfordshire. După absolvirea universității Warwick, a lucrat la o agenție de publicitate din Londra, apoi s-a mutat în Hertfordshire, unde s-a dedicat în întregime scrisului și familiei. Primul ei roman, *The Old-Girl Network* (1994), a fost inclus în WH Smith Fresh Talent Promotion și a devenit imediat un bestseller internațional, ca și romanele ulterioare, dintre care amintim: *Going Too Far* (1994), *The Real Thing* (1996), *Rosie Meadows Regrets...* (1998), *Olivia's Luck* (2000), *The Wedding Day* (2004) și *A Crowded Marriage* (2006; Polirom, 2008).

Nu-s genul ăsta de fată! (2005) prezintă criza sentimentală și familială a unei femei de (puțin peste) treizeci de ani. Părăsită la altar de logodnicul ei, Henrietta Tate își regăsește echilibrul și fericirea alături de șeful ei, Marcus, cu care se căsătorește și are doi copii încântători, o minunată fermă în Kent și un apartament cochet la Londra. Punând familia pe primul plan, Henrietta este bucuroasă să stea acasă și să se ocupe de gospodărie, însă după plecarea copiilor la internat viața la țară i se pare lipsită de farmec. Perspectiva de-a deveni asistenta personală a unui istoric celebru și extrem de arătos pare o idee minunată, însă o greșeală absurdă, agravată de mândria soțului și imposibilitatea unei comunicări reale, amenință să-i destrame căsnicia. Iar revenirea logodnicului din tinerețe – la fel de fermecător și, mai ales, la fel de îndrăgostit de Henrietta – nu face decât să complice și mai mult lucrurile. Galeria de personaje amuzante și temperamentale, suspansul acțiunii și stilul debordând de umor al scriitoarei sînt ingredientele care fac din *Nu-s genul ăsta de fată!* o lectură savuroasă și pasionantă.

*Finilor mei,
James, Isobel, Eleanor, Catherine,
Sam, William și Hugo*

Capitolul unu

— Hei, mamă, ce s-a întîmplat?

Angus a vîrît capul pe ușa camerei copiilor și mi-a văzut fața. Mi-am șters în grabă ochii umezi de halatul de casă din prosop și l-am strîns bine în jurul meu în timp ce mă așezam pe canapea.

— O, nimic, dragul meu, am respirat adînc, întorcîndu-mă cu spatele.

— Ce e? m-a întrebat el intrînd. Ce s-a întîmplat?

— Ei bine, e vorba de faptul că..., mi-am trecut limba peste buze. Iar au prins-o pe Tasmin furînd din magazine.

— Iar?

— Da, și ai aflat că e însărcinată?

— Serios?

— O, Doamne, da, nu știai? m-am întors spre el, făcînd ochii mari. *Da!* O să aibă un copil cu Jeff. Cînd poliția a venit s-o interogheze, am crezut că Jeff o să se înfurie, dar nu, a fost un dulce. Absolut dulce. A luat-o în brațe și tot tacîmul, i-a zis că o să fie alături de ea la proces și... of, nu mai știu, am spus, scoțînd o batistă din buzunar și suflîndu-mi nasul cu putere. Cred că asta m-a făcut să plîng.

Angus mă privea din ușă:

— Ești tristă.

— Nu, nu sînt, dragule. Sînt bine.

M-am ridicat brusc și mi-am încălțat papucii.

— Nu, vreau să spun că ești patetică. Nu prea ieși în oraș, mamă.

— Angus, a fost o scenă de-a dreptul mișcătoare, OK? am sărit eu, repezindu-mă spre televizor ca să-l închid. Dacă ai avea un dram de simț artistic în tine, ți-ai da seama că scena asta din viața de zi cu zi poate fi teribil de mișcătoare. Întreabă-l pe Harold Pinter.

— Ce? Ți-a cu *Home and Away*? a rîs zgomotos. Las-o moartă. Deci cu asta te ocupi în timp ce noi sîntem la școală? Stai tolănită în fața televizorului și te uiți la telenovele?

— Evident că nu, m-am indignat. Am venit numai să-l închid, tu ai stat „tolănit“ în fața lui toată dimineața!

— Mă rog, dacă zici tu. Vezi că a venit Penny. Tocmai i-am văzut mașina coborînd pe alee. Probabil că parchează chiar în momentul ăsta.

M-am holbat la el îngrozită.

— Deja? am strigat.

L-am împins la o parte și am alergat în bucătărie, strîngînd la piept halatul albastru de baie care flutura în urma mea.

— Nu trebuia să apară înainte de prînz!

Am privit neîncrezătoare pe fereastră, în timp ce, așa cum era de așteptat, Range Roverul albastru metalizat al lui Penny, fără o urmă de praf londonez, executa o întoarcere perfectă din trei mișcări pe pietrișul de-afară. A dat în marșarier sub fereastra bucătăriei și a parcat cu pricepere aproape de ușa din spate, chiar lîngă ghivecele mele cu flori, care în

perioada asta a anului ar fi trebuit să fie o orgie de culori tomnatice, dar care, în schimb, cu ochii lor goi de pământ larg deschiși, arătau mai curînd ca niște exponate semnate Damien Hirst.

— *E* practic prînzul, mamă. E doișpe și zece.

— Serios? O, Doamne! am exclamat uitîndu-mă îngrozită la ceas. Cum a trecut dimineața?

— În cazul tău, s-a scurs pe tuburile catodice. Apropo, a sunat tata să întrebe dacă ai luat gardul de sîrmă pe care l-a comandat de la magazinul fermei.

— Nu, nu i-am luat gardul ăla blestemat. Cînd își închipuie că mai am timp să fac și asta, între hrănitul caprelor și tăiatul ghearelor găinilor lui de Bantam? Acum, șterge-o. Trebuie să mă îmbrac înainte să apară Penny.

Am fugit de la fereastră, năpustindu-mă pe scările din spate, dar în grabă m-am împiedicat de bastonul de crichet al lui Angus, proptit cu viclenie de masa din bucătărie. Străduindu-mă să nu cad, mi-am lovit gamba de piciorul mesei, am înjurat ca un birjar și am strîns cu putere din ochi, văzînd stele verzi. Cînd i-am deschis din nou, am văzut-o pe Penny intrînd ca o adiere pe ușa din spate, cu părul blond tuns scurt strălucind în soarele blînd de octombrie, cu rujul sclipind și brațele pline de flori. S-a oprit din mers, radiind de plăcere la vederea lui Angus:

— Dumnezeule mare, finul meu preferat! Ce naiba cauți aici? Nu m-așteptam să dau peste tine la un prînz al fetelor din mijlocul săptămîinii. Sper că nu te-au exmatriculat, hoțoman mic, nu-i așa?

A rînjit cînd ea i-a ciufulit bretonul aranjat în formă de țepi.

— Vai, scuze, i l-a așezat ea la loc în grabă. Cred că ai stat toată dimineața să-l faci atît de țeapăn, nu?

— Dacă vrei să știi, chiar am stat. Nu, n-am fost exmatriculat, deși săptămîna trecută am scăpat la mustață. Glumeam, a adăugat grăbit, văzînd că mă întunec la față. Sînt într-o mică vacanță.

— Vacanță! Dumnezeule, cu cît plătești mai mult, cu atît îți trimit pacostea mai des pe cap acasă, nu-i așa? Apropo, ți-am rămas datorare cu un cadou de ziua ta și, cum nu știu niciodată ce să-ți iau..., a zis scotocind prin geantă și scoțînd o bancnotă de 20 de lire, pe care i-a îndesat-o în mîină. Sîntem chit?

— E tare. Mersi, Penny.

S-a întors și s-a îndreptat spre scări, nerăbdător s-o dosească înainte ca maică-sa să pună mîina pe ea, ca s-o plătească pe femeia angajată cu ziua. Cam patetic, am încercat să mă țin după el.

— Mă duc să mă schimb, Pen, am ciripit vesel. Vin imediat!

Dar Pen nu fusese degeaba campioană la curse în școală, într-o clipă a străbătut încăperea, a trecut peste bastonul de crichet și m-a prins de braț.

— În ce naiba te-ai transformat? În madam Mahorcă?

M-am întors, făcîndu-mă mică sub privirea critică a vechii mele prietene, prinsă în strînsoarea ei ca de menghină. Arăta la fel de încîntător ca întotdeauna în puloverul de cașmir bleu deschis Agnès B. și pantalonii ei negri evazați.

— Dumnezeule! Ce ți s-a întîmplat? m-a măsurat din cap pînă-n picioare. Arăți groaznic.

— Serios?

— Oribil! Ești palidă, părul îți e lipsit de volum și gras și n-ai ieșit încă din halatul de baie, pentru numele lui Dumnezeu. Ești bolnavă?

Găsind o minciună convenabilă, m-am repezit s-o spun. Am respirat adânc.

— Nu m-am simțit prea grozav în ultima vreme, dar acum sînt mult mai bine, am încuviințat vitejește. Tocmai urcam să fac un duș. Dar *tu* ce mai faci, Pen? am deviat subtil discuția. Mă bucur tare mult să te văd.

I-am întors îmbrățișarea, dîndu-mi seama cu groază că încă nu mă spălasem pe dinți, iar halatul era puțin cam uzat.

— Foarte bine, mi-a răspuns strălucind, după care a părut oarecum îngrijorată. Ar fi trebuit să-mi spui că nu te simți bine, Henny, n-aș mai fi venit.

— Nu sînt tocmai *bolnavă*, înțelegi? Doar puțin deprimată.

— Ei bine, arăți înfiorător. A, astea sînt pentru tine, a zis întorcîndu-se și aruncînd cu îndemîinare florile în chiuvetă. M-am gîndit că s-ar putea să fie de prisos, dar, judecînd după halul în care se află ghivecele tale, e clar că nu. Am trecut întîmplător pe lîngă un centru superb pentru grădină în drum spre tine, e la marginea satului; ar trebui să arunci o privire. Aveam destul timp, așa că m-am strecurat înăuntru și mi-am luat toate panseluțele de iarnă. Numai albe, bineînțeles, a adăugat repede, iar eu mi-am notat în minte, în fișierul „Gust“, că panseluțele sînt frumoase numai dacă sînt virgine.

— A, iar asta e pentru Marcus, a zis aruncîndu-mi ceva mov și plin de volănașe.

— Ce e?

— O pernuță cu lavandă. Cineva de la slujbă garantează că o să-l adoarmă ca pe un prunc în câteva clipe. Nu trebuie decît s-o pui sub pernă și...

— Și totul merge perfect. Sau nu, în cazul lui Marcus, am spus eu ironic. Mersi, Penny, dar am încercat deja varianta cu lavanda. Cîtăva vreme dormitorul a mirosit ca budoarul unei fufe, însă cu prea puțin succes. Cred că acum a revenit la poțiunile chinezești.

— Aha. Deci continuă să existe o problemă?

— Ei, n-aș spune chiar așa...

Personal, eram convinsă că obsesia soțului meu în privința insomniei nu exista decît în imaginația lui. Dormisem lîngă el timp de paisprezece ani și, din cîte știam, soțul meu dormea ca un prunc, dar el era convins că doarme cam patru ore pe noapte. În fiecare dimineață, aveam norocul să primesc un raport complet despre cîte ore dormise și despre remediile – începînd cu medicamentele pe bază de plante și terminînd cu cele puternice, care trebuiau folosite numai *in extremis* – la care recursese pentru asta. În prezent, aveam chiar și o hartă a cerului pe ușa dormitorului, pe care o colora sîrguincios în toate culorile, reușind astfel să transforme literalmente lipsa de somn într-o formă de artă. Am aruncat pernuța în aer și am prins-o.

— Mersi oricum. Am s-o bag în sertarul meu cu lenjerie. Mai bine faci tu asta, cît mă duc eu să mă îmbrac.

— Atunci o să mă servesc cu ceva de băut, OK? a strigat în urma mea cînd am ajuns în sfîrșit la scări. Dacă tot am condus vreo sută de kilometri ca să te văd și mi-am luat liber de la slujbă toată ziua!

— Te rog! am strigat în chip de răspuns, neținînd cont de ironia ei și urcînd treptele două cîte două. Găsești în frigider. O, Angus! am exclamat cînd m-am ciocnit de el în capul scărilor. Vrei să-i torni lui Penny ceva de băut?

— OK, pot să mă servesc și eu?

Am făcut ochii mari.

— Nu te prosti, evident că nu. N-ai decît paisprezece ani!

— Și? Aș bea o sticlă pe zi dacă aș trăi în Franța. Mama lui Piers îi dă voie să bea cînd se duc la castelul lor din Normandia.

— Ei bine, bravo lui Piers, am pufnit, întrebîndu-mă, nu pentru prima dată, dacă făcusem bine trimițîndu-l pe Agnus la o școală unde apropierea de mica aristocrație și de copiii vedetelor de cinema îi crea iluzia grandorii.

După aceea o să vrea nu numai vinul, ci și castelul.

— Și găsește-i un pahar curat, Angus, am țipat la el în timp ce alergam către cameră.

M-am oprit. Am dat fuga înapoi pe palier.

— Nu mizeriile alea pătate de mașina de spălat vase, i-am șuierat pe cînd cobora alene scările.

— Biata ta mamă, am auzit-o pe Penny spunînd cînd Angus a intrat din nou în bucătărie. Nu se simte prea bine, nu?

— A, n-are nimic, a răspuns Angus surprins. Tot timpul arată așa. Nu-și scoate halatul decît dacă pleacă pe undeva.

Am scrîșnit din dinți, strîngînd puternic balustrada și închizînd ochii, apoi am numărat pînă la zece, în vreme ce ușa bucătăriei se închidea, acoperindu-le următorul schimb de replici. Cînd i-am deschis din nou, am rămas o clipă în picioare, privind pe fereastra imensă

din partea cealaltă a palierului. Grădina se întindea pînă în depărtare, dincolo de oribila trambulină albastră care strica peisajul, coborînd către rîul din vale, ce curgea cu repezi-ciune și era străjuit de sălcii și tei bătrîni cu frunze ruginii care se scuturau frumos în apă. De cealaltă parte a rîului, padocurile se înșirui-iau de-a lungul pantei blînde, pînă pe dealurile din depărtare, unde vacile pășteau în ținutul pur al lui Constable. O scenă pastorală fermecătoare. O idilă rurală perfectă. Cred că agentul imobiliar spusese ceva asemănător cînd ară-tase cu mîna chiar spre această fereastră :

— Priviți numai ! N-o să găsiți o priveliște mai fermecătoare decît asta și în același timp să aveți și soțul alături la timp pentru cină. Nu există nimic în jur pe kilometri întregi.

Cel puțin asta era întru totul adevărat. Nu exista nimic în jur pe kilometri întregi. Nici o păsărică. Mă rog, păsărele erau de fapt o gră-madă, însă nu exista nici un om. O casă bucolică de vis în inima ținutului Kent : o fermă în-tinsă, văruiată în alb, cu un acru de grădină, două padocuri moderne, un rîu trecînd printre ele și, ca să fie perfect, cîteva rațe presărate cu grație de către vînzător. Casa asta am ales-o chiar eu. Am cules-o din paginile re-vistei *Country Life*, la nici șase săptămîni după ce Marcus și-a scos compania la liman, cînd balanța noastră financiară și-a schimbat miraculos culoarea peste noapte, din roșu în verdele proaspăt al dealurilor din depărtare.

— Asta e ! am spus alergînd să i-o arăt în timp ce citea *Financial Times* în baia din casa noastră de la oraș, din Holland Park. Pe asta o vreau, Marcus !

I-am repetat lucrul ăsta ceva mai tîrziu, cînd am văzut-o prin geamurile bătute de ploaie

ale mașinii, în timp ce parcam la capătul drumului, dându-ne jos nerăbdători să coborâm aleea plină de gropi și călcînd prin băltoace. Nu știam cum s-o cumpăr mai repede. Era exact ce-mi dorisem întotdeauna. Mi-o dorisem atît de mult. Iar acum... Mi-am îndreptat spatele. Ei bine, acum o aveam.

Angus ieșise afară. Îl vedeam plimbîndu-se de-a lungul padocului, înalt și deșirat, cu mîinile vîrîte adînc în buzunare, cu umerii aduși, îndreptîndu-se spre hambar, unde se afla ATV-ul lui. Se ducea cu siguranță să dea cîteva ture pe cîmpuri; să urce dealurile pînă la pădure. Am zîmbit. Ce bine pentru el. Ce bine. Și pentru Lily la fel. Un refugiu de basm minunat cînd te întorci de la internat. Fără îndoială că mergea și acum la trap pe poneiul ei. Poate că asta era, am meditat, îngustînd ochii gînditoare și privind peisajul. Faptul că se întorceau aici. Amintindu-mi de Penny, care mă aștepta jos, am traversat holul ca să mă schimb.

Nevrînd să apar în uniforma mea obișnuită, alcătuită din jeanși și pulover împletit, am evitat grămada de haine continuu reciclate de pe scaun și m-am îndreptat spre garderobă. Ușa aproape că a scîrțîit de atîta nefolosire și, în chip misterios, tot conținutul părea să fi intrat la spălat. În cele din urmă, am coborît îmbrăcată inegal, dar sfidător, într-o fustă maro de catifea și un tricou de-al lui Angus, pe care erau imprimare legendarele inițiale FCUK¹.

1. *French Connection United Kingdom* – companie producătoare de haine, pantofi și parfumuri pentru tineri.

Penny a ridicat ochii, dar n-a făcut nici un comentariu. Stătea cu afectare pe un scăunel, la recent achiziționata mea masă din lemn de fag așezată în mijlocul bucătăriei, picior peste picior, cu bărbia ridicată, cu un aer amenințător. De fapt, arăta de parcă se pregătea să prezinte *Newsnight*. Pe măsură ce programul se derula și muzica începea, s-a transformat în Kirsty Wark, cu tot cu sclipirea batjocoritoare și – vă jur – cu un ușor accent scoțian belicos.

— Angus mi-a spus că toată dimineața te-ai uitat la televizor, a zis acuzator, trecînd direct la subiect.

Și nici măcar nu intrasem pe ușă. Nici măcar nu trecusem pragul de teracotă.

— Da, mă mai uit din cînd în cînd, am încuviințat veselă, îndreptîndu-mă spre dulapul în care erau paharele și hotărîndu-mă în ultimul moment să spun minciuna asta. Unele femei fac yoga sau Pilates pentru a se elibera de stres, dar la mine funcționează *Home and Away*. Nu te lași niciodată furată de așa ceva?

M-a privit îngrozită.

— NICIODATĂ.

— Ei bine, eu o fac uneori, Pen, am spus cu lașitate, depunînd armele în mod dramatic. N-am făcut decît să închid televizorul, la care Angus s-a uitat toată dimineața.

— Henny, e totul în ordine? m-a întrebat, neținînd cont de ultima mea minciună.

— Da, sigur că da, am zis enervată. Ce vrei să spui?

Mi-am turnat un pahar cu vin și m-am așezat în fața ei la masă.

— Păi, mi-am cam făcut griji pentru tine în ultima vreme.

— În ultima vreme ? Cum adică, în ultima vreme ? Nici nu ne-am văzut în ultima vreme ! am rîs eu.

— Nu, dar am vorbit la telefon. De fapt, ăsta e și motivul pentru care am venit încoace.

— Serios ?

Asta nu prevestea nimic bun. M-am răsucit nervoasă pe scaun.

— Pur și simplu nu pari să mai ai același entuziasm exaltat pe care îl aveai cînd ai cumpărat locul ăsta. Vara trecută dădeai pe dinafară, iar acum pari puțin... nu știu. Indiferentă. Dezumflată. Știu că boala tatălui tău te-a afectat, dar alaltăieri, cînd te-am sunat, aproape că ai oftat cînd te-am întrebat de planurile pentru grădină.

— Prostii, nu m-am dezumflat, pur și simplu m-ai prins într-o zi mai puțin veselă, Penny, asta e tot. La naiba, nu pot să fiu ca un balon cu heliu toată ziua. Trebuie să încep cu aspectele de bază ale traiului în idila asta rurală perfectă, nu ?

Pe cînd aceste ultime cuvinte precipitate atîrnau încă în aer, m-am prelins de pe scaun și m-am dus să caut o scăpare în frigider, deschizînd ușa și privind încruntată înăuntru, prefăcîndu-mă că pregătesc prînzul. O jumătate de lămîie și un pachet transpirat de Cheddar se uitau la mine din locul în care ar fi trebuit să fie un pui gătit Waitrose și niște șuncă de Parma. La naiba. Chiar avusesem intenția să iau asta.

— Iar asta nu are nici o legătură cu tata, am spus încet, găsind o pungă cu salată. E așa de ani buni. Pare puțin probabil să mă tulbure atît de tare doar pentru că m-am mutat, nu-i așa ?

— Mda. Așa e. Scuze, a răspuns ea repede. N-ar fi trebuit să spun asta. N-am să mai deschid subiectul. Te simți minunat aici și cu asta, basta.

Am oftat. M-am întors.

— Ei bine, dacă vrei cu tot dinadinsul să știi, sînt mai puțin..., am ezitat, ...sînt mai puțin încîntată de locul ăsta decît eram acum un an.

A șovăit în fața acestei mărturisiri.

— *Serios?* Dumnezeu, de ce? Vreau să spun, e un loc idilic și atît de verde pentru noi, orașenii. De ce? Era întruchiparea tuturor dorințelor tale acum un an!

— Știu, am spus cu tristețe, întinzîndu-mă să iau o răzătoare din dulap.

— L-ai implorat și l-ai terorizat pe Marcus să vă mutați în afara Londrei. L-ai bătut înruna la cap că te sufoci acolo și că ai nevoie de aer curat și de spațiu, că și copiii au mare nevoie de asta...

— O, copiii chiar *au* mare nevoie de asta. Le place la nebunie să stea aici, nu încapă nici o îndoială. Și ei au fost aceia care au spus că nu pot trăi la mai mult de cincizeci de metri depărtare de magazinul video sau de Odeonul din Notting Hill. Au spus că vor dezvolta simptome de respingere. Dar nu, nici că ar putea fi mai fericiți. Angus s-a împrietenit cu niște băieți din zonă, care pescuiesc și vîjîie pe ATV-uri îngrozitor de periculoase, iar Lily are un ponei și e îndrăgostită de el pînă peste urechi. Petrece ore întregi spălîndu-i fundul și pupîndu-l în bot sau invers. Într-o bună zi, o să facă un bărbat foarte fericit, am adăugat cu viclenie.

— Cu siguranță. Dar Marcus?

Am zîmbit.

— A, Marcus, am zis oprindu-mă din decojitul brînzei și punînd răzătoarea jos. Marcus a renăscut.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a îmbrățișat cu toată inima viața la țară, Pen. Același bărbat care, cu un an în urmă, susținea că este sinistră și fără sens și care nu știa cum să fugă mai repede cînd ne apropiam de Clapham Common, a văzut în sfîrșit lumina. Același bărbat care se simțea slăbit fără monoxidul de carbon din sînge și fără pavajul de sub picioare e acum un convertit perfect.

— Serios? Dumnezeu! Și... ce face pe aici?

— Ce face? Primăvara trecută a altoit de unul singur livada, iar acum crește găini din rasa Bantam. În doar șase săptămîni, soțul meu a devenit o autoritate în materie de avicultură. Înainte cumpăra *The Spectator*, acum ia *Feather and Fowl*.

— Nu se poate.

— Jur. Ba chiar, ascultă aici, îi place schimbarea. De fapt, o savurează. Spune că îi lasă timp să se mai pună la punct cu periodicele lui despre vînătoarea de căprioare.

— Vînează căprioare? a întreat uitîndu-se agitată în jur. Unde?

— A, vin din pădurea aia din spatele nostru. Am fluturat vag mîna în direcția aceea. Se plimbă fără nici o teamă prin grădina din spate și mănîncă la fast-foodul pe care l-am deschis special pentru ele.

— Poftim?

— Gazonul meu, am spus pe un ton îndîrjit. E probabil unul dintre motivele

pentru care îmi lipsește entuziasmul exaltat în ceea ce privește grădina. Stau acolo și mănîncă burgeri vegetali la numai zece pași de ușa noastră din spate. Prea tentant pentru trăgătorul meu de elită, mă tem.

— Vrei să spui că... le împușcă?

— Numai una, am corectat-o eu. A împușcat numai una, Penny, și crede-mă, nu a fost un joc corect. Stătea la fereastra băii îmbrăcat în halatul lui de-atunci și reculul noii sale puști l-a culcat pur și simplu la pămînt. A trebuit să-i dau două palme peste față ca să se trezească, iar între timp Lily plîngea în hohote și vomita în cealaltă toaletă. Unul dintre momentele acelea gen Bambi.

— O, Doamne.

— Nu prea i-a mai vorbit de-atunci.

Penny părea uluită. A clătinat din cap.

— Să fiu a naibii, asta chiar nu mi-o pot închipui. Vreau să spun că a avut mereu ceva din genul ăla de tip cu jeanși negri și haină de piele pe cînd era la Londra. Puțin șmecher.

— Nu mai e așa, am spus posomorîtă. În doar șase luni, s-a transformat din Marcus cel Tare, care își conducea cu succes Compania de Producție din Camden, în colonelul Harry Llewellyn, care conduce o vînătoare de vulpi cu ogari.

Paharul i s-a oprit la jumătatea drumului către gură. L-a pus jos.

— Mai și *vînează*?

— O, da, am spus cu vioiciune, presărînd brînza rasă și umedă peste salata fleșcăită și așezînd bolul în fața ei oarecum sfidător. Uneori chiar de două ori pe săptămînă. Nu prea face mulți purici pe-aici. El și Fabrice sînt ocupați cu asta tot timpul.

— Fabrice?

— Noua lui iubire, cea pe care o strînge între coapse.

— O, Doamne! Penny a apucat din nou paharul. Îmi pare atît de rău, Henny. Habar n-am avut.

— E iapa lui de călărie, Penny, am informat-o sec. O strînge într-adevăr între coapse, dar, din fericire, e o iapă.

— Fabrica e un cal? A luat o înghițitură de vin. Ei, asta e o ușurare. Sună ca un lucru după care ai tras apa.

— Aș vrea eu, am spus cu amărăciune, agitînd puțin cam tare o sticlă cu sos pentru salată. Însă am senzația că iapa asta nu vrea să dispară.

— Păi... Marcus știe să călărească? m-a întrebat Penny neîncrezătoare.

A luat sosul din mîna mea și și-a turnat puțin peste salată.

— Dumnezeule, habar n-am avut.

Am ridicat din umeri.

— Oarecum. S-a antrenat intensiv de cînd ne-am mutat aici, a urmat un curs de șase săptămîni. Îl știi pe Marcus, nu face niciodată lucrurile în pripă. Are tot zelul celor recent convertiți. Am zîmbit. Dar spionii mei îmi spun că acesta nu poate înlocui faptul de-a te fi născut în șa. Vorbim de garduri înalte aici, Pen, mai ales cînd galopezi pe un teren destul de accidentat. E cunoscut prin partea locului drept Teflon.

— Aha, a zîmbit, îi reușește de minune.

— Să spunem doar că e un învățăcel pasionat al locurilor prin care trece. De obicei, le studiază îndeaproape. De fapt, aș merge pînă la a spune că Marcus a mîncat pămînt.

A chicotit și a pus furculița jos.

— Doamne, îmi amintesc că odată am vărsat niște Chardonnay pe costumul lui din in la Bluebird. Nu știa cum să ajungă mai repede la baie să-și scoată pata. Nu mi-l pot imagina culcat la pământ și cu nasul într-o balegă de vacă.

— Ei bine, pînă acum n-a venit niciodată înapoi cu pantalonii curați, am zis atacîndu-mi salata.

— Dar... nu te îngrijorează? m-a întrebat luînd în furculiță o încărcătură nu tocmai arătoasă, pe care a privit-o ciudat. Că s-ar putea răni? Oamenii își mai rup și gîtul la vînătoare, nu?

M-am gîndit o clipă la asta, cu capul într-o parte, mestecînd încet.

— Nu m-ar deranja dacă și l-ar rupe *de-a binelea*, am recunoscut, dar nu m-aș descurca să-l plimb de colo-colo printr-o vilă. În susul și în josul rampelor.

— Henny!

— A, nu te îngrijora, am oftat. Face pe grozavul. Cel puțin, pînă acum asta a făcut. Și apoi, toată lumea rîde în hohote și se întrece să o prindă pe Fabrice. După cîte se pare, toate astea fac parte din distracție. Bineînțeles că sînt disperați după noi recruți care nu s-au născut prin partea locului și care sînt dolda de bani.

— Păcat că nu e negru, a remarcat ea, ar putea fi vîrfurile de lance al campaniei lor publicitare.

— Da, chiar așa.

— Dar compania de producție? Nu se mai duce la Londra să lucreze?

— O, ba da, cîteva zile pe săptămînă, dar totul merge atît de bine acum, încît îl lasă mai mult pe Barry să țină frîiele.

— Serios? Dar a fost creația lui. Era pur și simplu obsedat de muncă!

— Pentru că îl interesa, am spus oftînd și punînd furculița jos. Îl știi pe Marcus: face numai ce îl interesează, dar atunci lucrează cu pasiune. Acum curățarea grajdului e noua lui pasiune.

— Doamne sfînte! A clipit, uitîndu-se la mine uluită. Chiar că a luat-o razna. Tipicul moșier de țară.

— Pot să-ți spun ceva, Penny? am întrebat-o împingînd farfuria deoparte și aplecîndu-mă confidențial spre ea. Marcus a plantat exact 122 de copaci în livada noastră, am spus arătînd într-acolo. Ei bine, dacă te gîndești că un copac are, în medie, 123 de mere, asta înseamnă o grămadă de fructe.

— Cu siguranță. Și își închipuie cumva că tu o să le faci suc și conserve?

— *Da!* am țipat dintr-odată, făcînd-o să tresară și izbind atît de tare cu podul palmei în masă, încît paharele au început să zdrăngănească. *Exact* asta crede el, Penny, tocmai asta e problema!

Penny m-a privit o clipă, cu ochii larg deschiși. Părea nedumerită.

— Dar... stai puțin. Nu asta voiai? Nu pentru asta ai venit aici? Credeam că vrei să strîngi recolta, să culegi merele și să le storci în propriul tău teasc de cidru...

— Știu, m-am tînguit eu, voiam într-adevăr, pentru că îmi închipuiam că asta o să facă toată lumea. Dar nu e așa! Nimeni nu face asta. Ei nu fac asta!

I-am aruncat o privire plină de suferință.

— Ei? Care ei?

— Știi tu, toți vecinii mei din Happy Valley. Toate tovarășele mele în stadiu embrionar,

soțiile altor colonei Rufty Tufty în devenire, care și-au încasat bonusurile din City și și-au luat adio de la Northern Line. Credeam că toate își vor cultiva propriile legume și le vor vinde la vreo organizație locală pentru femei, că vor pregăti serbări cîmpenești, știi tu, chestii din astea. Dar nu e așa!

— Păi atunci cu ce se ocupă?

Mi-am lăsat capul să cadă dramatic în mîini. M-am tras de păr chiar de la rădăcină.

— Conduc întreprinderi, am murmurat posomorîtă. Cu asta se ocupă.

A făcut ochii mari.

— Ei haide, nu fi ridicolă. Nu se poate.

— OK. Am ridicat capul sfidător. Hai să vedem, am zis întinzînd o mîină ca să număr pe degete. Mai întîi e Sara Cowdray, care arată ca o încrucișare între Meg Ryan și Claudia Schiffer și care se duce de trei ori pe săptămînă la Londra ca să-și conducă magazinul de cămăși pentru înalta societate din Jermyn Street.

— Drăguț hobby.

— Îi sporește venitul cu 80 000 de lire pe an.

Penny a ridicat din umeri.

— Apoi e Alice Wynne-Jones, care face niște vase splendide în hambarul ei modificat și revoltător de frumos; apoi e Harriet Masters, care conduce o companie de vînzări de haine prin internet; o, iar în susul drumului e...

— OK, OK, am înțeles.

— Cu toții se ocupă de ceva, Penny. Iar eu habar n-am avut!

— Corect, a zis ea ridicînd paharul și rotind gînditoare vinul, apoi m-a privit atent. Iar tu

credeai că poți să hoinărești pe-aici și să scapi de toți oamenii ăia din Londra care erau atît de neciopliți încît să te întrebe cu ce te ocupi o zi întreagă, în timp ce copiii sînt la școală. Credeai că poți să te cufunzi într-o minunată existență rurală, țărănească?

— Evident că nu, m-am stăpînit eu, umplîndu-mi din nou paharul și așezîndu-mă cu afectare pe scaun. Știi bine că nu mi-a păsat niciodată de asemenea prostii. Am considerat întotdeauna că rolul meu de mamă și de gospodină cu normă întreagă este extrem de solicitant. N-am avut niciodată timp de altceva.

— Dar acum, cînd ei nu mai sînt aici? a insistat ea. Acum, cînd Angus și Lily sînt plecați săptămîni întregi și vin acasă numai în vacanțe sau cu bilet de voie și chiar și atunci se opresc numai ca să-ți împrumute trusa de farduri sau ca să-ți blocheze linia telefonică, ce faci atunci?

Mi-am mușcat buza și m-am ridicat să pun farfuriile în chiuvetă. Mi-am sprijinit palmele de porțelanul chiuvetei în timp ce îmi aruncam ochii spre pajiștea de dincolo de fereastră, care se întindea de la rîu pînă la dealurile din depărtare.

— Casa asta a avut nevoie de multe îmbunătățiri, Penny, am spus încet. Era o ruină cînd am luat-o.

— Dar acum nu mai e! a replicat ea.

— Nu, dar întotdeauna e cîte ceva de făcut. E ca Forth Bridge. Dumnezeuule, încă mai am nevoie de covoare pentru salon, iar azi-dimineață am observat că draperiile și covorul din camera lui Lily se potrivesc *ca nuca în perete*. Trebuie să le schimb. Iar plăcile de faianță au neapărată nevoie de o bordură. Astea de

deasupra mașinii de gătit sînt oribile, am zis zdrăngănind preocupată farfuriile din chiuvetă. Harriet Masters are o bordură superbă cu cocoșei deasupra mașinii de gătit, aș putea-o întreba de unde a luat-o.

În timp ce clăteam farfuriile, în spatele meu s-a lăsat o liniște stranie.

— Henny, l-ai sunat pe unchiul meu sau nu?
Am rîs.

— Cum să-l sun, cînd casa asta e încă într-o asemenea dezordine?

S-a ridicat și a venit lîngă mine.

— Casa asta e perfectă și știi asta. I-au trebuit exact șase săptămîni designerului ăluia de interior să ți-o decoreze foarte costisitor. Bunny Campbell-Walker sau cum o fi chemînd-o.

— Campbell-Waller, am zis cu amărăciune. Locuiește în satul vecin, unde conduce propriul showroom de design, într-o căsuță transformată din grădina ei. Sora ei, Louisa, cea care ne-a proiectat grădina, are la dispoziție ultimul etaj pentru afacerea ei cu grădini.

— Henny, a spus ea pe un ton amenințător. Sună-l pe Laurence!

— Dar nu am nici o calificare, Penny, m-am tînguit eu, scăpînd farfuriile în apa cu săpun. Pentru tine e ușor, tu ești un comerciant de cafea excelent. O să vrea pe cineva *mult* mai calificat decît mine. Unchiul tău e un celebru... ce e?

— E istoric militar și are nevoie doar de cineva care să-i pună *ordine* în lucruri, iar tu ți-ai petrecut cei mai buni ani din viață făcînd asta. Casele, copiii, soțul. Ești cît se poate de calificată.

— Dar o să mă întrebe cu ce m-am ocupat, iar eu nu m-am ocupat niciodată cu nimic.

— Prostii! Ai lucrat înainte să îl cunoști pe Marcus. Pe post de... Doamne, ce erai exact?

— Secretară, am zis fără chef. Sau, în momentele mele de glorie, asistentă personală.

— Ei bine, iată!

— Da, iată-mă. Cincisprezece ani mai târziu, sînt calificată numai să țin agenda cuiva și să ridic costume de la curățătorie.

— Dar tocmai asta și vrea, a insistat ea. Crede-mă, e atît de haotic, niciodată nu știe unde urmează să se ducă. Are *nevoie* de cineva care să-l îngrijească! I-am spus că te pricepi de minune la așa ceva și arde de nerăbdare să te cunoască.

Mi-am mușcat buza și am privit pe fereastră. Unchiul lui Penny era celebru, dacă îi cunoșteai pe istoricii militari, ceea ce nu era valabil și pentru mine. Se pare că scrisese cîteva tomuri groase despre diferite campanii militare, despre care ținuse regulat și cursuri la Cambridge. Probabil că se tîra de colo-colo printr-o locuință gotică prăfuită, îmbrăcat într-o jachetă veche de catifea reiată și papuci de casă, căutîndu-și ochelarii, devenind tot mai morocănos și scărpinîndu-și barba. Sau fundul. Am oftat. Nu eram convinsă că e slujba visurilor mele, dar, pe de altă parte, Penny avea dreptate. *Puteam* să o fac, iar asta avea să mă reconecteze la lumea reală. Înapoi la Londra. Și, pe deasupra, ce cool ar fi să iau prînzul la Sara Cowdray sau la Alice Wynne-Jones și să spun: „Da, lucrez pentru Laurence de Havilland, istoricul militar. Da, e *foarte* solicitant, dar e îngrozitor de bine să-ți folosești din nou creierul și, Dumnezeuule, trebuie să *te ocupi* cu ceva, nu? Nu poți să stai acasă toată ziua!“.

Penny îmi cerceta expresia feței. A căutat în geantă și a scos un stilou. S-a apucat să scrie pe spatele unui plic.

— Acum eu o să-mi caut finul și o să-l rog să-mi arate și mie împrejurimile, a zis încet. O să-l pun să-mi arate livada lui taică-său, a adăugat așezînd cu eleganță capacul la loc. Iar între timp tu o să-l suni pe Laurence.

A împins plicul spre mine, aruncîndu-mi o privire amenințătoare. Apoi a întins mîna după calendarul de pe peretele din spatele ei și s-a uitat peste el.

— Ai putea să treci pe la el luni, a remarcat. Și-așa n-ai altceva de făcut. De fapt, n-ai nimic de făcut toată săptămîna viitoare, dacă nu pui la socoteală un bazar de caritate de Crăciun. În octombrie, pentru numele lui Dumnezeu!

— O, Pen..., m-am cutremurat eu.

— Sună-l! a zis îmbufnată, făcîndu-mă să tresar.

S-a ridicat de pe scaun și a intrat în vestiar, scotocind după niște cizme de cauciuc. Dilly, labradorul negru, a început să latre agitat, știind că urma o plimbare. Penny și-a scos pantofii cu tocuri joase, și-a pus cizmele și s-a îndreptat spre ușa din spate, cu Dilly alergînd frenetic în jurul picioarelor ei.

— Și nu uita să-i spui că ai luat zece la istorie.

— Dar n-am luat, m-am tînguit eu, alergînd după ea în timp ce ieșea. N-am luat nici un zece, am făcut un curs de secretariat.

A băgat din nou capul pe ușă:

— Știu, a zis ea. Spune și tu o minciună. Te pricepi.

Am privit-o cum își aruncă un impermeabil vechi de-al meu pe umeri și se îndepărtează

cu pași mari și încrezători pe pietriș, cu capul dat pe spate, părul blond răvășit de vînt, o siluetă înaltă și impunătoare, integrîndu-se instantaneu în peisajul rural, așa cum s-a integrat întotdeauna în orice peisaj. Așa a fost, fără îndoială, și la școală, pe cînd era șefa clasei, apoi în City, pe post de comerciant, și în prezent, tot pe post de comerciant, dar unul cu mai multă greutate. Un asociat principal, rămînînd stăpînă pe situație într-o lume a bărbaților, în ciuda perechii solicitante de gemeni de trei ani de acasă. Am observat că nu i-a adus cu ea astăzi. O mișcare foarte deșteaptă. Nu, nu, i-a lăsat cu dădaca.

Eu n-am fost niciodată în stare să fac asta. Niciodată, m-am gîndit întorcîndu-mă la chiuvetă. Mi-am ținut mereu copiii în brațe sau în jurul meu, luîndu-i oriunde mergeam. Din punct de vedere afectiv, nu m-am putut desprinde de ei, dar în același timp... ei bine, ei erau pașaportul meu către o viață domestică tihnită. I-am purtat ca pe o insignă pe care scria cu mîndrie: „Nu am o slujbă pentru că fac ceva mult mai important“. Iar lucrul ăsta nu putea fi pus la îndoială.

Dar Penny avea dreptate. Nu mă mai puteam ascunde în spatele lor. Erau amîndoi plecați săptămîni în șir, iar cînd se întorceau, veneau acasă, nu la mami. Făceam într-adevăr parte din decor, dar ei aveau nevoie de statul pe canapele, de răcoare, de aruncatul pietrelor în rîu, nu de atenția mea totală. Cu siguranță nu aveau nevoie de atenția mea totală. Iar eu aveam nevoie și de alte lucruri în viața mea. Era absolut necesar, altfel aveam să sfîrșesc precum mama. M-am cutremurat și am luat un prosop de bucătărie ca să șterg o pată de

pe suportul de uscat vase, exact cum ar fi făcut ea. Am aruncat îngrozită prosopul. Mîna mea s-a îndreptat spre plicul pe care scrisese Penny. L-am privit îndelung.

Zece minute mai tîrziu, s-a întors cu Angus pe urmele ei, după ce o găsise și pe Lily. Chipul lui Lily strălucea, buclele frumoase îi încadrau capul ca un halo pe cînd intra pe ușa din spate împreună cu o rafală de vînt rece.

— Ufff! a gemut luptîndu-se cu greutatea șei.

Am privit-o cu afecțiune. Mi-a întors supărată privirea.

— Maamăăă!

— A, scuză-mă, draga mea, am zis grăbindu-mă să o ajut și luîndu-i echipamentul de călărie din brațe.

— Poți să-l pui în vestiar, mami, sînt praf! Freckles tocmai a sărit toate obstacolele. A sărit un metru!

— O, *bravo*, draga mea, am izbucnit în timp ce ea, reușind să-și dea jos ghetele, se trîntea în fața televizorului din camera de joacă, urmată de Angus.

A început o luptă pentru telecomandă.

— Ea nu poate face asta? a întreat Penny urmîndu-mă pe culoar, pe care îl străbăteam cu pași mari.

— O, o face în cea mai mare parte a timpului, am asigurat-o uitîndu-mă peste umăr. Dar acum e puțin obosită.

— Poți să-l și cureți puțin, mami? a strigat Lily. E noroi pe frîu. A, și îmi speli și chinga și pătura?

— Nici o problemă, i-am strigat la rîndul meu, întinzîndu-mă după săpunul pentru șa și luînd o lavetă din dulapul de sub chiuvetă.

Penny s-a sprijinit de perete, uitându-se la mine cu brațele încrucișate.

— Deci, l-ai sunat? m-a întrebat ca din întâmplare, în timp ce frecam pielea înainte să o săpunesc.

— Hmm? A, da, sigur, am răspuns cu seninătate, cu fața aplecată la ce făceam.

— Și?

— Și da, ai dreptate, e foarte drăguț, 'am zis frecînd mai tare. Foarte drăguț.

— Și?

— Și urmează să ne vedem în curînd. Trec eu pe la el cîndva. Doamne, da' murdară mai e chestia asta.

— Luni.

— Ăăă, poate că nu luni, Pen. Dar în curînd.

— Nu, luni, Henny. La ora douăsprezece. Am ridicat privirea.

— L-am sunat eu, a spus ea furioasă. De pe mobil. Pentru că știam că tu n-o să-l suni. Are un interviu cu un ziarist la unsprezece, dar o să te primească după aceea. Dacă aș fi în locul tău, draga mea prietenă, aș lăsa deoparte laveta aia și i-aș pune-o în brațe fiică-tii. Apoi m-aș duce direct sus și mi-aș aranja garderoba. Poate că vrei să alegi niște haine pentru interviu, din moment ce ăsta e primul pe care îl ai de cincisprezece ani încoace. Bineînțeles, doar dacă nu consideri că o fustă boțită din catifea și un tricou care anunță că ai chef de sex dislexic sînt potrivite – în cazul ăsta, du-te așa.

Și aruncîndu-mi o privire șireată, mi-a smuls laveta din mîină și s-a dus să o caute pe Lily.

Capitolul doi

Teoretic vorbind, weekendurile erau rezervate unui strop de acțiune sub plapuma conjugală. Nici un fel de curse de maraton, evident, nimic care ar fi putut pune în pericol o inimă de vîrsta a doua, ci o explozie de activitate rezonabilă într-o sîmbătă seara, urmată de o trecere în revistă a mișcărilor într-o duminică dimineța. Totuși, în acest weekend, o combinație de oboseală din partea mea și de beție din partea lui Marcus, plus niște copii precoce umblînd prin casă, ne-au scutit de efort. Așa că, luni dimineță, în timp ce soțul meu stătea în ușa dormitorului, încheindu-și cămașa și pregătindu-se să plece la lucru, am simțit că îl încercă un sentiment de frustrare.

— E o zi tristă cînd un bărbat ajunge să-și invidieze cocoșul, a remarcat cu amărăciune în timp ce-și privea găinile de Bantam din curtea pietruită de jos.

— Hmm, am murmurat absentă din pat, cufundată în lectura ziarului *Daily Mail*.

— Uită-te la el, ticălosul. Nu face decît să se trezească, să iasă țanțoș din coteț și, cu un „cucurigu!“, dă pe spate prima pasăre care trece pe-acolo. Faptul că e soră-sa n-are nici cea mai mică importanță, probabil că o să

urmeze mătușă-sa. Uită-te la el, Henny. Asta e a patra de dimineată încoace.

— Știu, am zis sorbind somnoroasă din ceai. M-am tot uitat la el. Și Angus la fel. Sper că nu i-a dat idei. Nu e tocmai un model de comportament.

— E bine făcut, nu? a zis Marcus cu invidie, apropiindu-și nasul de fereastră. E un flăcău bine făcut și fericit. Cocoșul Christopher este, fără îndoială, un flăcău fericit.

— Da, dar cum rămîne cu bieteles găini? Nici n-au deschis bine ochii, că sînt deja regulate.

— Călcate, m-a corectat el. Țsta e termenul tehnic pentru păsări. Călcate.

— Aha, am zis ridicînd privirea din ziar și îngustîndu-mi gînditoare ochii. Îmi place, am hotărît. E foarte potrivit.

— Nu și în cazul tău, a pufnit el, întorcîndu-se spre mine. Tu n-ai mai fost călcată de săptămîni bune.

— Opt zile, mai precis, am răspuns rece, umezindu-mi un deget și întorcînd pagina. Am făcut-o duminica trecută.

A oftat și și-a pus resemnat cravata la gît. Apoi a strîns-o ca pe un ștreang.

— Vezi? Asta e îngrozitor de *deprimant*. Faptul că știi exact de cînd nu s-a mai întîmplat.

— Nu e deprimant, Marcus, doar necesar, am replicat veselă. Minți. Să știi că ai parte de o cotă mult mai ridicată decît majoritatea bărbaților de vîrsta ta. Crede-mă, nu ești în pierdere.

— Cine zice? a protestat indignat în timp ce stătea pe marginea patului, punîndu-și șosetele.

— Mafia mămicilor, aia zice. Un lucru pe care l-am aflat mutîndu-mă aici este că fetele astea nu știu să bea. O sticlă de Sancerre la prînz dezleagă toate limbile și, crede-mă, de două ori pe săptămînă pentru o căsnicie de cincisprezece ani nu e rău deloc. Unele dintre femeile astea n-au mai făcut-o de luni bune.

— Ca de exemplu cine? s-a întors vădit interesat.

— Ca de exemplu Sophie Carter. Nu și-a mai lăsat soțul să o atingă de trei luni.

— Trei luni! a gemut el în agonie, întorcîndu-se la șosete și clătînd din cap cu tristețe. Doamne, bietul Eddie. Bietul Eddie Carter. Vine acasă din City după o navetă înspăimîntătoare, muncește de-i sar capacele ca să plătească ipoteca și taxele școlare și tot ce-și dorește bietul fraier e un strop de *depărtatus normalis*...

— Și Sophie muncește, nu uita asta, am observat eu. Poate că e obosită.

— Ha! a rîs el ascuțit. Numești asta muncă? Să freci menta într-un magazin de antichități?

N-am răspuns nimic și m-am întors la ziarul meu, iar el a intrat în baie să se pieptene. Două minute mai tîrziu s-a întors.

— Totuși, a observat ridicînd bărbia în timp ce își aranja cravata în oglindă, e evident că el greșește pe undeva. Poate ar trebui să-l aduc pe drumul cel bun? Să-i vînd vreo două ponturi data viitoare cînd îl văd pe la Fox and Firkin? Sau mai degrabă s-o aduc pe Sophie pe drumul cel bun, a spus zîbindu-și în oglindă. E o păsăruică arătoasă, poate că are nevoie doar de un curs de reabilitare. Aș pune-o din nou pe picioare.

— Sînt convinsă că Eddie ar fi încîntat, am spus tărăgănat. Sophie de asemenea, dacă mă gîndesc bine. Nu înțeleg de ce nu îți oferi serviciile Programului Național pentru Consiliere Conjugală, Marcus. Gîndește-te cîte căsnicii ai putea salva. Ar trebui să lucrezi în Serviciul Național de Sănătate.

A rîs în timp ce eu mă dădeam jos din pat și mă îndreptam spre duș. Am înhățat un prosop din zbor și mi-am tras tricoul peste cap. Deodată, mi-am dat seama că mă privea.

— Hen, a zis dîndu-se bine pe lîngă mine și urmîndu-mă în baie. Discuția asta despre sex m-a cam... ei, știi tu. Nu ți-ar surîde un pic de...

O, Doamne! M-am băgat repede în cabina de duș și am deschis robinetele la maximum. I-am zîmbit prin geamul aburit.

— Scuuuze! am strigat în timp ce apa curgea pe mine.

Cînd am ieșit de la duș, cinci minute mai tîrziu, strecurîndu-mă tiptil în dormitor, înfășurată în halatul de baie și ștergîndu-mi părul cu un prosop, Marcus își punea butonii la manșete și își căuta jacheta.

— Mă tachinezi, a murmurat el îmbufnat, trăgîndu-și jacheta pe el.

— Marcus, e luni dimineață, pentru numele lui Dumnezeu. Copiii umblă de colo-colo pe jos, iar Linda trebuie să apară dintr-o clipă într-alta. Oricum, nu trebuia să iei trenul de 7:48?

— Îl puteam lua pe cel de 7:52, mi-a răspuns țîfnos.

— Grozav! Ai alocat exact patru minute pentru făcut dragoste?

S-a uitat la mine cu ochii mari.

— Păi, cine a zis că facem de două ori?

Am aruncat cu prosopul după el și m-am dus să mă spăl pe dinți.

Cîteva momente mai tîrziu m-am întors, pieptănîndu-mi gînditoare părul ud de pe frunte. Marcus era preocupat să-și completeze harta astrală de pe spatele ușii din dormitor.

— Deci nu crezi că asta înseamnă să muncești? l-am întrebat încet cînd am intrat pe ușă.

— Ce anume?

— Ce face Sophie. La magazinul de anti-chități.

— Ce anume, că freacă menta lipind etichete pe balansoare? Activitatea asta nu-ți cere prea mult creier, nu? a zis colorînd patru stele roșii de pe un rînd, cu limba scoasă în colțul gurii.

— Deci nu te superi dacă fac și eu asta, nu?

M-am așezat deprimată pe un colț de pat.

— Ce să faci? a zis întorcîndu-se.

— Ei, știi, să lucrez. Nu te deranjează dacă mă întorc la muncă, nu?

— Să te întorci? m-a privit amuzat, stăpînindu-și zîmbetul în timp ce își lua servieta. Pe post de ce?

— Păi, ce am fost și înainte, am ezitat eu. Un fel de... asistentă personală.

— A cui? m-a întrebat.

— Se pare că a unui istoric militar.

Fața i s-a luminat încet de plăcere.

— A unui istoric...

Dar era prea mult. Un rîs zgomotos i-a scăpat înainte de a încheia fraza. A izbucnit în hohote, s-a clătinat pe picioare, a scăpat

servieta din mână, s-a bătut peste genunchi și, în cele din urmă, s-a prăbușit pe pat lângă mine, rîzînd din toată inima.

L-am privit cu buzele strînse cum își ștergea ochii și scotea sunete grobiene isterice. Oare îi e rău? m-am întrebat. În cele din urmă, veselie i s-a mai potolit.

— O, Doamne, a gîfîit, asta e tare de tot. Foarte tare. Un istoric militar, e splendid, a zis sughițînd de veselie. Un subiect cu care ești familiarizată, cunoștințele tale în domeniu, s-a străduit el să-și țină firea, sînt de-a dreptul exhaustive. Spune-mi, despre care bătălie din gloriosul nostru trecut o să-i povestești mai întîi ca să-l desfeți? Despre Bătălia de la Bulge? Despre Războiul din Crimeea din 1854? Despre Războiul Peloponesiac?

— Nu e așa de amuzant, am sărit eu, înhățînd peria de păr și îndreptîndu-mă cu un mers arogant spre garderobă. Nu *trebuie* să fiu calificată. E unchiul lui Penny și are nevoie de cineva care să-i organizeze programul zilnic, atîta tot. Cineva care să-i țină agenda, să tehoredacteze, chestii din astea.

— Scuze, a zis Marcus cu o voce slabă. Da, ai dreptate, a continuat ștergîndu-se la ochi. Sînt convins că te vei descurca de minune. Și nu, nu mă deranjează deloc. O, Doamne! a murmurat ridicîndu-se de pe pat. Zău că a fost amuzant. Foarte, foarte amuzant.

M-am întors brusc.

— Nu te deranjează?

— Ce să mă deranjeze?

— Faptul că nu sînt aici? Acasă?

A ridicat brațele a neputință. Apoi le-a lăsat să cadă pe lângă corp.

— De ce să mă deranjeze? Casa e goală, pentru numele lui Dumnezeu. Eu sînt la serviciu, copiii sînt la școală...

— Iar dacă nu sînt la școală, Linda e întotdeauna aici, am zis repede.

— Linda e întotdeauna aici, iar ei sînt adolescenți, zău așa. Prea te stresezi inutil pentru ei, Hen. E timpul să faci și altceva.

S-a aplecat după servietă. Am văzut cum umerii încep să i se zguduie din nou.

— Dar iartă-mă dacă nu m-am gîndit că istoria militară va fi următoarea ta preocupare cînd te vei întoarce la lucru.

Chicotind încă, și-a luat mărunțișul din sertarul comodei și a început să coboare scările clătînîndu-se.

— Asta e cea mai tare chestie pe ziua de azi, l-am auzit murmurînd pe cînd cobora. Chiar e cea mai tare.

— Mai tare ca sexul? i-am strigat.

— De unde să știu? a țipat el. Nu-mi amintesc.

Acum, că Marcus nu-mi mai stătea în drum și aveam dormitorul numai pentru mine, mi-am continuat treaba cu seriozitate. Mai întîi m-am machiat cu infinită grijă, apoi am tras pe mine o cămașă de mătase, ciorapii și, în final, costumașul negru. M-am strecurat în el plină de emoție. Deși Penny mă certase că nici măcar nu mă deranjasem să-l probez, fusesem extrem de sigură de perfecta sa potrivire, de eleganța sa eternă, de amestecul său de modernitate și sofisticare. Dar... oroare! Ce e asta? M-am uitat în oglindă. Fusta era chiar atît de scurtă? Am tras frenetic de ea. Umerii atît de umflați? Am scos repede pernuțele din

burete și am tras din nou taiorul pe mine. A, nu, inutil. Arăta ca un sutien fără sîni. Am băgat bureții la loc. Da, nu, era bine, am hotărît. Bine. Nici urmă de anii '80. Nici urmă de Joan Collins într-o reclamă la Martini.

În oglindă, doi ochi de un cenușiu șters mă priveau nerăbdători din mijlocul unei fețe în formă de inimioară. Părul negru și fin îmi încadra pomeții, iar pielea îmi era luminoasă și lucioasă, dar – ochii mi-au alunecat în jos – *picioarele* alea... Cînd mi s-au rotunjit așa genunchii? Cînd au devenit așa de butucănoși? Atît de îngrozitor de jenanți cînd erau expuși? Oare lucrul ăsta se întîmpla pentru că nu eram obișnuită să-i văd? Pentru că nu-i văzusem de ani de zile? Am încercat să ies din cameră și să pășesc încrezătoare înăuntru, surprinzîndu-mă o clipă în oglindă. Nu mi-a fost de nici un ajutor, genunchii continuau să strige: „*Ce naiba căutăm aici?*“. Am smuls în grabă costumul de pe mine și l-am înlocuit cu ceva mai respectabil, mai potrivit pentru reuniunile cu părinții, pentru zilele sportive și, evident, pentru vizitarea profesorilor erudiți. Am încuviințat din cap încrezătoare și am coborît.

Așa cum era de așteptat, i-am găsit pe copii în camera de joacă. Erau deja în fața televizorului, îmbrăcați în ceea ce trecea drept pijama, tolăniți fiecare pe cîte o canapea, cu capetele proptite pe brațe, ca doi împărați romani. Într-un autentic stil epicurian, rămășițele unui ospăț – îngurgitat probabil aseară, după ce eu și Marcus ne culcaserăm – zăceau abandonate pe podea. Resturi de coji de banană, pungi goale de chipsuri și sticle de limonadă se îngrămădeau luxuriant pe covor. Bombănind

îmbufnată, am pășit prin grămada de gunoi ca să adun rămășițele și m-am îndoit de la mijloc ca un culegător de bumbac în vreme ce odraslele mele iritate se încruntau la mine,perate să nu piardă o clipă dintr-o emisiune despre întâlniri de importanță crucială,perate să afle dacă Maria s-a sărutat cu Darren.

— Micul dejun, i-am anunțat, străduindu-mă să nu izbucnesc.

Angus, cu ochii încă la televizor, a întins mîna în tăcere după o farfurie.

— Nu, în bucătărie.

— Nu putem mânca aici? s-a rugat Lily.

— Mi-e teamă că nu, draga mea, azi puteți să stați la masă. Haideți, v-am făcut sendvișuri cu șuncă.

Lily și-a luat ochii de la Darren și m-a privit lung.

— De ce ești așa de elegantă azi? Ce e cu fusta și cu perlele?

— Hai, hai, repejor! am zis ignorînd-o și grăbindu-mă să închid televizorul.

Cînd în cameră s-a așternut liniștea, s-a rupt și vraja în care erau prinși copiii mei. Nemaifiind hipnotizați de lanterna magică, priveau în gol, de parcă nu-și puteau aminti exact ce făceau acolo. Apoi s-au ridicat plictisiți, bălăbănindu-și picioarele de parcă erau făcuți din plumb, și s-au tîrît în urma mea către bucătărie.

— Am ceva să vă spun, i-am anunțat radioasă pe cînd se așezau alene pe scaunele de la masă.

M-am postat în fața lor, cu degetele împreunate, așteptînd.

— O, Doamne, sper că nu ești însărcinată! a exclamat Lily îngrozită.

— Bineînțeles că nu.

— Nu fi fraieră, e prea bătrână pentru asta, a zis Angus.

— Întimplător, nu sînt, am spus enervată.

— Ar fi *atîît* de jenant, a zis Lily închizînd ochii.

— Ei bine, dragii mei, am început iar, împreunîndu-mi degetele și zîbind vesel. Știți bine că am fost mereu alături de voi, că mi-am luat întotdeauna foarte în serios rolul de mamă și că mereu le-am privit cu dispreț, ei bine, nu într-un mod odios, pe mamele care nu veneau să-și ia copiii de la școală și altele de genul ăsta.

— Tu și tata vă despărțiți? m-a întrebat Angus fără prea multă mîhnire sau interes.

L-am privit îngrozită.

— Nu, sigur că nu. Sigur că nu ne despărțim. Doar m-am gîndit, ei bine, m-am gîndit că aș putea să... numai așa, fără prea mare importanță și numai pentru cîteva zile pe săptămînă, aș putea să îmi iau un fel de... slujbă. M-am gîndit să reintru în activitate.

Angus s-a încruntat la tacîmurile sale.

— Ai folosit cuțitul ăsta ca să întinzi Marmite¹?

— Poftim?

— Înainte să-mi tai șunca. L-ai folosit pentru Marmite?

— Nu, Angus, nu.

L-a amușinat.

— Miroase ciudat.

— Deci! am zis zîbind vesel. Ce credeți?

— Cred că o să-l schimb.

1. Pastă neagră și lipicioasă, foarte sărată, obținută din drojdie. Un produs specific Marii Britanii.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre sertar. A scotocit după alt cuțit și s-a așezat din nou.

— Ce credeți? i-am întrebat pe același ton.

— Despre ce? a zis Lily întinzându-se după *Pony Magazine*, ca să citească în timpul mesei.

— Despre faptul că vreau să îmi iau o slujbă!

— A, a ridicat ea din umeri, întorcînd pagina. Bine.

— Nu vă deranjează?

— De ce să ne deranjeze?

— Păi, draga mea, așa cum v-am mai spus, mi-am luat întotdeauna rolul de mamă foarte în serios. Am fost întotdeauna alături de voi. Asta e o mare schimbare.

— Cum să fii alături de noi cînd sîntem plecați la internat? a întrebat Angus.

— Da, acum sînteți la internat, dar cînd erați mai mici... Vreau să spun că pe-atunci nici nu visam să lucrez. Așa cum făceau alte mame, am adăugat cu mîndrie.

Angus părea surprins.

— A, noi am crezut întotdeauna că vrei să lucrezi, dar că nu știi să faci nimic.

M-am încruntat.

— Poftim?

— Nu am știut că ai ales să stai acasă, a zis Lily. Am crezut că... știi tu, că nu ai nici o calificare și că de aceea nu-ți poți găsi o slujbă.

Am rămas cu gura căscată.

— *Sigur* că îmi puteam lua o slujbă! am explodat. Ce prostie, sigur că puteam. Numai că nu am vrut să... fiți crescuți de o dădacă!

Angus a ridicat din umeri.

— Nu ne-ar fi deranjat. Tom Fowler are o dădacă foarte frumoasă, a zîmbit el. Nu m-ar fi deranjat deloc.

— O, Angus, ba te-ar fi deranjat. Mama lui Tom lucrează toată ziua, abia dacă-și vede copiii.

— Mda, dar e foarte cool. Ține tot marketingul Stellei McCartney, a adăugat Lily. Își cumpără haine beton și se duce la toate petrecerile din Londra. Tom și Jessie s-au dus cu ea la o petrecere la Visage săptămîna trecută. Cred că e de vîrsta ta, mamă, dar arată de zece ori mai tînără.

— La fel și mama lui Will Jessup, mamă, a zis Angus. Lucrează la o editură, tocmai a publicat autobiografia lui Jonny Wilkinson. Will a făcut cunoștință cu el la o ședință foto. A primit o minge de rugby semnată de el și tot tacîmul.

— Ei, bravo lui Will Jessup, am izbucnit, privindu-mi îngrozită copiii. Vreți să spuneți că v-ar fi *plăcut* să mă fi dus la serviciu? Să fi avut o slujbă cool în marketing sau la o editură?

— Păi, da, evident, a rîs Lily ridicîndu-se să pună farfuria în mașina de spălat vase. Dar nu te supăra, mamă, a zis strîngîndu-mă de umeri și ciufulindu-mi afectuos părul cînd s-a întors la masă. Nu putem să ajungem cu toții sus. Noi sîntem foarte mulțumiți de felul în care ești.

Apoi și-a luat un măr și s-a așezat din nou.

— Astea nu sînt de-ale lui tati, nu? Pot să mănînc în secret unul de la Sainsbury? a întreat privind în jur, apoi a mușcat din el bănuitoare.

— Ei bine, sînt... uluită.

M-am lăsat îngrozită pe spătarul scaunului.

— Toți anii ăștia m-am sacrificat pentru voi.

— Cum adică? a întrebat Angus nedumerit.

— Pentru voi doi! am țipat ridicându-mă. Mi-am lăsat cariera în aer ca să vă cresc pe voi.

— Care carieră? a zis Angus uimit. Nu știam că te-ai ocupat vreodată cu ceva. Adică, știu că ai lucrat cândva pentru tata, dar...

— Nu știți că mă ocup cu ceva! am explodat. Atunci să știți că am fost o persoană cu mare putere înainte să-l cunosc pe tatăl vostru.

— Serios? Ce meserie aveai?

— Eram... o asistentă foarte personală. A unui om *deosebit* de important!

— Da, sigur. Cine era?

— Era, ăăă... lucra în publicitate, la fel ca tatăl vostru. Îmi scapă numele pe moment, dar era teribil de important.

— Cîștigai mulți bani? m-a întrebat Lily.

— Firește că da. Firește! Tone de bani.

— Cît? a întrebat Angus.

— Ei bine, am țipat, nu o să pară mult după standardele de azi, dar 7 000 de lire pe an era mult pe-atunci.

Angus a zîmbit blînd.

— Sigur că era, mamă, a zis ridicîndu-se să-și pună farfuria în mașina de spălat vase.

— Și aș fi putut cîștiga mult mai mult dacă aș fi lucrat în continuare.

— Sigur, a încuviințat el aruncîndu-i lui Lily o privire de avertisment.

— Dar, oricum, banii nu contează. Am renunțat la tot ca să vă cresc pe voi. Ca să fiu sigură că în vacanțe o să.. o să jucăm capra și o să facem omuleți din turtă dulce...

— Nu-mi amintesc să fi făcut vreodată omuleți din turtă dulce, a remarcat Lily în timp ce-și mîncea mărul.

— Ei, poate că nu. Dar, Doamne, v-am făcut întotdeauna tort de ziua voastră.

— Mda, dar asta nu contează, mamă, a zîmbit ea consolator.

— Cum adică, nu contează?

— Păi, Jessie a fost lăsată să-l aleagă pe al ei de la Tesco în fiecare an. Uitasem de asta. Am privit-o îngrozită.

— Nu-ți amintești de iepurele ăla imens pe care ți l-am făcut? Cel cu mustăți de lemn dulce? Mi-a luat patru zile!

A clipit.

— Ăăă, vag. Dar îmi amintesc cu siguranță de tortul Barbie roz al lui Jessie. Cu un colier făcut din zahăr. Mi-am dorit *atîît* de mult unul la fel.

— Dar nu-ți amintești să te fi bucurat că mă găseai acasă? Cînd unele mame nu se întorceau mai devreme de șapte? Că te ajutam mereu la teme?

Angus a rîs.

— Haide, mamă, întotdeauna bîrfeai cu prietenele la telefon cînd ne făceam noi temele.

— Eu îmi aduc aminte că erai obsedată de pernele decorative, a zis Lily meditativ, strîm-bîndu-se în efortul de a-și aminti. Le ridicai în dreptul draperiilor și murmurai: „Oare chiar se potrivesc?”.

— Și țin minte că ai plîns cînd am intrat la Falcon Court, a zis Angus. Tata a crezut că s-a întîmplat ceva grav cînd a ajuns acasă, dar i-ai spus că sînt lacrimi de bucurie, că asta ți-ai dorit dintotdeauna, s-a cutremurat el. Te trec florii.

— A, da, și intrarea mea la gimnaziu, și-a amintit Lily. Am crezut că o să ai o cădere

nervoasă. Ții minte cînd am ieșit de la examenul de științe...

— Da, mulțumesc, Lily, am izbucnit eu.

Nu eram deloc mîndră de episodul ăla. Lily abia ieșise din examen și la poarta școlii o aștepta o mamă cu un aer inchizitorial. O înghesuisem în mașină, silind-o să-mi recite întreaga lucrare, întrebare cu întrebare, în drum spre casă.

— Iar apoi erau poze cu anotimpurile, mami, spusese Lily de pe scaunul de lîngă șofer, și trebuia să spui ce anotimp e cel în care sînt frunze pe jos, iar eu am spus primăvara. E corect, nu, mami? Primăvara?

Pîna cînd a venit Marcus acasă, a trebuit să primesc niște palme peste față ca să mă trezesc și să mi se pună niște coniac pe buzele tremurătoare.

— Dar are unsprezece ani, mă tînguisem eu. Cu ce am greșit?

Îmi priveam copiii, care se uitau la mine peste masa din bucătărie. Prăbușiți în scaunele lor, Angus stînd încovoiat fiindcă era atît de înalt și mîncîndu-și merele cu gura deschisă, cu părul lins, cu porii deschiși, cu tenul gras. Ca doi hormoni uriași.

— Bine, am zis cu un glas pierit. Bine. Dacă tot ce vă amintiți din ultimii paisprezece ani e o mamă cu ambiții academice al cărei unic sentiment de împlinire personală venea din mobilierul elegant, atunci e clar că trebuie să merg mai departe. Să fac ceva pentru mine.

Angus a ridicat din umeri.

— Noi nu sîntem supărați. Vrem să fii fericită. Stai calmă.

S-a întors și a aruncat cotorul la gunoi. Acesta a lovit capacul și a căzut înăuntru.

— Ha, ce tare! Ai chef să iei o bătaie la tenis de masă, Lil?

— Mda, bine, a zis ea ridicîndu-se. Oricum o să te bat măr. Deci, m-a întrebat oprindu-se în uşă pe cînd ieşeau, ce ai de gînd să faci, mamă?

— O să lucrez pentru...

M-am oprit, amintindu-mi de veselia lui Marcus. Mi-am adus aminte şi că ultimul raport primit de la şcoala lui Angus spunea că stăpîneşte excelent Războiul din Crimeea.

— O să lucrez pentru un profesor universitar, am spus repede. Un profesor universitar foarte respectabil. Dacă am baftă, am adăugat în grabă, amintindu-mi de asemenea că încă nu promisem slujba.

— Bine.

— Nu eşti impresionată?

Lily a zîmbit amabil.

— Nu e tocmai Stella McCartney, mamă. Dar e un început.

Capitolul trei

— Cu ce ești îmbrăcată? s-a răstit Penny făcînd pe șefa la telefon în timp ce mă învîrteam prin bucătărie, înșfăcînd chei, bani pentru parcare, cercei din bolul pentru fructe.

— O fustă de tweed, o jachetă gri și perle. Prea formal? am întrebat-o neliniștită.

— Nu, perfect. Doar verificam să nu fii în continuare în pijama. Verificam.

— Dumnezeuule, nici nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva. Copiii au fost extraordinari, Penny. M-au luminat complet. E clar că în toți anii ăștia m-au catalogat drept un caz pierdut pentru lumea femeilor ca tine, cu slujbe grozave.

— Asta după cîte ai făcut pentru ei? a zis cu răceală.

— Păi...

— Haide, la ce te-ai așteptat? O bătaie pe umăr? O medalie? a oftat ea. Nici una dintre noi nu face lucrurile la perfecție, draga mea. Nu-ți bate prea tare capul cu asta. Și, oricum, ai fi făcut toate astea mult mai devreme, dacă n-ar fi fost problemele cu tatăl tău.

Am înghițit în sec. Mi l-am imaginat pe tata la azilul de bătrîni în fața căruia eu și mama am cedat în cele din urmă. L-am văzut stînd și acum acolo, la masa lui din plastic

laminat, cu alți șase pensionari, luînd micul dejun probabil... cu un bătrîn căruia îi curgeau balele în fața lui și altul ajutat să își mănînce cerealele alături. Mirosul ăla de azil, o combinație de varză și haine murdare, o duhoare impregnată pretutindeni și aparent insensibilă la eforturile spălătoriei spitalului. O infirmieră veselă stînd pe vine alături de tata: „Haide, Gordon, ia și mănîncă!”. M-am cutremurat. Mă întrebam ce-ar fi spus acum, dacă lucrurile ar fi stat altfel. „Te întorci la serviciu, Henny? Grozav!” Apoi, cu blîndețe probabil: „Cine o să aibă grijă de copii? Sper că nu femeia aia, Linda“.

Mi-am luat la revedere de la Penny, promițîndu-i să o sun cînd mă voi întoarce, iar în timp ce puneam receptorul în furcă, am auzit o mașină pe drum. Linda, cu obrajii îmbujorați de efort, își extrăgea cu grijă greutatea uriașă de pe scaunul șoferului unui Escort. Și-a croit cu greu drum peste gazonul din față, ocolind căsuța pentru păsări făcută de tata Crăciunul trecut, în timpul terapiei creative. Era o structură simplă, rudimentară, cu margini nefinisate, cuie strîmbe și o tăviță pe o șipcă, însă era, fără îndoială, foarte mîndru de ea. Ne-o oferise în camera de zi, acoperită cu un ambalaj de la biscuiți, înjurînd, după cum avea obiceiul.

— Ia uitați. Ce dracu' ziceți de asta?

Se lăsase o tăcere stînjenitoare. În urmă cu cinci ani, ar fi ridicat privirea din *Observer*, ar fi studiat-o îngăduitor pe sub ochelarii de citit și ar fi zis: „Mda, un orb ar fi mulțumit“.

Mama n-ar fi putut să le-o bage pe gît vecinilor de bloc, în grădina comună din Finchley Road, iar Benji nu suporta să o

instaleze în Chelsea, îl deranja îngrozitor, așa că a ajuns la mine, în grădina din Flaxton. Am crezut că o voi detesta, văzînd-o în fiecare dimineață de la fereastra bucătăriei și amin-tindu-mi cum a ajuns tata, dar în mod curios, cînd am umplut-o cu nuci și păsărelele au început să zboare nepăsătoare în jurul ei, am găsit-o ciudat de mîngîietoare.

M-am grăbit să merg la toaletă, ca să nu văd fața Lindei cînd avea să găsească tigăile de aseară în chiuvetă. Erau numai două, m-am gîndit, dar mă făcea întotdeauna să mă simt vinovată pentru asta. Închizînd ușa băii, mi-am surprins imaginea în oglindă. Mi-am trecut nervoasă degetele prin păr. Probabil că era prea lung acum, că aveam treizeci și ceva de ani, dar lui Marcus îi plăcea așa.

— Nu-l tunde, îmi spunea îmbufnat cînd mă întorceam de la coafor. Îmi place așa cum e.

Și mie îmi plăcea. Mă făcea să mă simt tînără, chiar dacă nu mai eram.

Am cercetat colajul de poze care împodo-bea peretele și am văzut una în care tata o ținea pe Lily în brațe pe o plajă, pe cînd avea vreo șase ani. Tata fuma din pipă, cu o expresie foarte calmă și foarte liniștită. I-am privit ochii limpezi și lucizi. Am înghițit în sec.

Semănam cu el. Toată lumea spunea asta. Poate mai puțin, odată cu vîrsta. Aveam ochii lui mari și cenușii și pielea lui albă, da, însă gura, despre care crezusem întotdeauna că era a lui, mare și generoasă, părea să se strîngă în ultima vreme. Să semene mai mult cu a mamei.

Am oftat și m-am întors în bucătărie. Linda era deja ferm plantată la chiuvetă, rîcînd ostentativ grăsimea arsă de pe o tigaie pentru grătar. A pufnit cînd m-a văzut.

— Măi să fie, ce-i asta? Domnișoara Jean Brodie?

M-am uitat la fusta mea.

— A, nu, am un interviu pentru o slujbă.

— Un interviu pentru o slujbă! Sprincelele i-au dispărut în permanentul blond și țeapăn. *Tu?* Pe post de ce?

— Pe post de cercetător pentru un istoric, am răspuns scurt, dorindu-mi, nu pentru prima oară, să nu fi angajat un astfel de „personaj“.

Un „individ conștient“, ar spune fratele meu. La început, când mergea legănându-se prin bucătăria mea, țîțîind din buze și spunându-mi că găinile mele au pseudopestă aviară, că întreg locul are nevoie de o îngrijire atentă și că îi plăcea la fel de mult să pună mîna pe crupa unui cal pe cît îi plăcea să o bage în closet, mi se părea haioasă și amuzantă, dar acum mă întrebam dacă nu aș fi avut nevoie de cineva puțin mai servil.

Era o femeie imensă, cu picioare mari, care, așa cum spunea Angus, te făceau să te întrebi cum de se uneau în partea de sus, din moment ce erau atît de groase jos. Marcus îi răspunsese că nici nu poți suporta să te gîndești la asta. Nu putea avea mai mult de cincizeci de ani, dar avea obiceiul unei babe de a trage vînturi la tot pasul. Pe cînd se bălăbănea dintr-o parte într-alta, apropiindu-se de masă, un miros nefericit a invadat aerul. Am ocolit-o și m-am îndreptat spre ușa din spate.

— Dacă ai avea grijă ca Angus să nu stea toată ziua la televizor, ți-aș fi foarte recunoscătoare, am spus servil. Iar Lily s-ar putea apuca de recapitulare. Are examene cînd se întoarce.

Linda a devenit brusc interesată, dîndu-și seama dintr-odată că îi puneam cîrma în mîină. S-a îndreptat de spate, apoi s-a întors cu ochii sclipind.

— Sigur. Mă țin de capul lor, bine? Îi dau jos de pe canapelele alea cum termin cu bucătăria. Pot să-și facă ordine în camere și alte alea.

— Minunat, am zis cu un glas pierit, gîndindu-mă că asta ar fi o minune, dar că, de fapt, Linda o va înfăptui probabil. Poate chiar o să-i facă să-și strîngă prosoapele ude, în loc să pășească delicat pe lîngă ele, de parcă ar fi minate, să-și pună șosete și să se spele pe dinți. De fapt, m-am gîndit pe cînd închideam ușa din spate în urma mea și mă grăbeam pe aleea pietruită către mașină, povestea asta cu munca e floare la ureche. M-am oprit din mers. Oare de ce mi-a luat atîta pînă să-mi vină ideea? Oare de ce mi-au trebuit paisprezece ani ca să ajung aici? Oare de ce nu mi-a spus nimeni — Penny, Eva, oricare altă prietenă? Nu era de mirare că atît de multe alte femei lucrau. *Nu înțeleg: cum reușește?* O, eu știu. Pur și simplu pui pe altcineva să se ocupe. Simțindu-mă puțin amețită de această revelație, m-am îndreptat clătînîndu-mă spre mașină.

Cînd am ajuns la casa lui Laurence, ceva mai tîrziu în acea dimineață, încă pluteam. Nu numai că avusesem plăcerea de-a mă plimba prin Covent Garden la ora prînzului, oprindu-mă puțin să privesc acrobații din Piazza, adorînd mulțimea, fiind împinsă de turiști și simțindu-mă la fel de plină de energie și de nerăbdare ca oricare alt navetist, dar acum, că mă strecurasem pe după un colț și ajunseseam

pe o stradă liniștită și puțin umblată, eram în paradis. Nu conta că prin canalul de scurgere pluteau tot felul de gunoaie, că două uși mai jos un tânăr zăcea întins într-un sac de dormit, nu conta. Pentru asta venisem aici: pentru o felie din vechea și eleganta Londră, încă vizibilă printre dărîmături și murdărie.

Casa însăși era înaltă, albă și împodobită cu stucaturi. M-am întrebat dacă Laurence de Havilland era proprietarul clădirii. Emoția mea a crescut. Da, probabil că era. Și fără îndoială că eu trebuia s-o administrez. Să alerg de la un etaj la altul ca să-i găsesc pălăria sau bastonul, iar după ce terminam de cules notițele sale istorice sau orice altceva mai aveam de făcut, puteam să dau o fugă în Piazza să iau prînzul. Puteam să mă întîlnesc cu o prietenă într-un bar, să fluier în jurul magazinului Whistles – simplul gînd mă făcea să mă simt iar de nouăsprezece ani. Era ca și cînd un vâl se ridica de pe viața mea, dezvăluindu-mi incitantul și posibilul, în timp ce previzibilul și lumescul – un talmeș-balmeș de oale, tigăi și rufărie – se topeau în aer.

Am privit în sus, spre clădirea cu patru etaje, aproape așteptîndu-mă să-l zăresc pe însuși marele personaj, așezat la biroul său de lîngă fereastră, uitîndu-se pe sub ochelarii cu lentile în formă de semilună cum potențiala sa asistentă urca agitată scările. Oare pe cîți îi mai primise? m-am întrebat. Eram a zecea persoană din săptămîna asta? Îi refuzase pe ceilalți pe loc? Oare mă primea doar ca să-i facă o favoare lui Penny? Mi-am netezit fusta, am strîns bine geanta de umăr și am sunat.

Cîteva momente mai tîrziu, pe coridor s-au auzit niște pași ușori, însoțiți de un rîs de

fată. Ceva hilar a fost strigat către etaj. M-am încruntat și m-am tras un pas în spate. Ușa a fost deschisă de o fată tulburător de frumoasă, de vreo douăzeci și cinci de ani, cu păr negru pînă în talie, niște ochi migdalați și o gură sexy cu buze pline. Purta un tricou alb minuscul, blugi cu talia joasă și avea picioarele goale. Fiica lui? Mi-a aruncat un zîmbet perfect.

— Sal'! Trebuie să fii 'Enrietta? a zis ea cu un puternic accent franțuzesc.

— Cu „H“ – Henny. Henrietta, așa e.

— Emmanuelle, s-a prezentat ea. Intră, intră, a gîngurit, dîndu-se la o parte ca să mă lase să pășesc în hol. Te așteaptă sus. Te conduc, da?

— Ăăă, mersi, am zis buimăcită în timp ce o urmam către scări.

Fiica, am hotărît.

Asta trebuie să fie. Sau poate chiar nepoata. Dar franțuzoaică fără îndoială sau spanioloaică, atît de... să fiu a naibii, oare era străin? Penny nu îmi spusese asta. Oare poate cineva să aibă un unchi străin? Oare Penny nu voia să spună că era franțuzoaică?

— Vii de departe? m-a întrebat ea aruncîndu-mi un alt zîmbet adorabil în timp ce se întorcea spre mine pe scara de piatră, privindu-mă încurajator.

— Hmm, nu așa de departe. Din Flaxton, un sătuc din Kent.

— A, ce drăguț! Ador satele voastre. Si *charmants, les villages* astea ale voastre, *n'est-ce pas?*

— Hmm, da. Chiar așa. *Ch... armant.*

— E aici, la mansardă, a ciripit ea conducîndu-mă tot mai sus, pe scara uriașă de

piatră încadrată de o balustradă din fier forjat, iar cînd m-am gîndit că mai sus de-atît nu puteam merge, am ajuns.

Ghida mea a intrat pe niște uși duble și m-am trezit într-o cameră lungă și spațioasă. Era ștearsă și sărăcăcioasă ca o cochilie rece. Pereții erau albi și acoperiți cu picturi moderne vesele, iar scîndurile de sub picioarele noastre erau late, spălăcite și goale, cu excepția unui singur covor ca o bijuterie. Două ferestre franțuzești dădeau spre stradă, încadrate de draperii simple din stambă, iar prin cameră erau risipite cîteva piese de mobilier modern, cam în stilul lui David Linley. Două sofale imense de culoare crem erau așezate față în față în celălalt capăt al încăperii, una cu spatele către mine, iar în stînga se afla un birou îmbrăcat în piele, acoperit cu cărți. Era o cameră frumoasă, dar izbitor de goală. Nu se zărea nici urmă de proprietar, în afară de... o, Doamne! Ți-am zis eu că e aici. Unul încălțat cu un ciorap lung?

— Laurie, scoală-te! a strigat Emmanuelle dansînd pînă la el și ciupindu-l de degetul mare de la picior. E aici. Ți-am zis eu că e aici.

— Au!

Trupul atacat a scos un geamăt, iar în clipa următoare un cap brunet și ciufulit a răsărit din spatele sofalei.

— O, Doamne, scuze. Tocmai eram pe punctul de a-mi doborî recordul.

A aruncat la o parte un joculeț, a sărit repede în picioare și a traversat podeaua spălăcită, cu mîna întinsă și cu un zîmbet larg.

— Bună! Laurie de Havilland.

M-am uitat la el uluită. Bărbatul ăsta nu putea avea mai mult de patruzeci de ani; înalt, brunet, cu ochi de un căprui intens – ochi lascivi, ar fi zis mama –, o voce gravă și un zîmbet strălucitor. Era tulburător de frumos, dar într-un mod zglobiu și vesel. Când l-am văzut stînd lîngă Emmanuelle, îmbrăcat într-o cămașă roz, o pereche de blugi vechi uzați și în șosete – oare în casa asta exista o interdicție împotriva pantofilor? –, l-am privit uimită, dîndu-mi seama cu durere că purtam ghetele bune din velur, oribila mea fustă de tweed și perlele.

— Ești Henrietta, nu? Penny mi-a spus o grămadă de lucruri despre tine. Ești exact așa cum mi-am închipuit.

— Tu nu, am scăpat eu porumbelul, nefiind în stare să-mi țin gura. Ești mult prea tînăr! A dat capul pe spate și a rîs.

— Prea tînăr pentru ce?

Am roșit.

— Păi, m-am gîndit că... Penny mi-a zis că ești unchiul ei. Deci mi-am închipuit că...

— Sînt vreun boșorog bătrîn și morocănos, cu baston și monoclu, care te aleargă în jurul biroului?

S-a îndreptat spre o măsuță laterală, pe care era o tavă cu cafea. Și-a turnat o ceașcă din filtru.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— A, nu, am rîs eu. E minunat. Adică... Dumnezeule! am zis roșind și mai tare, jurînd să o omor pe Penny pentru că nu mă pusese la curent cum trebuie.

A rîs.

— Bunicul lui Penny s-a însurat de trei ori. Era un mare ticălos, după cîte spune lumea.

Eu sînt rezultatul ultimei suflări a bătrînelui de şaptezeci de ani. Chiar a fost ultima lui suflare, din moment ce a murit în mijlocul acţiunii, în timp ce o însămînţa pe mama. Ce viaţă, nu? Zăhărel?

Îmi spunea „zăhărel“?

— În cafea.

— A, nu. Mersi.

— Lapte?

— Te rog.

— Ştii, îmi pari foarte cunoscută, a spus privindu-mă cercetător în timp ce îmi întindea ceaşca.

Şi el îmi părea la fel, mă gîndeam pe cînd o apucam emoţionată şi pe cînd ceaşca zăngănea violent pe farfurioară, dar nu reuşeam în ruptul capului să înţeleg de ce.

— Asta le spune tuturor tipelor, m-a prevenit Emmanuelle îndreptîndu-se spre o masă de unde şi-a luat geanta de mînă şi un teanc de scrisori. Mă duc acum, Laurie, *oui*?

S-a apropiat de el şi l-a sărutat drăgălaş pe obraz. Iubita. Cu siguranţă iubita, a hotărît creierul meu zăpăcit.

— Expediez şi astea în drum, a adăugat ea. Ai tu grijă de 'Enny, da?

— Aşa o să fac. Auzi, *chérie, après le déjeuner, peux-tu...*

A continuat într-o franceză mitraliată, iar ea i-a răspuns şi mai repede.

Am încercat să par vigilentă şi răbdătoare cît a durat acest schimb de replici. La sfîrşit, s-a întors spre mine şi mi-a zîmbit în chip de scuză.

— Îmi pare rău, dar vorbesc engleza atît de prost, încît uneori mă las în voia lui Laurie.

— Ah, *oui*, am aprobat. *Absolument.*

M-au privit surprinși.

— *Absolument* vizavi de a se lăsa în voia lui Laurie sau de a vorbi în franceză? a întrebat el.

— Ăăă, păi...

Dumnezeule, răutăcios mai era!

— Vizavi de a vorbi în franceză, am zis, răspunsul ăsta părîndu-mi-se cea mai puțin periculoasă dintre cele două capcane.

— Vorbești franceza? m-a întrebat Emmanuelle curioasă.

Am continuat să zîmbesc vesel. Preț de o clipă n-am fost în stare să scot un sunet.

— *Absolument*, am zis din nou, simțindu-mi palmele transpirate.

— Asta e bine, a remarcat Laurie gînditor, deși n-o să prea ai nevoie. Și, dacă tot a venit vorba, a zis el clipind din ochi, Emmanuelle nu s-a lăsat în voia mea din nici un alt punct de vedere, deși mi-ar plăcea să crezi asta. Ți-ai putea închipui că intră în fișa postului.

— Vrei să spui că..., am îngăimat întorcîndu-mă uimită spre ea.

— O să ocupi postul meu, pentru că eu mă întorc acasă. Mă întorc la Paris să mă mărit cu un bărbat cumsecade și să scap de domnul ăsta îngrozitor pentru care lucrez de doi ani, a zîmbit ea. Îți urez mult noroc, 'Enny. Flirtează non-stop, dar nu te-ngrijora. Numai gura e de el și n-are pic de... cum se zice?

— *Pantalon?* am sugerat.

Au rîs amîndoi.

— *C'est bien vrai*, a zis Emmanuelle.

Îmbujorată de succesul de a-i fi făcut să rîdă, am continuat să zîmbesc vesel. De fapt, nu-mi puteam stăpîni zîmbetul, ca să nu mai zic să-l șterg de tot. Brusc, voiam slujba asta

cu tot dinadinsul. Fiecare fibră a ființei mele voia să facă parte din decorul ăsta strălucitor, amuzant, de flirt, să stea în biroul ăsta genial și spațios – ei bine, probabil că ăla era biroul meu, m-am gândit zărind unul mic, mai izolat, lângă fereastră, care aproape mă implora să îmi las geanta sub el –, în aceeași cameră cu bărbatul ăsta teribil de important, dar în același timp teribil de atrăgător. Ne vom tachina reciproc, fără îndoială, dar aș fi totodată o parte indispensabilă a organizării, o roțiță din sistem, învîrtindu-mă în scaun și strigînd: „Laurie, dragule, nu uita că azi te duci la obeliscul Cleopatrei!” sau „Mîine la Elvin Marbles, iubire” sau ce-o mai fi făcînd el. Oare ce *făcea*? m-am întrebat agitată. Deodată, mi-am dorit să mă fi gândit mai bine la asta. Să fi făcut ceva cercetări. M-am simțit ca Alice, pășind prin oglindă, departe de paturile nefăcute, de coșul care gemea de rufe, de șirurile de borcane goale de gem care așteptau să fie umplute cu jeleu de casă din mere acre, într-o lume uluitoare, strălucitoare, dar pe care aveam dificultăți în a o recunoaște, fiind atît de străină. În care aveam dificultăți în a mă orienta.

— Să-i spui tot ce trebuie să știe, da? l-a avertizat Emmanuelle, făcîndu-i semn cu degetul în timp ce se îndrepta spre ușă. Să-i spui că îți uiți mereu biletele de avion, așa că trebuie să ți le pună ea în bagaj, și că întîrzi mereu la televiziune, așa că trebuie să-ți cheme un taxi, și că...

— Televiziune? am întrerupt-o puțin cam prea brusc. De ce te-ai duce la... aha! m-am oprit privindu-l țintă. Doamne, *acum* îmi amintesc! Știam eu că te-am mai văzut undeva, dar nu reușeam să-mi aduc aminte unde. Faci

o emisiune din aceea de istorie, nu? Una în genul celor făcute de Simon Schama. Te-am văzut duminica trecută, îmbrăcat într-o cămașă de un galben intens, pe un câmp de porumb din Franța, vorbind despre bătăliile shakespeariene: „Încă o dată spre pod“ și așa mai departe. Sînt convinsă că erai tu!

A înclinat capul în semn de aprobare blîndă.

— Sau spre breșă, iar cămașa a fost o greșeală, fiindcă nu se potrivea deloc cu porumbul, dar ai dreptate. Duminica trecută am colindat cîmpurile de luptă din Agincourt, deși era o înregistrare, n-am fost propriu-zis acolo.

— Nu, nu, sigur că nu, am aprobat cu căldură. Probabil că emisiunea a fost filmată cu luni în urmă, dar cît e de fascinant! Și mergi și tu cu el? am întreat-o, cu mult prea multă înflăcărare, pe Emmanuelle.

A rîs.

— *De temps en temps*, dar nu foarte des în străinătate. De cele mai multe ori, pentru că și-a uitat scenariul sau ochelarii acasă, așa că doar alerg de colo-colo prin Londra după el. Dar mai mult ca sigur că vei face și tu cîteva excursii din astea, a adăugat amabil. OK, acum o să plec. *Au revoir... et bonne chance!*

Mi-a făcut din mîină cînd a plecat. Apoi i-a trimis lui Laurie o bezea.

— Mă tem că nu e o slujbă care să aibă prea mult de-a face cu călătoriile, a zis Laurie calm, îndreptîndu-se către o sofa și invitîndu-mă să iau loc în fața lui. Mai curînd una în care trebuie să stai pe poziții și să ții cîrma.

M-am grăbit să mă așez, dorindu-mi să nu fi vorbit ca o concurentă stupidă la Miss World, nerăbdătoare să vadă lumea și să apară la

televizor. Ce voiai, să intri și tu în cadru, întinzându-i ochelarii probabil, Henny? Sau să faci din mînă familiei?

— O, exact la asta mă și așteptam, am spus trăgîndu-mi fusta deasupra genunchilor pe cînd mă așezam, ca să nu arăt chiar ca o ducesă bătrînă.

Era totuși puțin cam strîmtă pentru asta, iar coborîrea mea a fost însoțită de un sunet neîndoielnic de cusătură plesnită, în timp ce căptușeala fustei mele, menită să acopere picioarele, nu fesele, a cedat. Ne-am uitat unul la celălalt încremeniți. Am simțit că mi se înroșește gîtul.

— Deci, am zis repede, dregîndu-mi vocea. Îmi imaginez că e exact cum a spus Emmanuelle. Adică... multe treburi administrative.

— Mmm, o cantitate rezonabilă, a replicat, revenindu-și imediat. Nu te deranjează, nu?

— Nu! Îmi place la nebunie să administrez. Doamne, fac chestia asta destul acasă. Mă rog, știi tu, m-am strîmbat, *de temps en temps*.

O, Doamne, *relaxează-te*, Henny. Am făcut un efort să-mi recapăt calmul și să par serioasă.

— Și, evident, sînt un mare fan al istoriei, am adăugat sobru.

A zîmbit.

— N-am mai auzit pe nimeni exprimîndu-se în felul ăsta pînă acum, dar e minunat. Nu știu ce ți-a spus Penny, dar eu sînt istoric militar. Am lucrat o vreme în armată, a zis scărpinîndu-se timid în cap. Am un soi de pasiune pentru bătălii, mă tem.

— A, *bătălii*. Doamne, și eu. Nu mă întreba de Războiul Peloponesiac, altfel rămînem aici toată noaptea!

Sprîncenele i s-au ridicat.

— Serios? Țsta e punctul tău forte?

Mi-am trecut limba peste buze.

— A, nu numai ăsta, am spus repede, dorindu-mi ca Marcus să nu mi-l fi menționat atît de recent.

M-am foit în marea mea involburată de tweed.

— O grămadă de bătălii, zău. Știi, Bătălia de la... de la..., m-am bîlbîit uitîndu-mă la poala mea cît un balon, de la Bulge, de la Pearl Harbor, de la Potemkin...

— Nava de... luptă *Potemkin*? a întrebato Laurie ridicînd din sprîncene.

— Exact. E probabil preferata mea, dar toate sînt foarte faine, nu? Și, desigur, avem propriile noastre cîmpuri de luptă de lîngă casă, de care sîntem atît de mîndri.

A părut surprins.

— În Kent?

— Nu, în Sussex, Hastings. Dar nu e așa de departe, nu?

S-a ridicat repede, mișcîndu-și ușor buzele, și s-a întors cu spatele la mine. Dregîndu-și vocea, a foșnit niște hîrtii de pe birou.

— Nu, sigur că nu, a încuviințat el. Sincer, Henny, să știi că nu ai nevoie de cunoștințe foarte amănunțite de istorie militară. Știi să tehnoredactezi?

— Oh, *absolutement*. Drrrrrr!! am bătut cu toate cele zece degete în măsuța lui de cafea, ca să-i demonstrez.

— Excelent. Numai că Penny spunea că nu ai mai lucrat de ceva vreme și mă gîndeam că...

— A, dar nu mi-am pierdut abilitățile. Nu-mi puteam permite, nu? Și, sincer, ăsta e singurul lucru care îi mai impresionează pe copiii mei

astăzi, faptul că pot scrie mai repede la computer decît ei. Ei, firește că și altele îi impresionează, dar...

— Firește, a zîmbit Laurie, sprijinindu-se de marginea biroului, încrucișîndu-și brațele și privindu-mă blînd. Uite ce e, Henny, am nevoie de cineva relativ flexibil care să răspundă la telefon, la scrisori și la faxuri și să-mi țină agenda. A, s-a strîmbat el, și care să-i țină la distanță pe ziarîști uneori.

— Ziarîști! am bolborosit.

Deodată, m-am văzut deschizînd ușa și dînd peste hoarde de paparazzi și grămezi de blițuri luminîndu-mi puternic fața, ca tipul acela din *Notting Hill*, care ieșise în chiloți. Doar că eu nu aș fi în chiloți. Aș purta o rochie neagră sexy și un șirag de perle mici. Sau poate un costum Chanel șic. Roz pal. Din lînă *bouclé*. Foarte scurt. Trebuia să țin regim, picioarele mele nu arătau prea bine.

— Henny?

Mi-am revenit.

— A, da, pot să fac asta, l-am asigurat. Sînt absolut imperturbabilă în bătaia puștii.

Începeam să-mi dau seama că analogiile cu bătăliile mi se rostogoleau *ad nauseam* din gură.

— Sînt grozavă în lupta cu artileria anti-aeriană.

— Minunat. Nu e foarte greu. Emmanuelle părea să se descurce fără prea mare efort, așa că noi o s-o rezolvăm din mers, da?

S-a întors și a mai foșnit cîteva hîrtii, iar eu am luat-o ca pe o aluzie că interviul se încheiase. M-am ridicat brusc.

— Deci, aici e spațiul tău, a zis traversînd athletic camera și dispărînd pe palier. Aici.

Mi-am înșfăcat geanta și, după ce am aruncat o privire peste umăr, ca să verific dacă fusta mea era în regulă, chiar dacă cedase căptușeala, l-am urmat pe hol în micul birou.

— Mă tem că e un pic cam înghesuit, a spus el.

A, sigur. Deci nu vom sta împreună în salonul mare. Totuși era o cameră extrem de frumoasă, am decis privind în jur la tapetul albastru cu rămurele și la plantele din ghivece. Emmanuelle îi dăduse un aer foarte feminin. Foarte plăcut. Am zărit o poză a unui băietan bine făcut, probabil logodnicul ei, pe avizierul de deasupra biroului. Sincer, m-aș simți ceva mai relaxată dacă n-aș sta în aceeași cameră cu Laurie. N-aș face atâtea gafe. Firește, aș apărea în biroul lui să îi luminez ziua, aducându-i cafeaua, insistând să facă o pauză și să se întindă pe sofaua moale când aș simți că a muncit prea mult. Da, aș fi un fel de protectoare a acestui om deosebit. Una indispensabilă, desigur. Oamenii ar spune: „Da, e grozav, dar nu știu ce s-ar face fără Henny. E mâna lui dreaptă. Nu poate face un pas fără ea“.

— Emmanuelle o să-și strângă lucrurile, a zis, privind în jur. Dar tu ce părere ai? m-a întrebat întorcându-se spre mine.

Stătea destul de aproape acum, privindu-mă drept în ochi. Doamne, înalt mai era.

— O, da. Minunat. Vrei să spui că ai vrea să accept?

— Da, dacă îți convine.

— Nu vrei să... nu știu, să dau un test de tehnoredactare sau ceva de genul ăsta?

Îmi aminteam vag că făcusem lucrul ăsta când începusem să lucrez în afacerea cu publicitatea. Dar asta se întâmpla cu ani în urmă.

Laurie s-a scărpinat în cap.

— Sincer să fiu, nu contează cît de repede scrii. Poți să faci asta și cu două degete, atîta vreme cît o faci.

— A, nu, cu toate ! am zis mișcîndu-mi cele zece degete și zîbind.

— Minunat.

A pus mîna pe umărul meu și m-a condus spre ușa și apoi pe scări – o atingere ușoară, prietenoasă, cam la fel cum o atinsese pe Emmanuelle –, dar care m-a făcut să mă topesc de plăcere. Însă Emmanuelle avea bucățița aia bună de pe avizier, așa că asta nu-i afecta echilibrul. Iar eu, bineînțeles, îl aveam pe Marcus, m-am gîndit vinovată.

— Înțeleg că ești măritată cu un tip care lucrează în publicitate, a remarcat Laurie citindu-mi gîndurile în timp ce cobora scările înaintea mea. Așa mi-a spus Penny.

— Da, așa e. Doar că Marcus are acum propria firmă. A lucrat însă ca director de creație la o agenție publicitară din Londra. Așa ne-am cunoscut.

— Ai lucrat pentru el ?

— Da, eram secretara lui. M-am îndrăgostit de șef. Eterna poveste.

O, nu, Henny. Am simțit că iau foc în spatele lui.

— Adică... vreau să spun, am bîuguit, întrebîndu-mă ce naiba oi fi vrut să spun, dar el se oprise deja. S-a întors pe scări să se uite la mine.

M-a privit atent. Ce mai era acum ? m-am întrebat agitată. Aveam ruj pe dinți ? Îmi pierdusem un cercel ? Am ridicat instinctiv mîna spre ureche.

— Sigur că da, a zis încet. Știam eu că te-am mai văzut undeva. Am fost la nunta ta.

Am pălit, fiind luată prin surprindere.

— Serios? Doamne, nu-mi amintesc. Ce urît din partea mea. Dar... probabil că îl știi pe Marcus, pentru că eu nu...

— Nu, iartă-mă, a zis stînjenit. Nu e vorba de nunta aceea. Ci de... știi... cea cu Rupert. Am simțit că mi se scurge sîngele din vine.

— A, da. Îl știi pe Rupert?

— Da.

S-a întors repede și a mers mai departe. L-am urmat fără să mai scot un cuvînt. Am ajuns la ușă.

— Iartă-mă, Henny, n-ar fi trebuit să...

— Nu, nu, e OK, am spus repede, rîzînd nervos. Adică, sigur că e OK. Sînt căsătorită cu Marcus de cincisprezece ani. Avem doi copii. Și... cum de... vreau să spun...

— Am fost împreună în armată, a răspuns simplu. Cavaleria ușoară.

— Sigur, am zis privind-l cu ochii mari. Sigur. Mi-ai spus că ai lucrat în armată.

Crezusem, nu știu de ce, că în unitățile de parașutiști sau în marină. Ceva mai substanțial. Mai înfricoșător. Dar nu, el fusese la gărzi. Ofițer de cavalerie, ca Rupert. Un ofițer pe sfert, îl tachinam eu. Un soldat chemat la ceremonii, care schimbă garda la Palatul Buckingham, merge călare prin Hyde Park pe un cal sclipitor, cu zăbalele și cataramele zăngănind, și se distrează la popota ofițerilor de la Palatul St. James. Sau palatul lui Jimmy, pentru *connaisseurs*. Care arată grozav în uniformă de paradă, toastează pentru Regină și Patrie și îi zîmbește iubitei peste argintărie și cristale...

Am încercat să-mi păstrez zîmbetul vesel și să găsesc vreo vorbă de duh în timp ce

Laurie deschidea ușa. Din câte îmi amintesc, i-am promis că voi trece pe-acolo pe la sfârșitul săptămînii, că voi începe lucrul la 9:30 și că voi aștepta cu nerăbdare să primesc detaliile contractului meu. Apoi am plecat, iar Laurie a închis ușa. Însă, pe cînd mergeam pe stradă, am avut o senzație ciudată în picioare. A trebuit să mă sprijin de un gard cu zăbrele. Nu să mă țin de ele sau altceva, ci doar să le ating. Să îmi revin.

Capul mi se învîrtea. Deci Laurie fusese la nunta mea. La biserica din Hanover Square. Printre invitați, îmbrăcat în frac sau chiar într-o ținută profesională, în uniforma Gărzii de Onoare. Cu săbiile ridicate, camarazii lui Rupert formaseră o arcadă la intrare, pe sub care să trec eu, mireasa. Țin minte tunicile lor stacojii, căciulile lor înalte și mătăsoase. Și cum au dispărut într-o clipă, jenați, cînd am alergat pe treptele bisericii, ținîndu-mi cu mîna rochia de mătase ivorie, cu vâlul fluturînd. A trebuit să văd cu ochii mei. Nu puteam să cred. Dar apoi am fost nevoită să cred. A trebuit să mă las condusă afară, trecută, ca un porțelan prețios, dintr-o mîină într-alta, de la frate la unchi și la tată și după aceea pe scări, înapoi în mașina miresei, trasă la marginea trotuarului.

Iar apoi, cu tata alături, eu, mireasa necăsătorită, am fost dusă de acolo. Dusă acasă.

Capitolul patru

Pe Rupert l-am cunoscut prin Penny, cînd aveam nouăsprezece ani. De fapt, nu e chiar adevărat. Nu a fost *chiar* prin Penny, pentru că ea nu-l cunoștea, ci prin prietenul ei de atunci, Philip Berrington. Philip era ofițer de cavalerie și, în virtutea acestui lucru, avea invitații la un bal dat de batalionul său la Wellington Barracks în vara aceea. Penny era partenera sa, iar eu, în calitate de colegă a ei de apartament, promisem un bilet dublu, în cazul în care reușeam să găsesc pe cineva care să scoată banii și să mă însoțească. Am reușit, din fericire, fiindcă nu mi-l puteam permite și mă simțeam în al nouălea cer.

Urma să fie o reuniune măreață, la patru ace, pentru a sărbători întoarcerea cu bine a detașamentului lui Philip – sau a companiei sau ce o fi fost – din Cipru, unde, din cîte îmi dădeam seama, el și colegii lui petrecuseră șase săptămîni grozave, făcînd schi nautic și scufundări, îmbătîndu-se în tavernele de pe plajă și trezindu-se numai pentru a arunca scaunele restaurantului în mare și pentru a fi izgoniți de către patronii ciprioți scandalizați. Philip spunea poveștile astea de o cutezanță nebănuită de scandalagiu cu lacrimi de bucurie curgîndu-i pe obraji, iar Penny și cu

mine rîdeam împreună cu el. Îmi amintesc că l-am întrebat, pe cînd toți trei ne beam tacticos berile calde și slabe la Admiral Codrington într-o seară, ce anume făcea compania lui pe insula aceea. M-a privit oarecum nehotărît, dar în cele din urmă s-a scărpinat în cap și a bîiguit ceva despre o misiune importantă a garnizoanei, care putea fi îndeplinită numai de forțe de securitate perfect antrenate, așadar, nu încăpea îndoială că toate ștreqăriile alea erau doar un paravan pentru o operațiune extrem de periculoasă, sub acoperire. N-am reușit să aflu niciodată exact despre ce era vorba.

În fine, balul urma să aibă loc în iunie, iar eu și Penny intraserăm în agonia anticipării. Penny avea să meargă cu Philip, iar eu... ei bine, probabil că eu aveam să merg cu Hughie Fullerton. Hughie era presupusul meu prieten de-atunci și un alt prieten de-al lui Penny. (Pe atunci, toți prietenii mei erau căpătați prin bunăvoința lui Penny, care avea mult mai mult simț social decît mine și colecționa prietenii așa cum alții colecționează timbre. O ajuta și faptul că provenea dintr-o familie destul de numeroasă, chiar dacă scăpătată, a cărei lipsă de fonduri nu împiedicase, pînă în acel moment, întreținerea relațiilor.)

Hughie era unul dintre prietenii fratelui ei și a ieșit cu mine în virtutea unui fapt destul de banal. Banal în sensul că ne întîlneam cînd și cînd și, deși ne sărutaserăm de cîteva ori, nu făcuserăm mai mult de-atît. Totuși mă pregăteam pentru mai mult, fiindcă, de curînd, Hughie îmi dăduse de înțeles că, dacă scotea din buzunar 80 de lire pentru biletul de bal dublu, aștepta ceva în schimb.

Și, sincer, mă resemnasem cu gîndul ăsta. Sînt atît de puține ginuri tonice pe care o fată le poate accepta fără să dea naștere la quiproquouri și, în afară de asta, pur și simplu nu se arăta nimeni altcineva la orizont.

Așa că Hughie a rămas. Dar arăta bine. OK. Și ce dacă era puțin cam roz, cam blond și cam supraponderal pentru gustul meu și avea niște gene albe care te făceau să te gîndești la un porc? Și ce? Nu mă făcea să mă urc pe pereți, dar învățasem să țin ochii bine închiși cînd îl sărutam. Asta părea să dea rezultate. De pildă, numai aseară, cînd a pus mîna pe coapsa mea la cinema, am simțit fără îndoială ceva care m-a tulburat profund. OK, îl priveam pierdută pe Hugh Grant în momentul ăla, dar era totuși un progres.

Așadar, în micul nostru apartament de la parter din Wandsworth, a început Operațiunea Balul Batalionului. Penny și cu mine am petrecut ore în șir făcîndu-ne planuri mărețe, deliberînd și ezitînd ce să purtăm în cinstea lui Hughie și a lui Philip. Într-un moment de slăbiciune, chiar ne-am sunat mamele pentru un sfat sau pentru niște bani. O mișcare înțeleaptă din partea lui Penny, care i-a primit pe cei din urmă, nu însă la fel de înțeleaptă și din partea mea. Mama lui Penny, deși strîmtorată rău, i-a expediat imediat un avans din salariu, care i-a permis să se ducă direct la Monsoon și să pună mîna pe un exemplar dintr-o rochie fără bretele din lame auriu, pe care s-a grăbit plină de încîntare s-o aducă acasă, într-o pungă mare de hîrtie. Mama mea, însă, a ales cutia cu sfaturi. Nu făcea niciodată lucruri de la mare distanță, motiv pentru care, în sîmbăta cînd Penny s-a întors

în apartamentul nostru să-și probeze rochia cea nouă, mama mea era în audiență.

Cînd Penny a lăsat materialul strălucitor să-i cadă pe umerii bronzăți și pe șoldurile înguste, s-a așternut o tăcere uimită și plină de admirație.

— Ce părere ai? m-a întrebat privindu-se în oglindă, apoi întorcîndu-se să se vadă și de la spate.

Mama a strîmbat din nas. S-a foit cu subînțeleș lîngă mine, pe patul lui Penny, cu o expresie îndurerată.

— Hmm, e foarte matură, draga mea, și-a dat cu părerea în cele din urmă.

Știam că asta însemna „frivolă“. Cît îmi doream să fiu și eu frivolă!

— Arăți fantastic, Penny, am suspinat copleșită.

— Și tu vei arăta la fel, a zis mama ferm. Uite aici.

Mi-a întins un pachet. Era ceva mare, moale și flasc și am știut imediat că înăuntru nu se afla nici un cec gras, nici un bon-cadou pentru Monsoon. Cînd am scos materialul dintre faldurile de voal, m-am lămurit ce era. Brusc, am avut în față rochia ei de bal din anii '50: un exemplar Norman Hartnell dintr-un material alb lucios, care fusese înghesuit în fundul garderobei vreo sută de ani și pe care, m-a anunțat mama pe un ton funebru, ar fi onorată să-l îmbrace. Am înghițit în sec.

— Dar, mamă, nu pot. E veche. Nu e la modă.

— Nu are vîrstă, a insistat ea. Și-apoi, e un bal, Henrietta, a zis aplecîndu-se spre mine pentru a-mi șopti la ureche. La un bal nu se poartă rochie din lame auriu, pentru numele lui Dumnezeu! Se poartă tafta!

A scuturat-o și m-a silit să mă ridic, ținînd-o în dreptul meu, cu capul înclinat într-o parte, cu ochii îngustați.

— Perfect, a hotărît ea. Nu crezi, dragă?

S-a întors spre Penny, pe care o admira mult pentru cultura ei impresionantă, chiar dacă avea unele idei ciudate despre modă. Penny s-a aplecat să netezească fusta cu un aer gînditor.

— Ei bine, e în stare bună, a remarcat amabil, neținînd cont de faptul că mătasea albă era puțin gri și că balenele aproape ieșeau prin partea de sus a corsetului fără bretele. Și pare să-ți vină. Încearc-o.

— Sigur că îi vine, a spus mama tranșant și într-o clipă m-a scos din blugi și din tricou și mi-a tras rochia peste cap.

A încheiat repede fermoarul de la spate.

— Ca turnată, ia uite!

Lucru enervant, chiar îmi venea bine. Îngrozitor de bine, așa că m-am uitat în oglindă uimită. Nu am văzut talia fină, pusă în evidență de corsetul strîns. Nu am văzut pieptul amplu revărsîndu-se seducător peste corset, nici părul lung și negru căzînd în cascade peste umerii mei albi. Nu am văzut-o decît pe mama. Învîrtindu-se prin Hammersmith Palais, în anii '50, în brațele tatei, cu un zîmbet fixat cu ruj roșu, părul permanent, cu ochii strălucind, concentrată asupra bărbatului ei. Mi s-a făcut rău. Am întins frenetic mîna spre omoplați, unde era fermoarul, dar Penny m-a oprit.

— Vopsește-o, a zis ea cu înțelepciune. Nu-ți poți permite să-ți cumperi ceva de genul ăsta, Henny, așa că vopsește-o în negru. Și scoate-i juponul.

Am văzut-o pe mama tresărind la gândul ăsta și țîțîind îngrozită din buze, dar n-a spus nimic, iar eu, la rîndul meu, am încetat să mă mai agit. Penny avea dreptate. Era un design clasic, însă prea virginal și prea ca o bezea pentru momentul de față. Dar după o noapte într-o cadă cu Dylon negru, cu juponul scos și cu vreo 20 de centimetri tăiați din poale, ca să fie pînă la pulpe, așa... cele două s-au lăsat în genunchi să-mi arate, ridicînd-o ca să o pot vedea în oglindă... poate că ar merge. Am oftat.

— OK.

Mama s-a lăsat pe călcîie și aproape că a început să toarcă de plăcere. I-am zîmbit în ciudată în oglindă. Fiecare avea propriul punct de saturație, iar pe-atunci puteam fi silită sau constrînsă să fac aproape orice destul de ușor, mai ales de către mama. În parte din cauza educației, în parte pentru că asta era firea mea. Ușor de dominat.

Așa că, două săptămîni mai tîrziu, în ziua de sîmbătă, Philip, Penny, Hughie și cu mine ieșeam dintr-un taxi și pășeam pe covorul de la intrarea din Wellington Barracks, rîzînd și glumind emoționați. De fapt, aceea era partea cea mai bună, așa cum se întîmpla de obicei. Preambulul. Ceea ce preceda evenimentul mai curînd decît evenimentul în sine. Îmbrăcatul în apartament împreună cu Penny, muzica urlînd în timp ce ne machiam; paharul cu șampanie băut cu băieții cînd au venit să ne ia; drumul vesel cu taxiul. N-aș putea spune că după aceea a fost un eșec, dar orele care au urmat au contribuit fără îndoială la impresia de dezamăgire.

Nu am putut să nu observ, de exemplu, cînd urcam un șir de trepte din beton, că

popota ofițerilor era extrem de urîță. Era modernă și lipsită de gust: covoare cu model și lustre strălucitoare, în locul coloanelor dorice, pardoselilor de marmură și tavanelor înalte și ornamentate mult așteptate, sub care să dansez la lumina lămpilor. În schimb, am băut șampanie calduță într-o încăpere supraaglomerată și luminată puternic, unde, ca să se facă auziți pe deasupra zgomotului, băieți cu obraji rumeni ridicau bărbii imaginare și urlau în gura mare la fete extrem de încrezătoare, cu umeri foarte albi, cu gîturile acoperite de coliere din perle moștenite de la bunici iubitoare. Penny a dispărut împreună cu Philip, iar eu și Hughie am rămas pe loc, arătînd ciudat împreună.

Mai tîrziu, am mîncat la mese de cîte zece persoane, dar în afară de Penny și de Philip, nu cunoșteam pe nimeni, iar restul mesenilor, printre care și Hughie, s-au îmbătat foarte repede, pentru a ajunge la partea cu adevărat interesantă a aruncatului mîncării. Zîmbetul încremenit de pe fața mea n-a dispărut nici o clipă și tocmai îmi spuneam cît e de amuzant, cînd o chiflă mi-a zburat pe lîngă ureche, iar Hughie i-a turnat un pahar cu apă pe gît vecinului său. Mi-am spus același lucru și cînd Hughie m-a smuls de pe scaun și m-a tîrît în camera alăturată, ca să mă danseze pe *Nutbush City Limits*. O discotecă, m-am gîndit cu groază. Apoi mi-am revenit. Sigur că e o discotecă. La ce te așteptai, Henny, la o orchestră? La un cvartet de coarde îngheșuit într-un colț?

Ei bine, probabil. Vedeți, undeva, în străfundurile întunecoase, împădurite ale minții mele, îmi imaginasem exact asta. Că avea să

fie un bal adevărat. Ceva desprins dintr-un roman de Georgette Heyer, ceva despre care citisem și pe care îl văzusem la televizor în filme, ceva despre care am presupus, în mod ridicol, că poate fi transpus în prezent, într-o noapte din 1989. Într-o noapte din viața mea.

Ochii lui Hughie scînteiau periculos în lumina becurilor colorate ale discotecii, iar în clipa în care ritmul s-a schimbat și am început să ne clătinăm deprimant pe *Lady in Red*, am știut că mi s-a înfundat de-a binelea. Nu se gîndea decît la îmbrățișări și pipăieli. M-a tras posesiv înspre el, iar mîinile i-au alunecat pe spatele meu gol și apoi mai jos, spre taftaua matriarhală. Îmi doream să fiu genul acela de fată care putea să rîdă și să-i îndepărteze mîna cu fermitate, dar, în schimb, mi-am ținut respirația și am sperat să se termine curînd melodia. Încurajat, Hughie și-a afundat nerăbdător fața în decolteul meu, de parcă ar fi prins mere cu gura. Am scrișnit din dinți, dar, brusc, a dat capul pe spate și a scos un țipăt de durere. Apoi a dus mîna la ochi.

— Rahat! Ce-a fost asta? a gemut îndepăr-tîndu-se de mine îngrozit.

M-am uitat în jos. O bucată ascuțită de balenă ieșea prin partea de sus a corsetului.

— Ah, scuze, Hughie. E o rochie destul de veche. Cred că a ieșit o bucată din corset.

— Mai că mi-ai scos naibii ochiul! Cred că trebuie să mă duc să-l spăl, a zis privindu-mă mînios.

— Cu siguranță, am spus eu liniștitor, poate cam prea repede. Am să te aștept la masă.

A plecat îmbufnat, iar eu m-am prefăcut că mă duc la masă, dar, în schimb, simțindu-mă înfierbîntată și amețită, am luat-o la dreapta

și am ieșit prin ușile franțuzești pe balcon, să mă răcoresc.

Balconul se întindea pe toată lungimea sălii de mese și dădea spre spațiul rezervat paradelor, unde vreo două atracții de bîlci – mașinuțe electrice și „cai“ nărăvași – fuseseră instalate în seara aceea. Multă lume se strînsese acolo ca să-și încurajeze prietenii de jos, dar am reușit să mă strecur pînă în capăt, unde era un colț întunecos și unde știam că Hughie ar fi prea furios să mă caute.

Era deja tîrziu și cei mai mulți fie se giuguleau furibund – de parcă ar fi fost vreun premiu în joc, mi-am zis uitîndu-mă la un cuplu de lîngă mine, care tocmai îl ataca răzbu-nător –, fie se legănau pe muzica asurzitoare, ținînd sticlele de șampanie ridicate. Am găsit un scaun în capătul îndepărtat al balconului, de unde aveam o vedere panoramică asupra acțiunii de jos. O fată fermecătoare, îmbrăcată într-o rochie de un roz șocant, era împinsă spre calul nărăvaș, acționat electric, de către un grup de prieteni veseli. Am privit-o cu invidie cum se urcă pe cal, cu fusta ridicată mult în jurul coapselor. Mașinăria a pornit: mai întîi încet, fata legănîndu-se oarecum sexy odată cu ea, apoi mai puternic, înainte și înapoi, în sus și-n jos, de parcă ar fi încercat să o pună la pămînt. Cu un braț deasupra capului, călărea ca la rodeo, cu picioarele bronzate strălucind, aclamată de mulțime. Am privit-o vrăjită. Deși nu-mi doream să fiu în locul ei, îi invidiam încrederea, bravada, felul în care a izbucnit în rîs cînd a fost aruncată în cele din urmă din șa, căzînd teatral în brațele prietenului ei, care o privea admirativ.

Calul a revenit la poziția de repaus și altcineva s-a urcat nerăbdător. Un bărbat fără

tunică, doar în cămașă și cu niște bretele țipătoare. Pe când își înghesuia greutatea considerabilă în șa, mi-am dat seama că era Hughie. M-am aplecat în față, sprijinindu-mi bărbia în palme pe balustradă. Asta trebuie să fie interesant. Era clar că nu-l mai durea ochiul.

Fața lui roz contrasta cu albul cămășii și cu părul blond deschis și devenea din ce în ce mai roz pe măsură ce mașinăria îl scutura. Neavînd stilul călăreței de mai devreme, își aducea umerii înainte, își vîra capul între ei și se agăța cu disperare de mîner. Am rîs în sinea mea, pe cînd Hughie era aruncat de colo-colo ca un sac de cartofi, dîndu-mi seama vag că mai era cineva lîngă mine, însă prea prinsă ca să mă întorc. În cele din urmă, a fost aruncat din șa, aterizînd cu un măreț „Umpf!” într-o grămadă dizgrațioasă pe jos.

Am chicotit încet.

— Bietul Hoggie, a zis o voce de lîngă mine. Nu are tocmai fizicul unui jocheu, nu?

M-am întors și am văzut un băiat roșcat, foarte bronzat, îmbrăcat în uniformă de paradă. Avea părul tuns scurt precum cei din armată, dar un breton lung îi atîrna peste o pereche de ochi albaștri foarte pătrunzători. M-am întrebat cum de o fi scăpat fără să fie tuns.

— Hoggie?

— Așa îi spuneam în școală. Puțin cam crud, probabil, dar lucrurile astea se lipesc de tine. Înțelegi de ce, nu?

Am chicotit, imaginîndu-mi un Hughie porcîn, cu rît și copite, grohăind îmbrăcat în uniformă, cu o coadă îmbîrligată ieșind din posteriorul amplu. Brusc, m-am simțit ca o trădătoare.

— A slăbit totuși, am zis defensiv.

— A, scuze. Nu mi-am dat seama că... adică, vreau să spun, voi doi sînteți... ?

Am roșit.

— A, nu. Ei bine... da și nu, m-am eschivat eu, simțindu-mă și mai trădătoare.

Am privit în jos și am început să mă joc cu tivul rochiei.

— Presupun că am fost puțin, am recunoscut. Adică, am venit împreună în seara asta, iar el probabil își închipuie că sîntem împreună, dar pe mine nu prea mă trage inima.

— Dar la ce te trage inima? a zis privindu-mă scrutător, provocator.

— La nimic deocamdată, am răspuns ridicînd bărbia. N-am găsit încă nimic demn de luat în considerare.

A zîmbit.

— Cunosc sentimentul. E ca și cînd ai avea un portofel plin cu bani pe care nu ai pe ce să-i cheltuiești, nu? Partea grea e să nu-i irosești. Să nu-i dai pe prostii.

L-am privit lung. Mi se părea că își croise drum direct spre centrul sufletului meu fricos și laș.

— Nu aveam de gînd să fac asta, am mințit cu nerușinare.

— Grozav, a zis el blînd.

Ne-am privit o clipă. El a întins mîna.

— Rupert Ferguson.

I-am strîns mîna.

— Henrietta Tate.

S-a lăsat în scaun.

— Deci, Hog... scuze, Hughie e motivul care te aduce în seara asta la balul ăsta îngrozitor?

Am zîmbit.

— Nu, de fapt, am venit cu o prietenă. Penny Trevelyon.

— A, frumoasa Penny și piricul Philip.

M-am încruntat nedumerită.

— De ce spui asta?

— Pentru că ea e încă îndrăgostită de tipul ăla, Tommy Rutlin, care a părăsit-o vara trecută. Sigur, Philip e la brațul ei, dar e o victorie cam pirică pentru el, nu crezi?

Mi-am mușcat buza. Era adevărat. Penny era încă înnebunită după Tommy, dar Philip era foarte arătos și exista mereu posibilitatea ca Tommy să-i vadă... și să se întrebe de ce o lăsase să plece. Și să-și plîngă în pumni. M-am întors să-l privesc pe tînărul de lîngă mine. M-am întrebat ce urmărește. Ce crede de fapt.

— Ei bine, dacă balul ăsta e atît de îngrozitor, de ce-ai mai venit?

A oftat. S-a lăsat și mai mult în scaun și și-a vîrît adînc mîinile în buzunare.

— Păi, nu știu. Dintr-un simț al obligației plictisitoare, cred. La urma urmei, e petrecerea regimentului meu și îți închipui întotdeauna că reuniunile astea vor fi mai interesante decît par. Însă în locul din care vin eu, un bal e un bal, toată lumea e îmbrăcată în rochii ca ale tale și dansează dansuri tradiționale cu o precizie militară.

— Unde se petrece asta? am zis prosteste, întrebîndu-mă preț de o clipă nebunească dacă nu am dat peste vreun călător în timp.

— În Scoția.

— Aha.

— Ceea ce mi se pare de condamnat sînt toată țopăiala asta pe loc și nedumerirea privind expresia pe care s-o adopți.

Am chicotit.

— Cunosc sentimentul. După aceea te întrebi dacă n-ar trebui să te alături corului.

— Ferească sfântul ! s-a cutremurat el. Nu mă alătur niciodată. Și nu sar niciodată în sus pe *Hi Ho Silver Lining*. Te rog, spune-mi că nici tu nu faci asta.

— Arăt de parcă aș face-o ?

A zîmbit.

— Nu.

— Și chiar dacă aș face-o, poți să fii sigur că aș alege momentul cînd toți ceilalți *nu* o fac, așa că voi sta acolo, pe jumătate plină de energie, pe jumătate plină de teamă, simțindu-mă ca o idioată, am rîs eu.

Mi-a aruncat o privire piezișă. N-a zis nimic preț de o clipă. Apoi m-a întrebat :

— Ce-ai zice de un mic dejun ?

M-am uitat peste umăr în sala de mese, unde niște ofițeri îmbrăcați în uniforme stăteau în spatele unei mese lungi și albe, ridicînd capacele de argint de pe tăvi, dînd la iveală o omletă sleită și niște costiță unsuroasă. O coadă șovăielnică și răgușită se forma deja ca să curețe hîrtia murdară.

— Oare n-ar fi la fel de rău ca și cina ? am întrebat neîncrezătoare.

Cina fusese obișnuitul dezastru al cateringului de masă. Somon afumat, care avea exact consistența unei mingi de tenis, urmat de miel, care era cu siguranță oaie.

— O, mult mai rău, a zis el vesel, ridicîndu-se. Nu, am vrut să spun să luăm micul dejun în altă parte, într-un loc unde știu să gătească.

L-am privit surprinsă.

— Adică... să ieșim ?

— Da, de ce nu ?

— Nu e deschis nicăieri. E ora unu noaptea.

— Știu eu un loc, mi-a zîmbit el.

— Aha, am dat din cap atotștiutoare. La tine.

A părut surprins.

— Nu, nu asta am vrut să spun.

— Of, scuze.

M-am simțit penibil. Ca o stricată. M-am ridicat și mi-am dat seama că obrazii îmi ardeau. M-am prefăcut că îmi netezesc rochia, ca să-mi ascund stînjeneala.

— Sigur, am putea ieși, m-am auzit spunînd. De ce nu? Mi-ar prinde bine să mănînc ceva.

L-am urmat prin înghesuiala de pe balcon, apoi din nou prin sala de mese neîncăpătoare, îndreptîndu-ne spre scări. Inima îmi bătea cu putere. Cînd l-am ajuns din urmă și am trecut prin discoteca zgomotoasă, am văzut-o pe Penny dansînd cu Philip și am ezitat. Chiar aveam de gînd să plec? Fără să-mi iau la revedere? Știam că avea să doarmă la Philip, dar totuși, de obicei schimbam o vorbă. Păstram legătura. Și cum rămînea cu Hughie?

— E chiar după colț, m-a asigurat Rupert citindu-mi gîndurile. O să ne întoarcem pînă cînd gloata asta va fi dată afară.

Nu-mi dau seama cum, știam că nu va fi așa, deși îmi doream să cred. Voiam să plec, să alunec lin pe scări și apoi pe terenul rezervat paradelor, împreună cu acest tînăr subțire și atrăgător, să îmi fac loc cu coatele prin îmbulzeala din jurul mașinuțelor și al calului electric năraș și să trec de porțile din fier forjat, strecurîndu-mă neobservată în noapte.

Și era o noapte minunată. Stelele păreau niște diamante risipite pe catifeaua neagră a cerului de deasupra noastră, iar aerul era cald și învăluitoare. L-am simțit înfășurîndu-mi-se în

jurul umerilor ca un șal. Pe cînd traversam bulevardul Mall, în fața Palatului Buckingham, evitînd traficul și oprindu-ne în mijloc pentru a ne arunca apoi în partea cealaltă, am simțit brusc că pot respira din nou.

— O să te descurci în pantofii ăștia? m-a întrebat Rupert uitîndu-se în jos în timp ce mă clătinam pe lîngă el de-a lungul trotuarului. E chiar după colț, dar par de-a dreptul criminali. Am putea lua un taxi.

— Perfect, am mințit eu. Oricum voiam să mă plimb.

Chiar voiam. Mergînd alene pe lîngă Clarence House și în sus, spre St. James, pe sub copacii foșnitori, m-am simțit, pentru prima dată în acea seară, liniștită și ușurată. Nu voiam să gonesc într-un taxi. Voiam să lenevesc, să savurez fiecare clipă.

De fapt, nu mă descurcam deloc. Nu era chiar la doi pași, iar cînd am ajuns la Maria's Café, în celălalt capăt al străzii Jermyn, eram desculță, cu pantofii în mîină și cu haina lui Rupert pe umeri, pentru că noaptea catifelată devenise răcoroasă.

— Nu e departe! m-am tînguit cînd a împins ușa aburită a cafenelei. La mii de mile! am exclamat abia trăgîndu-mi sufletul.

— Scuze. Licență poetică, a zîmbit el. N-am vrut să te mint.

Locul era mic și aglomerat: plin de oameni care sorbeau ceai roșu din căni și mînceau farfurii imense cu șunculiță, ouă și cartofi prăjiți, concentrați asupra unor exemplare din *The Sun*. Am privit în jur surprinsă.

— Doamne, ce e chestia asta? Un bîrlog al insomniacilor?

— E mai ales pentru șoferii de taxi, mi-a explicat luînd-o pe un culoar și oprindu-se la

singura masă disponibilă. Stai jos, repede. Și lățește-te cît poți, altfel Maria mai îndeasă aici vreo doi taximetriști.

Prea tîrziu. Doi bărbați mai în vîrstă apăruseră deja în spate.

— Mai e loc pentru unul mic, scumpete?

Unul dintre ei s-a înghesuit pe bancheta de lîngă mine, pîrînd obosit.

— Să fiu al naibii, ia uită-te la ăștia doi. Puși la patru ace și n-aveți unde vă duce? Numa' atîta îți poate oferi, scumpete? Ar trebui să fii la Ritz!

Rupert a zîmbit și le-a descris mîncarea execrabilă de la petrecerea la care tocmai fuseserăm, explicîndu-le cît de mare nevoie aveam de specialitățile Mariei. Îmi amintesc cum stăteam acolo, privindu-l și gîndindu-mă că Hughie i-ar fi alungat pe bătrînii ăia cu o remarcă arogantă. Hai s-o zicem pe aia dreaptă, Hughie n-ar fi intrat nici mort într-un loc ca ăsta.

— Atunci poate că n-ar fi rău să dai o tură pe-acolo mai tîrziu, Ron, cînd or să iasă, i-a spus unul dintre șoferi celuilalt. Marțafoii ăia habar n-au să bea. Mai ales ofițerii, i-a făcut el cu ochiul lui Rupert, fără să se jeneze. Cei mai mulți se prăbușesc pe bancheta din spate. Învește-te bine, scumpete, m-a sfătuit înghiontindu-mă. O să se facă frig.

Rupert comandase ouă și șuncă pentru amîndoi, dar, pentru prima dată în viața mea, nu puteam să mînc. Pe cînd mă jucam cu șunculița și îl priveam peste o cană aburindă cu ceai, ascultîndu-l cum vorbește cu șoferii, cum răspunde diverselor întrebări despre gărzi, cum îi lasă să-și spună propriile povești despre viața din armată, nu puteam să nu simt, cu

destulă certitudine, că așteptasem acel moment multă vreme. Nu conta că momentul acela fusese luat cu asalt de doi bătrâni, eram mulțumită că puteam să ascult. Să observ. Să am exact această haină de ofițer pe umeri și exact acel genunchi la un centimetru de al meu sub masă. M-am cuibărit mulțumită în haină, savurîndu-i căldura și mirosul.

După ce mi-am mai curățat farfuria, iar Rupert a dat-o gata pe a lui, am ieșit afară, în noapte. Ușa s-a închis în spatele nostru și aerul rece mi-a biciuit obrajii îmbujorați. M-am uitat la ceas. Două și jumătate. Balul trebuia să se fi terminat pînă acum. Nu avea nici un rost să mă întorc. Am ezitat, întrebîndu-mă ce avea să se întîmple în continuare. Stăteam acolo, într-o parte a Londrei pe care nu o cunoșteam, la kilometri întregi de casă și totul în jur îmi spunea să opresc un taxi și să mă întorc în Wandsworth. Rupert și cu mine ne-am uitat unul la altul pe trotuar și a urmat un moment emoționant. Dacă avea să fie făcută vreo mișcare, ar fi trebuit făcută atunci. Dar Rupert a simțit nehotărîrea mea și a interpretat-o greșit. A ridicat mîna să cheme un taxi.

— Îți chem un taxi.

A găsit cu greu unul.

— Apropo, unde stai? m-a întrebat întorcînd privirea către mine în timp ce taxiul se apropia încet de noi.

— În Wandsworth, am spus cu tristețe, întrebîndu-mă unde stătea el și de ce nu puteam merge împreună. Tu în ce direcție o iei?

Poate că locuia în Clapham. Poate că puteam merge împreună.

— A, locuiesc chiar după colț, a zis nepăsător.

După colț? Eram în mijlocul pieței St. James. Cum Dumnezeu putea să locuiască chiar după colț?

— Îmi pare rău, amice, da' nu trec de partea cealaltă a râului, a clătinat din cap taxime-tristul. Nu la ora asta.

Și a plecat mai departe, nu tocmai spre regretul meu. Rupert a ridicat din umeri și a încercat din nou, dar povestea s-a repetat. Nimeni nu voia să meargă atît de departe și să se întorcă după aceea cu un taxi gol.

— Se pare că va trebui să vii la mine pînă la urmă, m-a anunțat vesel în timp ce al treilea taxi ne refuza cursa.

Deodată mi-am pierdut curajul. Cum... pur și simplu? Adică, eram destul de sigură că arată grozav și tot restul, dar abia îl cunoscusem. Iar gîndul la locuința cochetă a unui burlac din SW1¹, cu vreo doi colegi de apartament aristocrați învîrtindu-se de colo-colo în halate de casă Paisley, în timp ce superbele lor prietene fotomodele se lăfăiau în baie, m-a umplut de groază.

— A, e în ordine, a zis văzîndu-mi expresia. Nu te îngrijora, locuiesc cu tatăl meu. Vom dormi în camere separate, iar cum camera de oaspeți dă spre camera lui, sînt *extrem* de sigur că voi rezista tentației de-a mă strecura pe coridor. Poate că celelalte simțuri îl cam lasă, dar auzul lui este excelent.

— Atunci e bine, am zis ușurată, mergînd alături de el. Ești sigur că nu e nici o problemă? Vreau să spun, se pare că n-o să mă pot întoarce acasă în noaptea asta, am spus

1. *South-West London* - partea de sud-vest a Londrei.

agitată, decît dacă merg pe jos. Însă, dacă pentru tine „acasă“ înseamnă casa părinților tăi...

— Asta față de apartamentul unui burlac, cu pat cu tăblii și așternuturi negre? La asta te așteptai?

Am zîmbit sfios.

— Ceva de genul ăsta. Deși nu am ajuns pînă la așternuturile negre.

Se pare că Rupert locuia în Albany, un loc în care nu pusesem niciodată piciorul, ca să nu mai spun că nici măcar nu știam că există. Arăta exact ca un conac de țară, deși Rupert m-a asigurat imediat că era plin de apartamente și că era așezat în mod nepotrivit în spatele Academiei Regale, chiar lîngă Piccadilly. Intrarea principală, o ușă masivă din stejar, era încuiată.

— La naiba! s-a încruntat Rupert. Nu am decît cheile de la apartament. Va trebui să intrăm prin spate, dacă îmi scuzi exprimarea.

Am chicotit, iar el m-a condus către o intrare laterală și apoi pe o alee acoperită care se întindea în jurul unei grădini. Din ea se desprindeau mai multe rînduri de scări, iar locul avea un aer liniștit și studentesc.

— Doamne, ce e ăsta? am zis uitîndu-mă împrejur în timp ce mergeam. Un club pentru domni?

— Nu ești departe. Intrarea se face numai pe bază de recomandare și, de obicei, trebuie să aștepti să o miroasă și alții ca să poți închiria ceva. Locul ăsta e plin de generali muribunzi. Vino, e sus. ăsta e apartamentul tatei.

Din fericire, n-am zărit nici urmă de tată cînd Rupert a deschis. Apartamentul era

cufundat în întuneric, iar ușa dormitorului patern bine închisă, când ne-am strecurat în vârful picioarelor pe coridor. Ne-am oprit la ușa următoare, iar Rupert a deschis-o.

— E și o baie, a șoptit arătându-mi-o cu degetul, dar e bine să știi că e tot a tatei. Tușește cu putere dacă trebuie să faci pipi noaptea.

Mi-a zîmbit în întuneric. Mi-am notat în minte să mă țin dacă mă trece rău.

— Înțeleg.

Ne-am uitat unul la celălalt în ușă.

— Noapte bună, Henrietta!

— Henny, de obicei.

— Noapte bună, Henny de obicei.

A ridicat mîna și a trasat cu degetul o linie imaginară pe obrazul meu. Îmi simțeam inima bătînd mai-mai să-mi spargă pieptul. Apoi s-a aplecat și m-a sărutat cu tandrețe pe buze.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

S-a întors să plece, iar eu am închis ușa în urma mea. M-am sprijinit de ea, ascultîndu-i pașii cum se îndepărtează pe coridor. Am închis ochii. Inima continua să-mi bată nebunește, lovindu-se de balenele corsetului. Cîteva clipe mai tîrziu, când am deschis din nou ochii, continuam să strîng cu putere mînerul ușii din spatele meu.

Capitolul cinci

Micul dejun de a doua zi dimineață a fost unul interesant. Tatăl lui Rupert era o variantă mult mai distinsă și mai amenințătoare a fiului: foarte înalt și subțire, cu părul acum cărunt, dar fără îndoială foarte frumos cîndva, pieptănat pe spate, dezvelind o frunte înaltă, cu ochii albaștri încă vii. S-a ridicat imediat de la masă cînd am intrat în bucătărie, mi-a întins mîna și s-a prezentat drept Andrew Ferguson, dar am simțit că, în spatele acelei amabilități excesive, se ascundea o anumită răceală. Nici nu e de mirare, m-am gîndit așezîndu-mă pe un scaun în fața lui, cînd o tînără ușuratică iese din camera ta de oaspeți, nu numai neanunțată, ci și îmbrăcată în cele mai nemaipomenite haine.

Firește că nu puteam apărea într-o rochie de bal Hartnell de colecție – deși, în ultimă instanță, s-ar putea să fi preferat asta –, așa că Rupert îmi împrumutase un tricou negru, care îi era mic, și o pereche de pantaloni scurți kaki, pe care îi strînsesem în talie cu o curea militară. Mă asigurase că eram fermecătoare cînd îl întîlnisem pe culoar, dar nu eram prea convinsă.

— Dar cu pantofii ce fac? am șoptit, punîndu-mi pantofii cu toc de aseară și aruncînd o privire disperată spre bucătărie.

Rupert și-a scărpinat ceafa.

— Hmm, mai bine nu. S-ar putea să creadă că vii de la Shepherd's Market.

— Shepherd's Market? Unde vine asta?

— Cîteva străzi mai încolo. E locul unde se învîrt prostituatele, m-a lămurit zîbind.

I-am azvîrlit îngrozită. Așadar, eram desculță cînd m-am așezat pe scaun. M-am simțit ca un copil al străzii.

— Rupert mi-a spus că șoferii de taxi nu au vrut să te ducă pînă în Wandsworth, a spus Andrew meticulos, servindu-mă cu niște pîine prăjită dintr-un suport de argint.

— Aăă, da, altfel m-aș fi dus acasă. Dar era prea tîrziu ca să iau un tren și mult prea departe ca să merg pe jos.

— Sigur că da, a zis înclinînd grațios capul în semn de încuviințare, dar am simțit că mă dezaproba.

Că era mai bine să fi avut un covor fermecat ascuns în poșeta de seară.

— Ești bine-venită, draga mea, la fel ca toți prietenii lui Rupert.

Oare de ce aveam senzația că îmi dă de înțeles că nu eram decît una dintre multele fete care trecuseră pe-acolo? Îmi amintea de o narcisă lungă și albă, cu capul plecat elegant, însă fără a flutura în vînt. Într-o vază Ming probabil, într-o seră imensă.

— Dar nu își face nimeni griji pentru tine? m-a întrebat în treacăt, luînd o linguriță a cărei coadă era decorată cu figura unui apostol, pentru a se servi cu niște marmeladă Frank Cooper dintr-un vas de porțelan, nu înfigînd cuțitul în ea, așa cum făceam noi, ceilalți.

— Firește că îmi voi suna colega de apartament imediat, am îngăimat agitată. Dar

probabil că nici ea nu e acasă. Se poate să fi rămas la un prieten. La o prietenă.

Am roșit vinovată și am simțit zîmbetul lui Rupert lărgindu-se pe măsură ce îmi săpam gropi tot mai adînci, dar în lumea mea – care se putea să fie frivolă și ușuratică, dar măcar era reală – nu era nevoie să anunți serviciile de urgență dacă o colegă de apartament nu apărea. Mă întrebam cum reușea Rupert să aibă o viață socială cu un tată atît de vigilant.

Era un decor destul de neobișnuit, m-am gîndit, privind pe furiș în jur în timp ce ne mestecam pîinea prăjită în tăcere. În ciuda feței de masă brodate, a inelelor din argint pentru șervețele, a suportului pentru pîine și a carafei pentru lapte și în ciuda acestui bărbat spilcuit, cu pantalonii lui de catifea, cu cămașa sa Oxford și butonii săi de aur, totul părea nepotrivit în bucătăria aceea mică și ponosită. Nu exista lumină naturală, întrucît fereastra dădea înspre o altă clădire, iar neoa-nenele de deasupra noastră luminau jalnic suprafețele laminate încovoiate, plăcile de gresie ieșite în afară din loc în loc și modelul cu magnolii decolorat. Aveam senzația că se încerca menținerea standardelor în împrejurări vitrege. Observasem că restul apartamentului era într-o stare similară. Camera în care dormisem avea un covor zdrențuit, o cuvertură subțire de bumbac, iar oglinda de deasupra chiuvetei era crăpată. La fel, șifonierul și nop-tiera – singurele piese de mobilier din încăpe-re – erau roase și uzate. M-am întrebat de cîtă vreme cei doi bărbați se descurcau singuri.

Rupert părea dornic să nu prelungească masa

— Gata? a zis ridicîndu-se, după ce dăduse pe gît un castron cu cereale într-un timp record.

— A, da, sigur, am dat să mă ridic, lăsînd în farfurie o jumătate din pîinea prăjită, dar tatăl lui Andrew mi-a atins ușor brațul.

— Las-o să termine, Rupert.

A spus-o pe un ton lejer, dar era lejeritatea oțelului. Era un bărbat obișnuit să fie ascultat. M-am așezat la loc și, cum o nouă tăcere amenința să se aștearnă, am hotărît că e mai bine să flecăresc puțin.

— Și dumneavoastră lucrați în armată, domnule Ferguson? Ca Rupert? O, Doamne! Sînteți maior? Sau chiar colonel, poate?

A zîmbit ușor.

— Aș spune că a fost tocmai invers, dar da. Rupert a călcat pe urmele mele în armată.

Deodată, am avut o viziune ridicolă cu tatăl și fiul pe post de salvamari la o piscină, în veste strîmte și pantaloni scurți, suflînd furioși în fluier, Rupert alergînd în spatele tatălui său.

— Tata a fost comandantul batalionului de la Goose Green, a intervenit Rupert.

— Aha, am zis dînd din cap și o scenă de țară cu un heleșteu plin de gîște mi s-a ivit brusc în minte.

Goose Green?

— Nu cred că există vreun pericol să fac același lucru, a adăugat el. Adică să preiau comanda batalionului mai curînd decît să plec în Insulele Falkland.

A, sigur. Insulele Falkland.

— Nu asta am auzit la cartierul general al regimentului, a spus liniștit tatăl său. Paddy Faulkner crede că există toate șansele. Atîta vreme cît rămîi în Compania C.

S-a lăsat o clipă de tăcere și am simțit o tensiune în aer. Se așteptau multe de la el.

— Sînt convinsă că se va descurca de minune, am zis cu devotament, fără să am cea mai vagă idee despre ce vorbeam, dar am cîştigat un zîmbet din partea lui Rupert.

Tatăl a părut surprins, dar am zărit o nuanță oarecum umană în expresia gurii sale. Și-a dres glasul.

— Provii dintr-o familie de militari, Henrietta?

— Nu, tatăl meu e inginer.

— Mda.

Răspunsul monosilabic mi s-a părut greu de interpretat. Oare era de bine că e inginer? m-am întrebat. Sau nu era prea grozav?

— Am călătorit destul de mult totuși, m-am aventurat eu.

— Mda.

Cel de-al doilea „Mda“ a sunat mai încurajator decît primul și a fost însoțit de o înclinare a capului care arăta că știa despre ce e vorba. Probabil că Andrew își imagina acum că duseserăm o viață de expatriați asemănătoare cu a lor; ridicînd ancora la fiecare cîtiva ani ca să plecăm în străinătate, adaptîndu-ne la culturi diferite, eu fiind mereu fata nou-venită, în vreme ce tata fusese numit la Hull pentru șase luni, iar mama refuzase să-l însoțească, rămînînd la Londra. Eram foarte umblați în sensul că mergeam mereu în vacanțe la Puerto Banus.

Sperînd că nu mă va mai interoga, mi-am împăturit șervetul cu grijă și m-am uitat lung la Rupert. A sărit hotărît în picioare. Andrew s-a ridicat și el.

— Pleci deja? a zis întinzîndu-mi din nou mîna. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Și mie de asemenea, am răspuns gîndindu-mă ce chestie grozavă mi s-a întîmplat, să

dau de două ori mâna cu cineva la micul dejun, o masă pe care, de obicei, o serveam în pat sau în picioare.

Afară, în Piccadilly, am mers spre Knightsbridge în tăcere, digerînd ultimele zece minute. Îmi tîrșiiam picioarele, încălțată cu o pereche imensă de șlapi pe care mi-i găsisse Rupert, în timp ce el purta o pălărie veche de fetru, blugi și un tricou roșu cu o gaură la spate, de unde fusese smulsă o etichetă care îl gîdila.

— E simpatic, m-am aventurat timid.

— Tata? a zîmbit Rupert. E de treabă cînd ajungi să-l cunoști. Prima dată e întotdeauna mai glacial.

— Și mama ta? l-am întrebat privindu-l neliniștită.

Însă profilul său era calm și relaxat.

— A, mama a plecat cu mulți ani în urmă. A fugit cu prietenul cel mai bun al tatei, un brigadier din regimentul de cavalerie. Acum trăiesc în America.

— O, groaznic.

A ridicat din umeri.

— A fost într-adevăr groaznic atunci, dar eram amîndoi la școală. Internatul atenuază lovitura. Îți creezi propria lume.

— Amîndoi?

— Am un frate mai mic. Acum locuiește în Australia.

— A, înțeleg. Nu e cam tînăr pentru emigrare?

— Vrea să fie fotograf. Istorie naturală, chestii de genul ăsta. A știut de mic ce își dorește să facă. Tata crede că a renunțat la școală.

— Deci tu ai fost cel care s-a conformat. Ai făcut ce ți s-a cerut, nu?

A zîmbit.

— Poate că așa pare din afară, dar îmi place în armată. Îmi plac stilul de viață și oamenii. Îmi dau un sentiment de apartenență. Ca o familie numeroasă, presupun.

S-a uitat la mine în timp ce ne făceam loc prin aglomerație.

— Știu la ce te gîndești. Că e un substitut pentru a mea.

Am rîs.

— Și este?

A ridicat din umeri.

— Cine știe? Pur și simplu îmi place. E ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să fac.

— Ești norocos că ai un plan.

A zîmbit.

— Tu nu știi ce vrei să faci?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Aveam, de fapt. Dar nu-i puteam spune. Nu-i puteam spune că munca mi se părea supraestimată și că tot ceea ce îmi doream era ca într-o zi să cunosc un bărbat încîntător și să mă căsătoresc. Că în cele mai frivole momente ale mele mă vedeam cu ochelarii de soare pe cap, cu geanta Gucci atîrnată de braț, oprindu-mă în holul unui hotel ca să întreb dacă soțul mi-a lăsat vreun mesaj. Cum puteam să recunosc asta? Nici măcar față de mine nu eram în stare s-o fac.

— Ai locuit întotdeauna cu tatăl tău? am continuat. N-ai vrut niciodată să te muți, să stai cu alți tipi într-un apartament?

— Bineînțeles.

A sărit într-un autobuz 137 care se oprise lîngă noi la semafor, m-a prins de mîină și m-a tras sus.

— Vino, ăsta e bun, a zis ținîndu-mă cînd autobuzul a demarat. Și-apoi, nu poți să faci întotdeauna ce vrei, nu?

L-am privit lung în timp ce ne clătinam dintr-o parte într-alta, întrebându-mă ce-o fi vrut să spună cu asta. Apoi mi-am dat seama și m-am simțit umilită. Eu, personal, abia am așteptat să scap de-acasă. Am fost peste măsură de bucuroasă să plec de lângă mama mea prea autoritară, care se certa și se ciondănea cu tata, și n-am avut nici o mustrare de conștiință lăsându-l pe Benji, fratele meu mai mic, pe mîna lor. Deși tata îmi era foarte drag și știam că îi va fi dor de mine, cînd Penny, prietena mea cea mai bună de la colegiul de secretariat, a pomenit întîmplător că părinții ei au un apartament în Wandsworth și m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să locuiesc cu ea, n-am lăsat ocazia să-mi scape. Nici mama, de altfel. Avea ambiții mari pentru copiii ei și voia ca o parte din succesul lui Penny să se lipească de mine. Voia să le spună vecinilor din blocul de pe Finchley Road: „O, da, Henny locuiește cu fiica lui Archibald Trevelyon. O veche familie din Cornwall. Merge la o grămadă de petreceri, la Henley, la Ascot...“. M-am simțit rușinată, întrebându-mă cît din ea se *lipise* de mine. Cît era de mică diferența dintre noi. Doamne, aveam pînă și aceleași aspirații.

— La ce te gîndești?

Mă urmase pe scări și apoi în partea din față a autobuzului. Scaunele de-acolo erau libere, așa că am ocupat unul.

— Mă gîndesc că ești o persoană mult mai simpatică decît mine, am spus posomorîta, pe cînd mă așezam.

A rîs.

— De ce spui asta? De-abia mă cunoști. Și oricum, poate că îți prezint lucrurile într-o

ipostază mult mai favorabilă numai ca să te impresionez. Altfel poate ai crede că e cam jalnic să locuiești încă împreună cu părinții la douăzeci de ani.

Am privit profilul acvilin de lângă mine: nasul drept, pălăria de fetru trasă ștrengărește peste ochii albaștri și strălucitori. „Jalnic“ nu a fost cuvântul care mi s-a ivit imediat în minte. Dintr-odată, expresia i s-a schimbat.

— La naiba. N-ar trebui să întorcă aici. Vino.

M-a luat de mână și am coborât scările în grabă, sărind din nou treptele și dîndu-ne jos la un semafor de pe Queenstown Road.

— Credeam că ești în armată, am gîfîit eu. Unde-ți sînt instinctele de navigator?

— Puteam să jur că 137 traversează podul Wandsworth. În fine, nu contează. Hai să mergem pe jos.

Mă ținea încă de mână, iar inima îmi tresălta de bucurie. Nici măcar nu discutaserăm dacă să mă conducă acasă sau nu, pur și simplu presupusese în mod firesc că o va face. Era cu siguranță un semn bun, nu?

Am mers înapoi prin Battersea Park, lovind cu picioarele florile de cireș de pe aleile pietruite, croindu-ne apoi drum printr-un labirint de străzi victoriene mărginite de șiruri de care semidetașate, uitînd unde ne aflăm și luînd-o pe un drum foarte ocolit spre casă. În timp ce mergeam, sporovăiam și ne tachinam reciproc, făcîndu-ne unul pe altul să rîdem. Doi tineri singuri într-un oraș mare, avînd la dispoziție un spațiu uriaș și tot timpul din lume ca să se distreze. Pentru un observator obișnuit — bătrînul care își plimba terierul, probabil —, fata rîdea prea tare, încălțată cu

șlapi mult prea mari, iar băiatul, încurajat de risul ei, făcea niște mutre și mai comice și arunca în aer o pălărie de fetru. Dacă acest trecător ar fi fost sensibilizat și nu prea înrăit de lume, poate că ar fi zîmbit în sinea lui. Ar fi recunoscut semnele. Întrucît presupun că ne îndrăgosteam.

Am ajuns în cele din urmă la apartament, în jurul prînzului, morți de foame și epuizați, dar foarte veseli. Trebuie să spun că m-am simțit stînjenită cînd am deschis ușa și am găsit locul în aceeași stare de haos în care îl lăsaserăm eu și Penny seara trecută. Apartamentul era orientat spre sud și toate ferestrele erau închise, așa că, dacă încercai să respiri, aveai senzația că ai băgat adînc nasul în buzunarul de la pantaloni al unui barman. Scrumierele împînzeau sufrageria, dînd pe dinafară de mucuri și șervețele, iar niște pahare cu urme de ruj și o sticlă goală de șampanie stăteau de strajă pe șemineu. Un bol cu chipsuri fusese răsturnat și conținutul strivit de covor.

— Ăăă, scuze. Aseară am plecat cam în grabă.

Am zburat de colo-colo ca un căutător de mine, scuturînd scrumierele în șemineu, deschizînd ferestrele și îndesînd sticlele sub braț pe cînd mă îndreptam spre bucătărie. Aici situația era și mai rea. Încăperea arăta de parcă se dăduse o spargere. Dar, în timp ce închideam ușile dulapurilor și aruncam sticlele la gunoi, nu mă puteam împiedica să mă simt mulțumită. Aseară plecasem de aici resemnată, la brațul lui Hughie, și uite-mă acum, împreună cu acest bărbat încîntător. Această „partidă“, cum ar fi spus mama. M-am cutremurat la gîndul ăsta.

Învîrtindu-mă de colo-colo, am deschis robotul telefonic, însă apoi m-am grăbit să-l

închid, cînd s-a auzit vocea lui Hughie țipînd : „Unde dracu' ai dispărut aseară?“. Era cu siguranță îmbufnat că am ratat țopăiala lui. Haine, uscător de păr, pensetă, umerase și șervețele erau împrăștiate de-a valma pe podea. Le-am adunat și le-am îndesat sub pat. De ce, Henny? Ai vreun motiv anume?

L-am găsit pe Rupert în bucătărie, cu capul în frigider.

— Mîncare? a întrebat trist.

— A, nu. Nu întotdeauna.

— Ce e asta? Salată de icre? a zis scoțînd un bol cu o pastă roz și mirosindu-l.

— E masca de față a lui Penny, am spus luîndu-i-o repede din mîină. Dar avem cîteva ouă și niște brînză. Poate reușim să facem ceva din ele.

Firește că eu n-aș fi reușit, dar Rupert a făcut o omletă foarte frumoasă, ba chiar a găsit și o conservă antică de anșoa și a presărat în zigzag bucățile pe deasupra, ceva ce eu nici nu visam să fac. Pentru o aspirantă la un rol domestic, eram conștientă de sărăcia cunoștințelor mele și de cît de multe mai aveam de învățat. Însă în acest moment eram dornică să aflu mai multe despre el, iar cînd ne-am așezat pe scările înșorite din spate, care dădeau spre un petic de pajiște londoneză obosită, cu farfuriile balansîndu-ni-se pe genunchi, l-am întrebat despre viața lui din armată.

Mi-a povestit despre Irlanda de Nord, unde tocmai fusese timp de șase luni. Despre nemulțumirile și curajul oamenilor de acolo și despre propriile nemulțumiri ca soldat. Mi-a povestit cum oprea cu regularitate teroriști la patrulele de graniță, dar nu îi putea aresta, deși se știa că sînt criminali. Mi-a povestit

despre mașinile-capcană, despre trăgătorii de elită încă în libertate și despre momentul în care el și oamenii lui dăduseră peste un hambar care se dovedise a fi minat și plin de explozibil. Cum i se uscaseră gura și se întrebaseră dacă îl urmărea cineva, dacă acelea erau ultimele sale clipe și cum, atunci când reușiseră să detoneze explozibilul fără pierderi de vieți omenești, simțise un val de adrenalină asemănător, și-a dat el seama, cu ceea ce trebuie să fi simțit tatăl său când mărșăluia ca să elibereze Port Stanley. Acela fusese momentul, mi-a spus el, când își dăduse seama de importanța a ceea ce făcea. Când înțelesese că asta își dorea să facă.

Eram fascinată și redusă la tăcere de poveștile lui, care difereau mult de cele ale lui Philip, și totodată mulțumită să descopăr că avea să rămână în Londra ceva vreme.

— Dar tu? a zis în cele din urmă, curățându-și farfuria de omletă cu furculița și privind-mă întrebător pe sub pălărie. Acum știi totul despre mine, dar tu cu ce te ocupi?

— Eu? am roșit. A, sînt secretară. Lucrez într-o agenție, la departamentul de creație. Dar nu sînt deloc inventivă, am zis în grabă. Însă cei pentru care lucrez sînt. Scriu reclame și chestii geniale. Eu doar le tehnoredactez.

A rîs.

— Sînt convins că faci mai mult de-atît. Cum e șeful tău?

— Marcus? am ridicat din umeri. Simpatice. Vreau să spun, s-a purtat mereu drăguț cu mine.

— Probabil te place.

Am rîs, încîntată să-l văd închipuindu-și că și alți bărbați mă plăceau.

— Mă îndoiesc. Oricum, nu e nici pe departe genul meu. E mai în vîrstă și e evreu... nu că ar conta, am zis repede. Dar e foarte oacheș și foarte mic de statură. Însă e amuzant, am ridicat din umeri. În fine, e OK. Nu țipă prea tare cînd întîrzii sau cînd vărs din greșeală cafea pe clienți. E un tip destul de important, de fapt, am adăugat repede, încercînd să-mi laud puțin slujba. Vreau să spun că sîntem una dintre cele mai mari agenții din Londra.

— Știu, a încuviințat el. Aveți sediul în Berkeley Square, adică la o aruncătură de băț de mine, avînd în vedere că acum sînt țintuit în St. James și mă ocup cu tot felul de ceremoniale plicticoase. Crezi că ne-am putea întîlni la jumătatea drumului? În parc?

Farfuria goală stătea într-un echilibru precar pe genunchii mei, așa că am dat-o deoparte. Am eliberat terenul, cum se spune. Căci, dacă urma să ne întîlnim la jumătatea drumului, însemna că un fel de întîlnire trebuia să aibă loc aici mai întîi, nu? Cred că am spus destul de multe din priviri și același lucru am citit cu siguranță și în ochii lui, pentru că imediat m-am trezit în brațele sale și ne sărutam pe scările înSORITE. Pălăria i-a căzut pe spate.

În mod previzibil și minunat, ne-am petrecut restul zilei în pat. De fapt, ziua aceea nu a fost decît un precedent pentru felul în care au decurs următoarele două săptămîni. Am petrecut multă vreme plimbîndu-ne prin Londra – prin parcuri, de-a lungul rîului, explorînd zone ale orașului despre care habar n-aveam că există –, o bună bucată de timp luînd lecții de gătit de la Rupert și nenumărate ore în pat. Penny încerca din răspuțeri să facă lucrurile să meargă cu Philip și aproape

că se mutase în apartamentul lui insalubru din Chelsea, așa că eram aproape mereu singuri.

Nu l-am întrebat ce părere are tatăl lui despre faptul că e mai mult plecat și nici el nu s-a oferit să-mi spună. Din când în când treceam prin Albany, pentru ca Rupert să-și ia haine de schimb, iar eu îl așteptam întotdeauna afară, simțind că ne dezaproba, dar Rupert ținea mereu să intru. Andrew se purta politicos cu mine, dar destul de rece, iar eu îmi închipuiam că, atunci când rămânea singur, se urca pe pereți de nervi.

Mama mea, firește, mai că se urca pe pereți de bucurie. Prima dată când l-am dus pe Rupert la mine acasă, a deschis ușa apartamentului nostru de la etajul trei de pe Finchley Road și a strigat: „Draga mea, ce minunat!“.

N-am înțeles clar dacă eu eram cea minunată sau Rupert, dar m-am lămurit curînd. M-a sărutat scurt, apoi s-a întins să dea mîna cu Rupert, strîngîndu-i-o între ale ei, ca un pastor. Ochii îi străluceau mult prea tare și, fiindcă era prea devreme ca să fi băut vreun pahar cu *sherry*, m-am temut de ce era mai rău. Veniserăm la ora ceaiului, dar în locul obișnuitei tăvi din sufragerie, mama pusese un milieu alb pe masă și o încărcase cu sendvișuri, biscuiți și prăjituri, totul numai broderii și porțelanuri fine. Când tata și Benji și-au ocupat cuminți locurile la masă, gura tatei s-a crispat. Voiam să țip: „Noi nu ne comportăm deloc așa. Zău!“.

Deși furioasă, o parte din mine o înțelegea pe mama. Se străduia din răspuțeri să-l facă pe Rupert să se simtă bine-venit, iar Andrew își dădea atît de puțin silința cînd era vorba să facă același lucru pentru mine.

Rupert a fost fermecător. A admirat colecția de ornamente colorate din suplimentul de la *Sunday Times* a mamei, care era așezată pe bufetul din spatele lui, a fost de acord că biscuiții puteau fi uscați, dar că aceia nu erau cu siguranță și a mâncat fără oprire. Inima îmi exploda de bucurie. Părea atît de înalt și de frumos în mica noastră sufragerie, deși fusese nevoit practic să se aplece ca să poată sta pe scaunul fragil, iar acum glumea cu Benji și îi povestea tatei despre armată.

Mama, care stătea în capul mesei, părea să strălucească și să se umfle în pene de plăcere, pînă-ntr-acolo încît credeam că va exploda. La fiecare cîteva minute, îl întrerupea împrăștiind firimituri și țipînd: „Sandhurst!“ sau „Gărzile regale!“ sau „Bunicul tău a fost general!“.

Tata mi-a făcut cu ochiul la un moment dat și am încercat să văd partea amuzantă, dar cînd Rupert a rămas fără material și mama a simțit că era rîndul ei, n-a fost ușor.

— Știi, Rupert, n-am locuit întotdeauna într-un apartament ca ăsta, a zis ea în timp ce se întorcea de la bucătărie cu o nouă sticlă. Am avut unul mult mai mare, dar Gordon n-a știut cum să-l perie pe șef, așa că am fost nevoiți să ne mai restrîngem. Am fost întotdeauna soția corporatistă devotată – dădeam petreceri pentru clienți și tot ce vrei –, dar mă tem că Gordon e puțin cam nonconformist, a rîs ea ușor în timp ce se așeza să toarne. Oricum, ne descurcăm și întotdeauna am pus cîte ceva deoparte pentru ca Henrietta și Benji să poată merge la școli particulare, asta e important, nu crezi? Și, bineînțeles, am avut mereu menajeră. Acum avem o filipineză, o fată minunată, și încă n-a dispărut nimic, deși

doamna Greenburg de jos spune că a avut și ea una și că nu era total cinstită, așa că o să vedem noi. Ascultă la mine, Bertha Greenburg ar observa pînă și dacă biata fată ar mai lua un biscuit în plus la cafea și, hai să fim sinceri, la fel ar face toți vecinii din jur, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mai vrei o gogoasă, scumpule?

Mi-am înfipt unghiile în palme și m-am uitat la tata, dar el își mesteca solemn prăjitura, la fel de tăcut ca de obicei. Deodată am simțit că mă enervează. Dacă ar mai prelua și el controlul, dacă ar mai domina-o puțin, dacă i-ar mai reteza-o cu un : „Ajunge, Audrey!“. Dar nu făcea niciodată asta. Aproape că o încuraja cu tăcerea lui. Iar ea era tot mai slobodă la gură și pe zi ce trece semăna tot mai mult cu Alf Garnett.

Pe cînd îl grăbeam pe Rupert să se ridice de la masă ca să plecăm, am observat că Benji, care avea unsprezece ani, s-a ridicat pe vîrfuri și i-a șoptit ceva la ureche. Rupert a izbucnit în rîs, apoi s-a stăpînit cînd s-a întors să dea mîna cu tata și să-și ia la revedere. Am avut sentimentul cumplit că mama o să facă o reverență cînd o să-i strîngă mîna, însă a înclinat respectuos capul și i-a spus că fusese onorată să-l cunoască.

— Onorată! i-am șuiert cînd m-am întors pentru o clipă să-mi iau eșarfa pe care o uitasem.

— Ei bine, draga mea, chiar sînt. Nu am în fiecare zi un astfel de musafir. Și cînd te gîndești că e prietenul tău!

— De ce ești așa de snoabă? am izbucnit fulgerînd-o cu privirea.

— Snoabă? a zis ea făcînd ochii mari. Nu, nu, Henny. Ți-am spus, l-am găsit încîntător.

— Ce ți-a spus Benji? l-am întrebat pe Rupert, tropăind pînă la baza scărilor, unde mă aștepta.

— A vrut să știe dacă te-am pus deja la orizontală.

M-am oprit șocată. Am clătinat din cap și am mers mai departe.

— Doamne, *familia* asta, am bombănit. Cine știe ce părere ți-ai făcut despre noi!

— Mi-a plăcut, a zîmbit el.

— Mincinosule! am mîrîit.

— Oricum, familia ta e mai amuzantă decît a mea.

M-am strîmbat, dar de fapt avea dreptate.

Timpul a trecut repede și fericit. În lunile următoare, Rupert și cu mine, după ce trecuserăm prin faza emoțiilor pe care ți le dă tumultul unei noi iubiri, am ajuns la o... ei bine, la o relație cu siguranță încă tumultuoasă, dar cît se poate de serioasă. Mă suna în fiecare zi și ne dădeam întîlniri în Green Park, molfăindu-ne sendvișurile pe șezlonguri, apoi ieșind în baruri după lucru. Mîncam uneori în bistrouri ieftine, atît cît ne permiteau finanțele, înainte să ne retragem la somn. Pînă și mama, odată cu timpul, s-a mai calmat puțin, reușind să nu mai tremure, să nu mai scoată țipete necontrolate și să nu mai facă revelații în prezența lui, tata ne aproba în tăcere, iar Andrew... ei bine, Andrew rămînea Andrew. Eu, însă, eram în rai. Chiar dacă ajunseserăm acum o singură ființă, iar oamenii ne rosteau numele într-un cuvînt, ne invitau la aceleași petreceri și ne trimiteau o singură invitație,

încă mă trezeam uneori încremenind o clipă. Doar... încremenind o clipă. Mă uitam pe fereastra apartamentului, mă opream din lucrul la calculator la serviciu, când inima îmi bătea prea puternic, și mă întrebam dacă era adevărat.

Înainte să ne dăm seama a venit Crăciunul. Uimitor, Rupert avea să-l petreacă împreună cu noi, în vreme ce tatăl lui avea să-l viziteze pe fratele său, Peter, în Australia. Îmi amintesc cum ne minunam amîndoi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile în timp ce căram un brad de Crăciun – fiecare dintre noi postat la cîte un capăt, ca două umerase pe o bară – pe Finchley Road, în apartamentul părinților mei.

— Dar parcă spunea că Peter a luat-o razna, nu? am strigat eu, așezată cum eram în față sau, cum ar fi spus Rupert, la capătul frumos al bradului.

Începea să cadă lapovița, iar gheața îmi înțepa fața. M-am întors cu spatele ca să-mi leg mai bine fularul în jurul gîtului.

La capătul cu rădăcina, Rupert a ridicat din umeri.

— Da, așa spunea, dar cred că simte că e de datoria lui să se ducă. Nu l-a mai văzut de doi ani și Peter nu-și permite un drum înapoi. Tata are un suflet bun, numai că îți ia ceva timp să-l localizezi.

M-am strîmbat.

— Mie-mi spui?

Am plecat capetele și am înaintat prin zloată.

— Crăciunul în emisfera sudică nu poate să fie prea rău, am remarcat după o bucată de vreme. Mi-ar plăcea să mănînc un sendviș cu curcan pe o plajă scaldată în soare. Nu mă

deranjează zăpada, dar nu-mi place gheața asta orizontală, am zis cuibărindu-mă mai bine în guler.

— Da, într-adevăr. Aș putea s-o sparg. Oricum, o să fiu și eu acolo anul viitor.

A spus-o degajat, dar vocea îi era încordată. M-am oprit și m-am întors.

— O să fii în Australia?

— Nu, în Orientul Îndepărtat. În Hong Kong. Acolo e trimis batalionul meu în primăvară.

L-am privit lung, cu gura căscată.

— Batalionul tău? Adică... pleci din nou cu el?

Părea nefericit.

— Sigur, dacă acolo am fost trimiși. Pentru trei ani, din câte am înțeles.

— Trei ani!

Am scăpat din mână capătul meu de brad. Eram atît de șocată, încît n-am putut scoate un cuvînt pe moment. Am stat în vîntul înghețat, privindu-ne în ochi.

— Cînd? am întrebat în cele din urmă.

— La sfîrșitul lui martie.

— Aha.

După un minut, am ridicat din nou grămada de ace de brad. M-am întors și ne-am reluat drumul. Mă uitam în jos.

— Dar voi veni cît de des voi putea, mi-a strigat din spate, încercînd să fie vesel. Iar tu vei veni în vizită.

— Sigur că da.

Însă nu mi-am putut ascunde tristețea din glas. Trei ani.

— Dar... nu vom mai fi împreună, Rupert. Totuși vom fi despărțiți.

M-am oprit din nou și m-am întors către el. Dintr-odată, am simțit că-l urăsc. Că urăsc slujba lui, care trecea înaintea mea.

A lăsat umerii să-i cadă a tristețe.

— Știu.

A ridicat brusc ochii de la zloata de pe trotuar.

— Asta dacă nu ne căsătorim.

Am făcut ochii mari.

— Poftim?

A întors stînjedit privirea.

— Am vrut să spun că... Of, nu știu, a mormăit.

M-am uitat la el, încercînd să îmi dau seama cît e de serios.

— Vorbești serios?

Mi-a întors privirea. Oare am zărit o urmă de teamă în ochii lui? Sau a ridicat cumva din umeri?

— Sigur că vorbesc serios, altfel n-aș fi spus-o, nu?

Un zîmbet prostesc mi-a luminat fața. Și lui la fel. Am dat drumul pomului și m-am aruncat în brațele lui.

— Dacă vorbești serios, atunci îți răspund pe loc, am șoptit strîngîndu-l cu putere în brațe. Da, vreau.

În culmea fericirii, am cărat pomul greu în apartament, plini de planuri, de euforie, de gîndul de-a fi împreună în Hong Kong, avînd o casă a noastră în apartamentele pentru tineri căsătoriți. N-am stat să mă gîndesc de ce vocea mea era ceva mai puternică și mai stridentă decît a lui.

Mama, firește, a sărit în sus de bucurie cînd i-am spus, strîngînd un șervet de bucătărie la piept cînd am dat buzna în bucătărie,

cu gheața încă prinsă de căciulă și de fular, cu Rupert în spatele meu, zîbind prosteste. Tata a fost și el încîntat, la fel ca toată lumea – toți prietenii și toate cunoștințele pe care mama le-a sunat imediat. Și de ce n-ar fi fost? La urma urmei, eram împreună de aproape opt luni și eram îndrăgostiți nebunește. Da, mă rog, aveam amîndoi doar douăzeci și unu de ani, dar ce naiba? Așa cum spusese în repetate rînduri mama, știam ce ne doream, adică să fim împreună pentru tot restul vieții, și ce sens avea să trecem prin trei ani de iad ca să facem asta? Ce rost avea o relație de la distanță, întreținută prin scrisori, telefoane și ocazionala vizită prețioasă, cînd puteam să fiu tot timpul cu el, ocupîndu-mă de casă, așa cum îmi dorisem întotdeauna?

Astfel, mașinăria nunții s-a pus în mișcare, cu mama mea la cîrmă. N-am fost de față cînd Rupert i-a spus tatălui său, după ce s-a întors din Australia, dar felicitările pe care le-am primit de la el cînd l-am vizitat mai tîrziu în Albany au fost reținute și rostite din vîrfurile buzelor.

— Felicitări, Henrietta! E o veste minunată. Nimic nu m-ar fi bucurat mai mult.

Am înghițit în sec.

Nunta trebuia să aibă loc la începutul lunii martie, la Guards Chapel, în prezența a o sută cincizeci de prieteni și a familiei – majoritatea a lui Rupert, trebuie spus – și apoi urma o recepție la popota ofițerilor. Dar dintr-odată am avut un sentiment nefast în privința locului ceremoniei și l-am schimbat cu biserica din Hanover Square, unde fusesem botezată. Brusc m-a cuprins disperarea din cauza unor asocieri pe care le-am făcut. Iar Rupert m-a aprobat.

Uitându-mă în urmă, îmi dau seama că a fost de acord cu tot ce-am spus în timpul acelor trei luni frenetice și vag încețoșate.

S-au citit anunțurile, s-a cusut rochia, s-au cumpărat accesorii pentru mine, pentru Penny, domnișoara mea de onoare, și pentru niște mici însoțitoare adorabile, pe care nu le văzusem în viața mea și pe care mama le culesese probabil de pe stradă, însoțitoarele adorabile neputând lipsi. Emoția mea a crescut.

S-au organizat o petrecere a „burlacelor“ pentru mine și o petrecere a burlacilor pentru Rupert, iar la muncă, la agenție, s-a făcut mare caz. Dopuri de șampanie au sărit în sala de consiliu, nu numai pentru că mă căsătoream, ci și pentru că plecam. Îmi amintesc că șeful meu, Marcus, mă privea cu drag străniu, aș zice – în timp ce își ținea discursul. Mi-a spus că tuturor le va fi dor de mine, apoi mi-a întins un cadou și o felicitare amuzantă, în care eram înfățișată purtând căciula gărzilor regale, în vreme ce eu, plină de emoție, de-abia așteptam să scap de-acolo. Îmi amintesc că i-am sărutat pe toți de rămas-bun, gândindu-mă că eram foarte norocoasă și că toți vor fi aici și săptămîna viitoare, la același etaj trei, în vreme ce eu, doamna Rupert Ferguson, aveam să zbor spre Hong Kong ca să încep o nouă viață.

Ei bine, restul îl știți. Dar, de dragul formei, ar trebui atins pe scurt. Poate că durerosul film de amatori ar trebui vizionat pentru ultima oară.

Ziua a început însorită și luminoasă și toată lumea a luat-o înaintea spre biserică, mai puțin tatăl meu și cu mine. Țin minte că mama m-a sărutat de rămas-bun la ea în dormitor, unde

m-am îmbrăcat; mi-a potrivit coronița din flori, strălucind toată în costumul ei lila și avînd ruj pe dinți, în timp ce Benji, îmbrăcat într-un frac ridicol și cu joben, se strîmba. Apoi am rămas doar cu tata. Mi se uscaseră gîtul de emoție, dar tata flecărea întruna, strîngîndu-mi mîna cînd ne-am așezat pe bancheta din spate a mașinii, nu prea emoționat, păstrîndu-și calmul. Țin minte că am străbătut Londra, apoi am urcat către biserică și un ușier m-a anunțat calm că Rupert întîrziea.

Încercînd să nu ne gîndim la asta, am făcut ocolul pieței. Ne-am oprit din nou în dreptul scărilor, apoi ne-am mai plimbat puțin. Pe Bond Street, pe lîngă Russell & Bromley, de unde îmi cumpărasem pantofii pentru luna de miere, și înapoi la biserică. Tata s-a dat jos să verifice. Cîteva minute mai tîrziu a revenit cu o expresie îngrijorată. I-a spus șoferului să meargă mai departe și am parcat ceva mai jos de data asta, o mireasă cu tatăl ei, în spatele unei mașini negre imense. Tata mi-a șoptit cîteva cuvinte de încurajare, dar după o vreme a coborît. Mi s-a părut că am rămas singură cu șoferul timp de ore întregi, dar probabil că nu au fost decît cîteva minute. Prin fereastra mașinii, l-am văzut pe tata purtînd o discuție șoptită cu unchiul meu pe treptele bisericii. Apoi, în cele din urmă, a luat o decizie. S-a întors, s-a așezat lîngă mine și mi-a spus blînd că trebuia să mergem înapoi acasă. La apartament. Trecuseră patruzeci și cinci de minute. Era dincolo de orice speranță rațională.

— Îmi pare atît de rău, draga mea.

Îmi amintesc ochii lui plini de lacrimi și refuzul meu șocat de a crede. Nu era

adevărat. Nu *putea* fi adevărat. În ciuda protestelor sale blânde, am simțit nevoia să cobor. Am simțit nevoia să-mi ridic fustele și să urc în grabă, cu vâlul fluturînd, treptele pînă la ușa deschisă, ca să văd cu ochii mei. Invitații murmuraseră pînă atunci, dar, cînd am apărut, s-a lăsat o tăcere mormîntală. Toate capetele s-au întors cînd m-am oprit în ușă. Am privit îngrozită dincolo de ele, către locul din capătul culoarului unde ar fi trebuit să fie el. Andrew s-a uitat la mine fără nici o expresie. Mama mea, cu fața boțită toată, se ștergea la ochi, îmbrăcată în costumul ei Dickins & Jones. A pornit stîngaci către mine. Am mai privit o dată în jur, apoi m-am întors și am luat-o la fugă.

Nu-mi amintesc prea mult din restul zilei, pentru că natura are un mod foarte convenabil de-a șterge cu buretele lucrurile de genul ăsta. De-a învălui în ceață marginile insuportabil de ascuțite. Dar îmi amintesc, vag, drumul înapoi spre casă, șoaptele reținute din apartament, intrarea și ieșirea rudelor, munții de cadouri nedesfăcute. Și îmi amintesc că am adormit, probabil cu ajutorul uneia dintre pastilele mamei, precum o eroină din romanele lui Jane Austen cu ajutorul sărurilor.

Zilele au trecut, dar eu am rămas în casă, ca o convalescentă. Penny m-a vizitat, la fel și alte prietene, și îmi amintesc durerea, neputința de-a crede, dar, dincolo de toate astea, rușinea îngrozitoare, absolut îngrozitoare. Tînjeam după Rupert, îmi era cumplit de dor de el, dar rușinea înghițea totul. Valuri imense de rușine se abăteau asupra mea, în timp ce mă spălam pe dinți sau mă uitam absentă la televizor. Pur și simplu m-a cocoșat fizic. Îmi

aduc aminte că, atunci cînd am ieșit prima dată după aceea, doar pînă la magazinele din josul străzii, nu puteam să merg drept din cauza ei. Și tot timpul aveam un sentiment sîcîitor. Oare l-am presat? Oare l-am presat prea tare? Oare am fugit acasă și i-am dat vestea mamei prea în grabă, nelăsîndu-i timp să se gîndească mai bine, nelăsîndu-i nici o ieșire? Aproape că mi se tăia respirația numai gîndindu-mă la asta. Mă micșoram pe zi ce trece.

Abia cînd mama s-a îmbolnăvit și ea și a zăcut la pat mi-am dat seama cît de mult îi semănăm. În cîteva zile, m-am îndreptat de spate și m-am hotărît să mă întorc la lucru.

Toată lumea știa, firește: creatorii de reclame, directorii artistici, secretarele, iar unii dintre ei chiar fuseseră la nuntă. Marcus, cel puțin, fusese. Însă m-au primit imediat înapoi, iar angajata temporară a fost concediată în cîteva secunde. Și au fost foarte drăguți. Cu toții. Totuși, în timp ce scriam la computer, ascunzîndu-mă în ungherul meu tihnit de la etajul al treilea, îmi simțeam rușinea arzîndu-mi ca o literă pe spate. Aveam senzația că cei inițiați le șopteau novicilor:

— Asta e Henrietta Tate. A fost părăsită.

— *Nu se poate!* La altar?

— Aproape. În ușa bisericii.

— Doamne! Ce îngrozitor!

Marcus mai ales a fost foarte atent. Foarte blînd. Nu mi-a pus nici un fel de întrebări. Îmi lăsa doar o ceașcă de cafea pe birou la ora prînzului, dacă era la serviciu și... dacă doream să vorbesc? Nu? Bine. Nu era nici o grabă.

Rupert nu m-a căutat. Știam că batalionul lui plecase în Hong Kong, pentru că Penny îmi spusese că Philip era acolo și că, brusc,

nu-i părea prea rău. Știam că Andrew trecuse pe la părinții mei, pentru că îmi spusese Benji. Se pare că ceruse să vorbească numai cu tata, fără mama. Singuri, dacă se poate, în birou. N-am idee despre ce-au vorbit, dar Benji mi-a povestit că, atunci când a ieșit din birou, Andrew arăta de parcă plînsese și că, în urmă cu cîteva minute, când Benji își lipise urechea de ușă, îl auzise vorbind despre cumplita, uriașa rușine gratuită pusă pe seama fiului său. Despre femeile *aracapatoare*.

— Nu, Benji, *acaparatoare*.

În cele din urmă, Marcus și cu mine am stat de vorbă în barul de vizavi, după lucru, iar de cîteva ori m-a invitat la masă. Din când în când gătea chiar el, în apartamentul lui din Holland Park. Nu se întîmpla nimic, dar era blînd și înțelegător și, după o vreme, m-a făcut să rîd. Era amuzant, cred că am mai spus lucrul ăsta.

Un an mai tîrziu, în primăvară, Penny s-a mutat cu Tommy Rutlin, iar părinții ei au hotărît să vîndă apartamentul. Eu m-am mutat cu Marcus, iar mama a făcut mult mai puțin tam-tam decît mă așteptam, avînd în vedere familia din care provenea el, dar apoi multe rîuri au curs pe sub diverse poduri și, sinceră să fiu, cred că îi era aproape patetic de recunoscătoare. Sper că nu eram și eu la fel.

Marcus nici că ar fi putut fi mai diferit de Rupert. Din punct de vedere fizic, firește, avînd ochii negri și fiind îndesat, dar și din punct de vedere temperamental, fiind mai în vîrstă, mai înțelept și știind exact ce făcea. Cu cine avea de gînd să se însoare. Încotro voia să se îndrepte în viață.

În toamnă a pus pe picioare propria lui companie de producție și, fiind bine cunoscut și respectat în domeniu, a avut imediat succes. Ne-am căsătorit în noiembrie, fără surle și trâmbițe, într-un oficiu al stării civile din nordul Londrei, iar apoi a urmat o mică reuniune într-un restaurant din apropierea casei părinților mei. Angus s-a născut în anul următor.

Capitolul șase

— Așa deci. Asta a fost prima mea zi de lucru.

Am luat o brioadă din cutia de pâine, am rupt-o în două și am băgat-o în cuptorul Aga.

— Mă întreb cum va fi, m-am întors raziind.

— Cam devreme, nu? a zis Angus umblînd prin bucătărie și căscînd somnoros în boxeri și în tricou.

S-a uitat absent în jur, scărpinîndu-și pieptul.

— Cît e ceasul, pentru Dumnezeu?

— Devreme, a mormăit Marcus din spatele ziarului pe care îl citea stînd la masă. Dar mama ta reintră în cîmpul muncii astăzi și simte nevoia să împartă această experiență cu noi.

— Mă poți lăsa și pe mine la Tom în drum spre gară? a căscat din nou Angus și s-a așezat, frecîndu-și un ochi cu dosul palmei.

— Dacă ești gata în două minute, da. Dumnezeu! E Lily, a zis Marcus punînd cu zgomot ceașca în farfurie și prefăcîndu-se speriat. O față pe care n-am crezut s-o văd vreodată la ora asta matinală. Bine-ai venit!

— De ce e toată lumea trează? a șoptit ea, strîngîndu-și halatul în jurul trupului și

așezându-se pe un scaun, albă la față. O, Doamne, mi-e rău.

— Serios? am zis înghețînd cu brioșa în gură și repezindu-mă la ea. O, Doamne, atunci nu mă mai duc, draga mea.

I-am controlat fruntea, ghemuindu-mă lîngă ea.

— Ai puțină febră, poate ar trebui să te bagi la loc în pat, iar eu o să-ți aduc o cană cu ceai. O să dau telefon să spun că...

— N-are nimic, pentru numele lui Dumnezeu, a sărit Marcus împăturindu-și nervos ziarul. Îi e rău pentru că nu s-a mai sculat pînă acum la șapte dimineața, iar dacă ai de gînd să lipsești ori de cîte ori vreunul dintre copiii tăi se smiorcăie, n-ai să poți păstra nici o slujbă. Doamne, acum îmi amintesc de ce nu-mi place să angajez femei. Fie sînt însărcinate, fie sînt în perioada de lactație, fie au grijă de odrasle. Afurisite obligații!

— Sigur că mă duc, am zis ridicîndu-mă repede de lîngă Lily. O să fii bine, draga mea, am mormăit. Numai să nu... știi tu. Să nu exagerezi. Linda o să vină curînd.

Lily s-a lăsat și mai mult în scaun, pînă cînd a fost nevoită să se ridice din nou.

— Ți-ai pus cămașa mea! a exclamat.

— A, da. M-am gîndit că... ei bine, dacă nu te superi, am zis netezind-o cu grijă. Ale mele sînt prea lăbărțate și prea demodate.

— Arăți beton, a zis Angus admirativ, iar eu m-am luminat de plăcere.

Unul dintre bonusurile pe care le primeam pentru faptul că aveam o fată supradezvoltată de treisprezece ani era că îi puteam împrumuta hainele. Iar cămașa asta neagră mulată era ideală, deși puțin cam strîmtă.

— E pur și simplu indecentă, a spus Marcus îmbufnat, cu nasul în ceașca de cafea. Haide, o să întârziem.

A dat restul lichidului din ceașcă pe gît și, cîteva clipe mai tîrziu, ieșea pe ușa din spate, îndreptîndu-se către Range Rover și ținîndu-și strîns servieta. I-am strigat cîteva indicații finale lui Lily despre cum să descarce mașina de spălat vase și să nu deschidă nimanui pînă nu venea Linda, lucru pentru care am primit o privire ucigătoare, apoi am alergat afară ca să mă așez pe scaunul din față al mașinii, lîngă soțul meu. Cu adidașii într-o mîină, Angus a înhățat o pereche de blugi din coșul de rufe și a sărit în ei în timp ce fugea pe pietriș în picioarele goale. A deschis portiera și s-a strecurat pe bancheta din spate.

— Distractivă naveta asta împreună, nu crezi? am zis eu voioasă, punîndu-mi centura de siguranță.

Marcus a mormăit ceva.

— Și putem face asta în majoritatea zilelor, nu? Mergem cu mașina pînă la gară și luăm trenul împreună. În felul ăsta nu trebuie să plecăm fiecare cu mașina lui.

— Asta dacă nu am o întîlnire la prima oră, a spus îmbufnat. Azi am întârziat.

— A, sigur. Și eu aș putea să am o întîlnire matinală. S-ar putea să trebuiască să, știi tu, să iau notițe. Chestii de genul ăsta.

— Mă tem că lucrurile s-au mai schimbat de cînd erai tu în activitate, Henny. Nu se mai iau notițe. Multe afaceri se fac direct prin e-mail.

— Serios? am zis strîngînd nervoasă geanta. Numai că mîna mi-a cam ruginit, Marcus. Crezi că l-aș putea ruga să o luăm mai încet?

A ridicat din umeri.

— Eu, unul, folosesc un dictafon.

— De ce nu-ți folosești degetul, ca toată lumea? a zis sarcastic Angus, apoi a rîs răutăcios.

— Mersi, Angus, am izbucnit eu. N-am nevoie de vulgarități în prima zi.

— La *naiba*, scuze. Făceam și eu conversație în timpul navetei. Se pare că cineva e nervos. E OK aici, tată. Lasă-mă la colț, o să merg pe jos pînă la Tom. Nu cred că sînt în stare să suport tensiunea.

L-am depus pe Angus jos, într-un talmeș-balmeș compus din blugi rupți, tricoul în care știam că dormise și mai mult ca sigur și aceiași boxeri. Dacă aș fi fost acasă, aș fi observat asta. L-aș fi pus să se schimbe. Prima bilă neagră pentru calitățile mele de mamă.

— Adidașii! i-am strigat în timp ce țopăia peste cîmp, către ferma lui Tom, în picioarele goale.

— Aha.

A țopăit înapoi și i-a luat din portbagaj, nesinchisindu-se să-i încalțe, după cum am observat pe cînd se îndepărta agale.

Pe măsură ce ne apropiam tot mai mult de micuța gară de țară, am zărit și alte ființe îmbrăcate elegant, grăbindu-se spre intrare cu o expresie hotărîtă și eficientă. Exact ca mine, m-am gîndit emoționată. Însă n-am putut să nu observ că nu păreau pe deplin fericite. De fapt, păreau mai degrabă încrîncenate și palide, dar era încă devreme și probabil că erau preocupate să-și repete prezentările în gînd. Era mult mai bine decît să se întrebe cum va arăta noul supermarket Waitrose.

— Dacă te las aici, poți să-mi iei ziarul *Telegraph* și niște mentosane Polo cît parchez? a zis Marcus oprind lîngă un chioșc.

— Dar ai citit deja *The Times*. Și de ce mentosane Polo?

— Pentru că îmi place să citesc *The Telegraph* în tren și, uneori, să mănânc o mentosană. Te deranjează? m-a întrebat nepăsător.

— O, nu, am răspuns umil, încă nefamiliarizată cu această latură a soțului meu și cu ritualurile lui de dimineață.

— Și ia-mi și niște țigări, da? mi-a strigat demarînd.

Știam că nu era bine să-i amintesc că încerca să se lase, așa că m-am așezat cuminte la coadă la chioșc. Mi-a trecut prin minte, în timp ce așteptam, că și eu aș putea începe să am ritualurile mele. Mi-aș putea cumpăra *Daily Mail*. Da, ce diferență ar fi să nu-mi mai petrec obișnuita jumătate de oră aplecată deasupra lui, avînd în față o cană cu cafea, îmbrăcată în halat, înainte de-a mă așeza la o șuetă la telefon. Acolo fusese de fapt problema. Pentru că tocmai pe cînd mă instalam confortabil la o bîrfă prelungită, să zicem, cu Laura de peste drum, era foarte probabil să mă întrerupă în mijlocul torentului, spunînd: „La naiba. Henny, trebuie să închid, nenorocita aia de Hickey a venit să-și vadă materialul“. Sau Camilla, cînd am încercat și cu ea, sugerîndu-i posibilitatea unei cafele împreună mai tîrziu: „O, Doamne, mi-ar plăcea, dar am un client care vine la zece. Îi proiectez o grădină cu ierburi aromate, trebuie să fug“. Acum și eu trebuia să fug, m-am gîndit bucuroasă.

— Da, scumpete?

— *The Telegraph*, un pachet de mentosane Polo și *The Mail*, vă rog. A, și un pachet de Silk Cut de douăzeci.

— De care?

O, Doamne. De care își lua? Argintiu, albastru sau roșu, nu reușeam să-mi amintesc.

— Ăăă...

Vînzătorul s-a întors să citească de pe pachete.

— Vreți unul cu „Fumatul poate să ucidă“? Sau unul cu „Poate să conducă la cancer“?

— O, Doamne! Sigur nu pe cel cu ucisul...

— „Provoacă grave leziuni arteriale“? a zis întinzînd mîna după pachet.

— Ăăă, ceva mai puțin drastic, cred, sau... nu, pe acela, i l-am arătat nerăbdătoare.

— „Impotență“?

— Vă rog. Minunat.

A zîmbit.

— Să știți că nu e o garanție.

— Cu atît mai rău!

A rîs.

— Să mă anunți și pe mine, scumpete, mi-a făcut el cu ochiul.

— Cu siguranță așa voi face, am chicotit.

Virîndu-mi bunătățile în buzunare, mă simțeam foarte mîndră de mine. Nimic nu se compară cu o mică tachinare cu vînzătorul de ziare în fiecare dimineață. Păi, în curînd îi voi spune Bob sau Ron. Mamă, da' distractiv mai era.

— Aici, iubitule! i-am făcut cu mîna lui Marcus, care urca grăbit.

Nu s-a oprit și a trecut în pași mari și vioi pe lîngă mine. Am clipit, apoi m-am repezit după el.

— Da' știu că te grăbești!

— Trenul pleacă în patruzeci și cinci de secunde.

— Aha, am mărit eu pasul. Ne-am scos bine, nu?

— Tocmai asta e și ideea, Henny, a spus în timp ce ne năpusteam cu toată viteza pe scări și apoi spre peron. Trebuie să ne scoatem. Numai așa poți să intri în birou și să le spui nepăsător colegilor : „O, da, o idilă rurală încântătoare și nici o casă în jur, o distanță de patruzeci și cinci de minute de la o ușă la alta“.

Mi-a întins biletul.

— Bărbații mint în legătură cu două lucruri. Unul este lungimea penisului, celălalt este lungimea rutei pe care fac naveta.

— Înțeleg. Destul de copilăresc și fără sens? A încuviințat din cap.

— Corect. Pentru că exact așa și sîntem.

Asta m-a redus oarecum la tăcere. Trenul a sosit și ne-am înghesuit în ceea ce mi s-a părut a fi un vagon groaznic de aglomerat. Nu am găsit loc decît unul lîngă celălalt.

— Pfui! m-am așezat ușurată. 'Neața!

I-am zîmbit vecinului, care m-a privit cu groază. Toată lumea părea atît de morocănoasă și de țifnoasă. Marcus a despăturit imediat *The Telegraph* și l-a îndoit cît mai eficient. Mi-am despăturit și eu ziarul.

— Coatele, a mîrîit el.

— A, scuze, am spus strîngîndu-le ca un pui congelat.

Era îngrozitor de inconfortabil și cumplit de dificil să citești. Pînă la Orpington deja renunșasem și îl antrenam în schimb pe Marcus într-o conversație vioaie despre grădinile prin dreptul cărora treceam prin suburbii și despre faptul că în copilărie îmi plăceau la nebunie călătoriile cu trenul, imaginîndu-mi întotdeauna cum erau locatarii acelor case și ce fel de viață duceau.

— Țsta nu e mers la muncă, a bombănit el cînd ne-am dat jos la Charing Cross.

— Ce? Ce anume nu e? m-am grăbit eu să prind ideea.

Doamne, ce *repede* mergea. Sînt convinsă că acasă nu avea o asemenea viteză.

— Toată naveta asta împreună. E o greșeală. Vorbim despre asta diseară. Mă gîndesc să luăm trenuri diferite.

Și, spunînd asta, a dispărut pe scara rulantă care cobora către Northern Line și Camden Town, în măruntaiele pămîntului. Am rămas uluită în capul scării. Trenuri diferite? Doamne, parcă ar fi spus paturi diferite. Era probabil un punct critic în căsnicia noastră. Și de ce era așa de morocănos? Am mers mai departe. Oare pentru că m-a durut capul aseară? Și pentru că n-am avut chef de hîrjoneală? Îmi amintesc că și-a cerut sarcastic scuze pentru că m-a inoportunat și că apoi s-a rostogolit pe jumătatea lui de pat, dînd pe gît un pumn de remedii chinezești din plante pentru somn. Probabil că nu și-au făcut efectul și a avut o noapte grea. Sau poate simțea că nu și-a primit partea cuvenită. Hmm. S-ar putea să trebuiască să ating o anumită coardă diseară.

M-am plimbat pe Strand și apoi am luat-o în sus, prin labirintul de străzi de lîngă Covent Garden, bucurîndu-mă de soarele dimineții. Cînd am ajuns la casa cu fațadă albă de la numărul 42, am ezitat, întrebîndu-mă dacă să sun sau să dau ușa de perete, ciripind încrezătoare: „Bună!“. La urma urmei, veneam la muncă. Doar nu era să sun la ușă în fiecare zi, nu? Dar, pe de altă parte, asta era casa lui Laurence și ar fi groaznic să dau buzna înăuntru și să-l găsesc în boxeri, cu lingura deasupra unui bol cu cereale, în fața unei emisiuni matinale. În cele din urmă am

apăsat timid pe sonerie – patetic, mai rău decît ambele variante – și Laurence a deschis ușa. Purta o cămașă în carouri uzată peste un tricou alb și o pereche de blugi și arăta și mai scandalos de bine decît îmi aminteam. Și-a trecut mîna prin buclele negre.

— Henny! Bine-ai venit! Dă buzna, nu-i nevoie să bați la ușă.

S-a dat la o parte ca să mă lase să intru.

— Am fost într-o frenezie a curățeniei, știind că urma să vii, și m-ai prins în mijlocul aruncării gunoiului.

S-a întins în spate după un sac negru și l-a lăsat pe prima treaptă.

— N-am vrut să fugi îngrozită de mizerie chiar din prima zi. E cam ca în *Life of Grime*¹ aici.

— O, sînt convinsă că nu e așa. Nu trebuia să te deranjezi, am ciripit urmîndu-l pe scări, încîntată în sinea mea că făcuse un efort pentru mine și întrebîndu-mă dacă mai puteam urca două trepte deodată, cum făcea el. E cu siguranță mai tînăr decît mine, dar nu cu mult, mi-am zis. Mi-am pus în gînd să încerc și eu asta acasă.

M-a condus în salonul alb și lung, care, trebuia să recunosc, nu mai arăta la fel de curat ca atunci cînd Emmanuelle fusese *in situ*.

— Acum, partea nasoală e, mi-a mărturisit în timp ce țopăia de colo-colo, strîngînd cărți și perne de pe podea, că va trebui să dispar. Iau micul dejun cu producătorul noii mele

1. Joc de cuvinte bazat pe analogia dintre *grime* (murdărie) și *A Life of Crime* – documentar BBC despre munca inspectorilor de mediu.

serii de emisiuni cam în zece minute, așa că voi fi nevoit să te părăsesc la ananghie. Chiar îmi pare rău, Henny.

— Nu-ți face probleme, am spus. Mă descurc.

De fapt, era chiar mai bine așa, m-am gândit pe când aruncam o privire în jur. Preferam să mă orientez singură, să cunosc locul, să scotocesc prin sertare – dacă încă exista așa ceva –, fără ca el să-mi răsufle în ceafă, deși mai târziu mi s-ar putea părea plăcut, mă gândeam când a terminat de făcut ordine și m-a privit cu nerăbdare. Doamne, bine mai arăta. Ca un spadasin modern. Un căpitan al piraților cu bucle negre și ochi scînteietori.

— Sigur? a zis privindu-mă ușurat. Ce bine, pentru că eu o să vin și o să plec toată ziua, dar în cea mai mare parte a timpului o să fiu plecat. E o lege a lui Murphy că începi într-o zi extrem de agitată.

— Cea mai bună modalitate, nu crezi? Mă confrunt de la început cu ce e mai greu. Cu ce vrei să încep?

— Ceea ce mi-ar *plăcea* tare mult să faci e să răspunzi la toate apelurile astea îngrozitoare, a zis începînd să-și strîngă hîrțiile și cărțile. Majoritatea vor interviuri – neplătite, firește, ticăloșii –, așa că, dacă nu sînt cei de la BBC sau cineva interesant ca Parky, refuză. Politicos, desigur.

— Desigur. Deși mă tem că felul în care vorbesc la telefon nu e la fel de sexy ca al lui Emmanuelle.

— A, da, a zis aruncîndu-mi un zîmbet. Se pricepea de minune să dea telefoane.

Am rîs.

— Și ceva mai prozaic, a continuat el, mă tem că e un manuscris monumental de plictisitor

care așteaptă să fie tehnoredactat. E scenariul pentru următoarea serie de emisiuni, pe care îmi place să-l scriu chiar eu, și, dacă n-aș fi atât de nepriceput cînd vine vorba de computere, l-aș și tehnoredacta. Totul se află pe benzile astea nenorocite, a zis arătîndu-mi un munte de pe biroul lui. Trăncănesc la un aparat cînd sînt în cadă și problema e că trebuie să-l citesc. De obicei fac asta în baie, unde ud hîrțile și apoi trebuie să te rog din suflet să mi le mai printezi o dată.

Mi-a zîmbit dezarmant de sub bretonul său ciufulit, ca un băiețel care recunoaște că are o pasiune pentru catapulte.

— Asta o înnebunea pe Emmanuelle. Zicea : „De ce nu citești și tu de pe prompter ca toată lumea?”. Dar mă tem că sînt total demodat.

— O, și eu, am recunoscut nerăbdătoare, sperînd să nu descopere vreodată cît sînt de demodată și încercînd să nu mi-l imaginez în baie.

Plin de spumă, firește, așa încît nu se vedea nimic, cu scenariul sprijinit de genunchii bronzați. Poate cu o țigară arzînd alături, într-o scrumieră. Baia într-un haos total, prosoape aruncate peste tot, hîrtii împrăștiate pe jos, avînd nevoie de o mîină de femeie să facă ordine. Nu că aș fi făcut curat pe lîngă el prin baie, aplecîndu-mă în jurul căzii în timp ce citea și pufăia, dar aici? Oare asta era treaba lui Emmanuelle? Degetele mele ardeau de nerăbdare să înfoaie pernele.

— Grozav, a zis vesel. Atunci eu o s-o șterg, dacă nu te superi. A, poți să lucrezi unde vrei. Emmanuelle prefera camera mai mică, dar și spațiul ăsta e aranjat tot pentru tine, a spus arătînd spre biroul de la fereastră

despre care crezusem inițial că va fi al meu. Are o vedere mai bună, dar cred că e mai puțin in...

— A, cred că voi sta aici, am zis repezindu-mă într-acolo și trîntindu-mi geanta pe scaun ca un neamț care ochește un șezlong de plajă.

Mi-am scos jacheta și l-am simțit uitîndu-se aprobator la cămașa mea neagră mulată. Mi-am supt burta, gîndindu-mă că cel puțin talia nu era foarte rea, deși fundul era puțin cam mare. Doamne, dar nu se juca! Mi-am netezit cămașa în timp ce el nu mă slăbea din ochi.

— Și mă gîndeam, a continuat întrerupînd momentul și întinzîndu-se brusc după haină, ca mîine, fiindcă am un program mai clar, să luăm masa împreună și să-ți spun cum decurge o zi obișnuită de lucru.

Și-a aruncat haina pe umeri și mi-a zîmbit larg.

— Cum îți sună asta?

— Grozav, am zis strălucind de bucurie, sper că nu prea tare.

Doamne, deja iau prînzul cu șeful. De-abia aștept să-i spun lui Penny.

— Dacă vrei să lucrezi în liniște, lasă robotul să preia apelurile și răspunde-le tuturor cînd termini. A, și dacă mă caută cineva pe nume Jessica, poți să-i spui că... sînt plecat. Cîtva timp.

— Nu ești acasă sau ești plecat de tot?

— Ăăă, de tot... de tot ar fi minunat, a zîmbit timid. Dacă nu te deranjează să spui o mică minciună nevinovată, a zis, indicînd o mărime infimă cu arătătorul și degetul mare.

Nu mă deranja cîtuși de puțin și l-am asigurat de asta. De altfel, aveam sentimentul că urma să fie prima dintr-un șir lung. Biata Jessica! Am zîmbit. În fine.

După ce a plecat, m-am învîrtit o vreme prin cameră. Mi-am trecut ușor mîna peste statueta de bronz de pe polița șemineului, o balerină în poziția unei lebede murind, și m-am uitat îndelung la pictura abstractă de deasupra. Tușe ample de culoare pe o pînză imensă. Foarte veselă, dar eram sigură că așa fi putut face una exact la fel. Parcă îl și auzeam pe Marcus rîzînd în hohote. Am cercetat rafturile cu cărți, înclinînd capul într-o parte, dar titlurile nu-mi spuneau nimic, așa că m-am dus la fereastră și m-am uitat în jos, cu fruntea lipită de geam. Era mai liniște acum, ziua de lucru fiind începută de mult, dar din cînd în cînd un director bine îmbrăcat alerga într-o clădire, țipînd la un telefon mobil, sau un curier oprea brusc, sărînd de pe motocicletă cu un pachet în mînă. Ca de obicei, muncă, iar eu făceam parte din ea. Nu eram o gospodină de la periferie cu chef de cumpărături și nici o turistă în căutare de distracție în Piazza, uitîndu-se prosteste la jonglerul de pe catalige, eram o parte a mecanismului acestui oraș; o rotiță în această imensă structură metropolitană, o furnică într-un mușuroi. M-am așezat fericită la birou, cu inima bătîndu-mi nebunește. O, ce norocoasă fusesem să găsesc slujba asta. *Atît* de norocoasă.

Într-o doară, mi-am pus căștile și am băgat o casetă în aparat. Nu făcusem asta de ani de zile. De fapt, nu puteam suferi chestia asta cînd lucram la agenție, de altfel nici una dintre secretare n-o putea suferi. Gemeam dacă cineva

ne făcea semn cu vreo casetă, detestînd să fim izolate de lume și preferînd să ni se dicteze, ca să putem flecări și da telefoane, dar eu eram singură, așa că nu conta. Știam că pot să fac asta. Am pus robotul în funcțiune și am început să tehnoredactez, ascultînd inflexiunile profunde și senzuale ale vocii lui Laurence.

De fapt, era destul de educativ. Nu știam mare lucru despre Aliénor d'Aquitaine, dar e clar că era destul de plimbăreață. Avea păreri ferme în ceea ce privea războiul și mulți iubiți tineri fermi, judecînd după... o, aș zice eu. Pe cînd jartiera unui cavaler zbîrnîia și voalul ei cădea la pămînt, mi-am dat seama că Laurence era evident de părere că istoria luptelor este psiho-sexuală și că finalitatea majorității bătăliilor se reducea la care dintre generali era mai bun la pat. Am tehnoredactat cu frenezie mai departe, dornică să țin pasul cu acțiunea, încîntată că încă puteam lucra la viteza maximă și m-am oprit de-abia la ora douăsprezece, ca să o sun pe Penny.

Era la o întîlnire. A, da. La din astea nu am fost încă. A, bine, atunci pe Laura. Probabil că își lua bebelușul de la creșă. Chiar așa era și a fost cît pe ce să intre cu mașina într-un șanț.

— Laurence de Havilland! a țipat. Stai puțin, trebuie să opresc. Dar, Henny, e mortal! Te gîndești la cine mă gîndesc și eu? Cel de la televizor? Cel cu ochi scînteietori și pantaloni de catifea reiată cu talie joasă, care merge pe la castele în ruină și are o expresie melancolică?

— Chiar el, am încuviințat fericită. Deși azi poartă niște blugi negri strîmți, dar totuși, Dumnezeule. Mă scoate mîine la prînz.

— Nu se poate! Doamne, iar eu n-am decît o întîlnire cu plicticoasa aia de Marjorie Clarkeson, care mă stresează cu materialul ei Colefax. Zice că e prea albastru, fufa proastă! La ce se aşteaptă dacă se cheamă *Blue Floribunda*? Şi Marcus ce părere are despre toate astea?

— Marcus? A, n-are nici o treabă.

— Serios? Am crezut întotdeauna că e genul gelos. Țin minte că Hugo Sergeant vorbea cu tine cu un aer foarte intim la petrecerea de patruzeci de ani a lui Sally Thwaite – purtai rochia aia roşie strîmtă şi el te-a condus pe ringul de dans –, iar Marcus scotea fum pe nări! Am crezut că o să-l ia deoparte.

Adevărat, Marcus era destul de protector. Dar mi-a plăcut întotdeauna asta. Mi-a plăcut faptul că era încă înnebunit după mine. Am simţit nevoia să-i iau apărarea.

— Da, dar Hugo e un mare fustangiu, toată lumea ştie asta. Lui Marcus îi place cînd lumea stă de vorbă cu mine la petreceri, dar trage linie atunci cînd vede că sînt pipăită.

Totuşi, m-am gîndit în timp ce puneam receptorul jos, poate că nu i-l voi prezenta lui Laurence prea curînd. Laurence era un tip cu un acut simţ tactil, îmi amintesc că m-a atins pe umăr cînd şi-a luat „la revedere“ după interviu, şi avea o privire de crai pe care Marcus ar remarca-o imediat. Fireşte, ăsta era stilul lui cosmopolit şi drăgăstos, dar Marcus nu le avea pe nici una din ele. Ba chiar le dispreţuia. M-am uitat pe fereastră şi m-am întrebat cîte prietene o avea. Laurence, nu Marcus. O grămadă, probabil. De exemplu, Jessica.

Am oftat şi mi-am pus iar căştile. Am voie să fantalez şi eu puţin, nu? Şi nu e nimic rău

nici într-un mic flirt inofensiv. La urma urmei, eram măritată, deci în perfectă siguranță. Am băgat următoarea casetă în aparat sperînd ca prînzul de mîine să aibă loc într-un spațiu intim și confortabil, într-un loc slab luminat, atît de flatant pentru persoanele trecute de treizeci de ani, și nu într-unul din restaurantele alea cu scaune de crom și lumină deasupra capetelor clienților precum acela la care a făcut Marcus rezervări din greșeală pentru aniversarea căsătoriei. Am aruncat o singură privire, ne-am înfiorat și apoi ne-am urcat într-un taxi și ne-am dus în locul nostru obișnuit, cufundat în semiîntuneric și luminat de lumînări, restaurantul italianesc din apropierea apartamentului din Kensington. Da, cu ceva noroc, vom sta într-un loc slab luminat mîine, îmi spuneam și ascultam cu atenție cum îmi povestea despre Anne de Clèves sau despre Caterina de Aragon sau, mi-am îngustat ochii și am privit pe fereastră, da, probabil că aș putea să le numesc pe toate soțiile lui Henric al VIII-lea, dacă aș fi nevoită. Le-am recapitulat în minte. Divorțată, decapitată, moartă. Divorțată, decapitată, supraviețuiește. Îmi aminteam totul. Poate că ar trebui să mă ofer să fac ceva muncă de cercetare? Aș ține capul înclinat într-o parte – în restaurant – într-un mod vioi, dar nu prea agitat, îmbrăcată cu topul roz de la Ralph Lauren pe care îl cumpărasem la reducerile de la Bluewater. Cel cu dantelă. Îmi stătea foarte bine și mi se păruse prea decoltat pentru slujbă, dar acum nu mi se mai părea. O, nu. Deloc.

Am continuat să tehnoredactez, dar după o vreme pînă și degetele mele vioaie și-au pierdut energia și am oprit epuizată caseta.

Am ascultat mesajele de pe robot și am început să-i sun pe cei care îl căutaseră, prezentându-mă drept noua asistentă a lui Laurence și cerându-le scuze pentru că era momentan indisponibil, dar promițându-i tipului de la *The Guardian* că Laurence îl va suna personal, din moment ce m-a asigurat că intenționa să scrie un articol foarte laudativ, care va face publicitate noului său serial. Țasta era adevăratul meu talent, m-am gândit emoționată, în timp ce notam numele și numărul de telefon al ziaristului pe o foaie. Să aleg grîul de neghină. Aveam perspicacitatea de-a deosebi telefoanele la care Laurence ar vrea să răspundă de cele la care nu ar vrea și, fără îndoială, și alte calități aveau să iasă la iveală odată cu practica. Dar chiar și numai după o dimineată simțeam că puteam să ghicesc cine ar fi fost cei care l-ar fi făcut să-și piardă vremea.

Tocmai mă pregăteam să-l sun pe unul dintre acești oportuniști de la revista *Chat Up*, care telefonase deja de două ori, întrebînd dacă Laurence nu ar fi interesat să pozeze gol, doar cu o frunză mare și cu Cheryl de la *Big Brother* într-un pictorial despre sîni de-a lungul secolelor – eram sigură că nu e interesat și intenționam să-i spun asta și ziaristului –, cînd telefonul a sunat din nou.

— Biroul lui Laurence de Havilland, am răspuns pe un ton profesionist.

— Aș putea vorbi cu Laurie, vă rog?

Mi-a înghețat sîngele în vine. Pînă și inima a încetat să-mi mai bată. Apoi a început să bată din nou, neobișnuit de repede. Cu rapiditatea unui fulger, am ridicat vocea o octavă mai sus.

— Mă tem că Laurie nu e aici momentan. Să-l rog să vă sune el?

— A, nu, e OK. Mai plec pe undeva. O să-l sun eu mai târziu. Se întoarce în seara asta?

— Da, așa ar trebui.

— OK, mersi. La revedere!

Am pus receptorul jos. Inima îmi bătea nebunește acum, lovindu-se de coaste. Aș fi recunoscut vocea asta oriunde. Mi-am privit mâna încremenită încă pe telefon. Mi-am retras-o repede, de parcă receptorul era făcut din lavă încinsă. O recunoșteam și după cincisprezece ani și aș îndrăzni să spun că aș fi recunoscut-o și peste alți cincisprezece. Mi-am apăsât degetele pe buze, care, inexplicabil, tremurau ușor. Dar nu știam ce efect avea să aibă asupra mea după tot acest timp.

Capitolul șapte

După ce am stat nemișcată pe scaun câteva minute, am lăsat mîna jos de la gură. Ce prostie din partea mea că nu m-am gîndit la asta, mi-am zis pe cînd gîndurile îmi fugeau de colo-colo. Că nu m-am gîndit că Rupert ar putea suna aici. Totuși, la interviu, Laurie îmi spusese că îl cunoștea, de ce oare nu mi-am imaginat că ar putea suna? De ce nu m-am gîndit?

Dar mă gîndisem, am reflectat împingînd scaunul și ridicîndu-mă, ca să mă plimb cu pași mari prin încăpere. În noaptea aceea, după interviu, după ce am luat în brațe un stîlp de iluminat, m-am dus acasă și m-am așezat pe marginea patului, m-am uitat pe fereastră la cîmpurile presărate cu oi și m-am gîndit la implicațiile faptului de-a lucra pentru cineva care îl cunoștea pe Rupert, dar am hotărît că exageram. La urma urmei, trecuseră mulți ani de-atunci, el era în armată, iar legătura aceea se rupsese. Și oricum, eram căsătorită și fericită cu Marcus, deci ce mai conta? Ce conta că lucram pentru cineva care îl cunoscuse cîndva pe Rupert?

Însă nu mi-a trecut prin cap că aș putea vorbi cu el, nu-i așa? Nu am ținut cont de

acest scenariu posibil. Nu m-am întrebat ce voi simți când îi voi auzi vocea la celălalt capăt al firului. M-am oprit din mers și mi-am strâns brațele la piept cu putere. Fără îndoială, nu m-am așteptat să mi se accelereze atât de tare pulsul, nici să simt adrenalina urcându-mi grăbită de-a lungul picioarelor.

Am înghițit în sec și m-am așezat iar, uitându-mă la telefon. OK. Ei bine, aș putea să înfrunt situația asta acum, dacă tot a apărut, și slavă Domnului că a apărut cât am fost singură, fără Laurie de partea cealaltă a biroului, privindu-mă cum mă fac lividă și cum îmi tremură mâinile. M-am uitat în poală, la ele. Le-am strâns cu putere.

O clipă mai târziu, am luat căștile și mi le-am pus la urechi. Nu m-am oprit să mănânc de prînz, nu mă simțeam în stare, am muncit întins. Am transcris munți de casete, le-am printat pe topuri întregi de hîrtie și le-am aranjat în teancuri ordonate pe birou. Știam că Laurie va fi încîntat, dar nu asta era motivația mea. Voiam să aud fără încetare tastele, să mă pierd în monotonia sarcinii mele, să fiu silită să gîndesc doar cât să uit de mine, dar nu destul ca să-mi folosesc creierul. Să îl spăl pînă ajungea ca o foaie albă, așa cum făcusem cu cincisprezece ani în urmă, la etajul al treilea al unei agenții de publicitate, într-un mic spațiu izolat, înconjurată de plante decorative și de poze ale colegilor de birou: întorcîndu-mă cu spatele la coridorul circulat, la lumea de-afară.

Cînd strada s-a umplut de oameni, m-am uitat la ceas. Cinci. Goana întorsului acasă începuse. Am împins scaunul în spate și m-am întrebat ce să fac. Să stau să-l aștept pe Laurie? Sau să închid pur și simplu taraba și să plec

acasă? Nu discutaserăm încă orarul, dar știa că am o familie și n-ar fi vrut să stau pînă tîrziu. Într-un sfîrșit, tocmai cînd îmi puneam jacheta, a sunat.

— O, Doamne, da, du-te! Scuze, am vrut să-ți spun să pleci înainte să înceapă agitația și să tragi ușa din față după tine, dar am fost total prins. Sigur, du-te!

Așa am și făcut, îndreptîndu-mă spre gară împreună cu o mare de oameni, toți cu fețele împietrite și concentrate. Simțindu-mă amorțită, mi-am dat seama că și eu aveam aceeași expresie. Urcam spre Charing Cross și, firește, cineva m-a călcat pe călcîi, rupîndu-mi baretă pantofului, și, cum e practic imposibil să mergi cu un pantof cu baretă fără baretă, am fost nevoită să-l tîrăsc, precum nebunul medieval cu un picior de lemn, pînă la terminalul aglomerat, cu o mîină trăgîndu-mi cămașa lui Lily, care se tot ridica, iar cu cealaltă încleștată în bătălie. M-am trezit înjurînd printre dinți tocmai cînd unul dintre nasturii cămășii, nemai-putînd suporta presiunea, a pocnit.

Uitîndu-mă la panoul de afișaj, am observat că trenul meu era tras, așa că m-am grăbit spre poartă, dînd drumul cămășii pentru a-i face semn cu mîina paznicului și pierzîndu-mi astfel decența și pantoful, iar pînă cînd am reușit să recuperez — pantoful, nu decența —, s-a auzit fluierul și ușile s-au închis.

— O, mulțumesc tare mult! am izbucnit furioasă.

— Îmi pare rău, scumpete, dar dacă l-aș reține pentru fiecare, aș sta aici toată ziua. Apropo, ți s-a rupt pantoful.

O jumătate de oră mai tîrziu, stăteam îngheșuită pe culoarul unui tren aglomerat, pantofii

mă strîngeau ca într-un clește, o servietă mă împungea în spate, nasul îmi era îngropat la subsuoara cuiva, iar un exemplar din *Evening Standard* s-a lăsat încet în jos în fața mea.

— Bună seara! a zis posesorul său, aruncîndu-mi un zîmbet nefiresc de vesel și de atotștiutor.

Mi-a luat un moment să-l recunosc pe vecinul meu de navetă de dimineață. Aha. Punct lovit.

Marcus stătea la masa din bucătărie cînd am intrat șchiopătînd pe ușa din spate; într-o mîină avea o cutie de bere și în cealaltă o furculiță cu care pescuia o ceapă murată dintr-un borcan. Exemplarul lui din *Standard* era sprijinit de un pachet de Rice Krispies și o grămadă de boluri cu cereale și cutii cu lapte decorau masa.

Am privit îngrozită scena. Prin ușa camerei de joacă, am văzut-o pe Lily tolănită pe burtă pe podea uitîndu-se la *The Simpsons*, înconjurată de farfuriile și cînille de la micul dejun, în timp ce pijamaua și halatul ei zăceau încă pe jos, unde le lăsase să cadă. Mi-a luat un moment să-mi recapăt vocea.

— O, Doamne! am zis prinzîndu-mă de tocul ușii. Linda nu a venit?

Marcus m-a privit absent.

— Ce? Bună, iubito.

S-a întors la ziar.

— Nu știu.

— Lily! am strigat dînd buzna în camera de joacă și postîndu-mă în fața ecranului. Linda nu a venit?

— A, ba da, a zis ridicînd o clipă ochii și apoi încercînd să-l vadă din nou pe Bart printre picioarele mele. Dar mama ei era

bolnavă, așa că n-a reușit să ajungă decît pînă la grajduri.

— Sper că a curățat balega lui Fabrice, a mormăit Marcus din bucătărie.

— Mda, a curățat-o.

— Dă-i încolo de cai nenorociți, cum rămîne cu toată casa asta?

M-am repezit din nou în bucătărie, avînd încă haina pe mine, am înșfăcat pachete de cereale și le-am aruncat în cămară. Apoi am azvîrlit castroanele în mașina de spălat vase.

— Doamne, *uită-te* la locul ăsta! Și, oh, Lily, draga mea, ai mîncat de prînz? Lily?

De sus, din dormitorul lui Angus, venea un zgomot infernal.

— LILY!

— Cee? a zis întorcîndu-se enervată.

— Ai mîncat ceva de prînz?

— Mda, am mîncat niște unt de arahide.

— Unt de arahide! Ai fost toată ziua singură acasă?

— Mmm, a mormăit întorcîndu-se să mă privească și gîndindu-se la asta.

Fruntea i s-a încrețit de concentrare.

— Nu, nu toată ziua. Angus și Tom au trecut pe-aici, a zîmbit ea. Au făcut un raid prin dulapul cu băuturi, în principal. Cum ți-ai petrecut ziua, mami?

— Au făcut un raid prin... o, Doamne, au *băut*? Angus! am strigat alergînd în capul scărilor. ANGUS! AI BĂUT CUMVA?

Muzica era asurzitoare. Am dat fuga la debara, am înșfăcat o mătură și am bătut cu coada în tavan. După o clipă a apărut în capul scărilor.

— Cee?

Enervat, exact ca soră-sa.

— Ai băut cumva? am strigat eu.

— O, Doamne, mamă, doar vreo două Bacardi Breezers. Stai calmă. Afurisita asta de Lily mă pîrăște ca de obicei, numai fin'că nu i-am dat și ei. M-am purtat responsabil.

— Responsabil!

Mi-am trecut mîinile prin păr și m-am uitat în jur, inspectîndu-mi bucătăria: copiii mei se bălăceau în mizerie, soțul meu stătea în mijloc, mîncînd ceapă murată dintr-un borcan. A ridicat privirea.

— Ce-avem la cină?

— O, Doamne, am oftat, lăsîndu-mă pe un scaun. N-o să mergă așa.

— O să ne descurcăm, a căscat Marcus mai tîrziu, stînd lîngă mine în pat.

— Ba n-o să ne descurcăm, m-am tînguit eu, privind cu ochii larg deschiși tavanul pe întuneric. Copiii nu sînt destul de mari ca să fie lăsați singuri, se poartă ca niște sălbatici cînd nu sînt aici. Totul e un dezastru!

— Nu e un dezastru, a murmurat el somnoros. Gata, liniște. Adorm. La ordinele lui Karen. Pare să dea rezultate.

— Karen?

— Terapeuta mea pentru somn. Hipnoterapeută, de fapt. Trebuie să-mi imaginez un scenariu plăcut, apoi să-l dezvolt. Acum mă gîndesc la sîinii ei fermi și fragezi, te deranjează?

— Cîtuși de puțin, am murmurat.

O, Doamne, copiii mei! Îi abandonam, deși aveau încă nevoie de mine.

— Deci să-l dezvolt?

— Ce?

— Păi, evident, va trebui să-i mîngîi, nu?

— Mda, mă rog. Cum vrei.

— Să-i desfac sutienul și să-i las să cadă ușor în palmele mele ca două sfere mici și moi?

— N-ai nici o speranță, am oftat.

— Nu, nu, pare să funcționeze.

Nu numai că pe frontul de acasă totul era lipsit de orice speranță, dar mai era și Rupert pe frontul de la serviciu. I-am auzit din nou vocea. „A, nu, e OK. O să-l sun eu mai târziu.“ Tonalitățile acelea profunde, modulațiile...

— O, Doamne, e o greșeală! am zis ridicându-mă îngrozită în capul oaselor.

— Bine, nu mai fac! a strigat Marcus terorizat, ridicându-se și el.

— Mîine îmi dau demisia.

— Of, nu te prosti.

Marcus s-a lăsat să cadă din nou pe perne.

— Asta ți-ai dorit! Nu renunța numai pentru că Linda n-a putut să vină, o să se întoarcă mîine, iar copiii or să plece la școală poimîine. Pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te. Ai spus că ți-a plăcut foarte mult ziua.

— Chiar mi-a plăcut, am recunoscut vinovată, întinzîndu-mă din nou în pat. În mare parte.

— Și șeful tău e OK?

— Da, e bine. Mîine m-a invitat la prînz. Ca să... știi tu. Să îmi spună mai multe.

A urmat o mică pauză.

— Păi, vezi? a zis el îmbufnat.

Am rămas o clipă tăcuți în întuneric.

— Prînzul, a mormăit în cele din urmă.

S-a întors pe partea lui, cu fața la perete.

— Eu n-am timp de așa ceva.

— Sigur că nu, tu ești mult prea ocupat, l-am lingușit repede. Și nenorocitul ăla de drum, am zis schimbînd subiectul, dar

bucuroasă că atinsesem problema prînzului. Sincer, nu știu cum îl poți face zilnic fără să te plîngi.

Bravo. Încă o bilă neagră. A mormăit iar.

— Nu știu de ce nu mai folosești apartamentul, am continuat. Tocmai mi-am dat seama, Marcus, că nu-l folosești niciodată și stă acolo degeaba. Dacă aș fi în locul tău și aș avea o întâlnire care se prelungește pînă tîrziu, l-aș folosi cu siguranță.

Era adevărat: frumosul nostru apartament de pe Kensington Church Street se năruia cu eleganță, nelocuit. Îl cumpăraserăm cînd vînduserăm casa din Londra, speriați oarecum de gîndul de-a părăsi cu totul orașul și gîndindu-ne că ne vom duce tot timpul acolo, la teatre sau la restaurante, dar, de fapt, nu făceam asta niciodată.

Marcus a mormăit iar, dar farmecele hipnotizante ale lui Karen, carnale sau nu, își făceau în mod clar efectul și o respirație ritmică a început să se audă lîngă mine. Nu aveam de gînd să o tulbur.

Eu, însă, am avut o noapte înspăimîntătoare, foindu-mă, întorcîndu-mă pe toate părțile și avînd vise stranii, care au culminat cu o viziune de coșmar, în care eram urmărită pe stradă, goală, doar cu un sutien murdar pe mine, de către Rupert, Laurie și Marcus, care mergeau călare, îmbrăcați în uniforma gărzii regale, fluturîndu-și săbiile, urmați de Lily și de Angus, amîndoi în zdrențe și cu cîte un bol de cerșit în mîină, care țipau: „Unde ne e mîncarea? Unde ne sînt hainele? O, ce mamă rea ești!”.

Christopher a cîntat în zori și îmi amintesc vag că Marcus a bombănit ceva despre plecat

mai devreme, spunându-mi să iau MG-ul lui, apoi m-am întors pe partea cealaltă și m-am culcat la loc. De data asta am avut un vis mult mai frumos, în care îl salvam pe prințul Harry de un grup de teroriști, iar prințul Charles devenea prietenul meu cel mai bun, iar când m-am trezit, era 8:15.

M-am uitat la ceas, nevenindu-mi să cred. Opt și un sfert. Opt și un sfert? O, Doamne, o să întârzie atît de *tare*! La naiba!

Am sărit din pat și m-am aruncat sub duș, împiedicîndu-mă de pragul cabinei și lovindu-mă cu capul de peretele opus, acoperit cu faianță. Durerea era cumplită și am văzut stele verzi. Le-am văzut de-adevăratelea. Prinzîndu-mi în mîini capul care începuse să-mi zvîcnească puternic, m-am îndreptat gemînd spre dulăpiorul din baie. Cu ochii pe jumătate închiși, am scotocit prin el și am dat peste niște paracetamol. Am luat două pastile, dîndu-le pe gît cu apă de la robinet – oh, și încă una pentru noroc. Nu strica niciodată. O, capul meu! Dar când am înghițit și cea de-a treia pastilă, m-am uitat la flacon: era mic, din sticlă maro, identic cu acela în care se afla paracetamolul meu plus pe care îl luasem pe rețetă, numai că nu era al meu, ci al lui Marcus. Și era plin cu Temazepam.

M-am așezat greoi pe marginea căzii și am dus îngrozită mîna la gură. O, Doamne... Tocmai luasem nu două, ci *trei* somnifere de-ale lui Marcus! Sărint din nou în picioare, m-am privit înspăimîntată în oglindă, peste chiuvetă, aproape așteptîndu-mă să simt efectele. Nu luasem în viața mea nici unul, niciodată, iar astea erau... o, Doamne... m-am cutremurat citind ce scria pe flacon. Erau

niște rahaturi de 20 mg, știam că erau puternice. Ce-o să mi se-ntîmple? Oare luasem o supradoză? Oare aveam să intru în comă? Să mă străduiesc să vomit?

Mi-am băgat încordată două degete pe gît și m-am sprijinit de chiuvetă. Nu eram în stare să fac asta. Nu puteam să ating ganglionii. Poate cu periuța de dinți ajung mai adînc... Am încercat, dar... o, Doamne, dezgustător! Am scos-o din gură și am scuipat în chiuvetă. Cum or reuși bulimicii? m-am întrebat. M-am privit din nou în oglindă, cu ochii mari. Bine. Am ridicat din umeri. Nu aveam decît o soluție. Trebuia să mă port ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Doamne, nu erau decît niște somnifere, iar în unele nopți nici nu-și făceau efectul asupra lui Marcus, deși trei, m-am gîndit eu agitată, trei ar putea avea un efect.

Dar dacă mă mișcam repede, am reflectat, aruncînd hainele pe mine, n-aveau să-și facă efectul. Și, atunci cînd și-l făceau, puteam să-i rezist. Oare nu folosiseră naziștii privarea de somn ca pe o formă de tortură? Și cine era fata aia extraordinar de curajoasă din timpul Rezistenței, care se luptase cu somnul zile în șir, în filmul ăla, cum îi zicea, *Carve Her Name with Pride*? Ei bine, și eu o să lupt. Simplu. Sper doar să-mi iasă, m-am gîndit neliniștită, fiindcă în filmul *Carve Her Name with Pride* tipa nu era găsită sforăind pe peronul stației Flaxton.

M-am repezit jos, în cursa mea împotriva timpului, și am găsit-o pe Linda umplîndu-mi deja chiuveta din bucătărie. Cînd m-a auzit, s-a întors cu mânușile în mîină, de parcă se pregătea să facă o operație.

— O, Henny, îmi pare tare rău pentru ieri, scumpo, dar mama a avut tot soiul de crize în ultima vreme și nu cred că așa fi putut...

— Bine, bine, am bolborosit eu. Nu-ți face griji. Ești aici toată ziua, Linda?

— Da, toată ziua. Numai că s-ar putea să dau o fugă pînă la McKay's mai tîrziu. Au reduceri și nu mi-ar strica niște cuverturi noi. Am pus ochii pe niște cearșafuri pe măsură și...

— Minunat, grozav. Copiii dorm încă?

— Ăăă, da, așa cred...

— Super. Trebuie să plec, am zis și asta am și făcut, ieșind pe ușa din spate, fără s-o închid în urma mea și lăsînd-o vorbind.

Dar asta nu era ceva neobișnuit.

Am dat fuga la micul MG negru parcat într-o parte a casei și l-am descuiat cu mîinile tremurînd. Dacă mă oprea poliția? Oare era mai grav decît dacă conduceam sub influența alcoolului? Și dacă făceam un accident, mă băgau la închisoare? Nu, n-o să pățesc nimic, m-am gîndit. Nu făceam decît să merg puțin mai la vale, iar pastilele nu-și făceau încă efectul. Sau *și-l făceau*? M-am așezat, amintindu-mi cu o tresărire, prea tîrziu, că aveam nevoie de o pungă din plastic pe care să mă așez. Acoperișul decapotabilei era fisurat și, ca de obicei, ploaia udase learcă scaunul șoferului. Blestemîndu-mi soarta, am condus furioasă pînă la gară și am parcat excentric în parcare. Așa. Asta fusese partea cea mai grea. Acum, chiar dacă mă prăbușeam, cel puțin nu omoram pe nimeni.

M-am dat jos din mașină clătîndu-mă, simțindu-mi pleoapele mult mai grele acum, iar picioarele puțin cam nesigure. Fusta îmi era flească la spate și mi se lipea de picioare

În timp ce mergeam poticnindu-mă. Mă simțeam ca un turist epuizat, a cărui pungă de colostomie explodase. Nu conta. Se usca pînă ajungeam la muncă. Am coborît prudent scările care duceau spre peron, unde, spre norocul meu, aștepta trenul.

Am găsit loc lîngă un grăsan care părea foarte confortabil și m-am uitat cu jînd la poala lui. Dacă mi-aș putea odihni capul acolo doar o secundă... S-a așezat speriat picior peste picior, văzînd că mă uit la zona sa abdominală. Treizeci de minute mai tîrziu m-am trezit la Charing Cross, constatînd fericită că nu-i folosisem decît umărul. Uitîndu-se chiorîș la mine, mă zgîlțîia, lucru pe care probabil tot încercase să-l facă de ceva vreme, cît timp îmi rezemasem capul de umărul lui, fără îndoială sub ochii amuzați ai unui întreg vagon de navetiști, dintre care pe mulți eram sigură că aveam să-i văd din nou. Nu conta. Trăsesem un pui de somn și eram convinsă că asta avea să mă pună pe picioare. Am coborît din tren și am căscat larg. O, da, asta avea să rezolve problema. Nu-mi trebuiseră decît patruzeci de minute și... o, *Doamne!* M-am clătinat. Mi-am pipăit capul. Oare urma să mă prăbușesc? Am reușit cumva să ies din gară pe Strand.

— Taxi! am zis bătînd în geamul unuia parcat în curtea din fața gării.

— Păi asta-i chiar peste drum, scumpete, a spus șoferul cînd i-am dat adresa. Ajungi mai repede dacă mergi pe jos.

— Fă-mi pe plac, am mormăit urcîndu-mă în mașină.

— A, bine, a zîmbit el cu subînțeles. Dimineața de după noaptea dinainte, nu?

— Cam așa, am încuviințat politicoșii, sperînd că-mi voi putea ține ochii deschiși pînă acolo.

Din fericire, ușa era întredeschisă cînd am ajuns la numărul 42 și, chiar mai surprinzător, după ce am urcat muntele de trepte și am ajuns la biroul meu, am găsit un bilet de la Laurie pe computer.

Sînt nevoit s-o șterg la o întîlnire la BBC, la naiba, dar ar trebui să se termine pînd la 12:00. Ne vedem la 12:30 în Kensington Place. Mulțumesc mult, mult de tot, pentru tehnoredactare... excepțional! Foile sînt încă ude de la baie!

Laurie

Am zîmbit somnoros și am mulțumit stelei mele norocoase. Printr-un miracol, a) nu era aici ca să știe că am venit abia la ora zece și b) nu avea de unde să afle că intenționez să las robotul să preia apelurile și să trag un pui de somn pe sofaua aceea foarte apetisantă vreo două ore înainte de prînz. Ce noroc! M-am tîrît către adîncimile ei moi, în timp ce ochii mi se închideau ca ai unui copil, și eram pe punctul de-a mă lăfăi, aruncîndu-mi pantofii, cînd un cap s-a strecurat pe ușă.

— Laurie nu-i aici?

O femeie între două vîrste, cu bucle cenușii și nas coroiat, mă privea cu niște ochi vioi.

— Ăăă, nu. Are o întîlnire la BBC.

— A, minunat. Ce baftă am!

A deschis ușa, împingînd înăuntru un mop și o găleată.

— Atunci fac întîi curat în camera asta, înainte să mă apuc de parter. Nu te deranjează, nu-i așa, păpușă? Problema e că preferă

să fac asta cînd e plecat și nu-mi place să-l deranjez.

— O, nu. Nu e nici o problemă.

Mi-am căutat pantofii și, ținîndu-mă de mobilă, m-am tîrît pînă la biroul meu.

— M-am gîndit să scot azi toate cărțile astea și să le șterg de praf, a zis uitîndu-se cu lăcomie la rafturi. Murdare mai sînt. A, eu sînt Ruby.

— Henny, am îngăimat.

— Continuă-ți treaba, draga mea, nu sta după mine.

Hm, nu prea puteam face asta, nu? Am privit cu jînd sofaua și m-am așezat pe scaunul meu. Cînd mi-a devenit clar că Ruby avea de gînd să comenteze încontinuu despre starea aceluia loc și despre cum Laurie nu se deranja niciodată să-și ducă farfuriile și cănila murdare, dragul de el — o, n-o să vă vină să credeți ce găsea uneori în spatele sofalei —, am zîmbit vag, mi-am pus căștile și am început să scriu. Aproximativ două cuvinte pe minut.

La ora douăsprezece, Ruby și-a aprins țigara de după curățenie și s-a trîntit pe sofaua după care tînjeam, pentru a-și admira munca sclipitoare. Între timp, eu mi-am luat jacheta, i-am spus „la revedere“, m-am tîrît pînă jos și m-am scurs în primul taxi care trecea. Dacă exista vreo schimbare, mi-am dat seama pe cînd strîngeam cu putere scaunul, era una în rău. Îmi simțeam picioarele ca de cîrpă și ceva se întîmplase cu mușchii pleoapelor. Parcă nu funcționau. Însă efectele ar trebui să treacă în curînd, m-am gîndit panicată.

Mulțumindu-i călduros șoferului pentru că mă trezise, am intrat în restaurant. Ajunsesem înaintea lui Laurie și, pe cînd mă îndreptam

«pre locul meu, străduindu-mă să nu mă agăț de brațul chelnerului care mă conducea la masă, am început să scotocesc stîngaci în buzunar după mobil. O să-l sun pe Marcus. El trebuie să știe cît durează efectul nenorocirilor ăstora. Mi-a răspuns robotul. La fel și cînd i-am telefonat asistentei lui. La naiba. Atunci o s-o sun pe Penny. Ea știe cu siguranță. E foarte inteligentă. A răspuns imediat, pe un ton rece și eficient.

— Penny Trevelyon.

— Penny! am răsuflet eu ușurată, cu o voce brusc stridentă.

Parcă nu-i puteam potrivi volumul. Se auzea în tot restaurantul.

— Ce știi despre pastile?

Un cuplu de la masa vecină mi-a aruncat o privire fugară, uitîndu-se apoi unul la celălalt cu uimire.

— Pastile? Nimic, știi că nu am îndrăznit niciodată să iau așa ceva. De ce?

— Nu, nu mă refer la alea psihedelize, am mormăit eu, roșind și întorcîndu-mă cu spatele la cei doi. Cele normale. Medicinale. Somnifere, de exemplu.

N-a zis nimic.

— De ce?

— Pentru că am luat din greșeală trei somnifere de-ale lui Marcus azi-dimineață. Am crezut că e paracetamol. Și, Penny, am înghițit eu în sec, erau doză dublă.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea. Apoi, Penny m-a întrebat calmă:

— Unde ești acum, Henny?

— Sînt în Kensington Place, așteptîndu-l pe Laurie, dar mă tem că o să adorm de-a-n picioarele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ridică-te în momentul ăsta și du-te direct la culcare, a zis ea pe un ton categoric. Dacă ai luat trei somnifere cu doză dublă, nu ești în stare decît să stai la orizontală! Asta sau la spital.

— Nu pot, Penny, m-am văitat eu. Ce-o să creadă despre mine?

— Spune-i pur și simplu ce s-a întîmplat, a șuiert ea. O să înțeleagă, e om doar, dar nu poți să stai acolo și să moțai în timpul prînzului! Du-te la apartament, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă ești în Kensington Place, e chiar după colț.

— Bine, Penny, dar e abia a doua mea zi de lucru. Nu pot pur și simplu să... A, bună, Laurie, am zis retezîndu-i-o brusc și închizînd telefonul.

L-am aruncat în geantă.

— Bună!

S-a aplecat să mă sărute pe obraz, cu șuvița din față atîrnîndu-i fermecător. Doamne! Asta m-a mai trezit puțin. M-a sărutat foarte aproape de gură.

— Scuze de întîrziere, dar afurisita aia de garderobieră a vrut în ultimul moment să vedem o colecție, veche și de proastă calitate, de costume din catifea reiată. Mă tot bătea la cap că îmi vor da un aer grav, academic. Te simți bine?

Ochii săi negri mi-au cercetat fața pe cînd se așeza.

— Ești cam palidă.

— Sigur că da, m-am adunat eu, sprijinindu-mi bărbia în palme. Doar puțin, știi tu, obosită.

— Doamne, și eu sînt terminat. Hai să bem ceva, ce zici? Asta o să ne înviezeze. Chelner!

Serios? Să bem ceva? Mi s-a aprins un beculeț în cap. Da, cum să nu, m-am gândit înfrigurată. O băutură tare *chiar* m-ar trezi.

— Un gin tonic pentru mine, i-a zis chelnerului. Tu ce vrei, Henny?

— La fel, am zîmbit eu.

Nu beau niciodată băuturi spirtoase.

— Unul dublu.

Laurie a părut surprins. Surprins, dar totodată încurajat. A zîmbit.

— Da, bine, vreau și eu unul dublu. Și, dacă tot sîntem la capitolul ăsta, să și comandăm de mîncare. Rizotoul cu ciuperci e îngrozitor de bun aici, dar...

— Bine, luăm asta.

— Vrei un antreu?

— Nu, și nici budincă.

Hai să-i dăm bătaie odată, mi-am zis îndîrjită. Să încheiem povestea asta. De fapt, de ce să ne batem capul cu mîncarea? Fără îndoială, ginul ajunge. Și grăbește-te, l-am zorit pe chelner pe cînd se îndepărta.

Cîteva momente mai tîrziu, ni s-au servit băuturile. Pe cînd Laurie se lăsa pe spătarul scaunului și se lansa într-un monolog despre relația sa fragilă cu producătorul, am dat-o pe a mea pe gît foarte repede. Era extrem de tare și am fost practic nevoită să-mi țin respirația. Îmi dădeam foarte bine seama că, deși sporovăia înainte, Laurie mă prișea cu interes. Oare se întrebă dacă angajase o alcoolică? Nu, o narcomană, mai curînd, mi-am zis rîzînd prostește în sinea mea.

Laurie continua să vorbească. Din cîte se părea, producătorul său considera că toată istoria putea fi redusă la sex și unicul său scop în noua serie era să filmeze cît mai multe

cadre cu Maria Tudor și Wilhelm de Orania în pat. Laurie tocmai îmi explica problemele pe care le-ar putea întâmpina o astfel de strategie, avînd în vedere numeroasele documente care atestau frigiditatea Mariei Tudor și preferința lui Wilhelm de Orania pentru băieții mici, cînd, inexplicabil, s-a oprit.

— Henny, te plictisesc?

— Nu, de ce? am mormăit.

— Hm, pentru că, în momentul ăsta, îți odihnești capul pe masă și ai ochii închiși.

Am sărit brusc.

— Scuze. Nu, nu mă plictisești deloc. E chiar foarte interesant. Mai ales partea cu centura de castitate din fier. Dar, Dumnezeule, îmi pare rău. Mă tem că mi s-a urcat băutura la cap.

Fusesse o greșeală să beau, mi-am dat seama acum. Mai ales un gin dublu. Începeam să mă simt nu numai obosită, ci și foarte straniu. Beată. Foarte beată. Aveam senzația că eram cît pe ce să leșin.

— Asta e încurajator, a murmurat Laurie, privindu-mă cu ochii lui negri și scînteietori. Îmi plac fetele cărora li se urcă puțin băutura la cap.

M-am întins peste masă și i-am luat mîna.

— Laurie, nu are rost. Trebuie să mă culc.

S-a uitat speriat în jur. Cuplul de la masa alăturată aștepta încordat în spatele meniului. Laurie a tușit. Și-a potrivit cravata.

— Henny, firește că sînt încîntat, a murmurat el neliniștit. Și, sincer, sunt total de acord cu tine. În clipa în care te-am văzut, mi-am zis: „Iată o femeie atrăgătoare. Dacă nu sînt atent, s-ar putea să mă încurc cu ea“. Dar nu crezi că ar trebui măcar să încercăm rizotoul?

— Nu, nu, am dat eu din cap cu putere.

Altă greșeală. Mi-am prins capul în mâini, ca să nu-mi cadă pe pardoseala din lemn, lucrată cu gust, de la Kensington Place.

— Nu genul acela de mers la culcare. M-am referit la somn. Vezi tu, Laurie, am coborât eu vocea. Am luat o supradoză.

În câteva minute, Laurie plătise nota, anulase comanda pentru rizoto și mă conducea spre ușa de la intrare.

— Ești dependentă? m-a întrebat cu o voce pițigăiată, alb la față și îngrozit, în timp ce făcea semn cu mâna unui taxi. Doamne, Henny, habar n-am avut! Penny nu mi-a spus și, Dumnezeule, nu mi-a dat prin minte să-ți verific brațele. Zău că nu *arăți* a...

— Nu, e vorba de somnifere, am subliniat eu, aerul rece avînd un oarecare efect pozitiv asupra corzilor mele vocale. Am luat somniferele lui Marcus crezînd că erau paracetamol. Am luat trei. Trebuie doar să mă așez, Laurie.

— Aha! a zis privindu-mă cu ochii măriți pe cînd mă urcam împleticindu-mă pe bancheta din spate a taxiului.

Cînd s-a suit lîngă mine și s-a așezat, gura i s-a crispat.

— OK. Să înțeleg că nu ne îndreptăm spre cel mai apropiat spital ca să-ți faci o spălare stomacală?

— Doamne, sper că nu. Mergem doar pe Campden Hill Grove, la numărul 24, ca să mă întind puțin.

Noroc că nu era trafic. Șoferul a mers repede și am ajuns acolo în câteva momente. Laurie a chicotit în timp ce mă ajuta să cobor din taxi și trebuie să mărturisesc că mă simțeam deja mai puțin somnoroasă și mai mult euforică. Începeam să văd partea distractivă.

— Deci, a reflectat el amuzat în timp ce mă conducea pe aleea elegantei case georgiene de culoare crem.

Dacă draperiile Nina Campbell de la ferestrele învecinate s-au mișcat, nu mi-am dat seama.

— Ziua a doua: asistenta mea personală înghite un pumn de pastile, dă pe gît un gin dublu și mă tîrăște la ea acasă.

Brusc, toată povestea asta mi s-a părut teribil de distractivă. Mi-am pierdut controlul asupra picioarelor și m-am agățat fără vlagă de brațul lui, hohotind isteric.

— Cheia? a îndrăznit să întrebe pe cînd mă balansom periculos.

Am deschis larg geanta.

— Ia-o! am icnit fără motiv. Haide, scotocește cît vrei!

— Dumnezeu! mi s-a părut că-l aud spunînd, dar probabil că m-am înșelat.

Cînd a găsit cheia și m-a ajutat să intru pe ușă și să pășesc în hol, am continuat comentariul.

— Da, am aprobat moleșită de atîta rîs. Noua ta asistentă personală, o femeie de o vîrstă nedefinită, cu motive dubioase, doi copii adolescenți, riduri de expresie și primul fir alb îl tîrăște pe șeful ei tînăr și arătos în bîrlogul său...

L-am prins în joacă de cravată în timp ce urcam scările, trăgîndu-l după mine.

— ...și îl atacă pe stomacul gol, nelăsîndu-l să înghită nici măcar o chiflă...

— Sau o *ciabatta*, a spus el pe cînd băga cheia în ușa apartamentului, fiindcă alesesem un restaurant italian rafinat și nu unul ieftin și îngălat. Dormitorul?

— În capăt. Sau o *ciabatta*, am încuviințat euforică în timp ce mă împingea de-a lungul culoarului.

Am intrat brusc într-o încăpere care se afla în drumul meu. Am șovăit.

— O, Laurie. Asta arată foarte bine.

Brusc, baia mi s-a părut foarte tentantă. Mi-am trecut un picior peste cadă.

— Nu, nu, m-a tras cu putere. Nu acolo. În pat. Pe aici.

— Pat, am repetat seducător, rotindu-mi lasciv ochii și lăsându-mă pe umărul lui. P.A.T., mi-am lins eu buzele. Mmm...

— Acum, întinde-te aici și... Dumnezeu, Henny!

Îi ascultasem ordinele și mă aruncasem pe patul dublu, însă fără să-i dau drumul la cravată, așa că îl trăsesem deasupra mea. Stăteam acolo, chicotind sub greutatea lui, ținându-l încă de cravată, nas în nas, în vreme ce, în spatele lui, rozeta complicată de pe tavan se învârtea într-un mod straniu, ca o roată descreierată de bîlci.

— Ești o fată tare năzdrăvană, m-a admonestat bătîndu-mă ușor cu degetul pe nas. Ai o față drăguță și, dacă nu ai fi praf, zău că aș fi teribil de tentat să profit de situație și să-mi ofer o mică plăcere de după-masă. Dar, stînd astfel lucrurile...

Mi-a desfăcut degetele unul cîte unul și s-a eliberat ușor.

— Urîciosule! am zis prinzîndu-l de ceafă cu ambele mîini și lipindu-mi buzele de ale lui.

În clipa aceea, teribil de încurcată, am văzut dublu. Două capete. Al lui Laurie, firește, prins în mîinile mele, și un al doilea, unul mai familiar, încadrat de tocul ușii. M-am încruntat nedumerită.

— Marcus?

Laurie s-a ridicat cât ai zice pește. A sărit imediat în picioare, netezindu-și frenetic părul și cravata.

M-am ridicat în capul oaselor încruntându-mă.

— Marcus, ce Dumnezeu cauți aici?

Părea îngrozitor de palid, stînd în cadrul ușii, îmbrăcat în costumul lui cu dungi subțiri și cu servieta în mîină. Și cumva efemer. Oare de ce nu intra? mă întrebam.

— Vă las, a murmurat Laurie îndepărtîndu-se și strecurîndu-se cumva pe lîngă Marcus, ceea ce nu era deloc ușor, căci soțul meu era un bărbat corpolent.

Nu foarte înalt, dar bine făcut. Solid. Cu umeri lați. Mi-a plăcut întotdeauna asta. Mi s-a părut liniștitor. M-am întins din nou, în timp ce Marcus se apropia de mine. Acum nu mi se mai părea deloc liniștitor. Chipul său părea neclar pe fundalul tavanului îngrozitor de mișcător. Nu era deloc calm. Am închis din nou ochii. Și, de fapt, m-am gîndit cu mintea încețoșată, dacă se afla aici pentru ce credeam eu că se află, putea să-și mute gîndul. Chiar n-aveam nici un chef. Dacă spera la vreo distracție gratuită cu soția într-o marți la prînz, avea ghinion. De fapt, însăși ideea unei zbenguieli cu el, cu Laurie sau cu oricine altcineva, de altfel, m-a făcut brusc să mă simt cumplit de rău. N-am mai deschis ochii, însă mi-am lăsat mîinile și picioarele, care mi se păreau grele ca plumbul, să se scufunde în moliciunea patului. Probabil chiar prin el.

— Nu acum, iubitele, am murmurat. Mă doare puțin capul.

Și, spunînd asta, am adormit buștean.

Capitolul opt

Cînd m-am trezit, apartamentul mi s-a părut foarte tăcut. Încremenit. Pînă și lumina se schimbase. De fapt, ca s-o spun pe șleau, dispăruse cu totul. Eram în octombrie, așa că zilele se scurtau, dar se scurtau chiar atît de mult? M-am uitat absentă la ferestrele opace, întunecate, apoi la ceas. Ora șase. Ora șase? M-am ridicat brusc în capul oaselor. Oare chiar dormisem atît de mult? M-am încruntat în semiîntuneric, făcînd un efort să-mi dau seama cît însemna exact asta. Cînd ajunseseam? Nu aveam nici cea mai vagă idee și, sincer, nu prea știam nici ce căutam acolo.

Am aprins veioza de pe noptieră, mi-am trecut picioarele peste marginea patului și am privit încruntată covorul bej. Nu era o culoare prea practică, dar o alesesem în ideea că apartamentul nostru din Londra nu avea să fie folosit prea des. Mi-am plimbat nedumerită degetele de la picioare pe întinderea aceea moale. Ciudat. Nu-mi aminteam să-mi fi scos pantofii. Poate mi i-a scos Marcus? Începeam să-mi aduc aminte că fusese acolo, la fel și Laurie. Am scuturat amețită din cap. Ce însemna asta? Luaserăm cu toții prînzul împreună? Aici? Și gătisem eu? mă întrebam muncindu-mi creierii să-mi amintesc. Nu, era prea ciudat. Atunci

numai eu și Laurie, m-am hotărât. Fuseserăm undeva, la un restaurant. Da, rizoto cu ciuperci, asta era. Hmm, trebuie să fi ieșit în oraș, eram sigură că nu știam să gătesc așa ceva. Am intrat în baie și m-am spălat pe dinți, simțindu-mă ceva mai bine. Puiul ăla de somn îmi prinsese al naibii de bine. A, da, *somn*. M-am oprit în mijlocul periajului. M-am privit lung în oglindă. Dumnezeuule, începeam să-mi amintesc. Înghițisem afurisitele alea de pastile. Apoi probabil că lucrurile luaseră o întorsătură destul de urâtă și Laurie fusese nevoit să mă ducă aici. Era foarte drăguț din partea lui, chiar dacă puțin cam jenant. M-am gândit la asta, cumplit de rușinată. Am încercat zadarnic să-mi amintesc cum ajunsesem aici, cum urcasem scările, dar... nu. Am clătinat din cap. Imposibil. În fine, probabil că după ce mă depusese aici, îl sunase pe Marcus să-i spună că mă aflam în apartament, în caz că... mă rog, în caz că leșinam sau ceva de genul ăsta, m-am gândit, roșind. Da, asta era.

Mi-am găsit pantofii și m-am tîrît în sufragerie. Probabil că Marcus așteptase să adorm și apoi se întorsese la lucru. Putea măcar să-mi lase un bilețel, m-am gândit uitîndu-mă împrejur, dar era întotdeauna zgîrcit cu scrisul. Am zîmbit. De ce să te mai chinui să scrii cu stiloul, cînd existau e-mailul, faxul sau sms-ul, asta era teoria lui, dar, din nefericire, nu mă înțelegeam prea bine cu tehnologia, așa că n-avea nici un rost să-mi verific mobilul. Nu ca o draslele mele, ale căror degețe se mișcau mai repede decît viteza luminii și care insistaseră să mă învețe, așa cum făcuseră și prietenii cu mamele lor.

— Trebuie, mami, trebuie, insista Lily. E *atîiit* de jenant și pierzi *atîiit* de multe.

Avea dreptate. Ar fi trebuit să învăț. Pentru ca, atunci cînd primeam un mesaj de la ea, în care spunea: „M-am dus la geografie“, să-i răspund: „Minunat. M-am dus la Waitrose“. Cum Dumnezeu mă puteam descurca fără asta?

Oare Laurie chiar intrase în apartament? mă întrebam. Nu, probabil că nu. Probabil că mă lăsase la ușă. Oricum, nu m-ar fi deranjat dacă ar fi urcat, m-am gîndit plimbîndu-mă de colo-colo prin cameră admirativ. Uitasem cît de frumos era locul ăsta. Mi-am trecut degetele peste draperiile Osborne & Little. *Era* frumos să ai bani, m-am gîndit vinovată, deși uneori mi se părea că aveam prea mulți. Cînd cumpăraserăm ferma și apoi apartamentul ăsta, care trebuiau amîndouă decorate, lăsasem ferma pe mîna unei prietene, dar de apartament mă ocupasem eu. Mi se păruse deopotrivă jenant și amuzant să mă flutur prin showroomurile designerilor din Chelsea și să aleg materiale somptuoase, înainte să mă plimb pe King's Road și să mă uit la antichități de care atîrnau etichete cu prețuri prohibitive, întrebîndu-l în treacăt pe trufașul vînzător: „Masa aceea înaltă și subțire. Cînd o puteți livra?“. Vă spun eu că asta îi făcea întotdeauna să lase deoparte expresiile disprețuitoare și să alerge de colo-colo, în mocasinii lor Gucci.

Și cam exagerasem în privința asta, am recunoscut plimbîndu-mă de colo-colo, cu capul înclinat admirativ într-o parte. Dar Marcus fusese încîntat. Topit. Făcuse banii și voia să-i cheltuiască. Nu voia să-i lase să zacă în bancă sau în fonduri de investiții pentru copiii noștri. De fapt, simplul gînd îl înfuria la culme.

„Copiii mei“, zicea scoțînd fum pe nări, ca un tată de familie victoriană, cu favoriți și barbă, „nu trebuie să-și închipuie că nu au nevoie să muncească. Nu, din moment ce și eu am făcut totul singur“.

— Mda, am mai auzit textul ăsta, spunea Angus sarcastic, dar era adevărat.

Marcus se ridicase prin propriile forțe din micul magazin de postavuri din Kilburn High Road al tatălui său și, deși nu bătea toba cu asta, nici nu prea avea de gînd să uite.

Îmi amintesc cum mă dusese Marcus acolo cînd ne logodiserăm. La magazinul *Levin's*. Își îmbrățișase tatăl, care stătea la casa de marcat, în spatele tejghelei, un bărbat micuț, uscățiv, cu pantaloni ponosiți, o vestă tricotată veche și, firește, o *kippa*, vorbind engleză cu accent vienez. Fusesem surprinsă. Nu de haine sau de accentul străin, dar cei din familia mea nu se sărutau și cu atît mai puțin se îmbrățișau. Urcaserăm scările din spate, către apartamentul de la etaj, unde Joseph Levin locuia singur, mama lui Marcus fiind moartă de mai mulți ani. Stătuserăm la o măsuță din camera din față, bînd ceai de lămîie și mîncînd prăjitură evreiască făcută cu aluat sfărîmicios. Un radio cîntase în surdină, un post străin, din cîte îmi amintesc. Există un șemineu electric, dar nici un fel de încălzire centrală și, din cînd în cînd, un tren trecea prin apropiere, iar noi eram nevoiți să ne ținem bine ceștile, care zăngăneau. Prin toată camera erau munți întregi de ziare, pe care Joseph nu le arunca niciodată. Nu arunca niciodată nimic.

Cînd ne ridicaserăm să plecăm, Marcus încercase să-i strecoare niște bani tatălui său,

dar Joseph îi refuzase, zîmbindu-i cu mîndrie fiului său îmbrăcat în haine scumpe, admirîndu-i din ochi BMW-ul parcat pe trotuarul de jos. Mă simţisem stingheră, pentru că nu eram evreică, dar Marcus spusese că asta n-avea să-l deranjeze pe tatăl său, că Joseph îşi dorea doar ca fiul lui să fie fericit. Ne condusesese jos, iar cînd trecuserăm prin prăvălie, Marcus se plimbasese printre baloturile de stofă stivuite pînă în tavan, trecîndu-şi degetele peste ele cu dragoste, aproape cu veneraţie. Îmi povestise că, în copilărie îşi ajutase tatăl la treburile prăvăliei, că practic crescuse printre baloturi. Apoi scosese un balot de material dintre cele aşezate lîngă perete şi îl aruncase cu o mişcare expertă pe tejghea, mătasea gri-bleu desfăşurîndu-se în valuri, ca o mare strălucitoare. Rîzînd, tăiasese o lungime cu o foarfecă scînteietoare şi o aruncase într-o pungă de hîrtie, arătîndu-mi cu ce se ocupase pe cînd era băiat. Joseph, jumătate cît fiul său în greutate şi în înălţime, ne privea tăcut din spate. Rîsesem şi eu, dar păstrasem cu sfinţenie acea bucată de mătase, iar cînd ne căsătoriserăm, cîteva luni mai tîrziu, o transformasem într-un bolero pe care îl purtasem peste rochia scurtă crem la starea civilă. Îmi amintesc sclipirea aceea de surpriză, recunoaştere şi iubire din ochii lui Marcus, cînd mă văzuse, şi apoi chipul tatălui său la recepţia dată la un restaurant din zonă şi încuviinţarea lui din cap cînd o atinsese zîmbind. Avea ochii umezi.

Am continuat să mă plimb prin apartament, strîngîndu-mi braţele la piept şi privind mobila scumpă. Draperiile grele atîrnau elegant pe podea şi m-am gîndit cum ar fi plescăit Joseph

dezaprobator din limbă văzînd risipa asta ostentativă. Și zău că am încercat să nu fiu risipitoare. Am ales deliberat o casă modestă la țară, cu o grădină drăguță și cu ceva teren, nu uriașul Lipton Hall, extrem de cool, din celălalt capăt al satului, care era de asemenea de vînzare și care i-ar fi plăcut și lui Marcus. Dar i-a plăcut și ferma. Atîta vreme cît eu eram fericită, era și el, și așa a fost mereu. Mă iubea la nebunie, iar eu eram norocoasă că era așa. Apartamentul ăsta extravagant a fost concesiile mele față de el. Felul meu de a-i permite să spună: „Uite de unde am plecat, de unde am început. Uite unde am ajuns acum și ce am realizat“. Și de ce nu? De ce să nu cumpărăm un apartament în înfrunzitul W8¹ și să nu aruncăm banii pe decorarea lui, dacă aveam posibilitatea?

Și totuși, mă făcea să mă simt stînjinită. Pentru că mulți oameni munceau din greu și nu toți erau la fel de generosi răsplătiți. M-am gîndit la Penny, care *trebuia* să muncească, în ciuda declarațiilor sale solemne că nu s-ar simți niciodată bine fără slujbă. Ar fi putut să se mărite cu superbul Philip, care avea să se ocupe de fabrica de bere a familiei sale, odată întors din armată, însă s-a agățat cu disperare de minunatul Tommy Rutlin, care nu avea nici un sfaț și nici un fel de perspective, conducea o galerie de artă și cîștiga doar cît să hrănească pisica. Așa că Penny a fost nevoită să muncească din răspuțeri. A plătit cu banii jos casa din Clapham, a așteptat să ajungă partener pentru a avea copii, ca să-și poată permite să le plătească taxele la școală, și a

1. *West Eight* – zonă londoneză de lux.

ținut tot timpul căsnicia pe linia de plutire. Asta mă făcea să mă simt vinovată. Ba chiar i-am spus odată lui Marcus că aş vrea să...

— Ce? m-a privit amuzat peste meniul de la The Ivy. Să-i dai niște bani?

— Păi..., am ridicat neputincioasă din umeri.

— Nu le poți oferi pur și simplu oamenilor un cec, Henny. Îi face să se simtă stînjenți. Ba chiar slabi.

Dar existau tot felul de modalități, iar el le cunoștea.

Cînd Tommy a tras adînc aer în piept și a cumpărat galeria de artă de la proprietar, iar apoi a căutat susținători, știu că Marcus a participat generos. Nu mi-a spus, dar am văzut ușurarea de pe chipul lui Penny, cînd au venit într-o duminică la masă. Îmi amintesc că s-a enervat puțin și a încercat să-i mulțumească, dar Marcus a trecut repede peste asta, stînjenit.

Și așa s-a purtat mereu. Dacă ai bani, îi cheltuiești, îi ajuți pe alții, nu îi strîngi, așa cum făcuse Joseph. Îmi amintesc groaza și durerea de pe chipul lui cînd a murit Joseph. Toți banii ăia de sub saltea – o saltea oribilă, veche și subțiată, cu un așternut îngrozitor și rufos. Pijamalele sale vechi, aproape niște zdrențe, împăturite cu grijă sub pernă. Marcus cu capul în mîini.

Joseph murise în prăvălie, în timp ce servea un client, muncind pînă la capăt. La înmormîntarea din Kilmurn, sinagoga fusese plină ochi, *plindă ochi*, cu oameni de toate vîrstele, culorile și religiile, căci Joseph, un evreu perfect, îmbrățișase pe toată lumea. Așa că foarte mulți oameni veniseră la noi, mai ales femei, multe indience, îmbrăcate în sariuri,

luîndu-ne mîinile într-ale lor, spunîndu-ne că Joseph le vînduse material pe credit, uneori chiar pe un credit etern. Că își făcuseră haine, pentru ele și pentru familiile lor, și draperii, numai datorită bunătății sale. Iar Marcus moștenise trăsătura aceea. Spiritul acela generos. Uneori mă întrebam cîți Tommy Rutlin existau. Niciodată nu poți ști totul despre cel de lîngă tine. Cum stăteam acum, privind peste acoperișurile din Kensington, am simțit un val de iubire pentru el.

Mai recent, se purtase grozav în privința tatei. Dar se simțise și teribil de neajutorat. Cînd se internase în cele din urmă, tata fusese silit să aleagă National Health și nu un spital privat, pentru că, indiferent cît ar fi fost Marcus dispus să plătească, acolo avea să primească cele mai bune îngrijiri. Demență senilă sau ceva de genul ăsta spusese că are. Nu era Alzheimer, dar era o formă deosebit de gravă. La șaptezeci și doi de ani, tata redevenise copil. Avea toane, făcea în pat, devenea din ce în ce mai abuziv și mai imprevizibil, pînă cînd mama – care, trebuie să spun, trăise cu asta multă vreme fără să sufle o vorbă, apărîndu-l în felul ei mîndru de lume, ba chiar și de Benji și de mine – fusese nevoită să se recunoască învinsă.

Îmi amintesc atît de clar ziua aceea, în urmă cu trei ani, cînd mama ne telefonase, iar noi ne grăbiserăm să ajungem în Londra. Îmi amintesc că mersese cu mașina ei în spatele ambulanței în care se afla tata, insistase, pînă la spital. Benji și cu mine reușiserăm să intrăm la el mai tîrziu în seara aceea, în timp ce Marcus și Francis, prietenul lui Benji, rămăseseră la recepție. Tata stătea

În capul oaselor, îmbrăcat într-o pijama vărgată, cu niște ochi foarte strălucitori și vioi, provocatori chiar, cu mama alături, pămîntie la față, dar foarte ușurată.

— Cineva mi-a furat un cartonaș, a spus tata acuzator, cînd eu și Benji ne-am așezat. Ieri aveam patruzeci și două și acum uite: numai patruzeci și unu.

Pe pat erau împrăștiate cartonașele cu jucători pe care le colecționase pe cînd era copil și pe care le ținea acum în buzunar, împreună cu briceagul și o castană prin care era trecut un fir de ață.

— Sînt sigură că o să apară, l-am liniștit aplecîndu-mă în față de pe un scaun gri din plastic. Nu face atîta caz.

— N-aș face, dar era cel cu crichetul, a mormăit, ridicînd așternuturile și uitîndu-se să vadă dacă nu ajunsese acolo. Unul dintre cele mai tari.

— Cum ți se pare aici, tată? l-a întrebat Benji. Mîncarea e bună?

— Păi e mai bună decît a ei, cel puțin e comestibilă, a spus uitîndu-se la mama. Și nici nu sînt nevoit s-o ascult toată ziua. Cine-o mai fi și asta.

Ne-am făcut mici, iar mama a plecat capul rușinată, însă asta era o fază medie a bolii tatei. O fațetă a stării sale. Nu știa cine e mama și nici cine sîntem eu și Benji. Gîndea ca un copil și vorbea ca un copil. Nu era un om crud, de fapt, era foarte blînd, însă acum nu avea nici o opreliște.

— Și nu mai vreau să fiu căsătorit cu ea, vreau să mă căsătoresc cu Beverly, a spus nepăsător, de parcă își schimba cel mai bun prieten la școală.

Și-a strâns bosumflat cartonașele și le-a aranjat cu grijă.

— I-am spus și ei asta, dar nu vrea să audă. Hei, Beverly, a strigat ridicându-se și făcându-i agitat cu mâna unei asistente corpulente de culoare, care împingea încet un cărucior plin cu instrumente. Care e diferența dintre scula unui bărbat și un copan de pui?

— Habar n-am, Gordon, a zis ea resemnată, cu accentul ei caraibian târăgănat.

Tata a roșit încântat.

— Ai vrea să mergi la un picnic?

Ea a zîmbit și a trecut mai departe impertertabilă, iar el a râs cu poftă, lăsându-se din nou pe spate și strigând la tavan. Veselia i-a pierit dintr-odată și s-a ridicat brusc.

— Hei, crezi că l-a luat el? a șoptit privindu-și cu suspiciune vecinul de pat, un țicnit de nouăzeci de ani, căruia i se scurgea saliva din gură și care nu putea să facă nici pipi de unul singur, darămite să mai ia și cartonașul tatei.

De fapt asta era cel mai rău, așa cum i-am spus lui Marcus în drum spre casă, în timp ce ștergătoarele aruncau într-o parte și-ntr-alta ploaia torențială. Da, era nedemn din partea tatei, dar cel puțin se simțea fericit. Nu-și dădea seama de starea lui de sănătate, preocupându-se numai să se întrebe dacă la prânz vor servi cornuri calde cu gem și dacă va avea voie să se joace în grădină după aceea. În vreme ce mama... Ei bine, mama era la pământ.

Mama era o femeie puternică, tiranică, dar treptat puterile i-au fost măcinate de soarta familiei și aceasta era, în cele din urmă, singurul lucru de care îi păsa. Fără îndoială, asta era doar o altă formă de dragoste, nu-i așa? Iar în ceea ce o privea pe ea, soarta noastră

devenea tot mai apăsătoare. După dezastruoasa mea ne-căsătorie cu Rupert, ginerele ei de vis, mă măritasem cu un evreu, fiul unui negustor de postavuri din Kilburn. Probabil se gîndea că mai rău de-atît nu se poate, pînă cînd aflase că Benji, pentru care spera să ajungă doctor și să ia de soție o doctoriță – își imagina cu duioșie mîinile lor atingîndu-se în timp ce-și treceau unul altuia scalpelul în timpul operației (mama își putea ameli atît de ușor vecinii de pe Finchley Road) – era homosexual și trăia cu un tip pe nume Francis. După ce s-a ridicat de pe podeaua curată lună a bucătăriei, în urma acelei revelații ucigătoare, într-o dimineată, pe cînd făcea patul, a găsit o bucată solidă, groasă și aburindă de rahat pe cearșaful de dedesubt. Cînd și-a luat la întrebări soțul, care stătea cățarat într-un copac, aruncînd cu pietre în sera vecinului, acesta a căscat gura sfidător și i-a răspuns:

— Nu, nu l-am făcut eu. *Tu* l-ai făcut, prin somn. Te-am văzut eu.

Cred că asta a fost ultima picătură pentru mama.

În mașină, Marcus mi-a căutat mîna și mi-a strîns-o.

— Iubito, nu poți face nimic. E așa cum e și se află în cel mai bun loc posibil. Nu-ți face griji pentru mama ta, are pielea bine tăbăcită. O să-și revină ea.

Era tare și în cele din urmă și-a revenit, dar numai după ce a stat multă vreme la noi, în casa de la țară. Într-o zi, am trecut neanunțată pe la ea, prin Londra și, cînd parcam mașina în fața blocului, am văzut-o ieșind pe ușa din față. Aproape că n-am recunoscut-o. Mama mea, care n-ar fi ieșit nici moartă pînă

la magazinele din Swiss Cottage fără tocuri înalte, o haină de cașmir și machiată fără cusur, purta un pulover verde tricotat, destul de vechi, era îmbrobodită cu un batic și ținea capul plecat. Un vecin a salutat-o, iar ea i-a răspuns fluturînd vag dintr-o mîină, dar era distrusă. Învinsă. Am recunoscut imediat starea ei. Mi-am amintit vechiul sentiment că greutatea lumii apasă pe umerii tăi și că e fizic imposibil să ții capul sus.

Am convins-o să vină să stea cu noi în casa de la țară, ceea ce a și făcut. A fost tăcută și retrasă multă vreme, dar treptat și-a revenit. Chiar repede, de fapt. Și aproape că l-a adus pe Marcus la disperare. Își mușca buzele cu stoicism în timp ce ea steriliza toate ouăle pe care le aducea din coteț și care erau pline de „treaba găinii“, nu s-a plîns cînd a insistat să spălăm curcanul de Crăciun cu săpun, pe dinăuntru și pe dinafară – ceea ce nu am făcut, dar cred că nu am fost descoperiți –, și a pus piciorul în prag abia cînd a încercat să o forțeze pe Dilly, cățelușa labrador, să facă baie zilnic. Cînd a pus un odorizant Clear Glade în toaleta de jos, din care Marcus a ieșit informînd-o că prefera mirosul de rahat, am hotărît că, pentru liniștea familiei, era mai bine ca ea să se întoarcă acasă. Asta a și făcut, simțindu-se mult mai fericită și ținînd sus capul recent coafat. Întreaga familie, chiar și Dilly, a ieșit în grădină să-i ureze, din toată inima, un călduros „la revedere“.

Însă îi trebuiseră șase luni, *șase luni*, m-am gîndit înfiorîndu-mă, luîndu-mi geanta și aruncînd o ultimă privire prin apartament, ca să se facă bine. Nu mulți soți și-ar fi suportat soacra timp de șase luni, dar Marcus era un

sfînt. Soțul meu sfînt, m-am gîndit zîmbind și am închis ușa în urma mea. Presupun că nu multe soții pot spune asta despre soții lor fără o undă de sarcasm.

Cînd m-am întors la fermă, o oră și jumătate mai tîrziu, noaptea se lăsase de-a binelea. Am oprit motorul MG-ului și am privit în jur, lăsînd aerul blînd al nopții și liniștea minunată să mă învăluie. Unul dintre motivele pentru care mă îndrăgostisem de acest loc era faptul că nu se auzea nici un zgomot în jur. Nici zarvă, nici trafic, nimic, nu ca Lipton Hall din susul drumului, care avea autostrada 41 la poartă. Cînd m-am dat jos din mașină, un avion a trecut pe deasupra, îndreptîndu-se spre Gatwick. Am zîmbit. Învață-mă să fiu îngîmfată.

De partea cealaltă a curții, Bill, grădinarul, pe care îl moșteniserăm de la foștii proprietari și care locuia în căsuța din capătul proprietății noastre, tocmai închidea găinile pe timpul nopții. Spatele lui încovoiat se zărea în lumina de-afară. Am încercat să mă strecor pînă la ușa din spate, dar...

— Ești bine, Henny?

La naiba. Prea tîrziu. Mă văzuse.

— Da, Bill, mersi.

M-am întors și m-am silit să zîmbesc.

Cînd am auzit inițial că primeam și un grădinar odată cu casa și că nu depindea decît de noi să-l lăsăm să rămînă în căsuță, am fost încîntată. *Sigur* că ne-ar plăcea, era minunat. Un servitor autentic, drăguț și simpatic! Și chiar așa păruse. Vădov, cu fața bătută de vreme, știind totul despre grădinărit și agricultură, Bill era sarea pămîntului. Iar Marcus,

care chiar nu știa nimic despre viața la țară, dar era dornic să învețe, nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Știe numele fiecărei plante din grădină, Henny. Imaginează-ți că o cultivă de patruzeci și cinci de ani!

— Minunat, am încuviințat ușurată.

Fiind orășeancă get-beget, eram bucuroasă să pot planta câteva panseluțe și să-mi pierd vremea cu ghivecele de flori suspendate, dar nu mă încînta gîndul de-a săpa grădina aceea imensă și plină de buruieni.

Așa că Bill s-a dovedit a fi o comoară. Muncea din greu, iar eu stăteam îndelung la taclale cu el la masa din bucătărie, atunci cînd venea la o cană cu ceai, și îi făceam capul calendar încercînd să învăț cîte ceva despre floră și faună. Dar conversațiile au început să devină din ce în ce mai lungi, iar eu trebuia să-mi văd de treabă și cînd, *în cele din urmă*, se ridica să plece, îmi făcea cu ochiul.

La început, i-am făcut și eu cu ochiul, gîndindu-mă ce drăguț e. Apoi, într-o zi, cînd mi-a făcut cu ochiul, mi-a aruncat o privire poficioasă și s-a scărpinat la ouă. Aproape că am scăpat ceainicul din mîină.

Cînd i-am spus lui Marcus, mi-a răspuns:

— Nu fi ridicolă. E un tip din topor, se scărpină doar.

— Marcus, *mi-a făcut cu ochiul* în timpul ăsta!

— O coincidență, m-a luat el în rîs. Nu, nu-l dăm afară, Henny, e neprețuit. Știi cît e de greu să găsești un grădinar ca lumea pe-aici, chiar tu ai spus asta.

Era adevărat. Făcusem imprudența de a-i povesti că Laura Montague, o grozavă prietenă

din partea locului și o recent evacuată din Londra, în timp ce lua prânzul într-o casă destul de mare, aparținând unei localnice pe nume Belinda, văzuse pe fereastră un grădinar și, natural, scosese capul pe geam și îl întrebase dacă n-ar avea timp să lucreze și în grădina ei. Belinda aproape că aruncase cu bolul cu salată în ea.

— Niciodată, zbierase ea roșie de furie, *în viața ta*, scrișnise ea scoțînd aburi pe nări, să nu mai atentezi la grădinarul meu!

Laura încălcase o regulă esențială a traiului la țară și o ștersese vinovată, cu coada între picioare.

Da, Marcus avea dreptate. Grădinarii buni nu se găseau pe toate drumurile, iar eu chiar nu voiam să curăț cotețul și să dau fin la cai în timp ce Marcus era la lucru. Mi-am mușcat buzele.

— Nu mai flirta cu el, a adăugat soțul meu.

— Să flirtez?!?

— Ești numai zîmbet și clipit din ochi. Oamenii înțeleg altceva.

Nu puteam *vorbi* de furie. Tipul era absolut dezgustător! Plin de negi, împuțit, uns cu găinaț! Să flirtez?!?

Dar apoi venise incidentul cu sertarul cu lenjerie intimă. Cu vreo două luni în urmă, căutasem o pereche de chiloți și îmi găsisem sertarul – care e, de obicei, un maldăr de cîrpe dezordonate și încurcate – complet transformat. Sutienele și chiloții fuseseră îngrijit împăturite și aranjate în șiruri ordonate. Mă holbasem la ele uluită. Apoi dădusem fuga jos, să-l iau la întrebări pe Marcus.

— Nu fi ridicolă, evident că n-am făcut-o eu!

Poate copiii atunci. Am fost întâmpinată cu priviri ucigătoare.

— De ce-am fi făcut asta, mamă?

Poate Linda. A scos aspiratorul din priză. S-a sprijinit de el și a oftat.

— Henny, eu nu-ți strâng nici măcar puloverele, le las pe rafturile din baie. Nici nu mă apropii de sertarele tale.

— Atunci cine, am strigat la Marcus, cine ar face asta? Cine, pentru numele lui Dumnezeu, mi-ar face ordine în sertarul cu lenjerie intimă?

— Mama ta? s-a aventurat Marcus cu ochii la partida de golf.

A, mama. Am sunat-o.

— Nu, dragă, nici nu mi-ar trece prin cap așa ceva. S-ar putea s-o iau pe cocoasă, a adăugat țifnos. Mi-a fost de-ajuns că am aruncat toate lucrurile alea expirate din cămară.

— Trebuie să fi fost *el*, i-am șuiertat lui Marcus, uitându-mă cu teamă pe fereastră ca să văd dacă Bill trăgea cu urechea. E singurul care are cheie, pentru numele lui Dumnezeu, și, de curînd, cînd mi-a lăsat un bilețel despre udatul serei sau ceva de genul ăsta, a adăugat și un sărut în final!

Aproape că am leșinat de groază gîndindu-mă că degetele lui butucănoase îmi scotociseră prin sertar, împăturindu-mi dragăstos chiloții, mirosindu-i poate? Am strîns cu putere masa din bucătărie.

— Cel puțin era curată, a observat Marcus ridicîndu-se calm să închidă televizorul, după ce s-a dat ultima lovitură din partida de golf.

— Marcus!

— Henny, trebuie să fi fost tu, sînt sigur de asta, a oftat el pe cînd se îndrepta spre ușa din spate. Ții minte cînd ai comandat o a

doua pulpă de miel, deși comandaseși deja una? Și când am fost la petrecerea familiei Hammond și ți-ai dat seama că te-ai încălțat cu un pantof de un fel și unul de alt fel? Pur și simplu te mai lasă memoria la vârsta asta, faci ordine și uiți că ai făcut-o.

— Of, nu fi ridicol! Asta mi-ar fi luat o jumătate de oră. Aș fi ținut minte.

— Evident că nu, a spus el vesel, îndreptându-se spre grajduri fără nici o grijă.

Era convins că avea dreptate. Dar eu *eram* îngrijorată, al naibii de îngrijorată. Și, în ultima vreme, îl tratasem întruna pe Bill cu răceală, ca să văd dacă prinde mesajul.

— Nu e nimeni în casă, m-a informat el cu un zîmbet viclean pe când mă îndreptam spre ușa din spate.

Am zîmbit silit.

— Văd.

Aleea cu pietriș părea izbitor de pustie, ceea ce era într-adevăr de mirare, pentru că se făcuse deja opt și jumătate și eram convinsă că Marcus ar fi trebuit să ajungă înaintea mea. Probabil că lucra peste program.

— Au fost aici, a continuat sprijinindu-se alarmant de confortabil de poarta cu cinci bare. Dar au șters-o, din câte văd.

— Aha. Mersi, Bill.

Probabil au șters-o la o pizza, m-am gândit în timp ce băgam cheia în broască. Sau la un curry în oraș, când și-au dat seama că întîrzii și că nu vor avea nimic la cină. Am intrat repede și am închis ușa în urma mea, aprinzînd luminile. Bucătăria lungă, scundă, cu grinzi laborioase și pereți galbeni și veseli a prins viață. Era și curată. Incredibil de curată, ceea ce înseamna că Linda stătuse aici toată

ziua. Nici urmă de copii, exact cum spusese Bill. A, da, era ultima lor noapte acasă, mi-am dat seama lăsându-mi geanta pe masa din mijloc, așa că e posibil ca Marcus să-i fi scos în oraș. Oare unde, mă întrebam. La Oscars? Da, probabil la Oscars. Oare nu m-aș putea duce și eu cu ei? M-am uitat la ceas și m-am îndreptat spre telefon, ca să verific dacă erau acolo, când am observat bilețelul de pe masă. L-am ridicat. L-am despăturit.

Henny,

Clemmie a sunat să întrebe dacă Lily poate dormi acolo, iar Angus e la Tom. Îi iau eu și li duc pe fiecare la școală mîine-dimineață. Eu sînt la hotelul Rose and Crown și voi rămîne acolo pînă cînd îți vei lua toate lucrurile și te vei muta. Te rog mult să stai în apartamentul din Londra pînă cînd rezolvăm situația.

Marcus

M-am uitat năucă la bucata de hîrtie din mîna mea. Mi-am dat seama că nu înțelesesem ultimele două rînduri. Le-ăm citit din nou. Apoi am simțit cum mi se scurge sîngele din vine. Picioarele mi s-au înmuiat dintr-odată, așa că m-am lăsat pe un scaun de la masa din bucătărie. Afară, Christopher a mai cîntat o dată înainte de-a fi închis peste noapte. Cînd Bill s-a ridicat, după ce închisese cotețul, m-am uitat la el și i-am întîlnit privirea. Era grea și semnificativă.

Capitolul nouă

Am stat acolo o clipă, privind absentă bilețelul din mâinile mele. I-am dat drumul brusc, de parcă ar fi fost incandescent și mi-ar fi ars degetele. A căzut lin și s-a așezat pe pardoseala din teracotă. Mă simțeam destul de buimacă. Destul de slăbită și de amețită, așa cum mă simțeam când nu mîncam multă vreme. Preț de o clipă ireală, m-am întrebat dacă nu cumva aterizasem din greșeală în viața altcuiva. În bucătăria altcuiva, în căsnicia altcuiva. Stăteam acolo, uitîndu-mă prostită la pereții galbeni, la tabla mică pe care o foloseam pe post de listă de cumpărături. Aceasta mi-a întors privirea. Marcus scrisese cu creta „cremă de ghetă” și „hîrtie igienică” și altcineva, probabil Angus, adăugase „Pringles și altele”. Brusc, m-am trezit. Nu, era chiar bucătăria mea, căsnicia mea. Am simțit că îmi revine sîngele în obraji și mă năpădește furia. Într-o clipă am fost în picioare. Am înșfăcat cheile mașinii și, ignorînd-o pe Dilly, care zgreptăna și scîncea la ușa vestiarului cu pantofi, am dat de perete ușa din spate și am trîntit-o în urma mea, alergînd către mașină, conștientă de faptul că Bill mă privea.

Ființă ridicolă, am pufnit așezîndu-mă din nou la volan și trîntind portiera. Ridicolă! Ce

naiba urmărea? Ce dracu' făcea, mă dădea afară? Afară din propria mea casă? Pentru ce? O, ce bărbat tîmpit, *tîmpit*!

Am demarat în trombă, lăsînd un nor de praf în urma mea și probabil pe fața lui Bill, conducînd ca o furtună pe drumurile înguste de țară. Tufe de măceș și de mure măturau laturile MG-ului în timp ce mă strecuram pe lîngă mașini pe care de obicei le așteptam să treacă, trăgînd pe stînga, și am prins niște priviri uluite cînd oglinzile retrovizoare s-au ciocnit cu zgomot. Gonind prin sat cu 70 km/h, am zărit-o pe Val Parsons, consilier parohial și stîlp al comunității, ieșind din casă. Nu mai departe de acum cîteva zile mă întîlnisem cu ea pe drum și îi dădusem slugarnic dreptate că se conducea cu viteză *prea* mare la noi în sat. Am frînat cu lașitate cînd am văzut cu coada ochiului cît de șocată era. Bărbat tîmpit, *tîmpit*, fierbeam în sinea mea în timp ce luam curba, uitîndu-mă în oglinda retrovizoare să văd dacă a ieșit din raza mea vizuală. Am accelerat iar. Ce era în capul lui? Și ce i-o fi venit să se ducă la Rose and Crown, hotelul din împrejurimi, din micul nostru orașel, unde toți ne cunoșteau și unde veștile se răspîndeau într-o clipă? „Vai, ați aflat? Marcus stă la Rose and Crown. Nevastă-sa a...” Ei bine, ce? Ce făcusem, pentru numele lui Dumnezeu? Am strîns din buze și am apăsat mai tare pe accelerație.

Drumurile se lărgeau pe măsură ce mă apropiam de oraș. Ei bine, da, OK, probabil că ceva *se întîmplase* în apartament, m-am gîndit ștergîndu-mi o picătură de transpirație de pe buza de sus, altfel n-ar fi într-o asemenea stare. Ceva legat de Laurie, m-am

gîndit neliniștită, privindu-mă fugăr în oglinda retrovizoare. Și cu cît mă gîndeam mai mult la asta, cu atît îmi dădeam mai bine seama de faptul că, la un moment dat, toți *trei* ne aflaserăm cumva în acel apartament, ceea ce era ciudat. Mi-am scormonit furioasă creierii. Nu, *nu* era ciudat, pentru că Laurie mă dusesese acolo ca să dorm și ca să treacă efectul pastilelor. Oare asta îl sîcîia pe Marcus? Oare era atît de nebun de gelozie, încît nu putea suporta gîndul că șeful meu mă ajutase? Că îmi făcuse o favoare din prietenie? Bărbatul ăsta era pus pe harță. Înnebunise! Oare avea o cădere nervoasă? mă întrebam. Criza vîrstei a doua, la fel ca soțul Tessei Parker, care fusese găsit hoinărind prin Flaxton în pijama și căutînd ciocolată? Mi-am trecut disperată mîna prin păr. Doamne, *exact* asta îmi lipsea!

Și apoi să se ascundă aici, m-am gîndit, să gonească prin piața asta pitorească și să oprească brusc, chiar în curtea din față a hotelului, pentru ca toată lumea să-l vadă, să aranjeze cu viclenie ca ambii copii să rămînă peste noapte în altă parte, pentru ca eu să nu-mi pot lua rămas-bun de la ei înainte de-a se întoarce la școlile lor, o, asta era revoltător. Omului ăstuia îi lipsea o doagă. Avea nevoie să fie bine scuturat.

Am alergat pe treptele din piatră și apoi am trecut de ușile din lemn, ajungînd la recepția acestui han elisabetan demodat, care era acum hotel. Mi-am amintit, pe cînd treceam ca fulgerul pe lîngă el, că băusem ceva acolo, chiar în acel bar, împreună cu Marcus, cînd ne mutaserăm aici. Ba chiar mîncaserăm la restaurant și fuseserăm surprinși de cît de

bună era mîncarea, fiindcă ne cam uitaserăm de sus, cu nasurile noastre londoneze, la meniul extrem de elaborat: bibilică în sos de ienupăr cu frunze proaspete de spanac. Gîndindu-ne la cele uscate, am rîs. Acum nu mai rîdeam.

— Mă scuzați, îmi puteți spune în ce cameră stă domnul Levin? am întrebat strîngînd cu putere biroul de la recepție, cu respirația tăiată.

— Domnul Levin?

Recepționera, care avea vreo nouăsprezece ani, a lăsat deoparte romanul pe care îl citea și și-a înăbușit un căscat. S-a uitat în registru.

— Da, etajul doi. Camera 12.

— Mulțumesc, am zis îndreptîndu-mă spre scări.

— Ăăă, să-l anunț sau...

— Nu, sînt soția, am spus apăsător. Îi fac o surpriză.

Am urcat treptele cîte două odată, cu dinții încleștați, și am pășit cu aroganță pe culoarul de la etajul al doilea. Am bătut cu putere în ușa camerei cu numărul 12. Apoi... Doamne, oare de ce băteam?... am dat buzna înăuntru.

Camera era austeră și practică, cu draperii de un portocaliu intens și o cuvertură asortată. Marcus stătea întins pe patul dublu, în pantalonii de la costum și cămașă, cu brațele sub cap și un whisky pe noptieră, uitîndu-se la meciul de fotbal de la televizor. Am pus mîinile în șolduri și m-am proptit în fața lui.

— Ce fel de joc mai e și ăsta? l-am întrebat furioasă.

A ridicat privirea. Apoi, calm, s-a dat jos din pat și a închis televizorul. Și-a pus pantofii și s-a postat în fața mea. Și-a pus și el mîinile în șolduri și a înclinat capul într-o parte. Ochii îi scăpărau periculos.

— Pardon? a spus încet.

— Ce dracu' faci aici? am răbufnit eu. O ștergi, îmi lași bilețele răutăcioase în care îmi spui să-mi strâng lucrurile, trimiți copiii de-acasă! Ce se întâmplă, Marcus?

— Speram că ai putea să-mi spui tu.

— Ce vrei să zici?

— Ei bine, ce-ai vrea să cred când mă duc la apartament, să-ți aduc cerceii pe care i-ai uitat ultima dată când am stat acolo și de care m-ai bătut întruna la cap că ai nevoie, și găsesc ușa descuiată? Și, urmînd gemetele de plăcere și rîsetele care duceau spre dormitor, te găsesc pe tine, soția mea, în pat, strivită sub domnul Laurence de Havilland, cu brațele și picioarele încolăcite cu dorință în jurul lui, sărutîndu-l pasional și probabil pe punctul de a face sex?

M-am holbat la el. Am căscat gura.

— Nu e adevărat! am izbucnit.

Nu foarte vehement însă.

— Ce anume? Că îl sărutai sau că erați pe punctul de-a face sex?

— Ambele!

— O, de sărutat îl *sărutai*, Henny, am văzut cu ochii mei. Știi... te luase valul. Și îți și plăcea. Erai total absorbită de activitatea asta. M-aș hazarda chiar să spun că nu te gîndeai la ce urma să servești la următoarea cină festivă sau dacă draperiile din dormitor erau prea scurte. De fapt, nici nu te uitai la draperii. Țineai ochii închiși, lucru pe care nu l-am mai văzut de mult, și păreai foarte excitată. Ba chiar aș merge pînă la a spune că e ceva vreme de cînd nu te-am mai văzut atît de excitată. Chiar participai cu totul. Presupun că i-a plăcut asta.

M-am uitat la el buimăcită. După o clipă, am bîjbîit după patul din spatele meu. M-am așezat încet.

— Îl sărutam? am întrebat respirînd adînc.

— Îl giugiuleai, m-a corectat Marcus.

Era alb la față. Nemișcat.

— Și îți frecai șoldurile de el. Așa.

A înșfăcat o lampă și a simulat viguros niște mișcări de sex. L-am privit îngrozită.

— Ajunge! am țipat ridicînd mîinile.

I-a dat drumul. Lumina becului se bălăncea nebunește prin cameră. Am lăsat mîinile să-mi cadă fără vlagă în poală. Apoi l-am privit înspăimîntată.

— Marcus, ce îngrozitor! Eu... nu-mi amintesc nimic. Adică, dacă spui tu, așa e, știu că nu m-ai minți, dar ideea e că am luat din greșeală trei somnifere de-ale tale azi-dimineață. Apoi am băut un gin tonic...

— La ora prînzului? a zis el neîncrezător. Cu mine n-ai băut niciodată mai mult de un sprîț, dar cînd ieși cu șeful... o, ce naiba, să luăm unul dublu!

— Ăăă, m-am gîndit că mă va înviora.

— A, chiar așa a fost.

Se plimba furios prin fața ferestrei, ca un animal în urmărirea prăzii, cu mîinile îndeșate în buzunare.

— Te-a înviorat de minune!

— Marcus!

Mi-am frînt mîinile în poală, știind că trebuia să rezolv problema. Știind că era crucial.

— Îmi pare atît de rău. Foarte rău. Dar, evident, mă aflam sub influența pastilelor și apoi a alcoolului, știi că nu sînt obișnuită... ei bine, știu că nu e o scuză, dar nu eram *compos mentis*. Nu eram în toate mințile.

N-a spus nimic. A continuat să se plimbe încolo și-ncoace.

— Și... și n-a fost decît un sărut, pentru numele lui Dumnezeu! Nu s-ar mai fi întîmplat nimic!

— Aha, și-atunci e în regulă, nu? a zis plimbîndu-se de colo-colo furios. Un sărut?

— Nu, *sigur* că nu e în regulă, dar...

— Știi, Henny, că multe tîrfe le spun clienților: „Orice doriți, mai puțin sărutat“. Sexul e OK, e un instinct animalic esențial. O necesitate umană. Dar sărutatul... nu. E prea intim. Chiar și pentru prostituate. Cred că le înțeleg.

Am lăsat capul în piept. Apoi l-am ridicat brusc.

— Deci vrei să spui că nu te-ar fi deranjat dacă aș fi făcut-o cu el, atîta vreme cît nu-l sărutam?

— Vreau să spun, a șuierat el printre dinții strînși, că e un lucru mult prea intim ca să-l faci în apartamentul tău, *după* un prînz la care te-ai amețit, *împreună* cu un tip pentru care lucrezi doar de două zile! Și ce s-ar fi întîmplat dacă nu aș fi apărut, hm? M-ai fi convins cu micul tău scenariu sau... sau dacă mi-aș fi făcut intrarea douăzeci de minute mai tîrziu? Oare s-ar fi numit tot *sărutatus interruptus* sau *coitus interruptus*?

— *Bineînțeles* că n-ar fi fost *coitus interruptus*. *Bineînțeles* că nu. Doar mă cunoști, Marcus, eu...

— Ba nu te cunosc, Henny, a spus cu o voce ciudată, gîtuită, pe care nu i-o cunoșteam. Credeam că te cunosc, dar dă-mi voie să-ți spun că a fost un mod foarte brutal de-a mă trezi, intrînd în apartamentul meu și găsindu-mi soția distrîndu-se cu un alt bărbat mai bine decît s-a distrat cu mine de ceva vreme încoace.

— Aha, deci de fapt asta te sîcîie, nu-i așa, Marcus? am zis ridicîndu-mă de pe pat. Asta e marea problemă, nu-i așa? Nu faptul că m-am sărutat, beată fiind, cu un alt bărbat, ceea ce recunosc, am ridicat eu mîinile, ca să opresc ploaia de invective, și se pare un lucru urît, oribil, nerușinat — eu aș fi lividă dacă situația s-ar inversa și te-aș prinde pe tine făcînd asta —, ceea ce te *deranjează* cu adevărat este faptul că s-ar fi putut să-mi placă!

A făcut un pas spre mine. Fața îi era albă ca varul.

— Ești soția mea, Henny. Firește că mă deranjează al dracului!

Am înghițit în sec. Am lăsat din nou rușinată capul în piept. Firește. *Firește*. Nu aveam nici un fel de bază morală solidă aici. Oare ce mă făcuse să cred că am? Oare ce mă făcuse să dau buzna aici, supărată foc, spunîndu-i lui să se maturizeze și să fie rezonabil? Ar fi trebuit să fiu în genunchi. Stricasem totul. Totul. Ne fuseserăm fideli timp de cincisprezece ani, știam că așa era. Știam că el îmi fusese fidel, cu o siguranță pentru care mi-aș pune viața în joc și care fără îndoială i-ar face pe unii să zîmbească. „Cum poți fi așa de sigură?” ar spune unii. „Un bărbat de succes și atrăgător ca Marcus? Cu un apartament la îndemîină în Londra?” Dar eu eram *sigură*. Știam în sinea mea că nu călcasem niciodată strîmb. Nu, eu eram cea care o făcuse. Era prima mea slujbă în cincisprezece ani. Prima mea incursiune în viața londoneză, prima experiență a unei alte lumi, una în care nu trebuia să gătesc, nici să plimb cîinele, nici să alerg la școală, iar eu o dădusem în bară. Gustasem paradisul și îl înghițisem cît ai zice pește. Mi-am privit mîinile adunate în poală.

— Îmi pare rău, Marcus, chiar îmi pare extrem de rău.

În cele din urmă am ridicat capul. Stătea cu spatele la mine, uitându-se pe fereastră. Dormitorul dădea înspre piață, luminată slab cu felinare de modă veche, de care erau atârinate ghivece cu flori, rezultatul efortului vreunui consilier local, fără îndoială, pentru a evoca un oarecare șarm de țară. Ploaia a început să răpăie pe strada goală, împrôșcînd geamurile.

— Deunăzi m-ai întrebat de ce nu mai folosesc apartamentul ăsta, a zis încet, încă întors cu spatele rigid și lat. De ce, după o întîlnire prelungită, de exemplu, nu rămîn acolo. Am zîmbit în sinea mea cînd ai spus asta. M-am gîndit „Ia uite, draga de Henny. Ce dulce e. Ce naivă. Nici nu știe cum arată panta pe care poți aluneca foarte ușor. Nici nu se gîndește că m-ar putea împinge cu mîna ei la vale. Nici nu știe la ce presiune sexuală sînt supus“.

Am ridicat privirea.

— Ce?

— Nu știi, nu? Habar n-ai?

Am făcut ochii mari, neînțelegînd.

— Henny, conduc o companie de producție de film de succes. Înainte am condus un departament de creație de succes într-o agenție de publicitate. Am fost întotdeauna șeful. Am avut întotdeauna o echipă tînă, pentru că asta e natura meseriei mele. Și, dacă nu ești în vîrf, mai bine las-o baltă, e un joc al tinerilor sau, mai elocvent pentru această conversație, un joc al tinerelor.

S-a întors spre mine.

— Henny, sînt înconjurat de tinere frumoase. De fete care s-ar culca bucuroase cu mine

ca să ajungă în vîrf. Care s-ar culca bucuroase cu șeful.

Am pălit, luată prin surprindere. Apoi am rîs nervos.

— Ei bine, Marcus, tu *spui* asta, dar le-am văzut eu pe fetele de la tine de la birou. Susie, Pippa, sînt cu douăzeci de ani mai tinere decît tine, iar tu te apropii de patruzeci și doi și nu-mi prea vine a crede că... o!

Am tresărit cînd a izbit tare cu palma în masa de lîngă el. Ochii i se îngustaseră și erau duri.

— O spun pentru că e adevărat. Habar n-ai ce stres sexual e în birouri, habar n-ai la ce stres sînt supuși unii bărbați!

Am căscat gura uluită.

— Bărbații? Ei, haide! l-am luat eu în derîdere. Mai scutește-mă. Bărbații sînt cei care hărțuiesc mereu. Ciupitul de fund în lift...

— NU! a strigat izbînd din nou cu palma în masă. Nu-i adevărat! E exact pe dos, Henny. Îmi petrec toată ziua înconjurat de blonde cu picioare lungi, îmbrăcate în fuste mini, care îmi oferă cafea, se fițîie prin biroul meu, disperate să ajungă asistente de producție sau producătoare, dacă sînt deja asistente, și mă linguesc, îndeplinindu-mi orice toană. „Vrei să arunci un ochi pe portofoliul meu, Marcus? Pot să mă așez pe fața ta, Marcus?” Sînt băgat pînă AICI între labiile lor! a urlat el.

Am clipit. M-am răsucit agitată pe pat.

— Ei bine, sper că nu la propriu.

— Nu, nu la propriu, pentru că le-am refuzat. Și habar n-ai cît de bine pot să arate fetele astea, Henny, cu bucele lor revărsate, buzele lor sclipitoare și fundulețele lor obraznice, fluturîndu-și părul cîrlionțat peste umeri

și trăgîndu-și în jos fustițele. Dumnezeuule, aproape că le văd chiloții cînd îmi pun în față cafeaua cu lapte și produsele de patiserie daneză! Și le refuz sistematic. Nu zilnic, dar destul de des ca să mă gîndesc... la dracu'!

— Aha, deci asta te macină, m-am ambalat eu. Toate ocaziile astea ratate.

Ce prostie. Ce greșeală *prostească*. Dar nu m-am putut abține. M-am simțit încolțită, mică și am izbucnit copilărește.

S-a apropiat de mine.

— Nu. Ceea ce mă macină este că am rezistat datorită ție. Pentru că te iubesc. Pentru că am crezut că cincisprezece ani de căsnicie și doi copii minunați înseamnă mai mult decît o tăvăleală și pentru că, de fapt, mi-ar fi plăcut mai mult să mă tăvălesc împreună cu tine. Nu am vrut tot stresul unei relații la locul de muncă și nici toate minciunile care vin odată cu asta. A, sînt convins că m-ar fi excitat, am sîngele la fel de fierbinte ca oricare alt bărbat, dar nu mi-am dorit minciuna și duplicitatea. Ia spune-mi, ce aveai de gînd să zici cînd te-ai fi întors în seara asta, Henny? Eu: „Ai avut o zi bună astăzi, iubito?“. Tu: „Da, dar toată tehno-redactarea asta! Bietele mele degețele sînt terminate“. Rahat! a izbucnit el furios.

Avea o privire dură și întunecată, iar ochii îi ardeau ca doi cărbuni încinși.

— Toată viața, Henny, am lucrat în borcanul cu miere. Iar tu ai intrat pentru două secunde și deja ai băgat mîna pînă la cot, a zis pocnind din degete. Pur și simplu.

M-a fulgerat cu privirea din celălalt capăt al încăperii. În liniștea care s-a așternut, ploaia bătea în fereastra din spatele lui.

— Și apropo, observ că ai recurs la apartamentul nostru, nu la al lui, a zis cu amărăciune. Nici măcar n-ai așteptat să facă el propunerea. Te-ai transformat peste noapte într-una dintre acele femei acaparatoare și manipulative. Mîna *ta* îl trăgea de gît în jos, gura *ta* o căuta pe a lui, mîinile *tale* erau în părul lui...

S-a oprit, fiindu-i din ce în ce mai greu. Lacrimi de furie și de emoție înotau în ochii lui în timp ce se străduia să înghită.

— Mă dezgusti, Henny, a spus cu o voce tremurătoare. Am crezut că mă pot baza pe tine. Că pot avea încredere în tine. Te-am încurajat să accepți slujba asta. Știam că lucrezi cu un bărbat foarte atrăgător, dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai de gînd să i te vîri în pantaloni.

— Nici n-am avut, am șoptit îngrozită. Țsta e adevărul gol-goluț, Marcus.

Brusc, m-am întrebat care *era* adevărul.

— Ei bine, da..., am recunoscut. M-am simțit ușurată cînd am văzut că nu lucrez cu un profesor bătrîn și morocănos, la fel cum probabil îți place și ție ca produsele de patiserie să-ți fie servite de o blondă cu buze pline și nu de o baborniță sfrijită cu papuci de pîslă și, dacă e să fiu sinceră, m-am gîndit la un mic flirt *inofensiv*, fiindcă singurul bărbat cu care schimb o vorbă toată ziua e poștașul, iar el de obicei nu prea are haz. Nu-mi spune că tu nu rîzi și nu faci glume cu Susie și cu Pippa și nu observi ce ochi frumoși sau ce picioare superbe au, chiar dacă nu le atingi!

— Tocmai asta e diferența. Tu ai atins.

— Da, știu, am înghițit eu în sec. Așa e. Și îmi pare rău.

S-a lăsat tăcerea. Marcus s-a întors și a privit din nou strada udă. Un camion încărcat cu butoaie de bere zornăitoare a ocolit piața și apoi s-a pierdut în depărtare. O clipă mai târziu, a întins mîna după paharul cu whisky de pe masa alăturată. L-a golit dintr-o suflare, dînd repede capul pe spate. Cînd a vorbit din nou, avea o voce groasă și scăzută.

— Du-te, a zis adresîndu-se parcă paharului gol. Pleacă. Lasă-mă în pace acum.

M-am uitat la spatele lui lat, la linia fermă a umerilor săi, la soliditatea lui familiară, de obicei reconfortantă. Am deschis gura. Am închis-o la loc. Apoi, cu o mîină tremurătoare, am luat cheile de pe cuvertură și m-am ridicat. L-am mai privit o dată, pe cînd stătea în cadrul ferestrei întunecate, și apoi am ieșit.

Capitolul zece

N-am coborît scările la fel de hotărîtă pe cît le urcasem. De fapt, tremuram. Am observat că recepționera a ridicat ochii din roman cînd am reapărut, dar nu i-am întors privirea curioasă, albastru-deschis. În schimb, m-am uitat tot timpul în pămînt cît m-am îndreptat spre mașină. Am stat înăuntru un moment, privind în întuneric, prin ploaia care lovea în parbriz. Nu se poate să mi se întîmple mie, m-am gîndit în tăcere. Marcus și cu mine nu sîntem unul dintre cuplurile acelea. Marcus și cu mine nu ne despărțim. După ceva vreme, o mașină a oprit lîngă a mea, iar din ea a coborît un cuplu cam de vîrsta mea. Nu avea umbrelă, așa că soția a început să vocifereze că o să i se ude părul. Pînă la urmă, soțul a acoperit-o cu haina lui și au alergat rîzînd spre hotel, ocolind băltoacele. Era o zi obișnuită de joi în care lumea ieșea într-un bar. Toată lumea are o zi normală de joi, m-am gîndit eu. Nimeni nu știe ce mi se întîmplă mie.

Am condus pînă acasă și am urcat imediat, ca să văd ce luase. Dispăruseră mai multe cămăși pentru slujbă, un costum, o pereche de pantaloni din catifea reiată, vreo cîteva pulovere, dar nu-și luase toată garderoba, m-am gîndit ușurată. Dar, pe de altă parte, eu eram

cea care urma să plece, mi-am dat seama dintr-odată. Eu eram cea care se muta în apartamentul din Londra. Cea care era exilată. Trimisă la mănăstire. M-am așezat nesigură pe marginea patului și am întins mîna după telefon. Era prea tîrziu s-o sun pe Penny, dar am sunat-o totuși.

— Scuze, am zis înghițind în sec, cînd mi-a răspuns cu o voce somnoroasă. Erai în pat?

— Nu, mă uitam la știri. Ce s-a întîmplat?

Am izbucnit în plîns și, bineînțeles, odată ce m-am pornit pe plîns, nu m-am mai putut opri. Biata Penny a fost nevoită să aștepte la capătul celălalt al firului momente bune, ascultîndu-mi suspinele, înainte ca eu să reușesc, în cele din urmă, să-mi controlez vocea. Cînd am izbutit, i-am povestit totul, în propoziții scurte și sacadate, întrerupte de suspine adînci.

— Nu pot să cred, Penny, nu pot să cred că a făcut asta. Nu pot să cred că vorbește serios. Ce naiba mă fac?

A tăcut o vreme.

— O, Doamne, a murmurat în cele din urmă. Ce coșmar!

— Știu! m-am tînguit ștergîndu-mi fața udă cu dosul mîinii și tremurînd din tot trupul. Știu, Penny, ce să fac?

— Ei bine, pe moment, nimic, a zis ea ferm. Acum fierbe de furie și trebuie să-l lași să se liniștească. O s-o facă la un moment dat.

— Crezi?

— Ei bine, în cele din urmă, dar...

— Dar ce?

— Ei bine, e un bărbat mîndru, Henny. Știu asta și nu sînt măritată cu el. Cu siguranță o știi și tu.

— Știu, am strigat. Sigur că știu, e un bărbat foarte mîndru, dar... așa e și Tommy. Așa sînt aproape toți bărbații, nu?

— Da, dar în cazul lui Marcus e diferit.

— Este? am zis eu cu gura căscată. De ce?

— Ei bine, din cauza mediului umil din care provine. A chestiei ăleia cu saboții și cu șalurile. Și a tatălui său și a celorlalte.

— Ce legătură are Joseph cu toate astea?

— Ei bine, nici una directă, a zis ea jenată. Numai că... ei bine, îl ador pe Marcus, dar nu mi-aș dori să intru în conflict cu el.

— Nu ți-ai dori? am țipat eu.

— Nu. El are o viziune. Un plan de viață. Presupun că așa a fost de cînd avea trei ani și nu e genul care să accepte compromisuri. Marcus nu face compromisuri.

— Nu, am aprobat-o umil. Nu face.

Apoi mi-am revenit.

— Dar nu e un om crud, Penny. Nu e rău.

— O, Doamne, sigur că nu, ba din contră. Dar are vederi foarte stricte, nu? Principii foarte puternice. Și are principii tocmai pentru că știe și cealaltă variantă.

— Păi, da, știe ce înseamnă sărăcia, dificultățile. Dar ce legătură are asta?

— Deci cunoaște valoarea lucrurilor. Știe cît de greu se construiește ceva, cît durează, cîți ani și cît de repede se poate prăbuși.

— Exact ca o afacere, am spus. Sau o căsnicie.

— Exact.

A urmat un moment de tăcere.

— Totuși cred că se poartă pur și simplu ridicol, a spus cu fermitate.

— Crezi?

— O, *Doamne*, da! Dumnezeule, am vorbit cu tine cînd erai în restaurantul ăla, știu cum ai plecat de-acolo și o să-i spun și lui asta.

— Da? am zis nerăbdătoare. O, mersi, Pen. Pe tine o să te asculte, te respectă!

Chiar așa era, o respecta. Lui Marcus îi plăcuse întotdeauna Penny. Admira felul în care îl așteptase cuminté pe tușă pe Tommy, nu se consolase cu unul mai puțin bun, și apoi, cînd își dăduse seama că nu se căsătorise cu cel mai deștept spiriduș din pădure, ridicase din umeri și continuase să cîștige o existență decentă pentru amîndoi.

— O să vorbesc și cu Laurie. Să aflu exact ce s-a întîmplat. Să aflu dacă te-a atacat, a spus ea crunt.

— O, nu! Te rog, nu, Pen, am icnit îngrozită. Sînt convinsă că n-a făcut asta. Sînt convinsă că n-a fost decît vina mea, am spus cu tristețe. Și... ce să fac în legătură cu el? Nu mă pot întoarce, nu?

— De ce nu? a zis cu căldură. Nici nu poți să *nu* te întorci.

— Dar Marcus mă va renega cu siguranță dacă voi continua să lucrez acolo! Va intenta imediat divorț!

— Dar, pe de altă parte, dacă nu te întorci, vei părea vinovată. Ca și cînd *ar fi* într-adevăr ceva între tine și Laurie. Dacă îl suni pe Marcus și îi spui: „E OK, iubitule, am demisionat“, va zice: „Aha, ai conștiința încărcată!“.

— Și dacă voi continua să lucrez acolo, va spune „curvă nerușinată“, am zis cu tristețe.

— Of, ai dreptate, a spus ea vesel. N-ai cum să cîștigi, dar, știi cum se zice, ești prinsă între ciocan și nicovală. E rău și dacă o faci, și dacă nu o faci, însă, punînd lucrurile în

balanță, eu m-aș duce măcar mâine. Ca să aflu ce s-a întâmplat exact.

M-am lăsat să alunec de pe marginea patului și am îndoit genunchii, ghemuindu-mă pe covor.

— Ca să dau ochii și cu el? am șoptit îngrozită. Cu Laurie?

— Hm, cred că un fel de explicație se impune, nu ți se pare? Altfel o să moară întrebându-se ce fel de persoană a angajat pentru două zile.

— Asta mi-aș dori și eu, am spus sumbru. Să mor.

A râs.

— Hai, înveselește-te. În câteva săptămîni, Marcus o să te ierte și o să ne prăpădim de râs gîndindu-ne la toată povestea asta. O să vedem partea amuzantă.

— Mă îndoiesc, am zis mohorîta, însă am pus receptorul jos ceva mai încurajată.

Dacă nu era o actriță foarte bună, Penny credea în mod cert că era o furtună într-un pahar cu apă și că totul se va îndrepta dacă mă voi juca o vreme cu Marcus. Ei bine, cred că pot să fac asta, m-am gîndit în timp ce-mi scoteam hainele și mă urcam neputincioasă în pat, trăgînd cuvertura peste mine. Pot să mă joc, atîta vreme cît știu că e doar un joc și că frivolitatea lui se va încheia în cele din urmă.

În dimineața următoare, la șapte, stăteam jos, în bucătărie, bînd o cafea, cu valiza alături. Mă simțeam ca o străină în propria casă. Stăteam acolo, în costumul meu de oraș de culoare închisă, cu degetele de la picioare înghesuite în niște pantofi cu tocuri îngrozitor de incomode, fără un soț care să scotocească

peste tot căutînd o cămașă curată, fără să aud Radio Four urlînd la maximum, fără James Naughtie care să ne informeze despre programele de înarmare irakiene, fără certuri despre cine să hrănească rațele sau să o ducă pe Dilly la plimbare... fără soț. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Aș putea, de ciudă, să-l deschid și să-l ascult pe Terry Wogan, dar, cum Marcus nu era aici să mă vadă, ar fi o falsă victorie.

Luînd repede o înghițitură de cafea, m-am uitat cu jind la o invitație de pe bufet. Era o invitație la un prînz de caritate oferit de Belinda în minunatul ei hambar din lemn. O chestie de genul „salvați copiii“, la care Laura și Camilla aveau să participe cu siguranță, așa cum, în mod normal, aș fi făcut și eu. Camilla ne-ar fi luat de acasă cu Discovery-ul ei vechi și murdar, plin de șei și păr de cîine – Laura și cu mine cutremurîndu-ne de starea în care se afla – și am fi pornit-o pe ulițe pline de balegă (ruta pitorească, ar fi subliniat Camilla, mîndrindu-se că ea crescuse acolo), ajungînd, ca de obicei, tîrziu la Belinda. Am fi intrat tiptil în hambar, unde vreo sută de femei ar fi stat la mese rotunde, într-o liniște desăvîrșită, invitatul de onoare aflîndu-se deja în mijlocul discursului. Ne-am fi strecurat printre ele, strîmbîndu-ne cînd vreo două ar fi ridicat din sprîncene și ar fi arătat îngrozite spre ceasuri. Azi vorbea soția pastorului, cea cu remarcile spirituale, mi-am amintit eu, cea pe care o auzisem la chestia aia de la NSPCC¹,

1. *National Society for the Prevention of Cruelty to Children* – Societatea Națională pentru Prevenirea Abuzurilor asupra Copiilor. (n.r.)

care ținuse un discurs amuzant despre istoria lenjeriei, arătându-ne mai întâi o pereche de budigăi imenși, în stil eduardian, și sfârșind cu niște chiloți tanga minusculi. Toată lumea ar fi devenit cumplit de veselă, după ce s-ar fi băut vinul alb, apoi ne-am fi așezat la o bîrfă, înainte de-a ne privi ceasurile și de-a țipa că trebuia să fugim – la școli, la întîlniri –, urcîndu-ne la volan cu obrajii îmbujorați și strigînd în urmă un vesel „pa-paaa!”. Camilla ne-ar fi dus acasă, iar atunci aș fi observat că nu avem nimic la cină și aș fi dat fuga la Waitrose, unde m-aș fi ciocnit din nou de Laura, la raionul cu carne. Am fi izbucnit într-un rîs frenetic, căzînd de acord că erau întotdeauna în criză de cotlete de porc, zău așa, ce Dumnezeu *făceau* cu ele? A, serios? În sos Gruyère? Nu era o pierdere de vreme? Bate-l puțin... apoi pune-l pe grătar... e minunat. A, și nu uita de meciul de tenis de mîine sau de „lovește și țipă”, cum îl mai numeam noi. Numai un set, am fi stabilit, nimic dificil. Pe mîine!

Da, asta era viața mea, m-am gîndit nefericită cînd am luat cheile mașinii de pe masă. Cea pe care o știam, cea la care mă pricepeam, cea care îmi plăcea. Nu asta. Oare ce mă apucase de ajunseseam la asta? Să arunc totul la coș?

Am mîngîiat-o pe Dilly, știind că Linda va avea grijă de ea, apoi m-am îndreptat spre mașină. Am pus cu grijă o pungă din plastic pe scaunul din față al MG-ului și am condus către gară. Acum, că nu mă mai șoca faptul că trebuia să plătesc cînd îmi lăsam mașina acolo, aveam pregătit un pumn de monede pentru îngrijitorul de parcare. Nu m-am mai arătat absolut uimită cînd am făcut tranzacția, nici

n-am scotocit frenetic prin geantă, scuzându-mă exagerat, nici nu i-am scris pe spatele unei chitanțe de la veterinar cum că îi rămîneau datoare. Am pornit cu pași repezi, ca o navetistă încercată ce mă afluam, și m-am strecurat pe sub barieră. Știam care e cel mai bun loc de parcare, aproape de peron. Cunoșteam toate trucerile. Și pe ele le-aș fi putut ameți, ar fi replicat, fără îndoială, Marcus cu acreală. Am plecat capul rușinată și am mers cu încăpăținare spre tren, prinzîndu-l relaxat cu cîteva secunde înainte de semnal, cum mă învățase Marcus. Am aruncat o privire rapidă prin vagon, pentru orice eventualitate... nu. Nici urmă de el. Țsta era probabil un lucru bun, m-am gîndit sprijinindu-mi capul de scaun și închizînd ochii. Dacă nu urmăream să-i stîrnesc mila, caz în care faptul că arătam și mă simțeam ca dracu' ar fi ajutat.

Ajungînd la Londra, am făcut mai întîi un mic ocol pe la apartament, ca să las valiza, apoi m-am întors în Covent Garden. Laurie a fost extrem de surprins cînd m-a văzut. De fapt, era cît pe ce să se înece cu niște *pain au chocolat*.

— Henny! a zis ridicîndu-se repede de la birou, împrăștiind firimituri peste tot și dărîmînd scaunul de zăpăceală. Nu eram sigur că... Adică, nu mă așteptam să...

— Nu, nu te așteptai să apar, Laurie, și îmi dau seama de ce. Dacă aș avea minte cît de cît, n-aș fi aici.

M-am lăsat obosită pe una dintre sofalele sale crem, tristețea făcîndu-mă nepăsătoare.

— Propria mea pornire lașă îmi spunea să nu vin deloc, dar nepoata ta m-a convins. S-a gîndit că e bine să-ți explic eu însămi purtarea mea scandalosă de ieri. Să-ți explic de ce,

cînd mi-ai oferit rizotoul cu ciuperci, am interpretat asta ca pe o invitație de-a sări pe tine. S-a gîndit că ar trebui să-mi cer scuze, ceea ce și fac, fără nici o rețineră. Iar acum, te rog să nu te jenezi să mă concediezi.

Am lăsat capul pe damascul crem și am închis ochii. Da, concediază-mă. Nu-mi puteam da demisia, de frică să nu par vinovată conform spuselor lui Penny Înțeleapta, dar concedierea... o, era minunată. Ce ușurare! Doamne, aș fi atît de recunoscătoare. Apoi m-aș putea întoarce acasă. Numai că nu puteam. Ochii mi s-au umplut de lacrimi în spatele pleoapelor. Am încercat să mi le rețin clipind și l-am văzut ca prin ceață pe Laurie stînd în fața mea. S-a așezat pe marginea sofalei și s-a aplecat în față zîbind, cu coatele pe genunchi și cu mîinile împreunate.

— Nu vreau să te concediez, Henny.

— La naiba! am gemut lovind cu pumnii strînși pernele decorative.

— N-am avut niciodată vreun manuscris transcris atît de repede și cu atîta acuratețe. Lui Emmanuelle îi lua săptămîni întregi să facă ceea ce tu ai făcut într-o zi, așa că nu. N-ai noroc. În ceea ce privește purtarea ta, a ridicat el din umeri, sigur că este explicabilă, ținînd cont de tona de narcotice și de alcool din sînge. Singura mea rezervă în ceea ce privește rămînerea ta aici este că...

— Da? m-am ridicat eu nerăbdătoare.

— Este că nu știi ce va spune Marcus.

S-a uitat neliniștit pe fereastră, de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă pe Marcus măsurînd piața cu pași mari, în cămașă și bretele, ferindu-se și agitîndu-se ca un luptător profesionist, cu pumnii strînși în așteptarea dinților lui Laurie.

— N-o să-l deranjeze? m-a întrebat cu o voce tremurătoare.

M-am prăbușit din nou între perne, învinsă.

— A, nu, n-o să-l deranjeze, am spus veselă. M-a dat afară.

— O!

Laurie a părut uimit. Apoi îngrozit, gândindu-se la toate implicațiile.

— Dar, Henny, unde o să te duci?

A pălit, iar fața lui a căpătat culoarea bej a jachetei sale din in. Arăta ca un bărbat aflat la finalul unui proces de paternitate.

— Adică...

— Am apartamentul din Kensington, îți amintești?

— A, da, a zis luminându-se brusc la față. Desigur.

Am zîmbit trist.

— Relaxează-te, Laurie. Un sărut nu te obligă la nimic. Nu ești Celălalt. Stai liniștit, n-am de gând să-ți îmbrac nenorociții de pantaloni din catifea reiată și să mă învîrt prin Peter Jones cu tine, căutînd prăjitoare de pîine. Atît trupul tău, cît și casa ta cea tentantă sînt în siguranță.

M-am ridicat cu greutate în picioare.

— Iar acum, din moment ce ești hotărît să continui povestea asta și să-mi prelungești contractul de două zile – și, sincer, dincolo de orice limite rezonabile –, arată-mi, unde sînt casetele, dacă ești băiat bun. Mă duc să mă leg cu lanțuri de computer. Apropo, sper că ai un camion plin pentru mine. Vreau să scriu pînă nu mai simt nimic. Performanța de miercuri va păli pe lîngă ceea ce ți-am pregătit azi, mi-am dezmoșit numai degetele. Du-mă la Anne de Clèves și la seducțiile ei nerușinate, îi arăt eu curînd cît de mult greșește.

Mi-a zîmbit.

— Curajoase cuvinte, Henny, dar arăți ca un prizonier care se îndreaptă spre spînzurătoare. Nu vrei să vorbim despre asta? Să-mi spui ce a zis Marcus?

Am clătinat din cap, încercînd să-mi rețin lacrimile. Să nu-i ud minunatul covor turcesc pînă la decolorare.

— Nu, mulțumesc, am murmurat. Deocamdată e doar foarte nervos, Laurie. Dar să sperăm că se va calma. Să sperăm că va reuși să treacă peste asta.

— Sînt sigur că va trece, a zis blînd.

A ezitat.

— Hmm, crezi că ar ajuta dacă aș vorbi eu cu el? Să-l asigur că nimic nu... înțelegi?

S-a întrerupt brusc. M-am uitat pentru prima dată la el cu recunoștință.

— Nu, dar îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru asta. Cred că asta înseamnă cu adevărat prietenie.

Ușurarea i s-a citit pe chip, era foarte bucuros că nu trebuia să dea acel telefon. S-a ridicat iute în picioare.

— OK, a zis frecîndu-și mîinile, gata să se apuce de treabă. Atunci eu îi dau bătaie, dacă nu te superi. Am o tonă de corespondență și de chestii administrative azi, așa că o să fac pe scribul toată ziua.

— E în regulă dacă voi lucra acolo? am întrebat arătînd cu capul spre vechiul birou al lui Emmanuelle. Cred că așa mă voi putea concentra mai bine.

— Sigur. Da, te rog. Absolut, a zis zîbind. *Absolument!*

Am încercat să-i întorc zîmbetul, dar nu îmi puteam mișca gura. Totul părea atît de

Îndepărtat acum, toată distracția și veselia de ieri.

Copleșită de tristețe, mi-am mutat cele câteva lucruri: cutia cu casete, carnețelul, pachetelul cu clame pentru foi, dintr-o cameră în cealaltă. Se pare că în ultima vreme mă mutam întruna, am remarcat. Iar mutarea nu fusese pricinuită de prezența lui Laurie. Nu eram distrasă de frumusețea lui sau ceva de genul ăsta, departe de mine asemenea gânduri. Acum, că mușcasem din mărul otrăvit și îl scuipasem, nu mai prezenta nici un interes. Nu, voiam pur și simplu să fiu singură în caz că simțeam nevoia să... urlu. Sau să vomit. Sînt sigură că Laurie a înțeles.

Pe cînd îmi aranjam noul birou, l-am auzit umblînd de colo-colo. Dînd telefoane, apoi făcînd cafea. Mi-a adus și mie o ceașcă. A pus-o amabil lîngă mine.

— Dacă asta te consolează cu ceva, a șoptit el, să știi că m-am simțit foarte flatat ieri cînd m-ai răvășit complet. Mi-a plăcut la nebunie.

Am roșit și am zîmbit.

— N-aș putea răvăși nici o pungă din hîrtie astăzi, Laurie. Uită-te la mine. De fapt, nu te uita.

M-am privit într-o oglinjoară așezată cu grijă de Emmanuelle deasupra computerului, pentru a-și aplica mai bine rujul înainte de prînz, fără îndoială. Pungile de sub ochi și ridurile m-au izbit de-a dreptul. Laurie m-a bătut pe umăr, așa cum ai face cu un cîine de aport puturos.

— Mie mi se pare că arăți bine, a zis amabil.

Am transcris o oră-două, apoi i-am trimis un e-mail lui Marcus. Vorbeam întotdeauna la un moment dat în timpul zilei, de obicei la

telefon, dar, de curînd, cu ajutorul lui Angus, mă obișnuisem cu acest mod mai modern și, astăzi, fără îndoială mai potrivit de comunicare. Am ezitat înainte de a-l trimite, dar nu. Nu aveam de gînd să renunț la obiceiurile politicoase de o viață, m-am gîndit hotărîtă.

Dragă Marcus,

Am venit astăzi la muncă numai pentru a-mi explica incredibila purtare față de Laurie. Demisionez chiar acum, dacă asta vrei.

Henny

O jumătate de oră mai tîrziu, am primit răspunsul.

Nici să nu te gîndești. Acum, că avem două gospodării, vom avea nevoie de două venituri.

Marcus

M-am uitat la el uluită. Două gospodării? După un singur sărut? O singură greșeală fără importanță, o prostie? O, bărbatul ăsta era nebun de-a binelea!

Furioasă, am tehnoredactat ca o furtună, făcînd tastele să zdrăngăne și să danseze, sincer uimită că nu ieșea fum din tastatură. Am transcris teancuri întregi de casete, unele datînd încă din 1998, am observat, fiindcă Laurie punea întotdeauna data pe ele și, în cele din urmă, m-am oprit epuizată să respir. Cînd mi-am scos căștile și m-am lăsat pe spătarul scaunului, a sunat telefonul. Am răspuns, dar n-am auzit nici un sunet. Ciudat, m-am gîndit, punînd receptorul în furcă. Asta se

Întâmplase și ieri, înainte să ies la prînz cu Laurie. *Înainte să ies la prînz cu Laurie...* o, Doamne! Mi-am lăsat coatele pe birou și mi-am cuprins capul în mâini. Oare totul avea să se raporteze la „Înainte să ies la prînz cu Laurie“ sau la „După prînzul cu Laurie“? ÎDPL sau DPL pentru tot restul vieții? Oare era un moment atît de definitiv?

La ora cinci, am băgat capul pe ușă.

— Eu plec, Laurie.

A ridicat privirea din foi și a rămas cu penița în aer. A zîmbit trist.

— Ai stat aici toată ziua.

Am ridicat din umeri. M-am strîmbat. Nu puteam vorbi.

— Ești bine?

Am încuviințat din cap, dar eram foarte obosită. Foarte sensibilă.

Mi-a zîmbit blînd.

— Ne vedem luni atunci. Dacă te simți în stare.

Am înghițit în sec.

— Pa, am reușit să spun. Pe luni.

Da, sigur, era vineri. Și aveam în față tot weekendul. Aveam să-mi petrec tot weekendul în apartament. Singură. Cel puțin copiii nu erau acolo să vadă toate astea, m-am gîndit cutremurîndu-mă. Cel puțin erau bine la școlile lor. Înainte de-a coborî, m-am întors la birou și le-am trimis cîte un e-mail.

Hei!

Cum merge? Mi-e foarte dor de voi și vă iubesc mult!

M.xxxxx

Știam că Lily îmi va răspunde imediat, cu un mesaj plin de efuziune și înflăcărare, care m-a făcut să mi se strângă inima și să mă întreb dacă procedasem bine trimițînd-o la internat, deși jura că îi place la nebunie.

— Ții minte cărțile *Mallory Towers*, mami? mi-a spus cu niște ochi strălucitori cînd am luat-o în vacanța de la jumătatea primului semestru. Unde fetele sar pe paturile din dormitor și folosesc periuțele pe post de microfon? Ei bine, exact așa e și la noi! În fiecare zi.

Și mă simțisem atît de ușurată. Angus fusese mai taciturn.

— Îți place? l-am întrebat nerăbdătoare, în timp ce îi îndesam lucrurile în portbagaj, cînd i-a venit și lui rîndul la prima vacanță.

— Mda, merge.

A înconjurat mașina și s-a urcat pe scaunul din față, lîngă mine.

— Serios? Chiar îți place la nebunie? l-am întrebat închizînd portbagajul și suindu-mă repede în mașină.

Mi-a aruncat o privire ucigătoare, în timp ce se întindea după centura de siguranță.

— Să-mi placă la nebunie? Mamă, e școală!

Și-a făcut și el timp să-mi răspundă la e-mail. Mi-a trimis un mesaj mai cumpănit, mai rece, dar, de fapt, cu nimic mai puțin iubitor.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi cînd am coborît spre ușa de la intrare. Închizînd-o încet în urma mea și îndreptîndu-mă spre metrou, m-am gîndit la amîndoi; erau probabil la cursurile pregătitoare acum sau stăteau la coadă la ceai: Lily rîzînd cu prietenele la standul cu salată, Angus întorcîndu-se de la fotbal plin de noroi, fără nici o grijă, rîzînd cu

amicii, cu vocea în schimbare. Am zîmbit, deși îmi venea greu. Dar pe cînd traversam piața, adîncită în gînduri... era straniu. M-am uitat la mulțimea din jur. Aveam un sentiment ciudat. Nu puteam să-l definesc exact, dar... era ca și cînd aș fi fost urmărită.

Capitolul unsprezece

N-am putut să mă duc direct acasă, pur și simplu n-am putut. Apartamentul era rece și gol și m-aș fi simțit foarte singură într-o vineri seara. A, eu și Marcus folosiserăm puțin locul, ba chiar dăduserăm vreo două petreceri acolo, dar nu cred să-mi fi întins vreodată picioarele și să mă fi uitat relaxată la televizorul de acolo. Nu era „acasă“ în adevăratul sens al cuvântului și m-am cutremurat la gândul că avea să devină de-acum. În schimb, dintr-un impuls, am luat metroul de la Embankment la Sloane Square și am mers o bună bucată pe King's Road. În cele din urmă, am cotit pe Limerston Street și am trecut de Sporting Page, care era pe colț. Scaunele și mesele fuseseră scoase în fața barului în această blîndă zi de octombrie și cîțiva oameni se strînseseră deja la un pahar după muncă. Două străzi mai încolo, simțindu-mi picioarele obosite, m-am oprit în fața unor grajduri foarte drăguțe, vopsite în alb și transformate în locuințe. M-am uitat la numărul 11, apoi am urcat treptele în mozaic negru cu alb, observînd cu un zîmbet jardinierele elegante de la ferestre și vasele de Versailles din care se revărsa o minunată floare albă, pe care nu o mai văzusem și nu o puteam recunoaște. Fără îndoială, nu le era accesibilă

celor ca mine, fiind primită numai în urma recomandării verbale a cunoscătorilor de la vreo pepinieră obscură din Gloucestershire. Nu găseai aici mușcate obișnuite.

Am sunat și, după o clipă, Benji a deschis ușa. S-a tras înapoi teatral, apoi mi-a zîmbit vesel, plesnindu-și palmele a încîntare, ca un băiețel în fața unei biciclete noi.

— Ce *baftă*! Tocmai spuneam că ne-am dori companie în seara asta, dar ne era lene să ieșim să căutăm una, iar tu ai fi fost *chiar* prima pe lista noastră!

A desfăcut brațele, iar eu am aterizat direct în ele.

— Ce surpriză! Ce naiba cauți în orașul ăsta poluat, Hens?

— E o poveste lungă.

— Ei, haide, spune-i unchiului Benji despre ce e vorba. Haide, haide!

Mi-a dat drumul și s-a agățat jucăuș de brațul meu, trăgîndu-mă înăuntru, dar, lucru foarte enervant, probabil cauzat de îmbrățișare, ochii mi s-au umplut de lacrimi. S-a oprit cu mîna pe brațul meu.

— O, Doamne! Ce e, scumpa mea? Ce e?

Emoția a pus stăpînire pe mine în asemenea hal, încît, indiferent cît a încercat fratele meu să mă liniștească și să-mi spună vorbe bune, a trebuit să aștepte, așa cum i se întîmplase și lui Penny, pînă cînd au încetat obișnuitele suspine întretăiate și sughițuri. După ce mi-a trecut tremuratul, a reușit să mă conducă prin hol în sufragerie — o cameră drăguță și cochetă, cu imprimeuri cu plante pe toate materialele posibile și dînd pe dinafară de tot felul de obiecte decorative de bun-gust — și să mă așeze pe o sofa de lîngă fereastră,

tivită cu un roz strident, făcîndu-mi loc printre pernele brodate și printre terierii lui West Highland. Șovăind și suspinînd, mi-am spus povestea. Cînd am terminat, mi-a întins un șervețel dintr-o cutie brodată de lîngă el și m-a ținut de mîină cît mi-am șters fața.

— Măiculiță, a zis în cele din urmă înduioșat.

— Cam așa ceva, am murmurat cu tristețe, strîngînd șervețelul ud. Măiculiță.

— Ce coială!

— Credeam că nu-ți place cuvîntul ăsta, am pufnit suflîndu-mi nasul.

— Nu-mi place cînd e însoțit de obișnuitele chicoteli ale heterosexualilor care ne arată cu degetul, dar, *in extremis*, am să fac excepție. Și apropo de coială, crezi că Marcus își închipuie...

— Nu! am gemut îngrozită. Nu, Benji, era acolo! Ne-a văzut cu ochii lui și amîndoi eram complet îmbrăcați.

— Știi, dar ar putea crede că s-a întîmplat înainte, nu?

— Cînd? am țipat eu. Nu lucrez acolo decît de două zile, nu îl *cunosc* decît de două zile!

— Ei bine, ai reușit să-l pui într-o poziție destul de compromițătoare într-o perioadă scurtă de timp, a reflectat el. Marcus s-ar putea întreba la fel de bine ce s-a întîmplat în prima zi, nu crezi?

— A, vrei să spui cînd am ajuns acolo în prima zi? Cînd am alergat pe scări cu haina pe mine, am dat buzna în biroul lui Laurence de Havilland și am sărit pe el cu capul înainte, plonjînd peste biroul lui și băgîndu-i limba pe gît?

A ridicat din umeri.

— Încerc doar să mă pun în locul lui Marcus.

— Te rog să n-o faci, am izbucnit eu. Nimeni nu poate să poarte pantofii mărimea 43 ai lui Marcus și să rămână rezonabil. Of, totul e așa o prostie.

M-am ridicat și am început să mă plimb prin cameră, strângându-mi umerii cu mâinile.

— O exagerare atît de crasă, nu e adevărat. Benji a oftat.

— E totuși o reacție firească. Una normală. Trebuie s-o accepți ca atare, scumpa mea. Lasă-l să-i treacă. Și, dacă îi dai timp, o să-și revină.

Prin ușile de sticlă din celălalt capăt al camerei se zărea o siluetă înaltă în curtea înfrunzită, rupînd niște dalii ofilite, în lumina asfințitului. Capul său blond era aplecat asupra florilor.

— Tu ai face asta, dacă ar fi vorba de Francis? Ai putea trece peste?

L-am simțit pe Benji ezitînd în spatele meu.

— Din cîte știu, nu s-a întîmplat, deci nu pot spune. Dar... poate e chiar mai greu pentru noi. Așa că sîntem mai precauți.

M-am întors spre el.

— De ce?

— Pentru că bărbații sînt în general mai promiscui. Iar în relația asta sînt doi. Și ne lipsește și lipiciul.

— Lipiciul?

— Căsătoria, copiii. Asta e plasa de siguranță. Nimeni nu vrea să strice asta. Noi însă sîntem nevoiți să ne bazăm pe iubire, a zîmbit el afectuos. Plicticoasa iubire.

M-am întors din nou spre grădină și m-am uitat cum lucra Francis. Ei bine, cu siguranță aveau un surplus de iubire, m-am gîndit, amintindu-mi ce îmi spusese Benji.

Cred că am bănuir întotdeauna că Benji e homosexual, dar părinților mei nu le-a trecut cu siguranță prin cap. Erau cît pe ce să moară de inimă cînd, întorcîndu-se într-o seară pe Finchley Road, după o cină cu niște prieteni la restaurantul italian din zonă, l-au văzut pe fiul lor într-o mașină din fața blocului, sărutîndu-se cu un băiat. Ambii băieți aveau șaptesprezece ani, iar celălalt puști era fiul unor prieteni de-ai lor.

Două perechi de părinți s-au cutremurat și s-au clătinat pe picioare, au țipat și i-au învinovățit, iar în cazul mamei mele, s-au prăbușit plîngînd în hohote și au stat cu capul în mîini săptămîni în șir, dar asta n-a schimbat nimic. De fapt, Benji a spus mai tîrziu că a fost o ușurare. Asta l-a scutit de anii în care alți prieteni ai săi homosexuali au fost nevoiți să se ascundă, întrebîndu-se cînd și dacă să le spună părinților, avînd relații secrete ani de zile.

— Și, de fapt, la ce se așteptau? a mormăit el. Cu un nume ca „Benji“ nu poți fi decît homosexual sau un cîine din *Blue Peter*.

Mă întrebam în sinea mea dacă asta nu îl forțase să ia o poziție, să fie homosexual pe față și să trăiască așa, în vreme ce pînă atunci era un puști confuz, care avusese și iubiți, și iubite, și cine știe ce ar fi ales în cele din urmă? Știu că tînjea să aibă copii și mă întrebam dacă faptul că luase o poziție atît de repede nu provocase dezastrul ăsta. I-am tot spus asta mamei cîtiva ani la rînd și, spre surprinderea mea, avea păreri pertinente în privința acestui subiect.

— O, da, în ziua de azi, mulți homosexuali aleg să se căsătorească și să aibă copii.

Cîntăresc bine lucrurile. Știu cine sînt, dar aleg să fie ceea ce îmi doresc. Și sînt niște soți foarte buni. Foarte domestici și afectuoși, în general. Sigur că e întotdeauna un fel de bombă cu ceas, nu? Înaginează-ți, tocmai cînd copiii pleacă de-acasă, iar tu te pregătești să tai trandafirii și să redeveniți Darby și Joan, Darby fuge deodată cu Gary de la Blockbuster Video, anunțînd că și-a găsit sufletul-pereche. Nu, poate e mai bine invers.

N-am crezut niciodată că mama poate fi atît de înțeleaptă. Și, de fapt, în ciuda spectacolelor sale de amator din tinerețe, ea a fost cea care și-a dat seama de orientarea sexuală a lui Benji înaintea tatei. Tata nu putea – și nici nu voia – să vorbească despre asta, atît de furios era. Și de trist. Bănuiesc că mai este încă. În vreme ce mama, care inițial a crezut că e sfîrșitul lumii, a reușit să se adune în cele din urmă. I-a trebuit însă ceva vreme. Cînd a izbucnit toată povestea, eram căsătorită cu Marcus de șase luni și, deși la început îi fusese patetic de recunoscătoare ginerelui pentru că o luase pe fata ei ca pe o bucată de chech întărit de pe raft, cînd s-a uscat cerneala pe contractul de căsătorie, nu s-a putut abține să nu redevină ea însăși, privindu-și ambii copii ca pe niște crunte dezamăgiri. Am trecut odată neanunțată pe la ea și am găsit-o jucînd Tiddlywinks de una singură, folosind pastilele pentru tensiune pe post de piese.

— Ce Dumnezeu faci? am șoptit îngrozită.

— Mă gîndesc la sinucidere, a răspuns visătoare. Tu te-ai măritat cu un evreu, iar fiul meu e homosexual. La ce bun să mai trăiesc?

Am oftat și m-am așezat lîngă ea.

— Mamă, îți place Marcus. Mi-ai spus-o cu gura ta, ce contează ce religie are?

— Of, sigur că pentru mine nu contează, a zis întorcînd spre mine ochii căprui și sinceri. Dar pentru toți ceilalți contează. Iar ceea ce cred toți ceilalți contează foarte mult pentru mine.

— Dar... toți ceilalți... cine sînt toți ceilalți? Nici unul dintre prietenii *mei*, nimeni dintre cei pe care îi cunosc *eu*!

— Toți cei de-aici, a zis arătînd cu brațul înspre stradă. Prietenii *mei*.

— Dar toți cei de-aici *sînt* evrei. Toți prietenii tăi sînt evrei! Locuim chiar în nordul Londrei, mamă!

— Tocmai, a zis aplecîndu-se în față și atingîndu-mi brațul cu vîrfurile degetelor. *Tocmai*.

Avea o logică total anapoda, dar știu de unde venea. Pierduse ceea ce crezuse a fi ascendentul ei, asta era problema. Îl avusese, în ochii ei, ani de zile și l-a simțit dintr-odată scăpîndu-i printre degete. A simțit că ea era păcălita și că toată lumea îi rîdea în nas.

Nu cred că o deranja atît de tare că Benji era homosexual, ci mai curînd își făcea griji pentru ce aveau să spună vecinii. Cred că o întrista faptul că Benji nu va avea copii, dar și mai mult o întrista faptul că, peste douăzeci de ani, nu îi va putea spune doamnei Greenburg de la parter: „Nepotul meu învață să ajungă doctor. La Imperial College“. Deși o preocupa fericirea lui Benji, propria ei reputație, imediat, cu orice preț, o interesa mai mult. Cred că ăsta e motivul pentru care și-a revenit mai repede. Nu a trăit aceeași spaimă viscerală prin care a trecut tata; mîhnirea pentru propriul fiu. Băiatul lui. Și vina. Întrebările de

genul: „Cu ce am greșit?“. Mama nu greșea niciodată. Rana ei era una superficială.

Francis a apărut în peisaj relativ repede și, pentru cei mai mulți, a fost o ușurare. A ajutat mult la procesul de vindecare a mamei, rana ei s-a închis în doi timpi și trei mișcări. Francis era, *este*, divin. În ziua în care a trecut pragul apartamentului din Finchley Road, înalt, bronzat, roșcat și frumos de rămâneai cu gura căscată, eu și mama ne-am strâns tare de mână una pe cealaltă. Și l-am botezat pe loc „Risipa“.

— Ce risipă! mi s-a văicărit mama în bucătărie, în timp ce se foia de colo-colo, pregătindu-i ceaiul cu niște mâini tremurătoare și căutînd agitată în cutie prăjiturele. E mana lui Dumnezeu pentru femei, nu pentru *Benji*! a spus dezgustată.

Dar Francis părea înnebunit după *Benji*, care era scund, brunet, repezit și distractiv. Întotdeauna un copil amuzant, devenise un adult spiritual, o replică promptă ieșindu-i din gură, pe sub ceea ce tatăl meu numea „mustața lui de homosexual“, ori de câte ori se ivea ocazia. *Benji* îl făcea pe Francis să rîdă, iar cînd rîdea, băiatul ăsta lumina încăperea. Lăsa capul pe spate, se ținea cu mâinile de burtă și se cutremura pur și simplu. Nu ne puteam abține să nu zîmbim. Trăiserăm împreună cu *Benji* și ne obișnuiserăm cu el, dar simțeam o mîndrie absurdă cînd vedeam că îi face și pe alții să rîdă, că îi cucerește. Francis era încîntat de orice în ziua aceea: de mîncarea mamei, de draperii, de vederea dinspre Finchley Road înspre Heath, entuziasmul său era fără margini, iar bucuria lui de-a se afla printre noi, aproape palpabilă.

Nimic nu era un deranj prea mare. A sărit serviabil s-o ajute pe mama să ducă tava la bucătărie și n-a lăsat nici o clipă să se vadă că își dă seama că sexul lui e o problemă. Pe scurt, s-a purtat ca noua prietenă a lui Benji, iar mama s-a prins în joc.

— E atît de încîntător și de homosexual! mi-a șoptit încîntată cînd eram în bucătărie.

— Ăăă... sigur, mamă.

— Nu, chiar e. În adevăratul sens al cuvîntului. Ce haios!

Nu eram sigură unde mă situam în raport cu sensul inițial sau profund masculin al cuvîntului în 1998, dar am lăsat-o așa. Pe cînd desfăcea fericită încă o prăjitură Dundee din hîrtia cerată, mi-a șoptit: „Ai văzut ce păr are? Ce șuvițe încîntătoare! Trebuie să-l întreb unde și le-a făcut“.

Tata, în schimb, a rămas tăcut pe tot parcursul vizitei, dar cel puțin a stat acolo, la naiba, cu o expresie severă întipărită pe chip. Trebuia să recunoști, vedea lucrurile în profunzime. După ce a plecat Francis, s-a ridicat de pe scaun și a spus că exista un singur lucru bun în toată povestea aia nenorocită, iar acela era numele blestematului ăluia. Cel puțin așa îi putea spune bieteii sale mame văduve că Benji ieșea cu o tipă pe nume Frances, iar ea nu își va da seama. Nu va sesiza subtila înlocuire de literă. Și nici unul dintre noi, ne-a avertizat, nu îl va da de gol. Șocul, credea el, ar ucide-o. Buzele mamei s-au mișcat convulsiv la auzul acestui lucru, extrem de tentate.

Așa că bunica nu s-a prins. Ei bine, hai să recunoaștem, la optzeci și trei de ani și cu vreo două facultăți diminuate, printre care și

vederea, nu prea se prindea de mare lucru. De fapt, probabil că ar fi putut să-l și cunoască pe Francis și să nu-și dea seama că ceva era în neregulă. Poate s-ar fi oprit numai să se întrebe de ce fata asta înaltă, cu accent american, nu își lasă părul mai lung. De ce nu poartă fuste? Dar, astfel stînd lucrurile, nu s-au întîlnit, iar ea a auzit de el/ea numai de la alții. De fapt, asta se petrecea în fiecare miercuri după-masă, cînd ea își ridica pensia și trecea pe la noi la ora ceaiului. Cînd bunica, suferind de artrită și cocoșată, se așeza în capul mesei acoperite cu fața aceea elvețiană brodată cu flori-de-colt și cu cel mai bun serviciu de porțelan cu împletituri începeau conversații ridicole.

— Benji mai e cu Frances? întreba bunica ridicînd capul dintre umerii ei cocoșați, ca o broască-țestoasă și uitîndu-se pe sub permanentul ei alb și țeapăn la mama.

Chiar dacă Benji era la masă, întotdeauna puneă întrebarea indirect, printr-o terță persoană, ca și cînd nu-l considera pe cel în cauză capabil să răspundă. Asta funcționa în cazul tuturor.

— Audrey mai joacă bridge, dragă? îl întreba pe tata, deși stătea chiar lîngă mama.

De obicei, asta te făcea să vrei să urli: „Întreab-o singură, babă proastă!“, dar, în cazul ăsta, eram recunoscători, fiindcă un Benji zîmbitor s-ar fi dat cu siguranță de gol.

— Da, bunico. Benji e în continuare cu Francis, zicea mama liniștită, luînd acoperitoarea de pe ceainic pentru a turna în cești.

— O, pare o fată minunată. Înțeleg că are un mic restaurant. Peste rîu?

— Exact.

— Foarte bine. Atunci înseamnă că știe să gătească minunat, nu-i așa, Audrey?

— Ăăă... cred că da, a răspuns mama cu grijă.

Era ca în jocul ăla din copilărie în care nu aveai voie să spui „da“ sau „nu“, iar dacă spuneai, ieșeai pe tușă. Numai că, în acest caz, era vorba de „el“ sau „ea“, iar dacă spuneai așa ceva, Benji ieșea din joc. În mai multe moduri.

— O să devină o gospodină pe cinste, ascultă ce-ți spun, Audrey.

— Presupun că... A urmat o pauză de gândire. Presupun că ai dreptate, bunico.

— Aud de la mama ta că tatăl ei i-a dat restaurantul.

(Derutant, această replică mi-a fost adresată mie, nu lui Benji.)

Am aprobat cu însuflețire din cap.

— Mmm.

(Era întotdeauna cel mai sigur.)

— E bine să ai un tătic bogat. Presupun că are ceva bănuți, nu?

Ne-am făcut mici și a urmat un alt moment de gândire.

— Cred că ai dreptate.

Era o atmosferă încordată și toată lumea a fost mai mult decît ușurată cînd a plecat, mama punînd o geantă neagră supradimensionată și o pălărie de ploaie în mîinile soacrei și împingînd-o pe ușă afară, în mașina care avea s-o ducă acasă, la apartamentul ei protejat din Cricklewood.

Toate astea păreau atît de îndepărtate, mă gîndeam în timp ce mă uitam prin lumina asfințitului de toamnă, peste corolele macilor și peste ierburile unduitoare, la Francis, care

ora în grădină. Bunica murise de mult, iar Benji și Francis erau cel mai fericit cuplu din câte cunoșteam.

— Să nu-i spui, am zis repede, când a ridicat privirea dintre dalii.

M-a văzut și mi-a făcut încântat din mână.

— Sau măcar...

Am observat chipul șovăitor al lui Benji. Știam că împărtășeau totul.

— Spune-i, dar după ce plec.

A dat repede din cap și l-am văzut pe Francis îndreptându-se cu pași eleganți către noi, cu foarfeca de grădină în mână. O să fie șocat, m-am gândit în timp ce îi deschideam ușile din sticlă. Nu de Marcus, ci de mine.

— Draga mea! Ce plăcere! m-a salutat în dialectul lui din Boston, coborîndu-se de la marea lui înălțime și sărutîndu-mă pe amîndoi obrajii. Benji și cu mine tocmai spuneam că nu te-am mai văzut de secole întregi și iată-te! Marcus nu e?

— Nu, ăăă... e încă la lucru, am spus repede. Era probabil adevărat.

— Iar eu am venit în zonă pentru niște cumpărături.

— Minunat.

Dar apoi s-a oprit și s-a uitat atent la mine.

— Hei, ce e cu tine?

— Nimic, am zîmbit eu. O mică răceală. Apropo, Francis, grădina ta e o adevărată pictură! Chiar și în perioada asta a anului. Nu știi cum faci. Probabil că n-ar trebui să intru acolo fără antihistaminice, dar încearcă să mă oprești.

— A, da, a încuviințat urmîndu-mă afară, ușor distras când venea vorba de horticultură.

M-a condus pe aleea mărginită de vase din teracotă.

— Trebuie să recunosc, sînt mulțumit de cum a ieșit anul ăsta.

— Nu mă mir.

Era o grădină destul de mare, după standardele londoneze, dar în afara unui petic de iarbă pe terasă lângă bucătărie, pe care să stea Benji și Francis, întregul spațiu era destinat florilor. Ne-am strecurat printre straturi și am înaintat cu greu printr-o orgie de culori, datorită pietrelor decorative așezate cu îndemînare. Corolele daliilor înflorite ne mîngîiau taliile și margaretele de sfîntul Mihail se unduiau sub adierea vîntului. Era, de fapt, o grădină de țară, ceea ce părea o ciudățenie în Londra, foarte diferită de cele ale vecinilor, ale căror grădini înfrunzite, complet albe și de bun-gust tindeau să fie norma, dar această grădină avea un scop. Era o grădină de lucru, unde Francis cultiva flori și ierburi aromatice, iar apoi le folosea la decorarea restaurantului și la condimentarea mîncărurilor.

Restaurantul, inițial o afacere nereușită într-o zonă demodată din Balham, îi fusese aruncat în scîrbă de către un tată foarte bogat și foarte dezamăgit, care avea un lanț de restaurante în Bostonul său natal, condus de frații și surorile lui Francis care nu îl dezamăgiseră. Cînd Francis moștenise restaurantul, o încercare eșuată a tatălui de a pătrunde pe piața londoneză, acesta tocmai fusese renovat în stilul majorității restaurantelor londoneze elegante de-atunci. Parchetul strălucitor din lemn, genul pe care puteai aluneca dacă aveai tocuri joase, acoperea întregul spațiu, fețele de masă de un alb sclipitor îți luau ochii, iar

scaunele retro incomode, amintind de cele pe care încăleca Christine Keeler în anii '60, nu te invitau să te așezi. Un bar imens, din crom, decorat cu un singur vas cu crini funerari stătea ascuns în colț, iar doi chelneri latino intimidanți se prefăceau că lustruiesc pahare. Un sistem de iluminat de tipul celor preferate de Gestapo strălucea deasupra. Fără îndoială, îi atrăgea pe unii, dar nu pe mulți, pentru că, sincer, locul era gol.

Francis, primind cazul acesta clinic cu un „Îh“ în plexul solar, s-a pus pe treabă ca să-l salveze. În ciuda trendului, a îmbrăcat locul într-un roșu aprins Wilton și a pus draperii grele din creton la ferestre; de fapt, a redecorat totul în stil Nina Campbell. L-a umplut cu flori proaspete din grădina sa, a găsit fotolii de piele scoase din uz, a împrăștiat perne decorative, a adăugat lămpi, s-a asigurat că bucătarul știe meserie și chelnerii zîmbeau, iar apoi... a văzut femeile dînd buzna. Pentru că Francis știa ce își doreau ele. Știa că arătau mai bine în lumina lumînării, știa că stătuseră toată ziua în picioare împingînd cărucioare și își doreau scaune confortabile, știa că aveau nevoie de răsfăț și dezmierdări. Faptul că veneau și soții lor și plăteau nota era ceva accidental. Știa cine conducea în cartierul rezidențial Balham, care se ridicase deja bine de tot, arătînd că banii nu erau o problemă.

Într-un an, The Country Garden s-a dovedit a fi un succes răsunător. Oamenii traversau rîul în sens invers pentru a ajunge la restaurant, iar criticii culinari nu mai puteau de admirație. Bazîndu-se pe profiturile aduse de el și pe veniturile deloc neglijabile ale lui Benji

ca bancher de investiții în City, Francis și Benji cumpăraseră casa asta extrem de elegantă în care locuiau astăzi.

Munciseră totuși din greu pentru a ajunge aici, m-am gândit aplecându-mă să miros un trandafir înflorit tîrziu. O meritau. Am privit întunericul care se lăsa. Eram singură, fiindcă Francis dispăruse un moment pentru a se asigura că Benji scotea șampania care trebuia din frigider – „nu Moët, scumpule, nu e destul de rece” –, dar acum s-a întors și mi-a întins un pahar. Ne-am îndreptat împreună spre terasă și ne-am așezat.

— Așa deci. Ești singură.

Am ridicat speriată ochii și i-am întîlnit privirea.

— Ți-a spus Benji?

— Da, pe scurt, cînd am adus băutura, a zis zîmbind. Era inevitabil, Henny. Arăți de parcă a dat un camion peste tine.

Am zîmbit slab.

— Mersi. Mă *simt* de parcă a dat un camion peste mine.

— Să înțeleg că Marcus e destul de nervos, hmm? a zis gînditor.

Am încuviințat mîhnită din cap.

— E alb la față, cu privirea împietrită, amețit de whisky și impenetrabil.

M-am cutremurat amintindu-mi cum se plimba de colo-colo prin camera aceea de hotel.

Francis a rămas tăcut. L-am privit agitată, în timp ce Benji se apropia cu un bol cu biscuiți.

— Bănuiesc că acum vei spune, am încercat eu să glumesc, „lasă că-și revine el”. Benji așa a făcut.

Francis i-a aruncat un zîmbet drăgăstos fratelui meu.

— Benji așa ar face. Benji s-a născut fără un strat exterior dur. Nu suportă să nu fie plăcut, nu suportă ca oamenii să *nu* își revină. Ar fi fost primul care să spună în curtea școlii: „Îmi pare rău, îmi pare rău! Ia *toate* castanele, nu lua doar una! Sîntem iar cei mai buni prieteni?“.

Benji a rîs zgomotos.

— Hmm, nu știi ce să zic.

Dar eu știam. Știam că era adevărat. Crescusem împreună cu el. Știam că, dacă îmi umblase prin lucruri și tocmai ne certaserăm, el ar fi fost primul care să spună: „Da, *așa e*, și-am citit-o pe *Jackie*, dar ascultă, nu vrei să te uiți la *Top Cat*?“.

— Deci sînt umil și supus? a zis Benji lăsînd capul în jos și prefăcîndu-se îmbufnat.

— Nu, dar crezi întotdeauna ce e mai bine despre toți oamenii. Crezi că toată lumea se poate împăca. Crezi că laptele bunătații umane curge din orificiile tuturor.

— Ce imagine oribilă, s-a cutremurat Benji.

— Nu m-am referit neapărat la orificiul la care...

— Te rog, nu intra în amănunte! a gemut Benji cu palmele ridicate și capul întors. Te rog, nu intra în amănunte, Francis, o să-ți pară rău. O să fie ca în episodul cu domnul Thomas de vizavi. Ții minte cînd ți-a cerut sfatul în legătură cu grădina, iar tu o țineai una și bună cu integritatea culoarului său din spate? s-a cutremurat el. Bietul om era paralizat de nervi.

Francis a rîs binevoitor. Apoi s-a întors către mine.

— Ce vreau să spun e, dacă Benji m-ar lăsa să strecor un cuvînt și s-ar abține să mă

mai întrerupă, că poate Marcus nu este așa de ușor de convins, cum e fratele tău. Este un bărbat mîndru.

— Exact asta a spus și Penny, am strigat. Ce e cu toată tîmpenia asta cu mîndria și de ce se vorbește despre ea în cuvinte atît de reverențioase? Credeam că e unul dintre cele șapte păcate capitale!

— Așa e, dar noi o îmbrăcăm în haine frumoase și o luăm drept principiu. Vezi exemplul tatălui meu în cazul ăsta, a adăugat sobru.

A urmat un moment de tăcere. Știam de la Benji că Arthur J. Steadman al III-lea nu vorbise cu fiul său, întîiul lui născut și comoara sa cea mai de preț, vreme de paisprezece ani, de cînd descoperise adevărul despre sexualitatea sa, dar ceruse, pe patul de moarte de la spitalul din Boston, să-l vadă. Exilat pînă atunci în Londra, Francis mutase cerul și pămîntul ca să ajungă acolo. Din nefericire, cerul i-o luase înainte, iar tatăl său murise înainte de sosirea lui.

— Lui Marcus o să-i treacă în cele din urmă, a zis Francis. Dar cred că îi va lua ceva mai mult decît îți închipui tu.

A tăcut o clipă, gînditor.

— Între timp, a continuat pe un ton mai vesel, făcîndu-mi cu ochiul peste marginea paharului cu șampanie, de ce să nu te distrezi? N-are nici un rost să umbli cu fața asta de cîine plouat, du-te și distrează-te, Henny. Ai destul timp acum, de ce nu te vezi cu toate prietenele tale singure, de ce nu te duci la cumpărături, la o piesă de teatru, la o expoziție, lucruri pe care nu le faci la țară și nu le făceai nici cînd stăteai în Londra. Nimic nu-l va determina pe Marcus să-și revină mai repede decît faptul că te vei distra fără el, crede-mă.

Am clipit.

— Francis, sper că nu sugerezi...

— Nu, *sigur* că nu sugerez nimic imoral. Cred că asta se numește a-ți bate singur cuie în talpă. Nu, încerc să-ți sugerez, deși știu că e greu, să nu fii melancolică. Să nu stai tot weekendul în apartamentul din Kensington, uitându-te pe fereastră la ploaie și plîngînd pînă adormi. N-are rost. Ce va fi va fi și celelalte clișee folositoare.

— Iar pentru început, a zis Benji ridicîndu-se și punînd ferm mîinile pe umerii mei, rămîi să iei cina cu noi. Avem un *stir-fry* deja tăiat și pregătit și va fi servit la masa din bucătărie, aranjată pentru trei persoane, cît ai clipi. Eu, Benji, a zis legănîndu-și șoldurile, voi fi chelnerul dumneavoastră în seara asta.

Am încercat să mă ridic.

— Of, Benji, n-aveam de gînd să rămîn. Am spus că...

— Știu ce-ai spus, a zis împingîndu-mă din nou pe scaun, dar am tăiat destul pui și ghimbir cît să hrănesc întregul cartier Chelsea. M-am lăsat purtat de noul meu set de cuțite Sabatier. Iar cîinilor nu le pot da, le provoacă flatulență, așa că o să te servim pe tine și dă-le naibii de gaze! a zis el hotărît.

În cele din urmă, am rămas, firește, și, în ciuda tuturor evenimentelor, a fost chiar foarte plăcut să stau în bucătăria lor primitoare și roz, rîzînd de Benji, care, spre binele surorii lui, scotea toți așii din mîneacă în seara aceea. Glumele curgeau grămadă și repede, iar în clipa în care simțea că mă pleoșteam, mai trîntea o anecdotă scandaloasă. Francis și cu mine eram convinși că majoritatea lor erau apocrife, maxima lui Benji fiind următoarea:

de ce să spui adevărul plicticos cînd poți spune o minciună bună. Totuși, Benji s-a jurat că îl *auzise* cît se poate de clar pe vecinul lor, prin peretele dormitorului, spunîndu-i soției: „Fii tu calul, Clarissa, iar eu o să fiu grăjdarul. () să ne jucăm de-a «Poneiul nu vrea să care»”.

Cînd am plecat de la ei, pe la zece seara, mi-au făcut cu mîna de pe prima treaptă, punîndu-mă să promit că o să-i sun dimineață, că o să vin duminică la prînz, dacă o să vreau, și că o să iau un taxi, nu metroul. M-am gîndit cît eram de norocoasă că îi aveam, chiar dacă relația lor mă făcea să mi se pună un nod în gît. M-au urmărit cu privirea pînă ce am dat colțul și, cînd au închis ușa, mi-am închipuit cum discutau despre mine în drum spre bucătărie, unde curățau farfuriile și le înghesuiau în mașina de spălat vase. Benji, îngrijorat acum, nu mai făcea pe clovnul, iar Francis îl liniștea.

— Dar părea atît de *abătută*, Francis. Atît de terminată.

— Sigur că da, e din cauza șocului. Dar își revine ea. Își revine *el*.

Am trecut pe lîngă bar, care gemea de lume acum, de oameni amețiți și greoi, care își strîngeau halbele la piept, legănîndu-se ușor în întuneric. Cînd m-am îndepărtat, rîsetele și flecăreala s-au stins. Am mers mai departe pe strada rezidențială, auzind doar țacănitul tocurilor mele pe asfalt. Și... M-am oprit. Am ascultat. Apoi am continuat să merg, puțin mai repede de data asta. Voiam să mă apropiu de aglomerata King's Road, de fluxul neîntre-rup de oameni, dar cînd eram pe punctul să mă pierd în el, nu m-am mai putut abține. M-am întors.

N-a încercat să se ascundă, să se retragă într-un con de umbră, ci a rămas nemișcat, înfruntându-mă, la vreo zece metri distanță. Farurile unei mașini care trecea i-au luminat chipul o clipă, dar nu era nevoie. Aș fi recunoscut silueta aceea înaltă oriunde : postura, felul în care își ținea capul ușor într-o parte, elegant, întrebător. L-aș fi recunoscut oriunde. Era Rupert.

Capitolul doisprezece

— Rupert, i-am rostit numele și imediat un val imens de adrenalină mi-a străbătut tot trupul, aproape zguduindu-mă.

Instinctiv, m-am agățat de bareta genții de umăr, ca să mă sprijin.

— Henny, mi-a rostit numele la rîndul lui și amîndoi am rămas acolo, uitîndu-ne unul la celălalt prin întunericul fosforescent.

După o clipă a pornit spre mine. S-a oprit în fața mea. Am continuat să ne privim : aproape că ne delectam.

— M-ai urmărit, am spus în cele din urmă, neavînd încă destulă încredere în mine ca să dau drumul baretei din piele.

Ce ciudat. Zău că nu se schimbase, în orice caz, nu prea mult : aceeași șuviță de păr blond atîrnîndu-i pe frunte, aceiași ochi de un albastru limpede. Poate că fața îi era ceva mai plină și foarte bronzată, iar trupul i se mai împlinise și el, dar am simțit cum anii se scurg înapoi înspăimîntător ; era ca și cînd aș fi văzut marea retrăgîndu-se de pe o plajă într-un film derulat cu viteză mare. Ultimii cincisprezece ani din viața mea erau absorbiți înapoi în ocean, lăsîndu-l pe acest bărbat, acest bărbat pe care îl cunoșteam atît de bine, în fața mea.

— Da, te-am urmărit, a spus după o clipă.
Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Am ridicat bărbia.

— Nu m-ai speriat.

Chiar nu mă speriasse. În mod straniu, știu-
nem cumva. Nu recunoscusem față de mine
însămi, dar știusem că era el: în fața casei lui
Laurie, în metroul spre Sloane Square și din
nou acum, pe stradă. Iar când stăteam de
vorba cu Benji și cu Francis în bucătărie, o
părticică din mine se întreba cât de departe se
afla în acel moment. Se întreba dacă era în
barul pe lângă care trecusem.

— Ai fost în Sporting Page?

— Nu înăuntru, afară. Am așteptat bînd
ceva pe terasă. Cît ai stat înăuntru.

Am încuviințat din cap.

— La Benji.

— Știu. L-am văzut deschizînd ușa de la
intrare. Aproape că nu l-am recunoscut.

Aha. Deci a văzut și cum m-am prăbușit
pe umărul lui? Cum am izbucnit în lacrimi?
Cu siguranță. Trebuie să fi văzut. M-am în-
dreptat de spate.

— Cum m-ai găsit?

Știam, dar voiam să-l aud spunînd asta.

— Cînd am sunat alaltăieri la Laurie, la
început nu te-am recunoscut, ți-ai schimbat
intenționat vocea, dar cînd am pus receptorul
jos, m-am gîndit: „Da, ea trebuie să fie.
Trebuie“. Am încremenit. Am stat pur și simplu
acolo, uitîndu-mă la telefon. Ți-aș recunoaște
glasul oriunde, Henny. Oriunde.

Am înghițit în sec. Vocea îi era șoptită și
încordată cînd a repetat ultimul cuvînt. M-am
uitat la asfalt. Apoi, brusc, am ridicat privirea.

— Ce vrei, Rupert?

A ridicat brațele, apoi le-a lăsat să cadă cu un gest neputincios.

— Atît de multe lucruri. Să vorbim, să-ți explic, să-mi cer iertare... atît de multe lucruri, Henny.

Am rîs spart.

— Ai avut cincisprezece ani la dispoziție. De ce acum ?

A făcut un alt gest neputincios, de data asta din umeri.

— Sigur. Ar fi trebuit să fac asta de mult. Și în primele zile am fost de multe ori pe punctul s-o fac, de multe ori. Dar... ei bine, mi-era așa de rușine. Iar mai tîrziu, cînd m-am întors din Hong Kong, am auzit că te-ai măritat.

— Sînt încă măritată, am spus, poate puțin prea sfidător.

M-a privit uimit.

— Desigur.

Apoi a tăcut. L-am văzut ezitînd.

— Am aflat vag cum o mai duci, de fapt. Care e situația ta. Cinele din armată, chestii de genul ăsta..., s-a întrerupt el.

Am încuviințat din cap. Tommy Rutlin, soțul lui Penny, la el se referea. Tommy plecase de mult din armată, dar știu că se ducea încă la mesele date de regiment și că se întîlnea din cînd în cînd cu Rupert. Iar dacă Rupert ar fi fost doar un fost iubit, probabil că aș fi întreat de el, poate la o cină cu Tommy și cu Penny, chiar de față cu Marcus.

— Ce mai face Rupert ? Cu ce se mai ocupă ? Transmite-i salutări cînd îl vezi.

Dar felul în care ne despărțiserăm fusese atît de traumatizant, atît de... brutal, încît era imposibil. Chiar și după atîția ani, toată lumea se jena în fața mea. Ciudat. Nu se

vorbea despre asta. Tommy s-ar fi simțit cu siguranță stînjenit dacă subiectul ar fi fost adus în discuție, așa că tot ce știam scosesem în secret de la Penny. Și chiar și atunci aflașem foarte puțin. Numai că Rupert era încă în armată. Plecase în Hong Kong, așa cum avusese de gînd, imediat după nunta noastră, așa cum ar fi trebuit să fac și eu, iar viața aceea se scursesese pentru el ca de obicei. Fără prea multe schimbări, doar că... nu era însurat. Un apartament pentru o singură persoană, în loc de unul pentru tineri căsătoriți. Un pat mai mic. De o singură persoană, nu dublu. Nici o treabă.

Mi-am îndreptat umerii.

— Trebuie să plec, am spus rigidă. E tîrziu.

S-a apropiat, atingîndu-mi mîneca. Am simțit că atingerea lui mă arde.

— Nu pleca încă, hai să bem ceva. Numai o jumătate de oră. Te rog.

Avea o privire umedă, rugătoare. M-am străduit să merg și să fac cei cîțiva pași spre King's Road. Dacă aveam noroc, mă suiam în următorul taxi.

— Îmi pare rău, trebuie să mă întorc, am murmurat cînd taxiul a oprit lîngă mine. Campden Hill Grove numărul 24, vă rog, am spus încet spre fereastră, dar știam că Rupert, care era chiar lîngă mine, auzise.

— Atunci hai să ne vedem mîine, a insistat el. La prînz. Te rog, Henny, nu te pot lăsa să pleci așa, nu acum, cînd te-am găsit. Te rog, numai o oră.

Am tras aer în piept. „Nu acum, cînd te-am găsit.“ Inima îmi bătea să-mi spargă coșul pieptului, pulsul mi-o luase razna. Mi-am dat seama că nu puteam vorbi. Am scuturat din

cap în tăcere și m-am urcat în taxi. Rupert s-a aplecat spre geam. A băgat capul înăuntru.

— La ora douăsprezece, în fața statuii lui Peter Pan, a strigat când taxiul a demarat.

A alergat câțiva metri în urma lui.

— Ora douăsprezece!

Pe chipul lui s-a ivit un zîmbet plin de speranță.

Nu m-am uitat la el, am privit cu încăpăținare înainte în timp ce taxiul gonia. Apoi m-am lăsat pe banchetă, străduindu-mă să nu întorc capul. După o clipă am închis ochii, acoperindu-i cu palma. O, Doamne! O, *Doamne!* Rupert.

Taxiul mergea mai departe, iar gândurile mele se luptau pentru întîietate, învîrtindu-mi-se în cap ca un titirez. Nici inima nu voia să mă lase în pace, izbea întruna cu putere la baza gîtului. Să îl revăd după atîția ani... Doamne, era atît de ciudat și totuși, încă și mai ciudat mi se părea faptul că — mi-am lăsat mîna să cadă în poală — mă simțeam de parcă fusese ieri. Era așa cum se spunea, m-am gîndit brusc. Era ca și cînd am fi continuat o conversație începută acum cîteva zile, nu acum cincisprezece ani. Stînd așa pe trotuar, Rupert părea ponosit ca-ntotdeauna, îmbrăcat într-o pereche de blugi decolorați și o cămașă în carouri... aproape că îi vedeam pălăria aceea veche de fetru pe cap! Și zîmbetul acela cînd taxiul a demarat... început în colțul buzelor și ajungînd treptat pînă la ochi. Împărțindu-i fața în două, luminîndu-i-o. Mi-am umezit buzele. Am apucat strîns mînerul.

Și erau atît de multe lucruri despre care voiam să-l întreb, atît de multe. Era tentant

să mă văd cu el... de ce n-aș face-o? Inima mea a început să-mi bată din nou nebunește. Mulți oameni în situația mea – căsătoriți, așadar în siguranță, dar momentan fără un soț care să complice lucrurile prin preajmă – ar fi spus: „Da, sigur. Bem ceva mâine la prînz, ca să mai recuperăm din timpul pierdut“. Ca să vedem ce ne-a oferit viața în anii care au trecut. Și, chiar dacă felul în care ne despărțiserăm fusese atît de ciudat, asta făcea întîlnirea și mai presantă, într-un fel. O făcea și mai imperativă. Întrucît *firește* că mă sîcîise în toți anii ăștia. *Firește* că voiam să știu unde era cînd mă aflam la ușa bisericii, privind agitată în jur, în rochia mea albă. *Firește* că mă întrebasesem ce gîndea, ce i se întîmplase în scurtul răstimp de două zile care se scursese de cînd ne luaserăm rămas-bun în ușa apartamentului părinților mei, sărutîndu-ne ca doi logodnici fericiți și rîzînd: „Ne vedem la biserică!“, Rupert prefăcîndu-se că se repede pe hol către dormitorul părinților mei, ca să arunce o privire la rochie, eu țipînd, chipurile alarmată, și trăgîndu-l înapoi. Era o parte prea mare a vieții mele ca să o uit, să o șterg cu buretele, să mă aștept să nu caut răspunsuri.

Mi-am schimbat poziția în timp ce taxiul mergea mai departe. Dar nu mă puteam duce. Sigur că nu puteam. Aveam deja destule probleme cu Marcus, iar dacă ar fi aflat vreodată... ei bine, asta ar fi pus capac, nu exista nici un dubiu. Cortina. *Finito*. Bună dimineața. Nu. Nici nu putea fi vorba.

În dimineața următoare, pe cînd pășeam printre frunzele moarte către statuia lui Peter

Pan din Kensington Gardens, cerul de deasupra mea era de un albastru clar. Părea mai curînd o zi de vară decît una de octombrie, fără o umbră de nor și fără vînt, singurul semn al anotimpului fiind nuanțele bogate de auriu ale castanilor. De asemenea, soarele era mult mai jos și îmi intra în ochi, aproape orbindu-mă. În ciuda acestui lucru, l-am văzut imediat. Cîțiva copii se jucau în jurul statuii, ca-ntotdeauna, fascinați de băiețelul zgrunțuros din fier, atingîndu-l, imitîndu-i poziția, cu un braț și o mîină întinse în zbor, rîzînd în timp ce se dezechilibrau, iar la cîțiva metri mai încolo, pe o bancă, stătea Rupert.

S-a ridicat imediat și s-a îndreptat spre mine, chipul luminîndu-i-se de ușurare: zîmbitor, dar neliniștit.

N-am putut să-l sărut politicos. Pur și simplu n-am putut. Și i-am fost recunoscătoare că nici el n-a încercat. M-a condus către bancă și m-am așezat lîngă el, ușurată că lucrurile se aranjaseră astfel. Că mă uitam drept înainte, spre copaci, și nu la el.

— Nu pot să stau decît o jumătate de oră, am spus ferm. I-am promis lui Marcus că trec pe la Harrods să caut niște lustre pentru casa noastră de la țară.

— Aha. OK.

— De asta sînt aici. Vreau să spun în Londra. Încerc să aranjez casa noastră de la țară. Să termin cu decoratul, chestii de genul ăsta.

— Înțeleg.

Am avut senzația că îmi zîmbește. Am roșit și mi-am privit mîinile.

— Deci... Marcus nu e cu tine? a întrebat.

— Nu, e plecat cu afaceri. M-am gîndit să vin la Londra o săptămîină-două, cît e el plecat.

Repetasem fraza asta pe drum, dar acum mi se părea că sună stupid și fals.

— E prea liniște la țară cu ambii copii plecați la școală, am murmurat, așa că m-am gândit să vin în oraș. Să stau în apartamentul nostru, să mă văd cu niște prietene, poate să merg la teatru, să fac niște cumpărături. Trebuie să...

— Decorezi casa voastră de la țară, da, mi-ai spus.

Am simțit sîngele pulsîndu-mi în vene.

— Nu pari prea surprins să mă vezi, am spus pe un ton scăzut.

— Ei bine, am sperat... evident, am sperat să te răzgîndești.

S-a întors către mine și mi-a zîmbit blînd.

— Sînt atît de bucuros că ai făcut-o.

M-am uitat la ceas.

— E unu fără un sfert. Am întîrziat patruzeci și cinci de minute. Cît m-ai fi așteptat?

A ridicat din umeri.

— Cît ar fi fost nevoie, cred.

Și-a întins brațele de-a lungul băncii, privind în zare cu ochii îngustați.

— Probabil că pînă la apus mi-aș fi pierdut speranța.

Am dat aprobator din cap.

— Exact atîta am așteptat și eu. Atîta am fost lăsată să aștept. Patruzeci și cinci de minute. Apoi tata a spus că e de-ajuns.

S-a lăsat tăcerea. Parcul a încremenit, devenind dintr-odată foarte liniștit. Copiii plecaseră acum și rămăsese doar o briză ușoară, care făcea să foșnească frunzele copacilor. Brațele lui Rupert s-au lăsat în jos. L-am auzit cum respiră lîngă mine.

— Henny, îmi pare atît de rău. Atît de rău. Și îmi e atît de rușine. Mi-a fost îngrozitor de

rușine în toți anii ăștia și am trăit cu rușin
asta, dar am simțit întotdeauna că nu e de-
juns să spun că îmi pare rău. Era atît de jalnic
de nepotrivit. Așa că nu am spus. Ceea ce n
fost și mai rău, probabil. Dar am sperat... că,
tăcînd, te lăsam să-ți vezi în tihnă de viața tu
M-am gîndit o clipă la asta.

— Ai avut dreptate, am murmurat în celu
din urmă. N-ar fi fost de-ajuns. Nu și-ar fi
făcut efectul.

Așa spusese ră mulți după aceea: „Nici
măcar nu și-a cerut scuze? Nu și-a spus că-
pare rău? Nu și-a scris nici o scrisoare?”. Iar
eu m-am întreat mereu: „Cum ar fi putut?”.
Priveam în depărtare. Simțeam razele calde ale
soarelui pe față. M-am uitat la ele printre gene.

— E foarte potrivit faptul că ne-am întîlnit
aici, a murmurat într-un sfîrșit, nu crezi?

Am zîmbit, dîndu-mi seama imediat la ce
se referă.

— La statuia băiețelului care nu a mai
crescut? La asta te referi, Rupert?

A oftat.

— Presupun că, dacă am vreo scuză, asta
e singura. Faptul că brusc... nu m-am simțit
pregătît. Nu m-am simțit destul de matur.
Cînd stăteam în cafeneaua taximetriștilor din
Jermyn Street...

— Cafeneaua Mariei? Acolo ai fost?

— Da. A Mariei.

Inima mi-a zvîcnit cînd mi-am amintit cum
am stat și eu acolo, în rochia de bal, cu emoția
pulsînd în vene. Cum m-am îndrăgostit de el,
cu atîția ani în urmă.

— De ce acolo?

— Pentru că, în ameteala mea, m-am gîn-
dit că poate mîncarea mă va ajuta. Că poate

motivul pentru care mă simțeam atît de panicat, atît de ciudat, era faptul că îmi era foame și poate că micul dejun și o cafea ar fi fost o idee bună. La urma urmei, eram treaz de la cinci, hoinărind pe străzi, probabil că muream de foame. Așa că m-am dus acolo. Îmi amintesc că Maria mi-a pus o farfurie plină în față, privindu-mă neliniștită. Probabil că eram o priveștițe destul de stranie, îmbrăcat în frac, printre toți taximetriștii ăia, și țin minte că mîinile îmi tremurau cînd am luat cuțitul și furculița, așa că a trebuit să le las jos.

S-a încruntat, străduindu-se să-și amintească exact.

— Sentimentul care mă copleșea, a continuat cu grijă, alegîndu-și cuvintele, nu, sentimentul care mă *măcina* era acela că... *Nu pot face asta. Nu mă simt pregătit.* Valul acela înspăimîntător de panică se... ridica din adîncul meu, zguduindu-mă, făcîndu-mă să mă simt rău fizic. Dar apoi mi-am zis: „Nu te prosti. E vorba de Henny. O iubești. Ești îndrăgostit. *Sigur* că poți s-o faci. O vei face. Și țin minte că mă uitam la ceasul din perete, cu acele sale negre, mă uitam cum ticăie, cum se apropie de ora unsprezece, cînd trebuia să ajungi la biserică. Fără douăzeci de minute. Fără zece. Fără cinci. Și apoi – ei bine, firește că trebuia să mă ridic și să plec, altfel *chiar* aș fi întîrziat –, dar parcă eram lipit de scaun. Parcă prinsesem rădăcini. Iar o voce îmi spunea: „Ce-ar fi să nu te duci? Ce-ar fi să rămîi pe loc? Să lași timpul să treacă?“. Și mi s-a părut ceva atît de simplu. Ca și cum aș fi schimbat cursul istoriei numai prin faptul că nu am făcut nimic. Prin faptul că nu m-am mișcat. Și cu cît mă uitam mai mult cum acul

ceasului trece de ora exactă, cu atît mă simțeam mai înrădăcinat acolo. Cred că mi-a fost teamă. M-a cuprins o teamă cumplită. M-a paralizat.

A plecat capul. A rîcîit cu degetul un petic uzat de pe un crac al blugilor.

— Asta e rușinea mea, a spus blînd.

— Da, am dat eu din cap. Iar a mea este că am știut.

A ridicat privirea.

— Ce vrei să spui?

— Am știut. Am știut că îți e teamă, dar n-am dat importanță. M-am prefăcut că nu știu. Am făcut presiuni. Ți-am forțat mîna.

— Nu, Henny...

— E adevărat, am continuat cu o voce moale și tremurătoare. M-ai cerut de soție într-un moment de nebunie, de disperare. Nu te gîndiseși la asta, nu chibzuiseși, pur și simplu ai reacționat impulsiv. Nu ar fi trebuit să accept. Sau, după ce am acceptat, ar fi trebuit să-ți las o ieșire. Ar fi trebuit să te întreb, cînd lucrurile se așezaseră, iar eu știam că eziți: „Chiar vrei să faci asta, Rupert? Nu crezi că sîntem prea tineri? Ce-ar fi să vin în vizită la tine în Hong Kong pe post de prietena ta? Ce-ar fi să-ți scriu? Să vedem dacă iubirea noastră rezistă?“. Dar n-am făcut-o. M-am agățat de asta. Deși știam că ai îndoieli.

Mi l-am închipuit stînd în cafeneaua Mariei, în timp ce tatăl și fratele lui se aflau deja la biserică, foarte tînăr, foarte speriat. Paralizat de teamă, uitîndu-se cum limbile ceasului se apropie de ora fatală. M-am întrebat dacă, în momentele acelea, simțise lipsa mamei sale. A unei ființe blînde și materne care să aibă grijă de el.

— Cine te-a găsit?

— Tata, în cele din urmă. Știa că mă duc uneori acolo și a intrat ca o furtună pe ușă, îmbrăcat în frac, scoțînd fum pe nări. A făcut un scandal imens, cu multe strigăte despre onoare, despre numele familiei și despre cum l-am tîrît în noroi, toate astea în fața unui public foarte interesat, după cum îți poți imagina. Furculițe pline cu cartofi prăjiți și fasole s-au oprit la jumătatea drumului.

Am zîmbit.

— Teatrul stradal în cea mai înaltă formă a sa. Deși sînt surprinsă că tatăl tău a fost atît de supărat. N-am fost niciodată prea convinsă că mă place.

— Nu-i plăceau lașitatea sau dezertarea. Nu mi-a vorbit timp de patru ani.

M-am întors uimită spre el.

— Îmi pare rău.

A ridicat din umeri.

— Am meritat-o.

A făcut o pauză.

— În fine, acum sîntem în relații bune.

S-a lăsat tăcerea cît am reflectat la repercusiunile acestui eveniment asupra vieții sale. M-am gîndit mereu numai la chinurile pe care le-am trăit eu.

— Și apoi te-ai dus în Hong Kong?

— Apoi m-am dus în Hong Kong. Și m-am aruncat în viața de armată. M-am gîndit să-mi aleg un pluton haios și să ne oferim voluntari pentru orice operațiune incitantă care s-ar fi ivit. N-am stat în Hong Kong, acolo aveam doar baza militară. Am fost trimiși peste tot, mai ales acolo unde nu voia să se ducă nimeni. În Teheran, Nigeria, Botswana... orice operațiune din lumea a treia, în care era implicată

artileria, era a noastră. Vezi tu, nu prea îmi păsa ce mi se întâmpla. Voiam doar să șterg cu buretele ce se petrecuse. Să trag o perdenă deasupra. Să-mi canalizez întreaga energie pe comandarea plutonului meu și să-l transform în cel mai bun pluton din regiment. Cel mai dur. Ne-am făcut o reputație bună. I-am luat cu mine în Irlanda de Nord timp de patru ani, iar apoi a izbucnit Războiul din Golf și noi ne aflăm în locul potrivit la momentul potrivit...

— Și v-ați strecurat în spatele liniilor inamice, ați reperat ascunzătoarea ministrului irakian de Externe, ați distrus-o și ați fost menționați în rapoartele oficiale și apoi decorați pentru curaj, după aceea te-ai alăturat Forțelor Speciale.

Ochii lui albaștri m-au privit surprinși.

— De unde...

— De la Tommy, pînă la partea cu SAS¹. Dar și datorită unei considerabile acoperiri mediatice. Să știi că citesc ziarele, brigadier Ferguson.

A zîmbit.

— Aha, a zis îngustîndu-și gînditor ochii în soarele strălucitor.

Cînd a început să vorbească din nou, vocea îi era aproape șoptită.

— Da, m-am bucurat de o viață militară deosebită. Și de una personală foarte nefericită.

S-a întors să mă privească, ochii albaștri strălucindu-i pe fața bronzată.

— Dar n-am încetat niciodată să mă gîndesc la tine, Henny. Niciodată. N-am încetat

1. *Special Air Service* – principala unitate de forțe speciale a armatei Marii Britanii.

niciodată să regret ce-am făcut. Să regret că nu erai cu mine, ca soție a mea, jumătatea mea, alături de mine în toți acești ani, în toate acele țări străine. Făcîndu-ne împreună un cămin în Irlanda, în Cipru, în Coreea... în toate locurile în care am fost trimis. Oriunde mă duceam, cînd deschideam ușa noului meu apartament, mă gîndeam: „Oare ce părere ar avea Henny? Oare ce-ar spune?“. „Doamne, Rupert, ia uită-te ce gîndaci! Și ce praf! Ce contează, haide!“

Am simțit un imens nod în gît.

— Îmi făceam un cămin în altă parte.

A încuviințat din cap.

— Împreună cu Marcus Levin. Vechiul tău șef.

Era ceva amar în ultima sa remarcă. De parcă eu m-aș fi așezat la casa mea, iar el nu.

— Cu Marcus și cu cei doi copii ai noștri, am continuat eu cu încăpăținare. Angus și Lily. Acum au cincisprezece și treisprezece ani.

A părut surprins, așa cum bănuiam că va fi.

— A, am crezut că...

— Că sînt mult mai mici?

— Ăăă, mi-am închipuit că..., a ezitat el. Așadar, te-ai măritat...

— În anul următor. Și nu, nu eram însărcinată. M-am îndrăgostit.

L-am privit direct în ochi.

— Sigur, a spus politico.

Era distrus. Apoi și-a revenit.

— Și ați fost tot timpul fericiți? m-a întrebat privindu-mă la fel de direct.

Ochii lui mă priveau provocator. M-am uitat în altă parte o clipă.

— Da, am încuviințat. Am fost tot timpul fericiți.

Dar îmi observase ezitarea. O înregistrase. M-am ridicat repede de pe bancă.

— Iar acum trebuie să plec, am zis bîjbîind după bareta genții.

Mi-am așezat-o pe umăr.

— Am o grămadă de cumpărături de făcut, iar dacă nu plec acum...

— Magazinul de sisteme de iluminat va fi gol, da, știu.

A zîmbit și s-a ridicat în picioare.

— Te conduc.

M-am simțit destul de neliniștită, dar nu puteam să spun : „Nu, nu face asta“ și oricum, pînă cînd m-am gîndit eu, deja mergea alături de mine.

Pășind împreună pe alei în timp ce pantofii noștri scîrțiau pe pietrișul de sub tălpi, printre rondurile de flori ofilite, îngrădite cu gard din fier forjat și presărate cu frunze aurii, pe care nici un fel de modalitate de întreținere a parcului, fie ea cît de asiduă, nu le putea controla, m-am gîndit la toate parcurile londoneze prin care ne plimbaserăm împreună : Battersea, St. James, Hyde Park, străbătînd jumătate din Londra uneori, atunci cînd nu aveam bani sau chef să luăm un autobuz ; fericiți doar să mergem unul lîngă altul și să vorbim. Și, deși mi se părea ciudat să fiu alături de el acum, mi se părea și... extrem de firesc.

Mă uitam cum picioarele noastre răvășeau frunzele aurii de platan, care cădeau rotindu-se ca niște bijuterii strălucitoare în calea noastră. Pantofii lui, acum niște ghete maro, solide, și botinele mele scumpe din piele de căprioară nu mai erau două perechi de adidași, însă erau totuși o privesiște familiară. Îmi aminteam felul apăsător în care călca, felul

în care făcea intenționat pasul mai mic, pentru a-l potrivi cu al meu.

— Tatăl tău mai e în Londra? l-am întrebat doar ca să fac conversație, nevoind să revin la Marcus sau la viața mea fericită de familie.

— Da, e încă în Londra, dar nu mai stă în Albany. Acum locuiesc eu acolo.

— Da? am zis ridicînd surprinsă privirea.

— S-a săturat să stea în centru. Voia să mai vadă niște copaci și o bucată de cer sau cel puțin așa a pretins. S-a mutat în Richmond, lângă parc.

— De unul singur?

— Deocamdată de unul singur, dar a cunoscut de curînd pe cineva, așa că, cine știe. Deocamdată nu vrea să mi-o prezinte.

A zîmbit.

— Identitatea ei e încă secretă.

— Bravo lui, am zis.

M-am gîndit întotdeauna că Andrew era un tip singuratic. Că asperitățile sale se vor netezi cînd va cunoaște pe cineva.

— Bănuiesc că se sfiește să ți-o prezinte.

— A cunoscut-o la Annabel's, a replicat el sarcastic. Presupun că motivul pentru care nu mi-o prezintă este că are nouăsprezece ani.

— Aha.

Eram surprinsă, însă nu în întregime uluită. Andrew era un bărbat foarte atrăgător, deși nu mi-l imaginam agățînd tinerele la Annabel's.

— Dar tu ești mulțumit că stai din nou în apartament? l-am întrebat uitîndu-mă la el. Trebuie să fie ciudat.

A ridicat din umeri.

— Nu tocmai. E central, e convenabil, e familiar, mi se potrivește.

A ezitat.

— Și am o căsuță în Irlanda. La un moment dat am lucrat acolo patru ani, iar când a fost scoasă la vânzare, m-am gândit: de ce nu? Mi-aș putea lua și eu o vizuină acolo. E o țară frumoasă. Mă duc acolo destul de des. Pescuiesc, mă plimb, lucruri de genul ăsta.

Am ajuns la gardul care despărțea parcul de stradă. Un punct numai bun în care eu să mă strecur în valul de oameni care se îndrepta către Harrods, iar el să facă la stînga, întorcîndu-se în Piccadilly. M-am uitat la el, la chipul tras și frumos din fața mea, un chip care avea totuși un aer ușor răvășit. Aerul cuiva care fusese aproape peste tot prin lume în viața lui. Care trecuse prin multe. Nu numai fizic, ci și emoțional.

— Și n-ai găsit pe nimeni alături de care să începi o viață nouă, Rupert?

Mi-a susținut privirea. Ochii lui erau limpezi, albaștri și calmi.

— N-am găsit pe nimeni, Henny. N-am găsit pe nimeni care să fie ca tine. Vezi tu, am comparat întotdeauna celelalte femei cu tine.

Am lăsat privirea în jos. Jenată, dar nu prea jenată. Nu-mi displăcea total. De fapt, dacă e să fiu sinceră, era ceea ce-mi dorisem întotdeauna. Să-și dea seama că o dăduse în bară. Să-și dea seama că ratase ocazia.

— Dar cred că mai am destul timp, a spus nonșalant, simțind că discuția devenise prea gravă. Nu sînt încă bătrîn, așa că sigur o să întîlnesc pe cineva într-o bună zi. Poate că ar trebui să mai trec pe la Annabel's? Să văd dacă ultima cucerire a tatei are o soră?

Am rîs, ușurată că atmosfera se mai destinsese.

— Poate că ar trebui s-o cunoști pe mama oi, să încerci cu o femeie mai în vîrstă?

— Cu siguranță asta ar face reuniunile de familie mai interesante, îți dai seama? Imaginează-ți Crăciunul: „Iubitule, să le dăm copiilor cadourile?“, „Da, uite, tată, jachete asortate din piele pentru tine și Trixie, iar pentru mine și pentru Doris, niște huse pentru buiotă“.

Am rîs amîndoi, iar cînd ne-am potolit, m-am oprit nehotărîtă lîngă poartă. Rupert a mîngîiat gînditor cu vîrfurile degetului poarta din fier forjat.

— Și cît timp spuneai că rămîi în Londra, Henny?

Nu spuseseam. Lăsasem intenționat asta în ceață.

— Păi, pînă se întoarce Marcus. E în... Spania. Pentru o filmare. Face reclame. Pleacă des în străinătate.

Asta era adevărat, dar de ce oare simțeam că nu mă crede? Putea să-mi citească gîndurile? M-am uitat în altă parte, în lungul străzii. M-am concentrat asupra fluxului și refluxului mulțimii de dedesubt.

— Ei bine, dacă ai vreodată nevoie de escortă în călătoriile tale solitare la teatru sau la galerii... a spus degajat.

I-am aruncat o privire rapidă.

— Rupert, nu cred că...

— Nu, a fost de acord, încuviințînd scurt din cap. Nu, sigur că nu. Ce prostie din partea mea. Nu m-am gîndit. Sau, dacă m-am gîndit, am vrut să spun să ieșim ca niște vechi prieteni. Știi, de dragul vremurilor de altădată.

Nu i-am răspuns. Știam că era imposibil. Știam că nu puteam da lucrurilor o asemenea strălucire falsă.

S-a aplecat și m-a sărutat tandru pe obraz.

— În fine, știi unde mă găsești. În caz că te răzgîndești.

Și, spunînd asta, a cotit la stînga și s-a îndepărtat. L-am urmărit în timp ce mergea grațios de-a lungul trotuarului, îndreptîndu-se spre Hyde Park Corner: o siluetă înaltă, distinctă, apoi doar un cap blond ivindu-se dintr-o mare de oameni. În cele din urmă, l-am pierdut din vedere. A dispărut.

Capitolul treisprezece

Cînd m-am întors în apartament, m-am aruncat direct în cadă și am făcut o baie fierbinte. De obicei, nu fac baie la ora trei după-masa, într-o sîmbătă liniștită, dar acolo mă duc să mă gîndesc și acum chiar aveam nevoie de asta. Am umplut cada pînă sus, privind cum se ridică bulele într-un nor sclipitor și cum explodează la suprafață. Nu era prima dată cînd mă gîndeam intens la un lucru în ultimele douăzeci și patru de ore; noaptea trecută făcusem asta pînă pe la două. Plimbîndu-mă prin apartament, oprindu-mă în dreptul ferestrelor întunecate, privind acoperișurile caselor din Kensington, cu un pahar cu vin într-o mîină și o țigară, lucru care nu mă caracteriza, în cealaltă, întrebîndu-mă ce rost avea și înclinînd inevitabil să mă duc la întîlnirea cu Rupert. Hotărînd că era un lucru pe care trebuia să-l fac. Îl numeam „afacere neterminată”, un capitol nerezolvat din viața mea al cărui final trebuia să-l aflu. Da. Cu siguranță. Problema era, m-am gîndit vinovată, băgînd degetul mare de la picior în spuma albă și fragilă și apoi lăsîndu-mă să alunec în apa fierbinte, că acum, cînd aflasem finalul, mi-am dat seama cu groază că îl știusem întotdeauna.

În adîncul inimii mele, ştiusese că Rupert mă iubise cu adevărat, dar pur şi simplu nu era pregătit să devină soţul meu. De aceea mă părăsise brusc. Şi, la douăzeci şi unu de ani, fără alte relaţii serioase la activ, fără prieteni căsătoriţi şi cu pistolul la tâmplă sub forma unei misiuni de trei ani peste hotare, cine l-ar fi putut învinovăţi? Dar voisem să-l aud spunînd asta. Nu partea cu faptul că nu era pregătit, ci partea cu faptul că mă iubea şi că nimeni nu era ca mine. Problema era, acum că o spusese, că asta nu rezolvase nimic. Nu încheiase nici un capitol. De fapt, mi-am dat seama cufundîndu-mă în apa aburindă, tocmai deschisese unul nou.

Pentru că ce uşor ar fi fost, de exemplu, dacă Rupert s-ar fi întîlnit astăzi cu mine şi mi-ar fi spus: „Uite, Henny, îmi pare rău. Pur şi simplu n-am avut sentimente atît de puternice pentru tine acum mulţi ani. N-am simţit pasiunea necesară. Însă, din fericire pentru mine, am simţit-o cinci ani mai tîrziu, cînd am întîlnit-o pe fata visurilor mele. O cheamă Anna şi e pedichiuristă ambulantă, locuim în Godalming. Uite, am poza ei în portofel, vezi? Şi uite-i şi pe copii, Margot şi Sally, de opt şi şase ani. Ai şi tu copii? O, atît de mari!“.

Dar nu. Am ridicat un braţ şi l-am săpunit încet. Nu era aşa. Şi, ca să fiu sinceră, ştiusese că nu putea fi aşa. O văzusem pe chipul său cu o seară înainte, în luminile felinarelor de pe străzile din Chelsea. Nu avusesem nevoie să mă plimb de colo-colo prin apartament, să fumez şi să adopt poziţia de „afacere neterminată“, nu avusesem nevoie să mă întîlnesc astăzi cu el în parc, fusese chiar în ochii lui în tot acest timp. Nu era un bărbat căsătorit

și fericit, cu un Volvo în garaj și un foișor în grădină, era un bărbat singur, un spirit liber. Un bărbat frumos, curajos, distins, un bărbat care, pe deasupra, pe lângă toate aceste lucruri, mă iubea încă la nebunie.

La acest gând năvalnic, m-am lăsat să alunec în cadă și am intrat direct sub apă, cufundându-mi în întregime fața și părul. Cîteva momente mai tîrziu, am ieșit la suprafață să respir, gîfîind și sperînd să mă mai fi răcorit. Bineînțeles, eram și mai înfierbîntată. Mi-am dat părul ud pe spate și mi-am privit mîinile, jucîndu-mă cu inelul de logodnă. Era un smarald încadrat de niște diamante destul de serioase. Desigur, nu era primul meu inel de logodnă, primul fusese ceva cu o piatră a lunii minusculă, eu și Rupert îl găsiserăm într-un magazin de antichități din Swiss Cottage. Sau cel puțin așa se prezenta pompos magazinul, dar Rupert și cu mine, scotocind prin cutiile cu bijuterii vechi, hotărîserăm rîzînd că era mai curînd un inel de mîna a doua, în formă de trandafir. Îmi plăcuse la nebunie inelul acela. Îl adorasem.

Mai tîrziu, nu prea știusese ce să fac cu el. Nu-l puteam trimite înapoi, pentru că asta ar fi însemnat să reluăm legătura, iar dacă unul din noi avea să facă asta, voiam ca acela să fie el. Așa că ani de zile rămăsese acolo unde îl vîrîsem în grabă: învelit în hîrtie subțire, în fundul sertarului măsuței mele de toaletă, printre rujuri vechi și oglinzi de poșetă sparte. Pînă cînd, într-o zi, l-am zărit pe Whoopy-Doo purtîndu-l. Whoopy-Doo era porcul nostru de Guineea, înlocuitorul nostru de cîine din Londra. De obicei, stătea într-o cușcă în grădină, dar în acea duminică i se acordase libertatea

de-a se plimba prin bucătăria noastră din Holland Park, fiindcă se părea că mergea la un bal în căsuța păpușilor. Lily, care avea probabil vreo șase ani, îl dăduse cu oja pe gheare, îi pusese o eșarfă din șifon în jurul gâtului și îi atârnase inelul de o fundă la una dintre urechi, făcându-l să arate ca purcelușul din *The Owl and the Pussy-cat*.

— De unde l-ai luat? am întrebat-o cu o voce pierită când m-am întors spre ea, după ce scosesem friptura de duminică din cuptor.

Mă uitam la el încremenită.

— Din sertarul măsuței tale de toaletă. Nu era printre lucrurile prețioase, mami. Nu era în cutia cu bijuterii, așa că am știut că am voie.

— Cel mai bun loc pentru el, a pufnit Marcus pe deasupra ziarului de duminică. În urechea unui porc. Pentru că așa s-a purtat.

— Cine? a întrebat Angus de sub masă, unde se juca cu Lego.

Pentru un băiat de opt ani, era precoce.

— Nu contează, am murmurat punând pulpa de miel deoparte și repezindu-mă în partea cealaltă a camerei, cu mânușile de bucătărie în mâini, ca să-l salvez.

Dar Lily s-a bosumflat.

— Nu! a țipat strângându-l la piept pe Whoopy-Doo. E podoaba lui! O să i-o dea lui Cinders la bal, ca dovadă a bărbăției sale!

Asta l-a făcut pe Marcus să rîdă în hohote pe deasupra secțiunii „Sport“.

— Dovadă? Da, e într-adevăr o dovadă, dar spune-i să nu-și țină respirația în ceea ce privește restul bărbăției sale. S-ar putea să rămînă așa toată noaptea.

— Bărbăția e un cocoșel? a întrebat curios Angus.

— Numai cînd e atașată unui bărbat, a replicat Marcus cu asprime, dar apoi, întîlnindu-mi privirea, s-a făcut mic în spatele ziarului, știind că se află într-o zonă minată.

Am renunțat pe moment să recuperez inelul, dar l-am supravegheat cîtă vreme s-a plimbat din urechea lui Whoopy-Doo pe coapsa lui Cinders (alias Hula-Hula Barbie) și chiar m-am amuzat cînd Lily m-a întrebat de ce nu îmi țin și eu așa inelul. Cînd a ajuns, în cele din urmă, într-o cutie cu haine pentru păpuși, mi-am spus că era cel mai bun loc pentru el. M-am convins singură că mă amuza s-o văd pe Lily purtînd pantofii mei cu toc și rochia de bal a mamei, cea pe care o îmbrăcasem cînd îl cunoscusem pe Rupert, ceea ce condimenta situația, cu piatra lunii strălucindu-i pe deget. Însă, după cîtva timp, am pierdut urma inelului, care își schimba întruna locul prin camera lui Lily, în funcție de toanele ei. Însă, într-o zi, a reapărut: de fapt, chiar în ziua în care ne mutam la țară, pe fundul unei cutii. M-am repezit la el ca o coșofană și, după ce am aruncat o privire în jur pentru a mă asigura că nu mă vede nimeni, l-am învelit atent în hîrtie igienică și l-am aruncat din nou în sertarul măsuței mele de toaletă, sperînd că Marcus nu-l va observa. Făcea parte din trecutul meu, am reflectat eu, închizînd sertarul. Trecutul meu. Dumnezeuule, avea și el poze cu foste prietene dosite pe undeva, nu? De fapt, eram destul de sigură că nu avea.

Am ieșit din baie și m-am șters cu prosoapele surprinzător de albe și de moi din apartamentul nostru de la Londra, care nu semănau deloc cu cele verzi și subțiri pe care le aveam acasă. Cînd am terminat, am lăsat

prosopul să cadă și m-am uitat în oglinda în care mă vedeam în întregime. Aveam burtica ceva mai mare, mi-am spus netezind-o gînditoare cu palma, iar fundul prea... M-am întors, ca să-mi văd mai bine peste umăr celulita. Dar sîinii nu mi se lăsaseră, am hotărît, întorcîndu-mă și cuprinzîndu-mi-i în palme. Erau încă plini și rotunzi, așa cum i-ar... așa cum i-ar ce?

Îngrozită, m-am înfășurat din nou în prosop și am luat peria de păr, descîlcindu-mi șuvițele ude cu mișcări ample și ferme și privindu-mă în... la naiba. Oglinda aia. Am încetat să-mi mai perii părul și m-am aplecat spre ea. Cîteva riduri laba-gîștei îmi apăruseră în jurul ochilor... cîteva în jurul gurii. Am încercat să zîmbesc – da, riduri de la rîs, cu siguranță. Dar, slavă Domnului, nu aveam fire albe. Ochii mari și cenușii mi-au întors privirea. Ochi de căprioară, cum spunea el. Iar într-o zi, cînd eram în Richmond Park, îmi și arătase una.

— Uite, vezi?

Mă prinsese de încheietură și îmi arătase cu un gest încîntător niște tufe foșnitoare. Dintre ele se ivise un cap grațios de căprioară.

— Uite, o căprioară! Vezi ce ochi are? De cine îți amintește?

Niște ochi ca două lacuri au privit spre noi, imenși, umezi și speriați, și am înțeles la ce se referea.

— Nu m-ar deranja să am asemenea picioare, spusese cînd căprioara se speriasse și dispăruse din nou în pădure, sărind pe picioarele lungi și elegante, urmînd chemarea perechii ei.

— Nici eu, dar nu poți avea totul, nu?

Îi trăsesem un ghiont în spate, prefăcându-mă furioasă, iar apoi ne abătuserăm de la cărare. Găsiserăm un loc unde să ne așezăm, între ferigi, în mijlocul unui desiș. Făcuserăm dragoste acolo, cu încântare și cu teamă, în miezul zilei, când puteam fi văzuți, și îmi amintesc că, după aceea, când mă ridicasem și îmi trăsesem fusta, scuturându-mă de frunze, cu obrajii îmbujorați, simțisem că trăiesc pentru prima dată. Niciodată nu îmi simțisem toți nervii vibrând în același timp. Erau și acum câteva terminații nervoase care vibrau, m-am gândit punându-mi halatul. Păi, tocmai făcusem o baie fierbinte, mi-am zis legându-mi strâns cordonul. Fără îndoială, de aceea eram... știți cum. Înfierbîntată.

Din fericire, telefonul a întrerupt orice alte speculații privitoare la temperatura mea din ce în ce mai ridicată și m-am dus în dormitor să răspund.

— Tocmai am auzit, a zis o voce familiară, care avea o notă neîndoielnică de triumf. Benji mi-a spus.

— Mamă!

M-am așezat pe marginea patului.

— Ce-ai auzit?

— Despre presupusul tău amant, desigur. Ridicol!

Am încremenit îngrozită. Rotițele au început să mi se învîrtă.

— A! am exclamat în cele din urmă. A, te referi la Laurie, șeful meu.

— Sigur că mă refer la Laurie, șeful tău. Cîți alți presupuși amanți mai ai?

— Ăăă, nici unul, firește, am zis așezându-mă picior peste picior și trăgându-mi

agitată halatul. În fine, toată povestea e o ineptie totală, sper că Benji ți-a spus și asta.

— Sigur că mi-a spus, a răspuns ea blînd. Deși mi-aș fi dat seama și singură de asta. Auzi, să facă Marcus o criză numai pentru că ai ieșit să iei prînzul cu cineva și ți-a dat un pupic pe obraz, ridicol. Dar trebuie să spun, Henny, că am presimțit asta. Asta se întîmplă cînd fetele ca tine se întorc la muncă. Soților nu le place. Devin foarte geloși și își imaginează tot felul de chestii majore. „Prînzul“ echivalează pentru ei cu buza prăpastiei. Marcus probabil își închipuie că l-ai tîrît pe Laurie ăsta în apartament după aceea!

Am rîs spart. Mi-am umezit buzele.

— Așa e.

— Ți-am spus, Henny, bărbații vor să știe unde ești, iar asta înseamnă acasă, lîngă copii, cu friptura și legumele gata, așteptîndu-i cînd intră pe ușă la ora șapte. N-ar fi trebuit să accepți niciodată slujba asta, niciodată!

— Mamă, Marcus m-a încurajat să o accept. N-are nici o legătură cu faptul că nu vrea ca eu să muncesc. Nu e așa de modă veche.

— Dar e destul de modă veche ca să nu-i placă faptul că soția lui umblă cu bărbați arătoși și singuri, nu? Ascultă aici, domnișoară, trebuie să stăm de vorbă. Vreau să am o mică discuție cu tine, în care să vedem cum poți rezolva situația, iar asta cît mai curînd. Timpul e esențial în cazul tău. Mă duc în vizită la tai-că-tău după-masă, hai să ne vedem la azil într-o jumătate de oră. Te aștept.

La capătul celălalt al firului s-a auzit un clic hotărît cînd a pus receptorul în furcă. Am pus și eu receptorul jos. Minunat. Mersi, Benji. Exact asta îmi lipsea, părerile tranșante ale

mamei asupra subiectului, la căpățiul tatei. Am format încruntată numărul de telefon al fratelui meu.

— O, scuze, scumpa mea, dar ea m-a sunat. A dat deja telefon la fermă și Marcus i-a spus clar că te-ai mutat în Londra din cauza unei certe, așa că a insistat. Mă tem că el e cel care a aruncat semințele adulterului.

— Ce! am zis ridicîndu-mă nervoasă în picioare. O, pentru numele lui Dumnezeu, am explodat, ce naiba urmărește? Fără îndoială că toată țara e la curent. Presupun că a trimis e-mailuri tuturor prietenilor noștri!

— Sînt sigur că n-a făcut așa ceva, draga mea, dar acum înțelegi de ce a trebuit să-i spun ceva mamei. A încercat să te sune la apartament azi-dimineață și nu te-a găsit, iar pînă atunci fusese deja montată de Marcus. Te vedea deja într-un cuibușor de nebunii, cu desfrînatul ăla de istoric, mușcînd o pernă în timp ce el se agita de zor în spatele tău, gol pușcă, doar cu ochelarii pe nas, trupul său alb și academic înfiorîndu-se de plăcere cînd se oprea să te biciuiască frenetic cu un manuscris vechi sau să citeze din *Doomsday Book* sau...

— Mersi, Benji, i-am tăiat-o acru. Am fost la cumpărături, dacă ții neapărat să știi. Oricum, mama a zis că nu crede o iotă.

— Nici n-a crezut și mă bucur că ai fost la cumpărături, scumpa mea. Cînd am încercat să te sun dimineață, m-am gîndit că nu vrei să răspunzi și că stai cu capul sub pernă. Dar nu, tu erai bine mersi. Urmînd sfatul unchiului Benji.

— Da, m-am... dus în Kensington, am spus repede. Și acum mă simt mult mai bine. Mulțumesc.

— O să-ți treacă în curînd, m-a avertizat. Dacă te vezi cu mama la tata, așa cum te-a amenințat, terapia ta de cumpărături o să-și piardă efectul mai repede decît bronzul de la Saint Tropez. Crede-mă pe cuvînt. Am fost acolo săptămîna trecută și abia acum mi-am revenit. Nu știu ce-i dau să mănînce la micul dejun, dar m-aș hazarda să spun că e carburant de rachetă.

— Mersi de avertisment, am spus furioasă. E puțin cam prea energic, hmm?

— Numai puțin. Dar e fericit ca un pașă, deși unul destul de dus cu pluta. Însă mi-e cam teamă pentru biata mama, Hens. E dărîmată rău. O fi ea dură ca o talpă de papuc, dar pînă și cea mai solidă pereche de încălțări se tocește mai devreme sau mai tîrziu. Trebuie să mai vorbim pe tema asta, scumpo, cînd o să te simți mai bine și o să ai ceva mai mult chef.

— Cu siguranță, i-am răspuns. O să mă gîndesc la asta, Benji, promit.

Părea ciudat, m-am gîndit în timp ce puneam receptorul jos, că Benji era atît de apropiat de mama și atît de protector, avînd în vedere că se certau întruna cînd era mai mic. Dar, pe de altă parte, semăneau din multe puncte de vedere. Amîndoi erau isteți, impulsivi, șmecheri, adesea amuzanți, dar niciodată plicticoși. Pe cînd tata... ei bine, tata fusese mereu elementul de echilibru în familia noastră. Un fel de balsam. Mica noastră insulă de calm pe mările adesea învolburate.

Însă acum nu mai era așa, m-am gîndit netezind cuvertura patului pe care stătusem. Acum el era elementul perturbator. Cel care stîrnea furtuna.

O oră mai târziu, după ce luasem un autobuz și mă îndreptasem ascultătoare spre nordul Londrei, împingeam ușile batante ale micului azil. Trecînd prin sala de recepție supraîncălzită, am simțit același gol în stomac pe care îl simțeam ori de cîte ori îl vizitam pe tata, deși accentuat astăzi, știind că urma o mică predică din partea mamei.

Mama era deja în salon cînd am ajuns acolo. Stătea lîngă tata, într-un cerc de bătrîni de la azil, așezați toți în fotolii portocalii din imitație de piele, grupați toți somnoroși în jurul unui televizor la care părea să nu se uite nimeni. Din cîte îmi dădeam seama, funcționa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Tata, îmbrăcat în blugi și într-un hanorac și încălțat cu niște adidași de un alb strălucitor, citea o revistă și nu-i dădea nici o atenție mamei, care îi vorbea pe un ton scăzut. M-am apropiat de adidașii imenși. Acasă purta numai pantaloni de stofă, ghete maro, cămașă și cravată, întotdeauna cravată, chiar și pe sub pulover, iar iarna nu ieșea din casă fără o pălărie de fetru pe cap, care atrăgea întotdeauna atenția oamenilor de pe stradă. Dar infirmierele spusese că se puteau ocupa mai bine de el dacă era îmbrăcat în haine mai lejere, așa că mama i le cumpărase îngrozită. Cînd m-am aplecat să o sărut pe mama, am observat revista pentru adulți pe care o răsfoia. *Nuts*. Tatăl meu, care citea numai *British Legion*, se uita fermecat și concentrat la o nimfetă sumar îmbrăcată, care purta niște haine de vinilin și ținea în mîină un bici.

— Scuze de întîrziere.

— N-ai întîrziat, a murmurat mama.

M-am așezat pe celălalt scaun de lângă tata, iar vecina mea, o bătrână cu părul alb cu neaua și ochi albaștri lăptoși, mi-a luat pe loc geanta din poală. A deschis-o cu interes și s-a uitat înăuntru, în timp ce eu o priveam enervată. Eram destul de obișnuită cu genul ăstu de comportament. Odată, la începutul vizitelor mele la tata, fusesem oprită pe coridor de către un doctor, care mă luase deoparte și îmi explicase că tata făcea progrese, dar trebuia supravegheat ca să-și ia medicamentele, lucru pe care nu îl făcea întotdeauna. Îl ascultasem concentrată, neștiind nici măcar că tata începuse tratamentul. Abia când conversația luase o turnură suprarrealistă și doctorul mă întrebase dacă l-aș putea duce pînă la bar fusesem salvată de o infirmieră care îmi explicase că vorbisem cu un pacient.

M-am silit să-i zîmbesc vecinei, care îmi scotocea prin bunuri cu toată rigoarea celor de la Brigada Antidrog, și mi-am pus în gînd să verific mai tîrziu dacă îmi lipsește ceva.

— Cum e? am întrebat-o pe mama peste capul tatei, dîndu-mi seama că recurgeam la vechiul truc al bunicii. Ce mai faci? l-am întrebat, aplecîndu-mă să-l sărut pe obraz și simțind mirosul acela dulceag și bolnăvicios pe care îl asociazam cu statul în spital, atît de diferit de mirosul lui de acasă, de tweed și tutun.

— Sînt bine, mi-a răspuns ștergîndu-și dezgustat cu umărul obrazul pe care îl sărutasem, ca un copil. Dar aș vrea să-i spui femeii ăsteia să mă mai scutească. I-am zis de nenumărate ori că, chiar dacă am fost însurat cu ea, așa cum pretinde, nu vreau să mai fiu. Însă insistă să mă viziteze.

M-am uitat la mama. Era deja un refren vechi și, ca de obicei, îl ignora cu stoicism. Stătea neînduplecată lângă el, în cea mai bună haină din păr de cămilă a ei, cu o eșarfă de înțesate legată în jurul gâtului, cu picioarele, încă frumoase și fără varice, îmbrăcate în ciorapi subțiri și încrucișate la gleznă, cu fața ei în formă de inimioară admirabil machiată. Numai un inițiat ar fi observat că obrajii îi sînt puțin roșii și că ochii îi strălucesc prea tare.

— Nu vorbește serios, am murmurat eu, de dragul formei.

— Știu, a mormăit ea la fel de mecanic în chip de răspuns.

— Ba da, a strigat el.

Mai mulți oameni din cerc, toți mai în vîrstă decît el și prăbușiți în scaune, au tresărit vizibil, de parcă ar fi fost atinși de un curent electric. Au întors imediat ochii opaci spre noi, iar cînd și-au dat seama că nu fusese decît Gordon din nou, au revenit la contemplarea propriei poale.

— Ba vorbesc serios. De cîte ori trebuie să-i spun?

Vocea lui s-a ridicat bătăioasă și o infirmieră indiancă între două vîrste s-a repezit să-l calmeze.

— Haide, Gordon, nu te enerva așa.

— O să mă însor cu Grace, nu-i așa, Grace? a întrebat-o pe infirmieră, uitîndu-se la ea ca un copil capricios.

— O, Gordon dragă, săptămîna trecută voiai să te însori cu Barbara. Acum ai pus ochii pe mine, nu?

— Nu m-am hotărît încă, a spus plin de importanță, încrucișîndu-și brațele la piept. Dar va fi una dintre voi. Sigur nu ea.

S-a uitat la mama și am simțit cum ei i s-a strâns inima. M-am întins peste genunchii lui să-i iau mâna. Ea a ridicat bărbia.

— Gordon, nu știi ce spui.

— Sigur că nu știe, a liniștit-o Grace în timp ce ștergea cu un șervețel saliva care se scurgea din gura lui. Acum, Gordon scumpule, a zis ridicînd vocea și apropiindu-și fața de a lui, **CE ZICI DE UN CASTRON BUN DE SUPĂ? ÎNCĂ NU AI LUAT MASA, NU?**

— Ce zici de un sărut bun și mare? a întrebat-o tata.

— Și ce-ai zice dacă ai mânca și tu o dată la masă, hmm? a continuat ea, nedîndu-i atenție. Așa cum face toată lumea, hmm?

Cîteva suflete tăcute se tîrau către o masă mare din plastic de lîngă ușă, pentru a-și aștepta cumiști cina. Era abia ora cinci, dar aici totul se petrecea mai devreme. Ca la școală.

— Nu, a zis tata strîngînd din buze și privind cu încăpăținare în altă parte.

Nu stătea niciodată la masă, dar era întotdeauna întrebat.

— Bine, îți aduc o tavă. Acum fă-mi loc să-ți pun perna asta la spate... așa. Azi avem supă-cremă de ciuperci, îți place, nu?

— Nu, nu-mi place, a bombănit tata cînd ea s-a îndepărtat. Săptămîna trecută am aruncat-o în closet, cînd nu era atentă. La fel a făcut și el, a zis arătînd acuzator cu degetul spre un bătrîn de vizavi, care arăta de parcă murise în scaun, cu gura deschisă și capul bălăngănindu-i-se. Tata s-a ridicat agitat.

— Hei, Malcolm! Ții minte că săptămîna trecută am aruncat supa în closet? Cînd Grace nu se uita?

Malcolm a rămas în aceeași stare de comă, dar, în clipa în care am luat privirea de la el, aș putea să jur că a clipit.

— Sigur, sigur că își amintește, a chicotit tata. Apoi am pus dopurile de la toate chiuvelele și am deschis robinetele la maximum! Am făcut inundație, nu-i așa, Malc?

Malcolm nu părea să-și amintească nimic, simulînd din nou moartea. Dar tata era pornit. Mai avea o glumă extrem de amuzantă de povestit, în care era vorba despre ascuns pe sub mese și uitat pe sub fustele asistentelor, iar obrajii i s-au îmbujorat în timp ce chicotea și se foia în scaun agitat. În cele din urmă, chicotitul s-a transformat în tuse, iar apoi a clipit destul de surprins, ca și cînd nu și-ar fi amintit ce îl amuzase. A luat iar revista *Nuts* și a răsfoit-o absent, pînă cînd a găsit-o pe fata sumar îmbrăcată. A privit-o drăgăstos, mîngîindu-i părul blond cu degetul, apoi s-a uitat la mama cu niște ochi mari și atotștiutori.

— Audrey, știai că o felație are mai multe calorii decît un sendviș cu șuncă?

— Ei bine, știu ce-aș alege, a zis mama aspru și destul de energic.

S-a ridicat în picioare.

— Haide, Henny. Azi are iar toane. Mergem să bem o cafea și îl lăsăm să fiarbă în suc propriu.

Am ieșit în tăcere din cameră împreună cu ea și am mers de-a lungul coridorului în timp ce pantofii noștri scîrțîiau pe linoleum. Pe pereți erau atîrnate reproduceri moderne țipătoare, alese cu siguranță pentru culorile lor optimiste, dar tocmai de aceea îngrozitor de deprimante. Ne-am îndreptat spre cantina din cealaltă parte a clădirii, iar mama s-a așezat

la o masă de lângă fereastră cît m-am dus să-i aduc cafeaua. M-am uitat la ea cînd veneam cu tava : ținea mîinile împreunate în poală și buzele strînse, uitîndu-se pe fereastră, la traficul de afară. Calmă, dar distrusă, de fapt. Urînd asta. Urîndu-și viața. Dorindu-și ca soțul ei să nu sufere de demență senilă. Dorindu-și ca lucrurile să revină la normal. Dacă ar ști cît rău îi face, m-am gîndit întorcîndu-mă și așezîndu-mă în fața ei, aranjînd în tăcere ceștile cu cafea și cîmile cu lapte. L-ar ucide.

Căsnicia lor fusese întotdeauna fragilă, fiindcă ea dicta tot timpul, avînd o voce mai ascutită și mai puternică decît a lui, dar tata o iubise, eram sigură de asta. Nu ar fi vrut niciodată să încline balanța în felul ăsta. Și, indiferent ce răutăți îi arunca în față, ea continua să-l viziteze în fiecare zi, mai puțin duminica, iar asta numai pentru că Benji pusese piciorul în prag și o convinsese să-și ia o zi liberă, pentru a lua prînzul cu el și cu Francis. Întotdeauna o duceau undeva, încurajînd-o să încerce mîncarea thailandeză sau japoneză, care îi plăcea : prînzurile erau o evadare bine-venită din închisoarea de insulte neîntrerupte cu care o potopea tata. Dar știam că venea să-l vadă nu numai pentru că îl iubea, dar și pentru că se simțea vinovată că nu-l avea acasă. Reușise să-i tolereze destrăbălarea, chiar accesele de furie și toanele, dar faptul că nu o mai recunoștea fusese ultima picătură. Faptul că el se afla acolo o făcea să simtă că îl dezamăgise.

— Ce mai fac fetele, mamă ? am întrebat-o veselă, întinzîndu-i zahărul.

Fetele erau celelalte trei din grupul de patru de la bridge, toate vecine, toate trecute bine de cincizeci de ani. Mama a revenit din depărtări.

— Sînt bine, draga mea, a zîmbit ea. Și da, înainte de-a mă întreba, joc încă în fiecare marți. Iar luna mă duc la goblen și am intrat într-un club de carte care se ține vinerea, așa că, dacă vrei să-mi spui să ies mai des și să petrec mai puțin timp aici, „fă-ți și tu o viață“, cum spune Benji, poți sta liniștită, am ce face.

— Îmi pare rău. Știu că te batem la cap. Doar că..., mi-am căutat cuvintele. Ei bine, mamă, ești încă tînără și atrăgătoare, iar eu și Benji nu credem că trebuie să-ți dedici întreaga viață tatei. I-ai acordat deja patru ani și starea lui nu s-a îmbunătățit. Ba chiar aș zice că s-a înrăutățit. Cred că îți ești datoare ție să nu faci din el centrul lumii tale.

M-am uitat absentă în ceașca de cafea. Era greu. Atît de greu. Și mă exprimasem atît de stîngaci.

A tăcut o clipă.

— Știu ce credeți tu și Benji și vă sînt recunoscătoare, scumpa mea.

Am ridicat ochii, surprinsă de tonul ei blînd. Mi-a susținut privirea.

— Chiar vă sînt. Știu cît înseamnă, mai ales venind din partea ta, faptul că îmi dai sfatul ăsta.

Asta fiindcă eu și tata eram foarte apropiați. Știa că nu aș fi consimțit cu ușurință să-l părăsească și să-și refacă viața. Și nici nu făceam asta. Îl iubeam prea mult. Dar știam de asemenea că nimeni nu putea suporta mai mult de-atît.

Și-a așezat cu grijă ceașca pe farfurie.

— Eu... m-am dus ieri la cinema, de fapt. N-am mai făcut asta de ani de zile. A fost o experiență destul de inedită. Am ieșit cu cineva.

Am zîmbit încîntată. De fapt și de drept, știam deja, pentru că Benji îmi spusese că ieșise cu cineva, și eram destul de sigură că era vorba despre domnul Greenburg de la parter. Dar mă bucuram că îmi spusese eu. Howard Greenburg era un vechi prieten de familie, văduv în prezent, a cărui soție, Bertha, fusese multă vreme prietena cea mai bună a mamei și sprijinul ei. Pînă la moartea Berthei, în urmă cu vreo doi ani, cele două femei își băuseră aproape în fiecare zi cafeaua împreună, lăudîndu-se cu realizările copiilor, bătîndu-se pe prăjitura Battenburg și rîzînd.

— Am văzut filmul acela nou cu Richard Curtis. Destul de amuzant.

— Foarte bine, am zîmbit eu, încercînd să-i prind privirea pe sub bretonul frumos coafat. Cineva pe care îl cunosc?

Și-a șters buzele cu un șervețel.

— Cineva pe care-l știu de ani de zile.

M-a privit drept în ochi.

— Și, da, îl cunoști și tu.

Zîmbetul i-a pălit și a întors privirea spre fereastră.

— Dar știi, Henny, nu e așa de simplu. Mai ales la vîrsta mea și în situația mea. E complicat.

Am aprobat din cap.

— Știu.

Chiar era. Sigur că era. Tata se afla la azil, iar Bertha fusese prietena ei cea mai bună. În mod ironic, religia lui Howard nici nu ar mai fi reperată de radarul mamei acum, prea multă apă se scursese pe sub prea multe poduri pentru ca asta să mai conteze, dar... o grămadă de alte lucruri ar conta.

Ochii mamei s-au întors dinspre fereastră. S-a îndreptat de spate și și-a schimbat poziția

În scaun. Un gest de regrupare. Prevestea întotdeauna ceva rău. Privirea ei și-a pierdut nostalgia și s-a ațintit asupra mea.

— Mă rog, am vorbit destul despre mine, nu de asta ne aflăm aici. Tu mă îngrijorezi, Henny. Ce Dumnezeu se întâmplă? Ce e toată tîmpenia asta cu cearta cu Marcus și cu mutarea la Londra?

— A fost ceva mai mult decît o ceartă, mamă, am spus nervoasă, frămîntîndu-mă pe scaun sub privirea ei cercetătoare. Marcus crede că sînt o femeie destrăbălată.

— O, ce prostie!

A pus ceașca jos cu zgomot.

— Sincer, bărbații ăștia! Au creierul între picioare și își închipuie că și al nostru e tot acolo.

— Cam așa ceva. Dar îl știi pe Marcus, el nu greșește niciodată, iar în cazul ăsta e convins că are dreptate. Crede că am plănuit intenționat să-l bag pe șef în pat. Faptul că nu s-a întîmplat nimic nu are nici o importanță. Pentru el contează numai intenția.

— Ridicol, a rîs ea. De parcă ai avea timp de „intenții” cînd ai doi copii și o casă mare de îngrijit și toate animalele alea de hrănit... sau măcar de vreo înclinație de felul ăsta! *Arăți* tu a femeie pe punctul de-a avea o aventură? Am tresărit.

— Nu ești machiată și părul tău arată de parcă l-ai fi udat înainte să pleci, zău că trebuie să încerci balsamul ăla, Henny, cel despre care ți-am zis. Îți aduc eu de la coaforul meu din St. John's Wood. O să-ți dea mult mai mult volum.

— Mersi, am murmurat cu nasul în ceașca de cafea. Volumul e prioritatea mea numărul

unu în momentul de față. Apropo, faci minuni pentru eul meu, mamă.

— Dacă *el* ar avea o aventură, n-aș fi deloc surprinsă. E un bărbat atrăgător, de succes, înconjurat toată ziua de fete tinere și drăguțe... dar tu! a zis ea strîmbîndu-se. Ascultă-mă, scumpa mea.

Și-a încrucișat brațele îmbrăcate în cașmir și s-a aplecat în față.

— Întoarce-te acolo unde îți e locul, înainte ca lucrurile să scape de sub control.

— Nu pot să fac asta, mamă. Mi-a spus cît se poate de clar să stau departe.

— *Și ce?* a țipat ea.

Cîțiva oameni din cantină s-au uitat la noi.

— Și cum îndrăznește? Dacă vrea să plece, n-are decît, dar cum are tupeul să te dea pe tine afară?

Am ezitat, dîndu-mi seama că și eu, și Benji fuseserăm foarte zgîrciți cu adevărul cînd îi spuseseam toată povestea.

— Păi, crede că are toate motivele. Dar problema e, mamă, că e extrem de furios. A luat-o razna. Nu crezi că ar fi bine să-l las o săptămîină-două? Să-i dau timp să se liniștească?

— Să lași chestia asta să dea în clocot și să ia proporții? Nici gînd. Te întorci chiar acum, fata mea. Îți strîngi lucrurile, iei primul tren spre casă și intri în bucătăria ta cu capul sus... Doamne, e la fel de mult casa ta pe cît e și a lui!

— *Ăăă*, eu n-am prea contribuit...

— Financiar, nu, dar ești soție și mamă, asta e contribuția ta. Ai la fel de mult dreptul să te afli acolo pe cît îl are și el... ba chiar mai *mult*, după cum îți va spune orice instanță

judecătorească. Și dacă nu lupți puțin, acolo ai să ajungi. La tribunalul pentru divorțuri. Dumnezeu, dacă Gordon mi-ar fi făcut așa ceva, i-aș fi tras câteva să mă țină minte! Ai prea mult din tatăl tău, Henny, și prea puțin din mine. Nu te mai tîngui și nu mai înghiți, ridică-te și luptă dacă e nevoie. Sparge niște porțelanuri, aruncă lucrurile de pe pereți, țipă și urlă, dar întoarce-te acolo unde îți e locul!

— Crezi că va ține? am zis cu îndoială.

— Sigur că da! Ce s-ar fi întîmplat dacă nu ai fi avut un apartament confortabil în care să te muți, hmm? Unde te-ai fi dus atunci? La mine? La Penny? O, nu cred. Și nici Marcus n-ar fi sugerat asta. Nu, ai fi luptat ceva mai mult pentru colțișorul tău, iar el ar mai fi lăsat de la el. OK, te-ar fi putut exila în camera de oaspeți, dar, în cele din urmă, ar fi capitulat. Toate astea nu înseamnă, Henny, decît că vrea să-ți dea o lecție. Nu cred că are intenția să te dea afară de tot, vrea doar să-ți provoace un șoc urît, în caz că te vei gîndi vreodată să repeți faza. Ascultă-mă pe mine, înainte să se întoarcă cei mici de la internat, o să pocnească din degete și o să spună: „OK, poți să te întorci acum“, exact la timp ca să nu afle că ai fost plecată.

— Chiar m-am întrebat dacă le-a spus copiilor...

— Sigur că nu le-a spus. E un mare bluf. Ascultă-mă pe mine, Henny. Poate să fie un bluf, dar, dacă o lași să-ți scape de sub control, situația o să devină foarte periculoasă. Rezolv-o acum, cît e încă în față. Întoarce-te acasă și fă lucrurile să meargă. Doamne sfinte, *toate* căsniciile au nevoie din cînd în cînd de

puțin efort. Crezi că eu și tatăl tău n-am avut probleme? Unde am fi ajuns dacă am fi cedat? Pînă acum v-a fost mult prea ușor, fiindcă ați fost binecuvîntați cu bani, sănătate și copii minunați. Țsta e primul mic hop. Nu da bir cu fugiții, ripostează! Unde îți e coloana vertebrală, pentru numele lui Dumnezeu?

Toate detaliile ne semnificative legate de adevărul chestiunii fuseseră uitate deja și coloana mea vertebrală pregătea o revenire dramatică. Vertebrele mele se îndoiau și pocneau de parcă eram Femeia Bionică, iar îndrăzneala îmi curgea prin vene.

— Ai dreptate, am zis respirînd adînc și strîngînd cu putere ceașca de cafea.

— Sigur că am dreptate. Toată treaba asta îmi miroase a Dominația Masculului Alfa, o simt de la o poștă. Duhnește a îngîmfare de macho și nu e prea bine, Henny. Poți să-i transmiți asta din partea mea.

A tăcut o clipă și eu am văzut un bec imaginar aprinzîndu-i-se în cap.

— Poate ar trebui să vin cu tine, a reflectat ea, iar apoi s-a ridicat alarmant de dreaptă. N-ai fost niciodată prea bună la genul ăsta de confruntări, nu? Da. Poate ar trebui să...

— Nu, mamă, am întrerupt-o agitată. O să mă descurc.

Doamne, îmi imaginam deja scenă *aia*... vedeam sîngele pe plăcile de teracotă, părțile corpurilor pe care le-aș fi găsit întruna prin casă după aceea: ups, ce e chestia asta din coșul cîinelui? A, e ochiul mamei, prins de degetul lui Marcus. Nu, aș refuza oferta asta generoasă. Totuși...

— Ai dreptate, am spus încet. Mă duc în seara asta. Chiar așa, cum îndrăznește să mă

dea afară? am zis privind-o drept în față.
Cum îndrăznește!

Ne-am uitat una la cealaltă peste două cappuccino reci, cu ochii înlănțuiți într-un consimțămînt tacit. Pentru prima dată în viața noastră, într-o înțelegere perfectă.

Capitolul paisprezece

Pînă la urmă, m-am dus a doua zi dimineața. M-am liniștit în hurelul autobuzului în drum spre casă și mi-am dat seama că, de fapt, aveam mai multe șanse cu Marcus dacă măcar veneam ziua și nu dădeam buzna sîmbătă seara, la o oră tîrzie. Parcă îi și vedeam fața cînd aș fi năvălit pe ușa din spate, în mijlocul știrilor de la ora zece și aș fi intrat în sufrageria întunecată, unde probabil stătea confortabil la orizontală, în fața razelor catodice, cu o cutie goală de pizza și cîteva cutii de bere alături. Ar fi fost într-un dezavantaj net față de soția sa, care se încrunta la el de sus, iar asta l-ar fi făcut cu atît mai imprevizibil. L-ar fi putut împinge să spună ceva urît, de genul: „Șterge-o!”. Nu, am hotărît, o să mă duc mîine. Oricum, o altă noapte fără mine o să-i facă extrem de bine. Lasă-l să se întrebe, de exemplu, cînd o să se trezească duminică dimineața, de ce nu există cornuri în cutia pentru pîine? De ce nu există suc proaspăt de portocale în frigider? Lasă-l să se întrebe dacă toate cămășile lui pentru săptămîna viitoare se vor arunca singure în mașina de spălat, dacă așternuturile se vor strînge și se vor schimba singure. S-ar putea să-și dea seama că s-a cam pripit dîndu-și atît de repede soția afară.

Așa se face că am coborît din tren în Flaxton în dimineața următoare, simțindu-mă mult mai optimistă. Mult mai... binedispusă. M-am uitat admirativ în jur. Deși fusesem plecată doar două zile, aveam senzația că trecuseră săptămîni întregi și m-am gîndit cît de drăguț și de provincial arăta micuța gară, cu gîrdulețul ei alb și straturile ordonate de flori. Fiind duminică dimineața, era o liniște desăvîrșită, iar locul se scîldea leneș în lumina răcoroasă a toamnei. Era una dintre diminețile acelea senine în care puteai să auzi aerul scîrțîind și, cînd am ieșit în curtea pustie, păsările cîntau, un sunet de care mi-am dat seama că îmi fusese dor la Londra.

De fapt, curtea din fața gării nu era complet pustie. Un taxi solitar aștepta la ieșire, cu Simon la volan. Un nume prost ales, pentru că Simon era un om simplu. „Nu ca alți papagali“, ar fi zis mama. Cu cîțiva ani în urmă, se plimba prin sătucul nostru, făcînd cercuri mici, dar acum le făcea la volanul unui Ford Mondeo. De fapt, cînd te urcai în taxiul lui, trebuia să fii foarte atent să nu treci de destinație și să te trezești din nou la gară. Cînd ne mutaserăm aici, mă întrebam dacă era întreg la minte.

— O, da, mă asigurase băiatul de la magazin. Cît se poate de întreg. Numai că e foarte încet. Ajungi mai repede dacă mergi pe jos.

— Ferma White Cross? m-a întrebat Simon nerăbdător, coborînd geamul, cînd m-am apropiat.

Mersul pe jos nu era cu siguranță o opțiune astăzi.

— Exact, Simon, am zîmbit.

— M-am gîndit eu, s-a luminat el la față.

Simon se mîndrea cu faptul că ştia unde stă toată lumea din sat. S-a dat jos din maşină şi a venit să mă ajute să-mi pun valiza în portbagaj.

— Îl duc uneori şi pe soţul tău, nu? Cînd maşina e în service?

— Da, chiar aşa.

Am pornit în pas de melc, avînd destul timp să mă uit pe fereastră şi să mă minunez de culorile vii care păreau să fi explodat în ultimele două zile, de nuanţele uluitoare de roşu şi ocru care se proiectau pe cerul de safir.

— Ai fost plecată? m-a întreat Simon din dorinţa de-a face conversaţie, uitîndu-se peste umăr.

— Mda. Cu treburi.

A dat mulţumit din cap.

— M-am gîndit eu. Valiza te-a trădat.

— Aha, am zîmbit.

— Presupun că i-a fost dor, nu? Soţului tău?

— Ăăă, da. Probabil.

— Marcus, nu-i aşa?

— Exact.

A dat din cap.

— Apropo, l-am dus aseară acasă. Venea de la o petrecere şi nu voia să conducă, aşa că m-a chemat. Băuse prea mult cred, a chicotit el. Era o oră matinală.

Am întors brusc capul de la culorile şi nuanţele splendide. M-am uitat ţintă la ceafa lui.

— Aha, am murmurat.

Voiam grozav să-l întreb *care* petrecere, în a *cui* casă, pentru numele lui Dumnezeu, şi cum a *îndrăznit* să se ducă fără mine, dar ştiam că avea să afle tot satul dacă arătam cel mai mic interes.

Am reuşit să-l opresc pe Simon în capătul aleii, înainte să treacă încet mai departe, şi

l-am plătit, fierbînd în sinea mea. Am așteptat pe alee pînă cînd s-a îndepărtat agale. La o petrecere, am pufnit. Prea beat ca să mai conducă pînă acasă. Nenorocitul! Și cine naiba îl invitase? Una dintre amicele mele? Poate mă se considere ștearsă de pe lista cu felicitări de Crăciun.

Mi-am luat valiza și am mers pe aleea plină de gropi, însă cînd am văzut casa, furia mea s-a risipit. De fapt, începeam să mă simt mai puțin entuziastă cu fiecare clipă. Care e planul, Henny? Ce discurs i-ai pregătit? De fapt, nu repetasem în viața mea nici un discurs pentru Marcus, dar, pe de altă parte, nici nu mă mai întorsesem pe post de soție risipitoare. Doamne, aleea asta părea să nu se mai termine. Oare o lungise cît fusesem plecată, ca s-o facă și mai „îndepărtată”? Am strîns cu putere mînerul valizei.

Ce se putea întîmpla mai rău de-atîta, m-am gîndit ridicînd bărbia în timp ce mă apropiam de ușa din față. M-am întors într-o parte și am împins-o cu umărul. Au! De obicei mergea. De obicei era închisă doar din clanță. Nu și azi. Era încuiată, iar mașina lui Marcus nu se afla pe alee, dar uneori o lăsa în hambar în weekend. Poate că n-a plecat încă. M-am îndreptat spre ușa din spate, în timp ce inima îmi bătea nebunește. Cel mai rău lucru care mi se putea întîmpla, m-am gîndit, nu era atît de grav. Nu putea să mă lovească, nu? Nu făcuse asta în cincisprezece ani, așa că rămîneau insultele, dar nici acestea, de fapt, nu erau stilul lui Marcus. Nu era genul care să țipe și să înjure. Nu, pur și simplu nu mai spunea nimic. Devenea foarte rece și disprețuitor, așa cum fusese în camera de hotel.

M-am cutremurat. Era mult mai rău. Dacă nenorocitul ar arunca măcar cu ceva, cu o sticlă de gin, de exemplu, care să mă lovească în tâmplă, el s-ar repezi la mine îngrozit, eu l-aș asigura că e în regulă și, suspinînd ușurat, m-ar lua în brațe și m-ar duce la etaj, pentru o partidă fierbinte de sex. M-am oprit o clipă la ușa din spate. A, da. Sex. Mi-am scuturat adidașii. Doamne, ce proastă sînt. Asta a fost întotdeauna calea spre inima lui Marcus. A fost mereu călcîiul lui Ahile. Cum de nu m-am gîndit mai înainte?

M-am uitat la blugii și la cămașa roz pe care le aruncasem cam neglijent pe mine pentru această întîlnire și mi-am dorit să mă fi gîndit mai bine înainte. Nu eram obișnuită să mă gătesc pentru soțul meu duminica. Mi-am mirosit prudent subsuorile, apoi am scotocit în geantă după un ruj și gene false. Dintr-un impuls, am descheiat un nasture de la cămașă. Apoi încă unul. A, și dacă tot eram la capitolul ăsta, mi-am strecurat mîna pe sub cămașă, mi-am descheiat sutienul și, scoțînd pe rînd cîte o bretea, l-am extras ca un iluzionist printr-o mînecă. Pe cînd îl îndesam grăbită în geantă, am ridicat ochii și l-am văzut pe Bill, zîmbindu-mi încîntat din curtea grajdului. Obrajii mi-au luat foc.

— Nu e acasă! a strigat vesel, sprijinindu-se într-o furcă, de parcă s-ar fi întrebat dacă show-ul avea să continue și urma să-mi scot ciorapii printr-un crac de la pantalon.

Să-i flutur pe sub nasul lui. Bleacs!

— Văd, i-am tăiat-o scurt, cu obrajii în flăcări, în timp ce îmi căutam cheia în geantă.

La naiba. A căzut nenorocitul de sutien. L-am înșfăcat de pe pietriș și l-am scuturat.

— Nu, nu-i aici de ceva vreme. E plecat...

— *Mersi*, Bill, știi *perfect* pe unde umblă
moșul meu! am izbucnit găsind în cele din
urmă cheia și intrînd.

Am trîntit ușa după mine. Vitrina cu pahare
a zdrăngănit periculos, dar, slavă Domnului,
nu s-a spart. Nenorocitul, fierbeam uitîndu-mă
cum rînjea spre mine. Mă spiona tot timpul!
Doamne, primul lucru pe care-l voi face cînd
mă voi întoarce va fi să-l concediez. Nu-mi
pasă cît e de priceput la infecțiile rațelor mos-
cate, n-are decît să se care cu furca lui cu tot.
Mi-am trîntit nervoasă geanta pe masa din
bucătărie și am aruncat o privire în jur.

Totul era liniștit și încremenit. Se auzea
doar bîzîitul familiar al frigiderului pe fundal.
Dilly nu era. Trebuie să fie în vestibul. A, ia
uite-o, zgreptănînd la ușa să intre. Destul de
curat, m-am gîndit surprinsă, plimbîndu-mă
prin bucătărie. Ba chiar mai curat decît ultima
dată cînd am fost aici. Iar Marcus nu era un
tip ordonat. Dar, pe de altă parte, stătea singur
aici, nu? Nu mai era o familie de patru per-
soane care să facă dezastru, nu? Dar toate tean-
curile mele dezordonate dispăruseră, mi-am
dat seama speriată. Pe marginea mesei din
mijloc zăcea întotdeauna un teanc neglijent
de corespondență care atrăgea atenția: datele
semestrelor care trebuiau notate în calendar,
anunțuri cu datele la care aveau loc piesele
de teatru școlare... ce făcuse cu toate astea? Le
aruncase la gunoi? Rămăsese numai o singură
chitanță solitară. Și mai era ceva. Am făcut
cîțiva pași. Încăperea părea mai... luminoasă.
A, desigur. Iasomia mea curgătoare agățată
de tocul ferestrei, despre care Marcus spunea
mereu că e moartă, iar eu că doarme numai,
dispăruse. Se evaporase. Așadar, lumina invadea

camera și rămăsese numai un ghiveci albastru gol, al cărui interior murdar era acum perfect curățat. Cît de mult trebuie să-l fi bucurat *asta*, mi-am zis supărată. Am observat și chiuvea care sclipea de curățenie, și cîrpa de vase bleu, eu cumpăram întotdeauna roz, împăturită cu grijă deasupra robinetului, nu aruncată înăuntru, boțită și plină de apă ca de obicei. În ce minune a transformat locul ăsta, m-am gîndit acru. Apoi am văzut un bilet adresat Lindei. L-am înșfăcat.

Linda,

Mersi că ai venit azi-dimineață. Ți-aș fi recunoscător dacă ai veni în fiecare sîmbătă sau duminică de acum înainte, așa cum am vorbit. Ți-am lăsat banii în plus alături. Mii de mulțumiri,

Marcus

Am rămas uimită. În *fiecare* sîmbătă sau duminică? Dumnezeule mare! Eu abia reușeam să o conving să vină în timpul săptămînii! Cum de izbutise? Investise cu siguranță ceva bani în aranjamentul ăsta. Încercasem și eu în trecut, dar probabil că nu fusese destul. Și ce însemna „așa cum am vorbit”? Ce vorbise? Despre purtarea nerușinată a lui Henny, Linda? Despre adulterul ei, pentru care divorțez de ea? Deci, dacă îți măresc salariul, ai putea să o înlocuiești la obligațiile domestice? Ai putea să vii în weekend și să arunci o caserolă în cuptor? Am mototolit biletul și l-am aruncat la coș. O, bărbatul ăsta o luase razna. Îi lipsea o doagă!

Fierbînd, m-am dus să-i dau drumul lui Dilly din vestibul. Acum zgreptăna tot mai tare,

pontru că mă simțise. A scheunat de bucurie și s-a trântit pe spate, tremurînd de plăcere și mișcîndu-și lăbuțele în aer în timp ce o smotoceam. Ei bine, măcar exista cineva care se bucura să mă vadă, m-am gîndit. M-am ridicat. Și apropo, unde era Marcus într-o duminică dimineța? Mi-am dorit mult să-l fi ascultat pe Bill. Dar acum îmi era imposibil să întreb.

Mi-am ros unghia de la degetul mare și m-am uitat de jur împrejur, căutînd indicii. După cîtva timp, m-am îndreptat spre camera de joacă nefiresc de ordonată a copiilor, apoi am colindat tot restul casei. Sufrageria, salonul, camera de zi și holul din față erau la fel de imaculate și duhneau a Mr. Sheen, pe care îi interzisesem Lindei să-l folosească, insistînd să curețe totul cu ceară de albine. Cînd pisica nu-i acasă... M-am dus din nou în bucătărie, apoi brusc mi-a venit o idee. Am pus mîna pe telefon și am format un număr cunoscut. A răspuns imediat.

— Linda? Bună, sînt Henny.

— Henny? A, unde ești? La Londra?

Părea jenată. Agitată. Aproape că o vedeam roșind.

— Nu, sînt acasă, firește, am rîs vesel.

S-a lăsat tăcerea. Am continuat.

— Ăăă, Linda, mă întrebam pe unde e Marcus. Ai vreo idee?

S-a lăsat o tăcere și mai lungă.

— Ăăă, nu. Îmi pare rău, Henny. Nu știu.

Ei bine, era clar că *știa*, numai că nu voia să-mi spună. Sau poate îi era teamă. Am simțit că mi se înfierbîntă ceafa. Că începe să mă furnice.

— A, bine, nu contează, am spus nepăsătoare. Probabil că e pe-aici pe undeva. În livadă

sau ceva de genul ăsta. Mă duc să arunc o privire.

— Da. Da, probabil. Îmi pare rău, Henny...

S-a întrerupt rapid, părînd supărată de-advăratelea. N-am vrut s-o mai încolțesc, așa că mi-am luat „la revedere“ și am pus receptorul jos.

M-am uitat absentă la el o clipă, apoi am ridicat chitanța solitară de alături. De fapt, nu era atît de solitară, pentru că, sub ea, se mai afla un plic mare și gros, pe care Marcus scrisese de mîna adresa apartamentului din Londra. L-am desfăcut. Era plin de corespondență redirectionată. Ce eficient din partea lui, m-am gîndit cu răceală. Un catalog Boden, o invitație în oraș... a, și încă un plic adresat mie, scris tot de mîna soțului meu. Am desfăcut scrisoarea.

Dragă Henny,

M-am uitat la perioadele în care sînt vacanțele copiilor și se pare că mai au două trimestrul ăsta. Sugerez să-i iei la tine, la Londra, în prima vacanță, iar eu îi voi lua în cea de-a doua. Cred, de asemenea, că ar fi bine să le spunem care este situația cît mai curînd posibil, așa că ne vom întîlni cu toții cu tine la Londra în prima sîmbătă. Spune-mi dacă ești de acord. Aș sugera Savoy Grill.

Marcus

M-am uitat uimită la hîrtia pe care o țineam în mîna. Apoi m-am așezat încet pe un scaun. O vacanță la Londra? Cu tati care se întîlnește cu noi la prînz? Într-un restaurant liniștit, unde era sigur că nu puteam face o

«cenă, în timp ce el le explica blînd că mami și tati nu vor mai locui împreună? Da, sigur că era trist, dar asta nu trebuia să-i afecteze prea mult, din moment ce erau acum la internat, nu? Ce e, Lily? Sigur că o vei putea vedea pe mami de cîte ori vei dori. Mă rog, în weekenduri alternative, firește. O, apropo, Angus, ții minte ceasul ăla pentru scufundări pe care îl voiai? L-am găsit azi-dimineață la Harrods. Și pătura aia nouă pentru ponei, Lily? Îi face cu ochiul. Uită-te în vestiarul cu echipament de călărie data viitoare cînd vii acasă. Vreau să spun, acasă la fermă. Nu acasă la Londra. Deși veți avea cu siguranță camerele voastre la Londra. Da, poate că apartamentul e puțin cam mic. Poate ar trebui să-i luăm unul nou lui mami, nu? Să aruncăm ceva bani.

Inima a început să-mi bată din ce în ce mai tare, ajungîndu-mi pînă în gît. Încerca să mă sperie. Așa spusese mama. Încerca să mă sperie și îi reușea al naibii de bine. Eram îngrozită. Țsta nu era Marcus pe care îl cunoșteam eu, bărbatul familist, blînd, cu care fusesem căsătorită vreme de cincisprezece ani. Țsta nu era nici pe departe soțul meu!

Am pus scrisoarea jos. M-am uitat absentă la o pată de grăsime de pe perete, apoi mi-am revenit. M-am ridicat de pe scaun și m-am repezit la etaj, în timp ce gîndurile mi se învîlmășeau în minte. Trebuia să caut indicii. Nu indicii privind locul în care era, ci starea în care se afla. Ceva care să-mi spună ce era în capul lui, de ce se schimbase atît de radical, atît de brusc și, de fapt, știam exact unde trebuia să caut. Am alergat pe hol, unde se vedeau încă dungile lăsate de aspiratorul

Lindei, apoi pe palier, dar, cînd am trecut prin dreptul dormitoarelor goale ale copiilor, m-am oprit. Ușile erau larg deschise și, cînd am aruncat o privire în dormitorul lui Angus, am simțit că mi se pune un nod în gît.

Era o încăpere cu puține decorațiuni și cam formală, de parcă fiecare ornament fusese pus acolo cu o doză de jenă. Pe pereți erau prinse cîteva postere cu Chelsea, vreo două cupe cîștigate la școala pregătitoare stăteau pe birou, iar deasupra patului era agățată o fată Bond. Mai erau o bibliotecă, combina lui muzicală, un raft plin cu CD-uri, dar asta era toată distracția. Toate mașinuțele electrice, toți soldățeii, toate fortărețele și trenulețele fuseseră împachetate și pregătite pentru ca eu să le dau nepoților. Numai un ursuleț de pluș rămăsese pe un scaun. Căci acest locatar strînsese toate lucrurile copilărești.

M-am oprit în cadrul celeilalte uși, cea de la camera surorii sale. Dimpotrivă, aici se simțea personalitatea locatarului. Peste tot erau poze cu căței, postere cu ponei și rozete, așa că de-abia mai puteai zări trandafirii Cath Kidston. O plasă de țînțari roz atîrna din tavan, învăluindu-i patul ca pe acela al unei prințese beduine. Jucării de pluș erau aruncate peste tot, strivite în rafturi, pe dulap, între perne; iar într-un coș de la capul patului, o orgie de Barbie goale și un singur Ken singuratic, jalnic echipat pentru așa ceva, zăceau într-un maldăr alandala. Diriginta lui Lily spusese că Lily ar putea dormi mai bine la internat dacă cel puțin s-ar putea urca în pat, dar Lily nu suporta să nu aibă în jur lucrurile ei. Le număra cu religiozitate noapte de noapte, nu le scăpa din ochi. Cum se va

simți atunci cînd nu o va mai vedea pe mami? Cînd nu voi mai fi aici să o întîmpin la venirea acasă?

Un nod de mărimea unei statui de marmură din Parthenon mi s-a pus în gît și, cu lacrimi în ochi, m-am îndepărtat repede de-a lungul coridorului. Am trecut de cele două camere goale, cu baie proprie, foarte grandioase și minunate, însă mai deloc folosite, și m-am îndreptat spre camera noastră. Era luminoasă, crem și somptuoasă, așa că am aruncat o privire fugară înăuntru, dar nu mă interesa cu adevărat. *Aici*, în schimb... Am deschis ușa garderobei lui Marcus, unde domnea un cu totul alt aer.

Era o încăpere mică și întunecoasă, cu pereții verzi: confortabilă și masculină, cu draperii vișinii grele și un pat de o persoană, pentru nopțile în care insomnia sa devenea de nesuportat. Toate hainele lui erau aici: costumele într-un imens șifonier victorian, care mie mi se părea deprimant și de care abia așteptam să scap, iar cămășile într-un scrin curbat în afară. Cutia cu butoni și mărunțiș stătea deasupra scrinului, împreună cu o fotografie înrămată cu noi patru în ziua în care ne mutaserăm la ferma White Cross. Toată familia îmi zîmbea din spatele unei porți cu cinci bare. Deși teoretic era garderoba lui, Marcus nu o folosea pentru asta, preferînd, în schimb, să-și ia hainele de aici și să se îmbrace în dormitor, vorbind cu mine în timp ce mă trezeam. Unul dintre cele mai ciudate ritualuri ale căsniciei noastre era faptul că îmi întindea încheieturile în fiecare dimineață, ca să-i pun butonii, trezindu-mă dacă era cazul. Penny găsea lucrul ăsta amuzant.

— Te trezește ca să-i pui butonii?

— Da, de ce?

— Mi se pare scandalos. Dacă Tommy m-ar trezi, întinzându-mi încheieturile, s-ar putea să i le capsez una de alta.

Am încercat asta într-o dimineață. Nu a mers tocmai bine.

Am rămas acolo, uitându-mă o clipă în jur, derutată, apoi m-am pus pe treabă. Mai întâi am scotocit prin buzunarele costumului atârnat de presa de pantaloni... nimic. Ei bine, nimic neobișnuit: carnetul de cecuri, stilouri, permisul de conducere și niște mărunțiș. Apoi m-am uitat în sertarul cu șosete. Cheile seifului erau acolo, exact locul în care orice hoț ar căuta mai întâi, și niște pastile pentru arsuri stomacale. Nu era nimic ascuns între boxerii lui sau în sertarul cu cămăși sau în sertarul cu pulovere de mai jos. M-am ridicat și m-am încruntat. Nu știam exact ce căutam, dar am continuat. Deschizând șifonierul, am scotocit prin buzunarele celui alt costum pe care îl purta la birou. Nimic. Am cercetat și pardesiul, nefolosit încă, pentru că aveam parte de o toamnă atât de blîndă, însă, din nou, buzunarele erau goale. Apoi i-am zărit servieta ieșind de sub pat. M-am întins după ea și am deschis-o. Tot ceea ce te-ai fi așteptat să găsești în geanta unui producător ocupat era acolo: scenariu, bugete, documente, precum și jurnalul său de birou, rezervat exclusiv afacerilor. L-am deschis. Paginile weekendurilor erau albe, fiindcă folosea calendarul meu din bucătărie, dar în această duminică, astăzi, trăsesese o linie roșie și scrisese „P“.

M-am încruntat. „P“? Ce era „P“? Sau cine era „P“? Am răsfoit mai departe, uitându-mă

după alte „P“-uri, dar nimic. Brusc mi-a venit o idee. În interiorul capacului servietei, se afla un buzunar din piele, unde îndesa mereu scrisori și facturi pe care le plătea de la muncă. Marcus se ocupa de toată hîrțogăraia. Un alt lucru care o uimea pe Penny era faptul că nu plătisem nici măcar o factură de cînd eram căsătorită.

— Nici măcar la lapte?

— Nici măcar la lapte.

Așa cum mă așteptam, buzunarul era plin de note de plată și facturi. Facturile pentru taxele școlare ale copiilor, pentru apometre, benzină și cîteva e-mailuri printate. Majoritatea erau prinse într-un teanc și aveau legătură cu slujba, unul singur era pus separat și împăturit în patru. L-am desfăcut și l-am întins pe genunchi.

Dragă Marcus,

Mi-a plăcut la nebunie ultima ta misivă, pur și simplu m-a încîntat. Și sînt de acord, de ce să nu fiu eu aceea care conduce? Ce merge într-un fel trebuie să meargă și invers.

Ne vedem din nou joi și de-abia aștept. Simt că va fi multă acțiune! Apropo, ce-ar fi să ne vedem la tine de data asta? Ești sigur că sîntem singuri? Gîndește-te la asta.

LOL, Perdita

M-am așezat pe marginea patului. Casa părea foarte liniștită, foarte tăcută. Era unul dintre momentele acelea cînd pămîntul se oprește în loc. Își schimbă culoarea. Se întunecă. Și îți dai seama că nimic nu va mai fi la fel.

Nu știu exact cât am stat acolo. Nu gîndeam foarte coerent, doar îmi ascultam inima bătînd și pompîndu-mi sînge în corp, ca și cînd aș fi ascultat o mașinărie total străină de mine. După ceva vreme, m-am uitat la hîrtia din mîinile mele. Știam că eram în căutarea a ceva, a orice. Dar nimic atît de flagrant precum *asta*. Nici nu trebuia să-mi scormonesc prea mult creierii. Știam cine era Perdita. Respirația mi s-a încetinit. S-a îngreunat. M-am ridicat de pe pat, ținîndu-mă cu mîna de gît. Era instructorul de echitație de la grajdurile locale. Perdita îl învățase pe Marcus să călărească. Era înaltă, blondă, în jur de treizeci de ani. O femeie divorțată. Nu neapărat răpitoare, dar foarte atrăgătoare. Și foarte, foarte sexy.

Am bîjbîit după patul din spate, dîndu-mi seama că picioarele îmi tremurau, și m-am așezat din nou. OK. Deci, să vedem despre ce e vorba în povestea asta. Perdita era amanta. Amanta soțului meu. Soțul meu avea o aventură. Mi-am cuprins obraji în mîni și am privit drept înainte. Oare de cînd dura? Mă simțeam paralizată. Îmi venea să vărs. Dar în timp ce îmi era din ce în ce mai greață, mintea mea recompunea febril întreaga poveste. „Ce merge într-un fel“... da, desigur. Faptul că mă prinsese cu Laurie fusese foarte convenabil, nu-i așa? Îmi aminteam ce repede se mișcase Marcus, cât de rapid mă dăduse afară de la fermă și mă expediase la Londra. Cît de pios, de nedreptățit și de moral se arătase în camera aceea de hotel; cît de disprețuitor și de dezgustat, iar el în timpul ăsta... „trebuie să meargă și invers“.

Am încercat să-mi controlez respirația. Am încercat s-o încetinesc. Unde? m-am întrebat.

Nu aici, evident, deși era clar că asta sugera, cum, că mă cărasem în mod convenabil... așadar, unde? La grajduri? Minteaa mea a zburat într-acolo. Nu. Nu la grajduri, ci în *căsuța ei*, care se afla în spatele curții. Era în același loc cu munca ei și chiar remarcasem într-o zi cât de drăguță era, când îl lăsasem pe Marcus la lecție. O căsuță bombată, cutrandafiri în jurul ușii și cu acoperiș mansardat... locul în care făceau probabil dragoste. Sub streășina din dormitor, privind cîmpurile, zăcînd întinși, cu o strălucire post-coitus întipărită pe chipuri, să zicem... în fiecare sîmbătă? După lecție? Atît de des se vedea cu ea, în fiecare sîmbătă dimineată, de... ei bine, trebuie să se fi făcut deja anul.

Am plecat capul și mi-am prins gîtul cu ambele mîini. Un an! Ce proastă am fost, ce *proastă*! Doamne, era un scenariu clasic. Femeile se înamorau de antrenorii de tenis sau de antrenorii personali, de ce ar fi altfel în cazul bărbaților? Și iată-l pe Marcus, care lua lecții de călărie de la o blondă subțirică și senzuală în fiecare afurisită de săptămînă!

Și firește că femeia asta era genul lui, m-am gîndit agitată, tresărind și ridicînd brusc capul. Căci Perdita era cu siguranță o femeie experimentată, umblată, nu o fată, nu o gîsculiță cu bani din Sloane, care îi vîra sub nas un produs de patiserie daneză în fiecare dimineată, ci o femeie sofisticată, de treizeci și ceva de ani, care știa ce are de făcut în dormitor. Și, pe deasupra, care știa mai multe decît el – în sfîrșit! – despre o altă pasiune a lui. Călăria. Brusc mi-am dat seama. O, asta ar fi foarte incitant pentru Marcus. Cineva care să pocnească din bici, literalmente, și care să stea

cu picioarele depărtate în mijlocul unei școli, purtînd pantaloni strîmți de călărie și cizme din piele, în timp ce el se învîrtea în jurul ei (pentru Marcus, o lecție particulară, desigur, nu urcat pe ponei), strigîndu-i tot felul de instrucțiuni sexy.

— Strînge cu genunchii, Marcus.

— OK, Perdita.

— Încordează fesele!

— Imediat!

(Gîfîie.)

— Să te văd cum împingi acum... împingo!

(Marcus, mut de dorință.)

— Adînc, Marcus, adînc!

(Marcus, aproape căzînd de pe cal de excitare.)

— *Ridică-te*, Marcus, nu te balansa. *Sus*, jos, *sus*, jos, fesele strînse, **STRÎNSE!**

O, ar fi cu siguranță excitat la maximum. *I-ar plăcea* la nebunie asta. Mai ales cînd a părăsit recent un pat în care o femeie morocănoasă cu părul zbîrlit și un tricou Gap i-a respins avansurile de sîmbătă dimineața, ca și cînd ar fi fost o insectă mizerabilă. Iar acum, avea în fața sa o femeie îmbrăcată în piele, care-l încuraja să împingă!

Îmi amintesc că, într-o sîmbătă dimineață, după lecție, în timp ce mă privea cum pregătesc prînzul la mașina de gătit Aga, spusese: „Perdita zice că mușchii pe care îi folosim cînd săltăm în șa sînt aceiași cu mușchii pe care îi folosim cînd facem dragoste“.

— Serios? îi răspusesem acru. Crezi că ar putea fi folosiți și la ejaculare? Fă-te util, Marcus, și pune tigiua asta în chiuvetă.

Iar el dispăruse ascultător, într-un nor de abur.

Nici nu clipisem. Inima mea nu pierduse nici o bătaie. Dumnezeu, îl împinsesem practic în brațele ei. Practic îi spusese: „Uite, ia-l. Are chef de sex simbăta, iar eu nu am energia necesară, așa că, dacă l-ai putea ajuta tu, ar fi minunat“.

Și chiar dacă mi-ar fi spus atunci: „Uite ce e, Henny, mi-o trag cu instructoarea mea de călărie, te deranjează?“, probabil că aș fi izbucnit și aș fi strigat: „Nu-mi pasă ce faci, te rog numai să-i iei pe copii din fața televizorului și să pui masa. Acum, te rog!“.

Atît de distrată putusem să fiu. Atît de inconștientă, încît nu-l mai supravegheasem. Pentru că fusesem sigură de el, vedeți voi. Atît de sigură.

O lacrimă mi s-a prelins pe obraz și a căzut pe scrisoarea din mîna mea. Apoi încă una și încă una. Cădeau cu zgomot, udînd hîrtia. Mi-am amintit că o întîlnisem odată la Waitrose și mă oprisem să o salut. Rîseserăm de scîrșîitul căruciorului meu și de coșul ei elegant. Avea în el o sticlă de Chardonnay și două felii de mușchi file. Pentru el oare? mă întrebam acum. O cină la lumina lumînărilor? Iar apoi, după cină... O, Doamne, am încercat să nu mă gîndesc. Am încercat să nu mi-l imaginez pe Marcus, cu ochii strălucind de excitație, în timp ce ea se contorsiona deasupra lui... *Dumnezeule! Dumnezeule!*

M-am ridicat brusc, tremurînd din toate încheieturile. Acum ce urmează? m-am întrebat netezindu-mi cămașa cu mîinile tremurătoare. Ce să fac? Să mă întorc la Londra sau să rămîn aici să-l înfrunt? Să-l aștept jos și să-i flutur scrisoarea în față cînd se întoarce acasă? „Ei, Marcus? Ce-i asta?“

O prietenă de-a lui Penny făcuse exact asta. Îi pusese în față soțului dovada infidelității sale, îi fluturase pe sub nas cămașa cu rujul pe guler sau ceva de genul ăsta.

— Poți să negi? strigase ea.

— Nu, nu pot, recunoscuse el umil.

— Și o iubești? țipase ea.

— Da, chiar o iubesc.

— Atunci ai face mai bine să te cari, nu?

— Sigur. Așa voi face. Mersi.

Și se cărase. Plecase și nu se mai întorsese. Probabil că nu-i venise să creadă ce baftă avusese. Nu-i venise să creadă că i se oferiseră pe tavă amanta și noua viață. Și de-atunci trăia într-un confortabil cuibușor de nebunii din Maida Vale, în vreme ce Lucinda, soția, se străduia să locuiască în continuare la țară, cu țiglele căzînd de pe acoperiș, cu ierburile crescînd în grădină cît casa, și să reziste. Mi-am șters fața udă cu mîneca și am tras adînc aer în piept. Nu, eu n-am să fac asta. N-am să-l înfrunt. N-am să-l încolțesc. N-am să-l aștept în dosul ușii cu un făcăleț. Asta cerea o oarecare îndemînare. Capacități de boxer. N-am să-l alung pe Marcus. Nici n-am să-l fac să se întoarcă la mine doar pentru că i-am cerut-o eu. Totuși, am să-l fac, mă gîndeam pe cînd mă îndreptam spre ieșirea din garderobă, am să-l fac să-și dorească să nu se fi întîmplat niciodată.

În dormitor, am deschis un sertar și am scos niște haine, aruncîndu-le într-o valiză. Am umplut-o repede și apoi am închis-o cu zgomot. Dar am lăsat sertarul deschis, pentru că... da. Mintea îmi mergea mai iute acum. Lasă-l să vadă că am fost aici. Lasă-l să vadă că mi-am mai luat din haine. Lasă-l să vadă

că am vorbit serios. „O, Marcus“, mi-am zis în sinea mea, ridicînd valiza și uitîndu-mă cu niște ochi mari și goi pe fereastră, „vei regreta asta. O vei regreta cu siguranță“.

Am coborît, am închis-o pe Dilly în vestibul, apoi am ieșit pe ușa din spate, cu cîte o valiză în fiecare mîină. Pînă la gară aveam de mers aproape un kilometru, un lucru pe care nu mă gîndisem niciodată să-l fac, mai ales cînd aveam bagaje, dar nu-mi păsa. De fapt, chiar m-am bucurat. Cînd am încuiat ușa din spate, am observat că mîina îmi tremura încă, dar, în mod ciudat, mă simțeam plină de energie... Am rămas o clipă în prag, gîndindu-mă la asta. Da, mă simțeam ciudat de binedispusă. Am ridicat bărbia și mi-am îngustat ochii din cauza soarelui. Oare pentru că, în ciuda faptului că eram distrusă, că mă simțeam de parcă cineva pătrunsese înăuntrul meu și îmi strînsese inima cu putere, pentru prima oară nu eram eu cea vinovată? Pentru prima dată, m-am gîndit mergînd pe aleea plină de gropi, pisica moartă a moralității se afla în curtea vecinului.

Capitolul cincisprezece

A doua zi, am sunat-o pe Penny de la muncă.

— Hai să ne întâlnim la prînz, am zis pe un ton imperios. E important.

— E complicat, Henny. Am un client important la ora două. Mîine ar fi mai bine.

— Te rog, Pen, am implorat-o. Trebuie să vorbesc cu tine.

Auzind tremurul din vocea mea și dîndu-și seama că era ceva urgent, a fost acolo, la Pitcher and Piano, barul din Covent Garden pe care îl alesesem, la unu fix.

A intrat aducînd o adiere de aer rece și acoperindu-și fața cu palma.

— Nenorocitul ăla de jongler din Piazza a scăpat o minge. M-a lovit drept în ochi.

— Biata de tine, am reușit să articulez, gîndindu-mă că o minge în ochi ar fi ultima mea grijă.

Și-a atins ușor obrazul cu vîrfurile degetelor.

— Au! În fine, ia zi! Ce s-a întîmplat?

I-am întins foaia și a citit-o în timp ce își dezbrăca haina, trecînd-o dintr-o mîină într-alta, ca să-și elibereze brațele. S-a întunecat la față.

— Of, rahat!

S-a trîntit în scaun.

— Absolut revoltător, nu crezi? am spus cu o voce tremurătoare, turnîndu-i un pahar cu vin și observînd că și mîina îmi tremura.

— Cine dracu' e Perdita? m-a întrebat privind-mă neîncrezătoare.

— Instructoarea lui de călărie. O tipă divorțată, mlădioasă și nimfomană, care lucrează în satul vecin.

— De unde știi că e nimfomană?

— Dacă îi face servicii lui Marcus, am spus sumbru, crede-mă pe cuvânt, e nimfomană.

— Aha. Deci... tu i-ai mai făcut servicii în ultima vreme?

— Penny!

— Întrebam doar, a spus ea repede. Nu încerc să-i găsec scuze sau altceva, numai că, știi tu, toți o luăm uneori razna din cauza oboșelii, a copiilor, a lipsei totale de interes, încît mă întreb dacă nu se simte puțin... înțelegi. Frustrat. Dacă nu e doar o tăvăleală și atît.

— Aha, atunci ar fi OK, nu? am spus eu furioasă.

— Nu, *sigur* că nu. Și, dacă ar fi vorba despre Tommy, aș înnebuni, chiar dacă *eu* aș fi fost cea care a ieșit din joc. Dumnezeule, aș fi al naibii de furioasă. Numai că... ei bine, toată povestea asta pare atît de *străină* de Marcus. Infidelitatea. E așa de prost gust. Nu-l caracterizează *deloc*.

— Știu, am spus cu o voce pierită și spartă, luînd biletul înapoi și uitîndu-mă din nou la el. Nu-l caracterizează *deloc*.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Dormisem prost și, în ciuda micii mele explozii de bravadă de ieri, cînd mărșăluiam pe alee, mă simțeam mult mai puțin belicoasă în dimineața asta. Spiritul de Dunkerque părea să mă fi părăsit.

Penny s-a întins peste masă și mi-a luat mîna.

— Henny, e o furtună într-un pahar cu apă, vei vedea. O prostie. Va fi bine.

Am aprobat ușor din cap, dîndu-i de înțeles că o credeam. Mi-am reținut lacrimile. M-a lăsat să-mi revin, apoi m-a privit peste buza paharului ei cu vin.

— De cînd crezi că durează asta?

— Habar n-am, am spus cu amărăciune, dar face lecții cu ea de mai bine de un an, așa că, fără îndoială, are parte de ceva zgîlțială în căsuța ei cam tot de-atunci.

— Și de ce nu-l înfrunți? Doamne, acum ai toate atuurile, de ce n-ai rămas acolo cînd ai găsit biletul? Să i-l fluturi pe la nas?

— Cum a făcut Lucinda Cavendish? am zis ridicînd repede privirea.

A tăcut o clipă.

— Da. Corect.

— Apropo, ce mai face Lucinda? am întrebat scurt.

— Nu vrei să știi.

A băgat nasul în pahar.

— Zi-mi oricum.

Penny și-a dres glasul.

— Locuiește într-un apartament în Balham.

— Balham? Parcă spuneai că stă la țară. Și că își smulge părul din cap. Din cauza caloriferelor înghețate, a oilor care scapă tot timpul și a mirosului oribil care vine din fundul grădinii.

— Miros oribil?

— Da, mi-ai spus că, ori de cîte ori copiii foloseau plasa elastică, mirosea oribil a bășină. Pînă la urmă, Lucinda i-a dus la doctor, crezînd că suferă de flatulență.

— A, da, a descoperit că venea de la fosa septică. Se afla chiar sub plasa elastică și se

stricase de-atîta sărit pe ea. Lucinda nici n-a știut că era acolo și a cumpărat plasa pentru a compensa plecarea lui tati. De fapt, a fost teribil de neplăcut.

— Ce, plecarea lui tati sau mirosul?

— Mirosul! A găsit rahat între straturile cu flori.

— O, Doamne!

— Dar acum e în Balham. Cu cei doi copii.

— Doi? Nu avea patru?

— Ba da, dar cei doi mai mari au ales să stea cu tatăl lor, care a reușit cumva să păstreze casa de la țară. Lucinda n-a putut suporta asta, iar copiii mai mari...

S-a oprit agitată.

— Probabil că acolo erau toți prietenii lor, poneii, piscina și tot ce vrei, așa că au ales să stea cu tatăl lor, a încheiat cu tristețe. Plus că tati are un apartament în Barbados, unde presupun că e foarte drăguț în vacanțe.

— La naiba! Cum de el are atîtea și Lucinda nimic?

A ridicat din umeri.

— Presupun că el și-a permis să cumpere partea ei. Iar Kara – asta e amanta, apropo, numai că acum e însurat cu ea, așa că e a doua soție – avea ceva bani puși deoparte, așa că asta l-a ajutat. Muncise ani de zile și era divorțată, cred. Fără copii.

— Îmi sună groaznic de cunoscut, am zis trăgînd aer în piept.

M-am gîndit la căsuța Perditei, la jeepul ei Discovery strălucitor și la hainele ei de designer. O, da, pusese deoparte ceva bănuți.

— Deci ei stau cu cei doi copii mai mari în casa familiei, în timp ce Lucinda e în Balham?

— Patru, de fapt.

— Patru ce?

— Sînt patru copii. Kara a născut gemeni anul trecut.

Mi-a văzut expresia.

— Henny, te gîndești la ce e mai rău acum și în nici un caz... Henny!

Dar nu avea nici un rost, dispărausem deja. La toaletă, să vomit sau să urlu, nu eram sigură care dintre ele, dar în cele din urmă le-am combinat, sperînd două fete care se machiau. Au șters-o în doi timpi și trei mișcări. Cînd tocmai terminasem și îmi reveneam, ținîndu-mă de bazin și tremurînd, Penny a dat buzna înăuntru. Mi-a văzut fața pămîntie, mi-a adus un pahar cu apă, apoi m-a luat de braț și m-a condus hotărîtă la masă. Mi-a umplut paharul și mi-a întins un șervețel ca să-mi suflu nasul. Mi l-am suflat zgomotos, ca o vacă mugind după vițelul ei, făcînd tot barul să se cutremure, dar nu-mi păsa.

Penny s-a aplecat peste masă.

— N-o să se întîmple așa ceva, mi-a șoptit vehement. Îți imaginezi cel mai rău scenariu, liniștește-te!

Am încuviințat curajoasă din cap. Mi-am îndesat șervețelul în mîneacă și am ridicat ochii înlăcrimați spre tavan. Am înghițit în sec.

— Nenorocitul!

— Așa e mai bine.

— Pizda naibii.

— Ușurel, a zis Penny neliniștită, uitîndu-se în jur.

Am clipit surprinsă.

— N-am mai spus niciodată cuvîntul ăsta.

— Nu, nici eu. Cum a fost?

— Chiar bine.

Am tăcut amîndouă o vreme. Mi-am tras tare nasul și mi-am umezit buzele umflate de plîns.

— S-a folosit de ceea ce s-a întîmplat cu cîteva zile în urmă, Penny, acum îmi dau seama. S-a folosit de prostia aia cu Laurie ca de un paravan convenabil, ca să mă dea afară din casă și să-și bage amanta înăuntru. Nu vezi că e așa?

Penny s-a foit tristă pe scaun.

— Poate, a admis ea.

— Cum adică „poate”? Bineînțeles că e așa! O, totul i-a ieșit de minune, ba chiar cum nu se putea mai bine. Iar eu i-am făcut jocul. Am fost *atît* de proastă, Penny. Fiindcă am acceptat slujba, fiindcă m-am mutat la Londra.

Mi-am înfipt cu putere unghiile în palme.

— Ar fi trebuit să simt că se petrece ceva cu mult timp în urmă. Ar fi trebuit să fiu înfiptă și să mă descotorosesc de ea. Să mă stăpînesc și să mă asigur că Marcus nu mai călărește în vecii vecilor. Să-i rup picioarele iepei. Și ei la fel. Slujba asta a fost o mare greșeală, am spus tristă.

— Prostii, a zis ea blînd. Gîndește-te ce-ai fi făcut acum dacă n-ai fi avut-o. Cel puțin ai demnitatea de-a face tu însăși ceva, Henny. Nu doar să dai cu mătura și să-l aștepți să vină acasă.

— Nu vreau demnitate, am spus cu tristețe, privindu-mi mîinile. Vreau casa mea. Bucătăria mea. Copiii mei. Cîinele meu. Prietenii mei.

Am ridicat o privire rugătoare.

— Nu vreau demnitate, Penny.

A făcut o față tristă. S-a întins și mi-a strîns din nou mîna.

— Știu.

Am tăcut amîndouă o vreme. În cele din urmă, m-am uitat la ceas.

— Trebuie să pleci, Penny. Te așteaptă clientul la două.

A încuviințat din cap.

— Așa e. Dar nu-mi place să te las în halul ăsta.

Am scuturat din cap, iar lacrimile mi s-au adunat din nou în ochi.

— O să fiu bine.

Mi-a aruncat cîteva priviri neliniștite pe cînd ieșeam din bar. Am mers în tăcere prin Piazza, ocolind mulțimea, cu mîinile în buzunarele hainelor, cu umerii aduși. Jonglerul era acum pe catalige, jonglînd de zor. I-a făcut cu ochiul lui Penny. Ea i-a aruncat la rîndul ei o privire.

— Vino să ieși cina cu noi vineri seară, mi-a zis cînd ne-am oprit în capătul străzii pe care stătea Laurie. Vin și Benji cu Francis, și niște foști colegi de-ai lui Tommy. Sînt cam anoști, dar cred că Benji le-ar mai putea ridica puțin moralul. Nu cred că au mai cunoscut vreun cuplu de homosexuali, deci sper că Benji va fi în mare formă. Vino.

Am schițat un zîmbet slab. Draga de Pen. Îl adora pe Benji. Întotdeauna o făcuse.

— Mersi, dar n-am chef să ies. Vreau să fiu puțin singură, am ezitat eu. Dar, Penny, n-ai putea tu să... să-i spui lui Benji în locul meu?

— De Marcus?

Am dat din cap.

— Nu vreau să mai trec o dată prin asta și știu că va fi... ei bine... va fi șocat.

A încuviințat.

— Sigur. O să-l sun după-amiază. Pot să fac asta.

— Nu vreau să afle și mama, am adăugat repede. Nu încă.

M-a privit îngrozită.

— Henny, n-aș fi sunat-o pe mama ta în ruptul capului!

— Nu la asta m-am referit. Am vrut să te rog să-i spui lui Benji să n-o facă.

— Aha. OK.

Ne-am despărțit: ea ca să ia un taxi din Fleet Street pînă în City, iar eu ca să mă întorc la birou.

Cînd am ajuns, Laurie își smulgea părul din cap. Toată dimineața își făcuse griji pentru un contract cu televiziunea, care trebuia să fie trimis cu multe săptămîni în urmă și tot nu ajunsese (cred că se întreba dacă contractul lui *chiar* avea să fie reînnoit sau dacă urmau să-l zboare de tot, înlocuindu-l cu o fermecătoare absolventă de Oxford, care își făcuse recent un nume în domeniul istoriei, chiar dacă la un post TV rival). Cei de la Beeb¹ îi promiseseră să rezolve situația în dimineața aceea, dar nu dăduseră nici un semn, așa că m-am așezat la birou și tot restul după-amiezii am dat înnebunită o groază de telefoane: am conversat cu tot felul de asistenți personali de la BBC, punîndu-i să-și hărțuiască șefii, trimițînd și primind e-mailuri. În cele din urmă, am reușit să stabilesc prin telefon o triplă întîlnire: între Laurie, producătorul lui și director. Mi-a luat aproape toată după-amiaza să aranjez asta și, în mod curios, ziua a trecut repede. M-am mirat cînd s-a făcut ora cinci. Laurie, extrem de recunoscător că reușisem să stabilesc întîlnirea și să fac rost de contract, care stătea acum la el pe birou, a intrat la mine în cameră, trecîndu-și

1. Poreclă a companiei de radio și televiziune BBC.

mîinile prin buclele negre și cu ușurarea citindu-i-se în ochii mari.

— Nu știi cum m-aș fi descurcat fără tine, a spus el. Zău, Henny, ești salvatoarea mea. Emmanuelle era foarte drăguță în felul ei, dar nu se străduia așa ca tine.

Dacă nu aș fi fost atît de tristă, aș fi radiat de fericire.

OK, Penny, m-am gîndit în ciudată în timp ce-mi tîram picioarele spre apartament în seara aceea, coborînd din metrou la High Street Ken și mergînd încet pe Church Street. Puțină demnitate nu strică. Numai un strop. Asta recunosc.

Următoarele două zile au fost cenușii și mohorîte, toamna blîndă dispărînd la fel de brusc cum venise. Frunzele galbene și foșnitoare s-au transformat într-o mîzgă maro sub tălpi, iar cerul era plumburiu și rece. Dar asta nu mă deranja. Se potrivea cu starea mea de spirit. Nu voiam să fie soare.

Munceam din greu și nu mă întîlnisem cu nimeni, răspunzînd la e-mailurile înduioșătoare ale lui Benji și la rugămințile sale stăruitoare de-a veni să iau prînzul cu ei cu refuzuri politicoase, lăsînd robotul să preia apelurile sale. N-aveam chef de vorbă. Nu eram în stare de asta. Mă linișteam totuși oarecum cînd îi auzeam vocea și cred că bănuia că sînt acasă, ascultînd. Încheia întotdeauna cu un oftat și cu: „*Au revoir*, dragă mea. Te iubesc mult!“.

Stăteam la micuțul birou georgian de lîngă fereastra sufrageriei, care dădea spre grădina împrejmuată de ziduri, și le scriam scrisori lungi și amuzante lui Lily și lui Angus la

școală. Am primit niște răspunsuri foarte drăguțe, prin Marcus, firește, la fermă. Evident că mai întâi le-a citit el, fiindu-ne adresate amîndurora, și sper să-i fi pus un nod în gît. Să-i fi strecurat niște fiori de gheață în inimă.

Dragă mami și tati (asta scria Lily),

Azi a fost o zi minunată pentru că s-au terminat examenele și am avut voie să purtăm ce haine dorim ! Mi-am pus blugii aceia peticiți noi, topul mov pe care mi l-ai luat de la Top Shop și colierul cu delfin. Ieri am avut voie să mergem la Oxford cu domnișoara Baker și mi-am cheituit toți banii. Deja ! Îmi mai puteți trimite ? VĂ ROG ! ! Și nici credit la mobil nu mai am ! Annabel Bagshaw merge la schi în Wengen de Anul Nou, iar eu i-am spus că s-ar putea să mergem și noi. PUTEM ? Ai zis că putem, tati. Pupați-le pe Freckles și pe Dilly din partea mea și spuneți-le că mi-e tare dor de ele.

Mulți pupici și tone de îmbrățișări,

Lily XXXXXXXXXX

Angus era mai prozaic. Mai rezervat.

Dragă mamă și tată,

Am câștigat cu 4-0 sîmbătă, ceea ce nu e rău, avînd în vedere că sîntem considerați o echipă nasoală. Au avut un retardat pe post de portar, ceea ce ne-a ajutat.

Mîncarea e revoltătoare, ca de obicei, așa că apreciem orice pachet de la Crucea Roșie. V-ați hotărît cu schiatul ? Ed Palmer merge în Wengen și are o soră foarte faină. Nu vă forțez.

Cu drag,

Angus

Crăciunul. Anul Nou. Am privit pe fereastră frunzele care se răsuceau în bătaia vîntului, fiind smulse în cele din urmă din copaci. Cădeau în spirală în grădina de dedesubt și se așterneau la picioarele platanului. M-am rezemat de spătarul scaunului și mi-am strîns cu putere brațele la piept, urmărindu-le dansul. Nu, dragilor. Tata nu s-a decis încă. Nu a ajuns pînă acolo.

În noaptea aceea, am visat că Marcus, eu și copiii schiam pe o pîrtie din Wengen, alune-cînd cu toții veseli de-a lungul ei, îmbrăcați în culori primare, cu zîmbete largi și strălucitoare, ca într-o reclamă la iaurtul Ski. Apoi, dintr-odată, la poalele pîrtiei, în locul restaurantului nostru preferat, stătea Perdita, goală pe un cal.

— Haide, Marcus! l-a zorit ea.

Marcus mi-a aruncat o privire plină de extaz.

— Ia te uită cine-i aici! a strigat el.

— Da, am mormăit eu. Ia te uită.

Marcus a schiat pînă jos și apoi a făcut un salt, ajungînd în spatele ei, în șa. Din senin au apărut doi ponei și, înainte să-mi dau seama ce se întîmplă, Angus și Lily ajunseseră și ei jos și săriseră în șa.

— Haide, Henny! l-am auzit pe Marcus strigîndu-mi în timp ce se îndepărtau la galop. E distractiv!

Am încercat în van să-i ajung din urmă, dar soarele ardea acum, topind zăpada și transformînd-o în noroi. Schiurile mele se împotmoleau îngrozitor și tot ceea ce găseam pe cînd mă tîram cu greu în urma lor erau părți din costumul de schi al lui Marcus: gluga, mănușile, ghetetele, pantalonii, chiar și chiloții, împrăștiate în zăpadă. Într-un sfîrșit, am ajuns

la o cabană din pădure, lângă care erau priponiți caii. Apropiindu-mă de ea, clătînîndu-mă și șiroind de transpirație, am zărit pe terasă un leagăn care se balansa. Am aruncat o privire înăuntru. O pereche de gemeni identici, nou-născuți, s-au uitat la mine...

În dimineața următoare, m-am refugiat în muncă, salutîndu-l pe Laurie cu un „Bună dimineața!” acru.

— Neața, a murmurat ridicînd surprins privirea cînd a văzut că mă îndrept direct spre camera mea, fără să vin să flecăresc puțin cu el, așa cum făceam de obicei.

Am închis bine ușa în urma mea, mi-am scos jacheta și am aranjat-o cu grijă pe spătarul scaunului. Apoi m-am așezat și am pus mîna pe telefon. Penny a răspuns imediat.

— Penny, ții minte petrecerea aia de mîine-seară de la tine?

— Tot mîine a rămas.

— Da? Deci se mai ține?

— Da, de ce?

— Pot să vin și eu?

— Sigur că da, a spus ea încîntată. O, Henny, sînt așa de bucuroasă! Înseamnă că te simți mai bine. Ceva mai veselă?

— Mult mai veselă, am spus pe un ton sumbru. Și, Penny, pot să vin cu cineva?

— Ăăă, sigur. Cu cine?

— Un vechi prieten.

A tăcut un moment.

— Un vechi prieten. Prin definiție, Henny, orice vechi prieten de-al tău este și un vechi prieten de-al meu. Ne știm de multă vreme.

— Așa e, draga mea prietenă, așa e. Și, în virtutea acestui lucru, ai încredere în mine.

A urmat un nou moment de tăcere.

— Așa deci? a zis ea încet. Nu-mi dai nlot un indiciu despre identitatea misteriosului invitat?

— Nici unul. Dă-mi voie să te surprind.

— Nu știu de ce, a spus stînjenită, am senzația că o vei face.

Capitolul șaisprezece

Cînd am pus receptorul jos, după ce vorbisem cu Penny, m-am uitat către ușă. Laurie, puteam să jur, era adîncit în secolul XVI, luptîndu-se cu poziția lui lady Jane Grey în problema mănăstirilor, dar voiam să mă asigur. Nu-mi doream să asculte și alte urechi conversația asta. Am mers în vîrfurile picioarelor și am tras cu ochiul. Aha. Și mai bine. Adoptase poziția de Treabă Serioasă: stătea pe sofa, la orizontală, rîzînd ușor și murmurînd în reportofon, în timp ce-și trecea mîinile prin părul cîrlionțat. Cred că avea o damă mai modernă decît lady Jane care aștepta pe fir și încerca să se lupte cu ea nu numai pentru mănăstiri. M-a zărit și mi-a zîmbit, iar eu i-am întors zîmbetul, închizînd ușor ușa. O să stea acolo mult și bine, m-am gîndit întorcîndu-mă în birou. Pe jumătate, motivul pentru care Laurie intra în asemenea încurcături nebunești era, descoperisem eu, faptul că îi plăceau în mod fatal femeile. Dragul de el. Exact ca soțul meu, mi-am zis sumbru, îndreptîndu-mă spre telefon.

Cu gîndul ăsta în minte, am format un număr. Mi se părea așa de ciudat să sun după atîta vreme și, în timp ce telefonul suna și suna, m-am simțit mai puțin energică. Mai

puțin sigură. Inima mea făcea acrobații și eram pe punctul de a pune panicată receptorul jos, când, deodată, a răspuns.

— Alo?

— Rupert? Sînt Henny.

A tăcut o clipă, apoi a zis:

— Henny, ce drăguț.

Dintr-odată m-am simțit pierdută. Naufragiată. Abandonată pe o insulă pustie. Eșuată pe un țărm. Nu știam ce să spun. Inima mi bătea mai-mai să-mi sară din piept. În cele din urmă, mi-am regăsit glasul. Am vorbit cu greutate.

— Ce mai faci, Rupert?

— Bine. Foarte bine.

— Hmm, Rupert. Am o rugămintă ciudată.

— Dă-i drumul.

— Am fost invitată la o petrecere vineri seară. Și mă întrebam dacă n-ai vrea să mă însoțești.

Mi-am ținut respirația. Și bănuiesc că el s-a străduit să și-o găsească pe-a lui. Când a vorbit, vocea lui părea prudentă.

— Păi, mi-ar plăcea mult să ne întîlnim, știi că mi-ar plăcea. Dar o petrecere? ăsta e începutul sezonului tău londonez? Să te întîlnești cu prietene singure și să te duci la teatru?

— Ceva de genul ăsta. Numai că prietena asta nu e singură. Petrecerea e la Penny și la Tommy.

L-am auzit trăgînd zgomotos aer în piept.

— La Penny și la Tommy. Aha.

— Și vine și Benji, împreună cu prietenul lui, Francis.

Vocea i s-a stins.

— Benji? Cu... *prietenul* ai spus, Francis?

— Exact, am aprobat veselă, simțindu-mă mai bine acum. Fratele meu e homosexual. Ai pierdut cîte ceva în anii ăștia, Rupert. O grămadă de informații.

— Cu siguranță, a spus uluit. Da, îmi închipui că da.

A urmat un alt moment de tăcere. L-am întrerupt zîmbind.

— Un botez al focului prea puternic? Să înțeleg că mă refuzi?

A început să rîdă.

— Firește că nu. Poți să fii sigură că accept. Dumnezeuule, cina cu cea mai bună prietenă a fostei mele logodnice și cu fratele ei, ca să nu mai vorbim de partenerul lui homosexual, care ultima dată se așteptau să mă vadă alături de ea la altar, îmbrăcat în frac? La naiba, cine ar rata o asemenea ocazie? Poți conta pe mine. Urmează să-mi spui că vine și Marcus. Haide, fă-mi seara asta beton.

Am rîs.

— Nu, Marcus e încă...

— Plecat cu afaceri? a terminat precaut fraza în locul meu.

— Plecat cu afaceri, am încheiat, la fel de precaut.

Am tăcut amîndoi o clipă.

— OK. Păi, ne vedem vineri atunci. Vrei să vin să te iau?

— Te rog. Știi unde?

— Te-am auzit cînd i-ai spus șoferului. E în banca mea de date.

— OK, atunci. Mergem să bem ceva mai întîi.

— Nu știam că o să am nevoie.

Am zîmbit și am pus receptorul jos. Da, Rupert, s-ar putea să ai nevoie. Și da, ne

putem întîlni, dar în public, de față cu prietenii și familia mea. N-am de gînd să mă ascund prin parcuri sau prin baruri întunecoase, întrebîndu-mă dacă ne vede cineva. Și nu, Marcus, nu stau aici, plîngînd pînă la epuizare. Poate că tu te culci cu amanta ta și încerci să-ți liniștești conștiința spunîndu-ți: „Da, sigur, ea se culcă cu șeful, așa că sîntem chit...” Dar nu e așa. N-a fost niciodată așa. O, nu, fac ceva mult mai demn. Mult mai acceptabil. Ies la cină, poate chiar și la teatru, împreună cu un vechi prieten. Faptul că l-am iubit cîndva mai mult decît viața mea nu are nici o legătură. Joc periculos? Habar n-ai ce înseamnă asta, Marcus. Așa că n-ai decît să accepți!

Dar pînă vineri seara, bravada mea s-a evaporat la fel de repede cum a apărut. Brusc, eram speriată ca o pisică. Ce fusese în capul meu? mă întrebam îngrozită, plimbîndu-mă prin apartament cu un pahar cu vin în mîină. Să merg cu Rupert? Cred că am luat-o razna! Ei bine, chiar o luasem, m-am gîndit oprindu-mă în fața ferestrei. Fusese un moment de pură nebunie. Un moment de genul și tu, *Brutus* sau de genul *naiba să te ia, Marcus*, cu Rupert, prietenii mei și familia în rolul celor doborîți. Pentru că singurul lucru la care m-am gîndit cînd am dat telefonul ăla a fost fața soțului meu. Fața lui Marcus atunci cînd va afla, lucru pe care îl speram din tot sufletul.

— Cu *cine* a venit? La Penny? Și Benji și Francis erau acolo?

O, asta o să-l doară. Asta chiar o să-l doară.

— Dar numai pentru cină, Marcus, voi spune inocent. Nu pentru o tăvăleală. Nu pentru sex, așa cum faci tu cu Perdita.

M-am lăsat pe brațul sofalei și am strâns tare paharul cu vin. O, da, acum ne răneam într-adevăr unul pe altul, nu-i așa? Am privit peste acoperișurile din Kensington. Acum eram într-adevăr în ring.

Cînd s-a auzit soneria, am sărit de pe brațul sofalei și mi-am aruncat literalmente pe gît restul de vin. Dibuind după o pernă, ca să îmi șterg agitată gîtul ud, m-am uitat îngrozită la puloverul roz cel nou. Un lac imens apăruse pe un sîn. Rahat! Arătam de parcă eram în perioada de lactație. Am șters pata de pe sîn și am stors materialul, în încercarea zadarnică de a-l usca, apoi am fugit în dormitor, dîndu-l jos de pe mine și făcînd nasturii să sară. Cu mîinile tremurînde, am scos o cămașă albă din dulap, am aruncat-o pe mine, apoi m-am privit în oglindă. Dumnezeule, cu fusta neagră arătam ca o chelneriță! „Doriți ceva din cărucior, domnule?” Soneria s-a auzit iar. M-am panicat. „Vechiul top negru, vechiul top negru, unde-o fi... aha.” L-am înșfăcat, l-am aruncat pe mine, dar... o, Doamne! M-am privit în oglindă. Arătam ca o văduvă. O văduvă în haine de doliu.

În cele din urmă, am ieșit în fugă din dormitor, trăgînd pe mine o bluză cam decoltată, din dantelă roșie. Alegerea era clară. Chelneriță, văduvă sau curvă, iar eu alesesem curva. Nu era un semn prea bun, nu? „Respiră, Henny, respiră! Și, pentru numele lui Dumnezeu, zîmbește!” Am exersat, dar gura mi se strîmba maniacal. Soneria s-a auzit din nou.

— Imediat, am strigat pe un ton pe care îl speram vesel, cînd am pus mîna pe clanța ușii.

Am deschis-o larg.

— Rupert!

— Henny!

De fapt, nu mi-a venit greu să zîmbesc. Am simțit că zîmbetul îmi cuprinde prostește întreaga față pe cînd ne uitam unul la celălalt. Firește că mi se tăiase deja respirația după efortul din dormitor, dar, dacă n-ar fi fost așa — o, Doamne, mîna mi s-a îndreptat spre gît, jucîndu-se nervos cu lanțul —, mi s-ar fi tăiat cu siguranță acum. Arăta divin. Absolut... divin. Părul îi era proaspăt spălat și încă puțin ud la vîrfuri, dar în față era uscat și îi flutura atrăgător deasupra ochilor. Ochii aceia familiari, albaștri ca marea și la fel de adînci, cu riduri la colțuri. I-am privit îndelung, sper că nu cu gura căscată.

— Am crezut că te-ai răzgîndit, a zîmbit el. Zîmbetul acela minunat, asimetric.

— Hm? A, nu, eram... pe toaletă.

— Aha, a spus politicos.

La naiba. Prea descriptiv, Henny. De ce *pe* și nu *la*? De ce să-i oferi întreaga imagine? Zîmbetul lui a devenit întrebător.

— Ăăă... să intru?

— O! Da, sigur. Bună idee.

Doamne, *liniștește-te*, femeie! El ar trebui să fie agitat, nu tu.

L-am condus în sufragerie, încercînd să mă mișc nonșalant, legănîndu-mi ușor șoldurile.

— Un pahar cu vin? am zis întinzîndu-mă ușor spre sticla deschisă de alături.

— Aș vrea o bere, dacă se poate.

Bineînțeles. Întotdeauna bea bere. La naiba.

— Sigur, o clipă.

Am lăsat deoparte nonșalanța și m-am repezit în bucătărie să scot una din frigider, în timp ce inima îmi bătea cu putere. Aproape

că mi-am rupt o unghie încercînd să deschid cutia, iar cînd am vrut să torn în pahar, am făcut-o prea repede și m-am umplut de spumă. Brusc a apărut lîngă mine. Rîdea.

— Dă-mi voie. Fac eu asta.

— A, mersi.

Mi-a luat-o din mîină și degetele noastre s-au atins o clipă. Am căutat un prosop ca să mă șterg de bere și m-am întrebat dacă își închipuia că mă șterg din cauza atingerii sale. Tulburată, am ieșit repede și m-am îndreptat iar spre sufragerie. Pe cînd mă sprijineam nonșalant de șemineu – cu burta suptă, fundul încordat, umerii drepți și inima galopînd – a intrat încet în cameră, turnîndu-și restul de bere în pahar. S-a uitat în jur cu o privire atentă și s-a îndreptat spre celălalt capăt al șemineului.

— Drăguț apartament, a spus politicoș. Fata s-a descurcat bine.

Am roșit, dîndu-mi seama că-mi dorisem să observe asta, să vadă că soțul meu e un om de succes și bogat, că, într-adevăr, „mă descurcasem bine“ fără el. Numai că asta se întorsese împotriva mea, nu? Fiindcă, am realizat brusc, și-a dat seama că voisem să-l epatez. Oare mi se părea mie sau ochii lui albaștri priveau ușor ironic antichitățile scumpe, picturile moderne de pe pereți, achiziționate în grabă, încercarea de-a atinge opulența neostentativă și elegantă? Locul ăsta de întîlnire fusese o greșeală, mi-am dat seama panicată. De ce nu ne întîlniserăm imediat după slujbă, într-un bar din Covent Garden? Unde am fi putut conta pe ceva atmosferă, pe un zumzet în care să ne cufundăm? Tăcerea scumpă de aici era apăsătoare și de ce oare ne sprijineam

așa de șemineu? Era prea sus ca să-mi pot sprijini confortabil cotul, iar unghiul era uci-gător, ca să nu mai vorbim de felul în care îmi împingea sîinii afară din topul ăsta dezastuos. M-am simțit ca o chelneriță. Probabil că așa și arătam. Am lăsat brațul jos. Acum arătam de parcă așteptam un autobuz. Oare de ce nu condusesem conversația asta încolăcită pe sofa ca o pisică? Am privit într-acolo cu jind.

— Marcus e încă în Spania? m-a întrebat din curtoazie, sprijinindu-se în cot cu ușurință, dar el avea peste 1,80 m.

Un ceas mare, în stil rococo se contura amenințător între noi. Mi se păruse ostentativ cînd îl cumpăraserăm, dar Marcus insistase că un șemineu din marmură are nevoie de o piesă de rezistență. Brusc am vrut să-l sparg. Părea vulgar. Și *imens*. Trebuia practic să-mi întind gîtul pe după el ca să-l pot vedea. Mi-am dres vocea.

— Rupert, cred că știm amîndoi că Marcus nu e în Spania. Marcus și cu mine ne-am despărțit. Trăim separat.

M-a privit pe după ceasul care ticăia liniștit între noi.

— Îmi pare rău.

Am ridicat din umeri.

— Și mie, am continuat dîndu-mi drumul la gură. Întreaga poveste e din vina lui, de fapt. Are o aventură.

Sigur că nu intenționasem să-i spun. *Firește* că nu intenționasem să-i spun și în nici un caz în clipa în care intrase pe ușă, dar ceva se descătușase în mine, se desprinsese din balamale și o pornise sfidător spre largul mării și, brusc... ei bine, brusc, Rupert mi s-a părut

cea mai firească persoană *căreia* puteam să-i spun. *Singura* persoană și totuși, lucru confuz, cea mai neindicată.

A lăsat paharul jos.

— Din nou, îmi pare rău.

Am tras adînc aer în piept ca să mă liniștesc. Ca să domolesc lucrul acela care ieșise din mine și plutea agitat pe valuri.

— Sînt sigură că se va rezolva.

— Sînt convins, a încuviințat încet, neluîndu-și ochii de la mine.

Mă privea ca o panteră care urmărește o gazelă.

— Sînt sigură că e... știi tu..., am zis răsucindu-mi febril paharul cu vin pe marmură, criza vîrstei a doua sau cum s-o fi numind chestia aia prin care voi, bărbații, treceți la o anumită vîrstă.

— Și voi, femeile, Henny.

Am roșit.

— A, da, și noi, femeile. E numai o criză temporară sau cum s-o fi numind chestia aia prin care căsniciile lungi ca a noastră trec la un moment dat. E ceva arhicunoscut, nu? Cam de cincisprezece ani, se pare, am rîs eu nervos. O dorință de cincisprezece ani.

— Și vrei să spui că nu te deranjează că Marcus are o aventură?

— O, sigur că mă deranjează. N-aș fi om dacă nu m-ar deranja. Nu, vreau doar să spun că aș fi surprinsă dacă o căsnicie lungă ca a noastră n-ar întîmpina și cîteva mici hopuri.

— N-am de unde să știu, a zis precaut. Dar îmi place să cred că „micile hopuri“, cum le numești tu, nu sînt neapărat un risc profesional. Îmi place să cred că atunci cînd doi oameni își jură credință unul altuia pentru

totdeauna, este într-adevăr pentru totdeauna. Ori e așa, ori n-ar trebui să se deranjeze de la bun început.

Am roșit. Tocmai se spusese două lucruri. În primul rînd, că Marcus nu avea nici o scuză și că eu n-ar trebui să îl apăr, iar în al doilea rînd, că Marcus, care își luase un angajament, ar fi trebuit să se țină de el și că, dacă el, Rupert, și l-ar fi luat, ar fi făcut cu siguranță asta. Dar de vorbit era ușor, nu? De ce nu o făcuse? De ce fusese atît de laș? Eram de asemenea conștientă că aceasta nu era discuția veselă, degajată și prietenoasă la care mă gîndisem înainte de-a ieși într-o seară cu un vechi prieten. Nici măcar nu ajunseseerăm afară și deja începuserăm să vorbim despre probleme sentimentale. Era vina mea, firește, dar totuși... Rupert nu era un vechi prieten, nu? Pe cine încercam să păcălesc? Nu existau jumătăți de măsură în relația asta. Era totul sau nimic.

— Așadar, am zîmbit eu. Cum mai e viața în armată? Te ocupi tot cu schimbarea gărzii la Palatul Buckingham și cu socializarea la popota ofițerilor de la Jimmy? Grea viață!

A rîs.

— Nu mai e așa. Aș vrea eu. Nu, acum nu mai fac parte din gărzi, viața e ceva mai rudimentară. E mai puțin rafinată.

— A, da, desigur.

L-am ascultat distrată în timp ce vorbea liniștit despre SAS și cred că am reușit să pun vreo cîteva întrebări pertinente despre caracterul secret, despre securitate și chestii de genul ăsta, iar în următoarele zece minute, atinseserăm deja un nivel acceptabil al conversației. Știam însă că răul fusese făcut. Știam că spuseseam prea mult.

Am încercat să redresez situația trăncănind despre tot felul de fleacuri în taxi, în drum spre Penny, dar era pură trăncăneală și îmi dădeam seama că Rupert era cu mintea în altă parte. Adâncit în gânduri. Henny, proastă mai ești, mă certam în sinea mea, cu mâinile împreunate pe fusta din piele de căprioară. De ce ai dat cărțile pe față atât de repede? Pe de altă parte, m-am gândit tulburată, acum se aflau toate pe masă, nu-i așa, ceea ce era destul de bine. Dar pentru ce fuseseră pregătite? mă întrebam. Ce joc eram pe cale să încep?

— Bună! am salutat-o nervos și extravagant pe Penny, când a deschis ușa, știind cu groază că îi pregătisem un adevărat șoc.

— Rupert!

A uitat de mine și i-a zîmbit calm și calculat, sărutându-l pe obraz. A salutat-o la fel de politicoș, iar eu am clipit în timp ce ei schimbau câteva cuvinte despre cât de mult timp trecuse și despre cum nici unul nu se schimbaseră foarte mult, apoi Rupert s-a îndreptat către sufragerie, să-l vadă pe Tommy.

— La naiba, nu pari prea surprinsă, am murmurat eu, zăbovind s-o ajut cu hainele.

— Dacă nu ai vrut să-mi spui, a murmurat la rîndul ei, nu putea fi decît o singură persoană. Sper că știi ce faci, Henny.

— N-am nici cea mai vagă idee, am informat-o în timp ce mă strecuram înăuntru.

Tommy, care, în mod evident, nu crezuse în predicțiile soției, părea nesigur când a venit să dea mîna cu Rupert, iar în spatele lui, i-am văzut pe Benji și pe Francis întorcîndu-se. Stăteau lîngă șemineu și, când l-a văzut pe Rupert, Benji a avut o reacție întîrziată.

Mi-a aruncat mai întâi o privire uluită, apoi un val de încântare i-a cuprins chipul. A venit să mă sărute.

— Știu că ți-am spus să ieși și să-l faci pe Marcus să intre în alertă, dar chestia asta e ridicolă, a zis el.

— Credeam că ăsta e un atu considerabil, am murmurat la rîndul meu.

— A, e un atu, cu siguranță. Să sperăm doar că Marcus nu are asul de pică în mîncă. Ai grijă cum calci, draga mea. Ești pe un teren minat.

— Voi avea. Francis, ai făcut cunoștință cu Rupert?

Nu-l cunoscuse, firește, și la început a fost fermecat, dar cînd i-a auzit numele, a schimbat o privire cu Benji, a cărui încuviințare din cap i-a confirmat cele mai rele presimțiri. Francis a dat teatral ochii peste cap către mine, iar eu i-am zîmbit cu nerușinare.

— Și, bineînțeles, nici unul dintre voi nu cunoaște familia Thompson: generalul și doamna... Gerald și Pamela, mai bine.

Penny a rîs agitată.

— Gerald și Pamela e bine, a mormăit generalul.

— Tommy a fost aghiotantul generalului în armată, a adăugat Penny, în chip de explicație. Adică, un fel de servitor, cred. Nu-i așa, iubitele? Ăăă... sau poate nu, s-a oprit ea brusc, cînd Tommy a privit-o îngrozit.

Am dat mîna cu un cuplu de vîrsta a doua cam înfricoșător, amîndoi soții fiind înalți și cu părul cenușiu și lins pieptănat pe spate, dezvelind niște frunți late și niște nasuri ascuțite și subțiri. Erau făcuți unul pentru celălalt, am hotărît eu, cînd soneria s-a auzit din nou.

— Parcă eram opt?

— Mama lui Tommy, plus ultima ei achiziție, a șoptit Penny. Când a auzit că dăm o petrecere, nu am putut-o convinge să nu apară. Apropo, o să te omor mai târziu.

Am zîmbit auzind ultima parte și, când s-a dus să le deschidă, i-am privit pe Benji și pe Rupert, care stăteau de vorbă lângă șemineu. Un alt frate l-ar fi pocnit pe nemernicul care a părăsit-o pe sora lui direct în față, nu și Benji. I-a pus cîteva întrebări politicoase despre viața de armată, înainte de a-i da lovitura de grație, întrebîndu-l de unde naiba își luase Rupert un pulover de cașmir într-o nuanță atît de minunată de albastru, culoarea nemțșorului-de-munte? Dacă puteai să contezi pe cineva pentru a dezamorsa o situație, acela era Benji, iar cînd Mariella, mama lui Tommy, a dat buzna în cameră, într-un vîrtej de bijuterii zdrăngănind în decolteul prea bronzat, cu părul vopsit blond fluturînd pe umeri, mi-am dat seama că și ea e un adaos bine-venit. O văzusem o dată sau de două ori cu ani în urmă și îmi aminteam că era o bucățică bună, la modul ușuratic, un fel de văduvă veselă. Adora fără îndoială lumina reflectoarelor și asta avea să mă scoată pe mine din centrul atenției.

— Scumpa mea!

M-a sărutat entuziast, învăluindu-mă într-un miros de vechi.

— Ne-am mai cunoscut? m-a întrebat privind-mă miop, cu ochii ei albaștri-deschis și apoși.

— Cu ani în urmă, am asigurat-o. Sînt Henrietta Levin, o veche prietenă a lui Penny.

— Sigur că da, sigur că da, s-a luminat la față, deși nu dădea nici un semn că și-ar fi adus aminte de mine.

Respirația îi mirosea a whisky.

— Iar el e Juan, apropo.

A împins în cercul nostru un bărbat scund și oacheș. Avea niște ochi somnoroși și cea mai evidentă meșă neagră pe care am văzut-o vreodată.

— Toată lumea, el e Juan. E un prinț polinezian, a declarat ea cu mândrie.

— Seamănă cu o ciocolată belgiană, mi-a șoptit Francis la ureche. Se vînd două la un penny acolo.

Am chicotit și am văzut familia Thompson făcînd ochii mari la vederea acestei perechi.

— Nu vorbește engleza, *mes enfants*, ne-a prevenit Mariella luîndu-și un accent franțuzesc răgușit, ca și cînd asta ar fi înlesnit comunicarea, l-am cunoscut la Monte Carlo. Nu-i așa că am fost norocoasă? a zis întorcînd ochii mari spre fiul ei.

Tommy, care era cum nu se poate mai diferit de mama sa, cu chipul lui palid și istovit, cu alura sa de fost ofițer în gărzile regale, cu părul despărțit cu grijă de o cărare pe mijloc și cu pantalonii călcați la dungă, a reușit să-și dezvelească dinții în ceva care semăna cu un zîmbet.

— Foarte norocoasă, a asigurat-o el, fără îndoială obișnuit cu potențialii tați vitregi care îi erau băgați pe gît.

I-a întins mîna politicoasă.

— Bună, Juan!

Juan i-a strîns grav mîna, a făcut o plecăciune nostimă și și-a lovit călcîiele unul de altul.

— *Enchanté*, s-a adresat el covorului.

Cînd a ridicat capul, a zărit oglinda de deasupra șemineului și și-a aranjat sobru meșa, mutînd-o ușor spre dreapta.

— Ei, vrea toată lumea șampanie? a întrebat Tommy, care apucase o sticlă și o flutura pe deasupra capetelor tuturor.

M-am destins ușor și am întâlnit privirea lui Rupert, în timp ce Tommy îi umplea paharul. Mi-a făcut cu ochiul. Asta e bine, m-am gândit eu. O să fie bine. Cel puțin eram înconjurată de oameni. De un număr liniștitor.

— Nu, mulțumesc, am spus când Tommy a încercat să-mi umple paharul. Am mai băut vreo două pahare mai devreme. De fapt, s-ar putea să vreau niște apă.

— E în frigider. Îți aduc eu.

— Nu, nu, ești ocupat. Mă duc eu, am zis făcându-i semn să rămână acolo și dispărînd în bucătărie.

Ar fi o greșeală, m-am gândit în timp ce scoteam sticla de Evian din frigider, să mă îmbăt mangă, iar vinul pe care îl băusem în apartament începea să mi se urce la cap. Am dat pe gît vreo două pahare cu apă și, când închideam ușa frigiderului, am auzit o învâlmășeală în spate. M-am întors și i-am văzut pe Penny, Benji și Francis dînd buzna pe ușă. Penny avea ochii cît cepele.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, a șoptit ținîndu-se de marginea mesei din bucătărie ca să se sprijine.

— Ce-am făcut? am întrebat prosteste, trăgînd de timp.

— Haide, nu fi ridicolă! Ai venit cu... Rupert! a șuiert ea.

— Șșșt, o să te-audă!

Francis a închis încet ușa.

— Zău, Henny, de cînd te vezi cu el? m-a întrebat ea. Marcus știe?

— De cînd m-a urmărit plecînd de la muncă și nu, Marcus nu știe. Dar nu m-ar

deranja dacă ar ști, pentru că nu mă văd cu el în sensul ăla. E doar un vechi prieten.

— Rahat, a pufnit ea. Erai pe punctul de-a te mărita cu el! Cum naiba te-a găsit?

— Prin unchiul tău, dacă vrei să știi. A fost în armată cu el. A sunat să vorbească ceva cu el când eram la muncă și, în schimb, a dat peste mine.

— Laurie? O, Doamne, ar fi trebuit să știu, s-a tînguit ea.

S-a trîntit pe un scaun de la masă și și-a cuprins capul în mîini.

— Ar fi trebuit să știu că va fi vina *mea*. Dar ce va spune Marcus? La ce te-ai *gîndit*, Henny?

— Marcus n-are decît să spună ce-o vrea, am zis bătoasă. Dumnezeuule, el e oaia neagră! El e cel care are o aventură, așa că eu de ce n-aș...

Trei perechi de ochi acuzatori s-au îndreptat spre mine.

— Ce? m-a întrebat Penny. De ce n-ai avea și tu una?

— N-aveam de gînd să spun asta. Voiam să spun: de ce n-aș vorbi cu un vechi amic. De dragul vremurilor de altădată.

— Un vechi amic? a zis Benji blînd. Păi, numai în sensul zoologic, nu? Adică în sensul că domnul Urangutan cu fundul roșu o întîlnește pe doamna Urangutan cu fundul roz. Dumnezeuule, simt grota aia a voastră de la kilometri depărtare, duhnește a sex. Și practic *văd* hormonii sărînd între voi. Ai grijă, draga mea.

— De ce toată lumea îmi spune să am grijă? m-am enervat eu. De ce toată lumea își închipuie că mi-am pierdut controlul?

— Poate pentru că ai mirosul sensibil al inocentului? a sugerat blînd Francis. Ca și

cînd n-ai mai fi văzut atît de multe dulciuri strînse la un loc într-un magazin?

— Vrei să spui că nu știi să mă descurc singură, am spus îmbufnată. Că sînt o gospodină stîngace și nesofisticată care a venit de la țară și e numai bună de cules, pentru că strunele inimii ei n-au mai fost ciupite de ceva vreme.

Francis a clipit.

— N-aș fi putut-o spune mai bine.

— Și nu doar strunele ei sînt numai bune de ciupit, a remarcat Benji. După cum a spus cel care jumulește fazanul.

— Oh, nu fi ridicol, am sărit eu. Știi la ce vă gîndiți cu toții, dar vă înșelați. Pot să mă descurc foarte bine singură, mulțumesc. Acum haideți să ne întoarcem la petrecere, vreți? Nu putem să-l lăsăm pe bietul Tommy singur pe cîmpul de lupă.

Și, ridicînd bărbia, m-am strecurat sfidătoare înapoi în sufragerie. S-au stîrnit mulți ochi dați peste cap și multe șoapte în spatele meu, dar într-un sfîrșit m-au urmat. Cu greu.

Cina a fost interesantă. Penny, un dezastru domestic recunoscut, se avîntase ambițios de parte de plăcinta ei cu pește și încercase *coq au vin*. Sau *coq au supă*, după cum a remarcat crunt în bucătărie, cînd încercam zadarnic să găsim ceva carne printre toate oasele acelea din oală.

— L-am fiert și am uitat de el! s-a tînguit Penny. L-am fiert pînă l-am făcut supă!

— Pune-l în castroane și dă-le linguri, i-am sugerat căutînd un polonic în sertar. Uite, scoate-l cu asta.

— Crezi?

— De ce nu? E foarte franțuzesc

— Dar nu am decît șase linguri de supă, a spus ea nesigură.

— Dă-le celor doi Thompson. Restul putem sorbi cu paiul.

M-a privit îngrozită.

— Glumeam, Pen, am spus repede. Du-te și adu niște linguri de budincă.

— Și toarnă mereu vin peste resturile alea, a murmurat ea în timp ce ne întorceam în sufragerie, balansînd castroanele pline ochi pe tăvi. Așa, nimeni nu va observa.

Nimeni n-a părut într-adevăr să observe, conversația fiind mult prea antrenantă ca să-și facă cineva griji în privința mîncării. Rupert și Francis, amîndoi povestitori amuzanți, păreau să se cunoască de-o viață, în vreme ce Benji, împotmolit în celălalt capăt al mesei cu doamna Thompson, ciulea gelos urechile ca să audă ce se spune, detestînd să fie lăsat pe dinafară. Mariella, între timp, ne regala cu pericolul de-a dansa în cluburile de noapte din Monaco, după ce tocmai ți-ai scos o bătătură și ești nevoit să porți papuci de casă.

— Periculoase! a exclamat către generalul Gerald, care o privea înmărmurit. Ringurile alea de dans sînt ca o pojghiță de gheață. Sînt de-a dreptul letale!

Semăna cu un pensionar bătrîn care se plîngea că ajunge greu la stațiunile balneoclimaterice în timpul iernii.

— Trebuie făcut ceva în privința asta, a continuat ea în forță.

— Material abraziv? a sugerat Benji.

— Bietul Juan a dat-o în bară rău acum cîteva seri, cînd a căzut în timpul melodiei *The Locomotion*. A avut lichid la genunchi săptămîni întregi.

Brusc am văzut în fața ochilor imaginea grotescă a unor exilați cu revendicări geriatriche, forțați să-și tîrască picioarele prin cluburile de noapte din Monaco, plîngîndu-se amarnic de faptul că barele pentru dansul la bară sînt prea reci și prea alunecoase pentru coapsele lor îmbătrînite și că jocurile de lumini sînt prea puternice pentru cataractele lor. M-am întors politicoasă spre Juan, pentru a-l compătimi și a calma isteria, dar Juan, care se plantase bine pe singurul scaun ce dădea spre oglindă, mi-a zîmbit forțat, căci numai forțat putea, și a continuat să se studieze. Din cînd în cînd se apleca în față, potrivit-și meșa.

Între timp, Mariella trecuse de pericolele cluburilor de noapte de primă mîină din Monte Carlo și era acum cu capul în nori, din punct de vedere astrologic.

— Nu le-am luat cadouri copiilor anul ăsta, îi mărturisea pe o voce joasă nurorii ei. În schimb le-am făcut astrograma.

— Minunat, a spus Penny cu sfială. Sînt convinsă că vor fi încîntați

— Ce e fratele tău? mi-a șoptit deodată Mariella la ureche.

— E bancher de investiții.

— Nu, nu, a zis fluturînd lingura în direcția lui Benji. Ce zodie e?

— A. Ăăă, Capricorn, cred.

S-a aplecat repede peste masă în direcția lui.

— Tinere, l-a întrebat imperios, ești înotător?

Benji, bucuros să ia o pauză de la educația odraslelor Pamelei Thompson și de la eficiența menajerei sale, s-a luminat vizibil la față.

— Nu în mod special, dar îmi place stilul liber, a observat ironic.

— Pentru că, dacă ești, trebuie să știi că Neptun e în creștere în aura ta.

— Asta e bine?

— Sigur! Ai o cantitate dublă de energie!

— Ce veste minunată! a zîmbit Benji. Atunci mă duc imediat la Putney Baths. Credeți că vreunul dintre salvamari o să vrea să împartă energia asta cu mine? Să intre în apă pentru o lungime de bazin?

— Credeam că aura e cea care înconjoară sfîrcul, a murmurat Francis la urechea mea, încruntîndu-se la Benji să se poarte frumos.

— Areola, am murmurat la rîndul meu. Crezi că ale lui Juan au găuri?

— Nu m-ar surprinde. Și nu numai sfîrcurile.

— O, te rog!

Atunci, Pamela Thompson, într-un efort de-a readuce discuția la chestiuni mai prozaice, mi-a zîmbit larg.

— Tu și Rupert sînteți căsătoriți de multă vreme?

O tăcere înfiorătoare s-a așternut peste încercarea ei.

— Ăăă, nu sîntem căsătoriți, am roșit eu. Sîntem doar prieteni buni.

— A, îmi cer scuze. Te-am auzit vorbind despre copii și am presupus că...

— Da, da, am copii. Din prima mea căsătorie. Adică, din... căsătoria mea, am bînguit și imediat am zărit multe priviri coborînd în farfurii. Eu și soțul meu sîntem despărțiți însă, am spus sfidător și i-am văzut pe Penny și pe Benji uitîndu-se la mine cu ochii mari.

— Ce bine e să ai pe cineva care să te scoată la petreceri atunci, m-a susținut Pamela.

— Da, nu-i așa? am aprobat eu, neîndrăz-nind să mă uit la Rupert.

— Exact asta i-ar trebui și surorii tale, a mormăit Gerald Thompson către soția sa. Unul care s-o plimbe. Biata fată. Chiar și un homo-sexual ar fi OK. A fost părăsită acum două săptămîni, mi-a explicat el.

S-a lăsat din nou tăcerea peste mica noastră adunare.

— Ei bine, nu chiar părăsită, s-a grăbit Pamela să explice. Nu chiar la altar. A lăsat-o imediat după trimiterea invitațiilor. Însă toate cadourile sosiseră deja, rochia fusese cum-părată... Biata Tilly, a fost distrusă.

— Sînt convins, a zis Benji încet. Dar nu cred că un homosexual ar putea-o ajuta în vreun fel.

Gerald s-a uitat de la Francis la Benji și, pe cînd îi pica încet fisa, a făcut ochii cît cepele.

— Nu asta i s-a întîmplat și unei fete pe care o știai tu, Penny? a întrebat tăios Mariella. Cu ani în urmă. Trebuia să se mărite cu un amic de-al lui Tommy din gărzi.

Penny nu putea scoate un cuvînt.

— O fată drăguță, cu o mamă foarte insis-tentă. Genul *nouveau riche*. Sigur, nu de prima calitate. A încercat să-l încalțe prea tînăr, din cîte îmi amintesc. Și s-a măritat pînă la urmă cu cineva din East End.

— Mai dorește cineva supă? a întrebat Penny, cufundînd din nou polonicul în oală, cumplit de agitată.

Atmosfera s-a stricat de tot după asta, mulți dintre cei prezenți căutîndu-și salvarea în

alcool. Familia Thompson nu a mai stat mult, murmurînd niște scuze agitate despre drumul lung spre casă, iar Mariella și Juan au șters-o imediat după ei, nerăbdători să încerce ringul de la Annabel's. Cînd au plecat cu toții, noi, ceilalți, ne-am prăbușit într-o grămadă chicotitoare în fața focului, punîndu-ne de acord că seara fusese o experiență memorabilă.

— O, Doamne, amintește-mi să nu mai fac niciodată pe gazda, a gemut Penny trîntindu-se pe o sofa și aruncîndu-și un prosop de bucătărie peste față. Da, te rog, plin ochi, i-a strigat ea soțului, care se dusesse să-i umple paharul.

— Amintește-mi să nu mai accept niciodată vreo invitație, a murmurat Rupert prăbușindu-se fără vlagă lîngă ea.

— Tu n-ai fost invitat, i-a amintit ea tăios, smulgîndu-și prosopul de pe față și privindu-l pieziș, cu buzele mișcîndu-i-se nervos.

— Ai dreptate, a aprobat-o el, n-am fost. A ezitat.

— Și n-ar fi trebuit să vin.

— A, *nu!* a spus toată lumea în cor, acum beată crișă.

Sigur că trebuia să vină, sigur! A fost spiritul petrecerii. De asemenea, a insistat Benji, care se ameșise bine, era minunat că se încheiase așa capitolul. Faptul că l-am revăzut ne-a dat tuturor sentimentul de încheiere, cum ar spune americanii, iar acum puteam lăsa trecutul în pace. Pe deasupra, Francis n-ar fi putut rata pentru nimic în lume să-l cunoască, nu-i așa, Francis? Francis, care nu ținea la băutura, a deschis un ochi și a aprobat somnoros.

Cînd, în cele din urmă, Penny ne-a condus la ușă, pe la ora două dimineața, era hotărîtă. Se clătina pe picioare, dar era hotărîtă.

— Bine, mi-a șoptit ea supărată, cu pleoapele căzîndu-i de somn, cînd Rupert a luat-o înaintea mea să caute un taxi. Bine. Ai venit cu el și nu mă deranjează.

S-a rezemat de tocul ușii, ca să nu cadă.

— Un tip dat dracului. Întotdeauna mi-a plăcut. Are un fund foarte sexy. Foarte... știi tu. Obraznic.

S-a mai clătinat puțin, apoi s-a aplecat brusc în față, fluturîndu-mi un deget pe la nas.

— Dar, indiferent ce faci, te rog, nu bea cafea. OK?

Am dat din cap cu gravitate.

— OK, am încuviințat într-o șoaptă la fel de supărată. N-o să fac asta.

Capitolul șaptesprezece

— Cafea? m-a întrebat Rupert degajat în timp ce taxiul se îndrepta spre Piccadilly.

— De ce nu? am încuviințat la fel de degajat.

I-am aruncat un zîmbet sexy. Din nefericire, eram atît de deshidratată, încît buza de sus mi s-a lipit de gingie și a trebuit s-o desprind cu limba, ceea ce a cam stricat efectul.

Rupert s-a aplecat în față pentru a vorbi cu șoferul.

— Opriți în fața Academiei Regale, OK? Mergem pe jos de-acolo.

— Aha. La tine? am spus alarmată, apucînd mînerul portierei și clătîndu-mă amețită în față, cînd taxiul a oprit lîngă bordură.

Rupert a deschis portiera și m-a privit surprins.

— Preferi să o bem la tine? Am crezut că aici e mai în drum.

— A, da, ai dreptate, am aprobat pe un ton relaxat. Și iau eu un taxi mai tîrziu. Dar numai o ceșcuță, am mormăit. E destul de tîrziu.

— Sigur că da.

A coborît și și-a scos portofelul ca să plătească.

— Pot să-ți comand eu unul, a spus ajutîndu-mă să ies din mașină. Am un cont.

— A, minunat.

Da, minunat. Chiar splendid. Am încercat să mă țin pe picioare cît i-a plătit șoferului și să mă port ca și cînd ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să mă duc acasă la Rupert la 2:30 dimineața. Pe cînd taxiul se îndepărta, ne-am ridicat gulerele ca să ne apărăm de vînt și am început să mergem. Cînd am luat-o prin spatele Academiei Regale, aerul rece și ușor încețoșat al nopții m-a izbit drept în față și m-a trezit imediat. Numai o ceșcuță, mi-am zis neliniștită, pe care o voi da pe gît în cîteva secunde. Apoi mă întorc în Kensington. Dar cu siguranță trebuia să *discutăm* puțin, m-am gîndit. Fusesem atît de agitată înainte de-a pleca din apartament, iar la Penny nu avuseserăm ocazia să, știți voi, să recuperăm timpul pierdut.

Tălpile pantofilor noștri răsunau pe treptele de piatră cînd am intrat pe ușa de stejar de la Albany, apoi pe coridor și în liftul poleit. Rupert a tras grilajul familiar al ușii liftului. Am rămas tăcuți cît a pornit, luînd ușor viteză și urcînd liniștit pînă la etajul al treilea, iar eu aveam senzația că anii se desprindeau de pe mine. De cîte ori auzisem zgomotul acela, de cîte ori simțisem clătinarea aceea, în timp ce se desprindea de podea și apoi se oprea cu vreo doi centimetri mai jos de etajul la care urcam? Nostalgia m-a năpădit pe cînd mergeam pe culoar și, cînd a băgat cheia în ușa verde de vizavi, Rupert mi-a văzut chipul. A zîmbit.

— Te simți ciudat?

— *Foarte.*

A rîs.

— Așteaptă să intri. Cînd o să-ți dai seama că nimeni n-a ridicat un deget pentru

îmbunătățirea decorului, o să te simți și mai ciudat.

A deschis ușa și am intrat, uitându-mă în jur. Pereții decolorați și nedefiniți pe care erau atârinate reproduceri cu scene sportive m-au împresurat imediat.

— Dumnezeule, toți aici sînt? am spus uimită. Rupert, e ireal. Ca și cînd aș intra într-o buclă temporală.

S-a scărpinat timid în cap.

— Știu. Se pare că n-am reușit încă să-i dau de capăt.

M-am îndreptat spre salon, pe care îl știam funcțional, dar obosit. Acum arăta epuizat de-a binelea. Sofaua și fotoliile maro deschis de prin 1973 erau încă *in situ*, deși mai aveau în plus ceva găuri și pete de cafea pe brațe, iar covorul verde și tocit se rosesese încă și mai mult, deși am sesizat o carpetă lîngă șemineu.

— Asta ca să mai mascheze o parte dintre găurile cu adevărat monstruoase, m-a informat Rupert, dînd-o la o parte cu piciorul și dezvelind un petic uzat.

Suprafețele vopsite nu fuseseră în mod sigur atinse în cincisprezece ani și trecuseră de la un crem trist la un bej de-a dreptul nefericit, care era înveselit numai de un perete plin de reproduceri militare. Chiar și în tinerețe voisem să vin într-o zi cu pensula, dar asta era de-a dreptul ridicol.

— Rupert, de ce nu faci curățenie aici? am spus încurajată de băutură. E ca și cînd aș intra în birlogul domnișoarei Havisham, e de-a dreptul ridicol!

A zîmbit.

— Încă n-ai văzut bucătăria.

— Sper că măcar ai... Dumnezeule mare!

Am intrat în micuța încăpere familiară și am dat din nou de aceiași pereți bleu coșcoviți, de aceleași suprafețe galbene din plastic, de vechiul panou din plută de care atârna un calendar sportiv cu spiră, de spoturile din tavan, plus câteva găuri noi în linoleumul alb cu negru.

— Eu nu observ, a zis simplu, ridicînd din umeri. Deși trebuie să spun că acum, cînd îl văd cu ochii tăi, mi-e puțin jenă. Dar nu e decît un loc unde să pot pune capul jos cînd sînt la Londra. Și, oricum, nu-mi plac schimbările.

— Dar tatăl tău? am spus uimită, trecînd dintr-o cameră într-alta. Lui nu... nu, sigur că nu, m-am corectat imediat. Doar e vorba despre colonelul Andrew Ferguson.

— A cărui casă spirituală, a remarcat sec Rupert, e probabil salonul de fumători de la Brooks's de vizavi. Acasă n-a fost niciodată acasă pentru el. Mă rog, nu e niciodată aici.

— Chiar și cînd e la Londra?

— Nu în ultima vreme. Stă cu prietena lui. Are un apartament în Londra. Acolo se află acum.

— Aha. Noua porumbiță.

Am încercat să mi-l imaginez pe Andrew în apartamentul unei fete de douăzeci și ceva de ani, probabil unul pe care-l împărțea cu o prietenă: chiloți și sutiene atîrnînd de bara de la duș, deasupra căzii, muzica rock urlînd, fetele trîncănind la telefon și făcîndu-și unghiile și, în mijlocul tuturor, Andrew dezlegînd calm un rebus din *The Telegraph*, așezat pe un fotoliu-puf, firele unei lămpi cu fibră optică foșnindu-i din cînd în cînd ziarul.

— Acum își cumpără singur marmelada Frank Cooper și pasta de anșoa Gentleman's

Relish, m-a informat Rupert cu un zîmbet, urmîndu-mă pe culoar în timp ce intram în toate camerele cu un aer enervat și curios.

— Mă mir că nu-și cumpără și o sticlă cu apă fierbinte și un automat pentru ceai. Te deranjează că-mi bag nasul prin toate camerele, Rupert?

— Am de ales? Întotdeauna ai fost curioasă... a, asta e schimbată, a zis cînd am deschis ușa vechii sale camere.

— Așa sper. Dacă găsesc iar modele Airfix de avioane de luptă atîrnînd de tavan... Aha, văd. Mda, s-a schimbat puțin.

Am intrat și m-am uitat în jur. Patul de o singură persoană pe care Rupert îl avea din adolescență fusese înlocuit cu o sofa crem și fuseseră montate niște rafturi pe care erau așezate sute de cărți.

— Mamă! am exclamat trecîndu-mi degetele peste cotoarele cărților. Ceva îmi spune că te-ai apucat de citit.

— Destul cu obrăznicile. De fapt, au fost aici dintotdeauna, în cutii, în dulap. În mod clar, curiozitatea ta nu se dezvoltase complet pe-atunci, așa că ai ratat ocazia să-ți bagi nasul.

Am zîmbit.

— Numai istorie militară.

Am înclinat capul într-o parte ca să pot citi titlurile de pe cotoare. Îmi amintea oarecum de casă. De biroul tatălui meu. Era subiectul lui preferat. Și al altcuiva.

— Ai aceleași gusturi literare ca Laurie, am remarcat.

— Însă acolo se opresc toate asemănările dintre noi.

M-am întors, surprinsă de tonul lui.

— A, serios? Ce vrei să spui? Credeam că sînteți prieteni.

A părut deranjat.

— Nu tocmai. Ne cunoaștem destul de bine și am fost împreună în Irlanda de Nord, dar n-aș spune că sîntem amici.

— Îi erai superior? În grad, vreau să spun.

— Eram comandantul lui. Și, dacă nu aș fi fost, aș îndrăzni să spun că ar fi fost de mult dat afară din batalion.

— A, da? De ce?

A ezitat.

— Laurie are o reputație bine-cunoscută, dacă înțelegi ce vreau să spun. L-am scos din multe belele.

— Te referi la femeii? am roșit amintindu-mi brusc de mica mea belea cu el.

— Majoritatea au legătură cu femeile. De fapt, la naiba, ce tot spun, toate au legătură cu femeile. Și întotdeauna în cele mai nepotrivite momente, cînd ar fi trebuit să fie de gardă sau în patrula de graniță. Odată era cît pe ce să pierdem un detașament din cauza neglijenței lui Laurie. Trebuia să păzească o fermă pe care se pare că puseseră ochii cei din IRA, iar el și-o trăgea cu o barmaniță. Plutonul lui a plecat fără el în recunoaștere și unul dintre ei a fost împușcat în cap. A avut noroc că glonțul i-a retezat numai urechea.

— Oh.

Fusesem redusă la tăcere și trezită. Da, băieții ăștia luptau totuși într-un război, nu? În Irak. În Golf. În Irlanda. Nu purtau doar căciuli din blană de urs în fața Palatului Buckingham și dădeau gin pe gît. Era atît de ușor să uiți de toate astea, mai ales în cazul lui Laurie, care își afișa pe ecran chipul frumos,

folosindu-se de farmecul faptului că fusese soldat pentru a-și promova cariera în televiziune.

— Și nu, nu mă enervează că are succes, a spus Rupert, citindu-mi gândurile. N-aș vrea o asemenea atenție. În fine, pare să se fi descurcat într-adevăr nesperat de bine, nu-i așa?

A zîmbit.

— E vreun pic de adevăr în zvonurile că, de fapt, cărțile lui sînt scrise de alții?

— Nu suflu o vorbă, am murmurat cu ochii în pămînt.

Eu însămi fusesem surprinsă să ascult recent o casetă și să descopăr că, deși Laurie citea scenariul, textul îi era în realitate atribuit unui alt istoric.

— În fine, acum e extrem de ocupat cu munca la televiziune, am adăugat plină de loialitate. Cred că ce face acolo e luat tot din cărți.

— E și mai avantajos, îmi imaginez, și, în fond, de ce nu? Are fața potrivită, recomandări bune, farmecul necesar — lasă-i pe alții să gîndească și să alerge, a zîmbit el. Laurie a făcut asta întotdeauna.

— Atunci... de ce l-ai sunat acum cîteva zile? Cînd am răspuns eu?

A oftat.

— Acum ceva vreme a filmat în Irlanda și a venit să ne viziteze la cartierul nostru general din Armagh. Știi tu, vedeta de televiziune trece pe la popotă să bea ceva cu foștii săi camarazi, iar băieților le-a plăcut la nebunie. În fine, după aceea a ieșit cu cîteva dintre băieți și a reușit să lase o fată din partea locului însărcinată.

— O, Doamne!

— Exact. O, Doamne! El s-a întors acasă, iar eu am rămas să plătesc oalele sparte. Din moment ce ieșise cu băieții mei, simțeam că, într-un fel, era responsabilitatea mea. Iar în Irlanda rurală nu există încă soluții la astfel de probleme. Voiam doar să-i las un mesaj concis despre actuala stare a lucrurilor.

— Vrei să spui că... i-ai aranjat un avort? Aici?

A părut jenat.

— Să spunem numai că a lăsat câteva treburi neterminate. Nu era un telefon de curtoazie.

— Aha.

Era, fără îndoială, mai curînd un telefon de bruftuială din partea unui fost ofițer comandant. Era clar că nu se avuseseră prea tare la inimă.

— Nu știe că mă văd cu tine, am spus repede.

— Foarte bine. Probabil că așa e cel mai bine.

O clipă s-a lăsat tăcerea, fiindcă implicațiile a ceea ce tocmai spuseseam ne-au venit amîndurora în minte.

— Eu... mă văd cu tine? am spus curajoasă, ridicînd fața către el.

Ochii lui albaștri și fermi s-au uitat într-ai mei. I-am susținut privirea. Brusc, mi-a pierit curajul și am întors fața.

— Deci... aici dormi tu? l-am întrebat eu și m-am îndreptat eu clătîndu-mă spre draperii, ca să-mi trec degetele peste ele.

Îmi plăcea să-mi trec degetele peste draperii.

— Nu, a spus revenindu-și imediat. Tata mai trage cîte un pui de somn pe sofa, dacă e cazul, dar, cum niciodată nu sîntem acasă

în același timp, folosesc vechea lui cameră. Hai să ți-o arăt.

A ieșit din încăpere, stingînd lumina, iar eu l-am urmat. „Ușurel, Henny dragă. Doar... ușurel. Dă repede cafeaua aia pe gît, fato, și șterge-o.“

— Aici stau eu.

Cînd ușa a fost deschisă larg, am văzut vechea cameră a lui Andrew. O cuvertură de pat albastră cu alb înlocuise cearșafurile și păturile și mai era un șifonier nou din lemn de pin, dar în rest nimic nu se schimbase. Amintirile m-au năpădit ca un val care mătură plaja. Mi-am adus aminte că, într-un weekend, Andrew plecase și petrecuserăm aproape patruzeci și opt de ore în pat. Făcînd dragoste și planuri, luînd micul dejun, ieșind numai ca să ne plimbăm în jurul Academiei Regale și să ne uităm la picturi, apoi în St. James's Park să dăm de mîncare rațelor, iar după aceea din nou în pat. Am simțit că sîngele îmi pulsează în trup. Oare el își amintea? Sigur că își amintea. Sigur. Am privit amîndoi patul în tăcere. Brusc, o pisică a întrerupt momentul, sărind de pe șifonier în pat, silueta ei neagră întinzîndu-se grațios, apoi făcîndu-se ghem pe o pernă.

— O! am sărit eu. O, Doamne, nu-mi spune că e FC. *Nu se poate*. Numai dacă are douăzeci și cinci de ani.

Rupert zîmbi.

— Nu e FC, e puiul ei.

— O, ce drăguț!

M-am apropiat să iau în brațe uriașa siluetă care torcea, minunîndu-mă de asemănare. FC fusese un cadou de rămas-bun din partea lui Peter, fratele lui Rupert, pentru Andrew, cînd

plecase în Australia. „Ceva care să-ți amintească de mine“, zîmbise el, cînd îi dăduse tatălui său o pisicuță cu ochi mari și îngrozitor de înspăimîntată. Același lucru s-ar fi putut spune și despre Andrew.

— O pisică! strigase Andrew îngrozit, uitîndu-se la mînea de puf din mîinile sale. N-am nevoie de nici o nenorocită de pisică!

După aceea, fusese cunoscută sub numele de FC, adică *Fucking Cat*¹, ceea ce era OK, pînă cînd, într-o noapte, dispăruse. Andrew, pînă atunci și împotriva voinței sale, se atașase deja extrem de mult de biata făptură și se plimba trist în lung și-n lat prin Piccadilly, în halat, la o oră tîrzie din noapte, cînd un cuplu de turiști americani se oprise îngrijorat.

— O, Doamne! Cum o cheamă? întrebuse soția uitîndu-se neliniștită în jur.

— FC, murmurase Andrew cercetînd o ladă cu gunoi.

— O, ce drăguț! De la ce vine?

Andrew se întorsese și o privise un moment.

— Fanny Cradock², îi răspunsese în cele din urmă.

Întotdeauna glumisem, atît cît se putea cu Andrew, pe seama faptului că Freud ar fi avut multe de spus despre asta.

Noua pisică s-a rostogolit pe pernă și mi s-a abandonat total cînd m-am aplecat să-i gîdil burtica.

— Pe ea cum o cheamă?

— AFC.

1. *Fucking cat* înseamnă „nenorocita de pisică“.

2. Fanny Cradock (1909-1994) – critic culinar, bucătăreasă la emisiunile televizate și scriitoare britanică. (n.r.)

— De la ce vine „A“-ul?

— De la „alta“.

Am rîs și am scărpinat-o sub bărbie, făcînd-o să toarcă asemenea unui motor în patru timpl. Apoi am ridicat privirea spre Rupert, cars stătea lîngă mine.

— Ții minte cînd ai lăsat-o pe FC pe palier în toiul nopții? În noaptea aia cînd tatăl tău era plecat, iar ușa de la intrare s-a închis în spatele tău și tu nu aveai nimic pe tine?

— Sunam la sonerie și strigam la tine prin deschizătura pentru scrisori din ușă, gol pușcă, iar tu erai în baie, cu radioul urlînd? Extrem de viu, Henny.

— Și tipul de alături, am pufnit eu, cum îl chema?

— Sir Henry Thorpe. Onorabilul sir Henry Thrope.

— Exact, am chicotit eu. Se întorcea de la o cină sofisticată împreună cu soția, iar tu stăteai afară...

— Tremurînd și ținîndu-mi organele genitale cu mîinile, iar lady Thorpe, care aproape că era prinsă la mijloc, a spus emoționată: „O, ia te uită, cineva care se tîrăște pe coridor. Spune-mi, veneai în direcția mea?“.

Am rîs și m-am îndreptat de spate. Ochii mi-au căzut pe fotografia de pe comodă. Am privit-o îndelung.

— O! am zis trăgînd adînc aer în piept. E fratele tău?

— Peter, a confirmat el. A crescut.

Era o fotografie înrămată cu Peter pe o plajă, iar lîngă el o fată blondă, surfzătoare și trei copii mici.

— E soția lui, Kerry, iar ei sînt nepoții și nepoata mea. Kerry e doctor.

— Măiculiță, am bîiguit eu. Cum trece timpul.

Pe vremea cînd îl știam eu, Peter era nemericul pentru care Andrew își făcea griji, cel care abandonase școala și vagabonda prin Bondi Beach, spunîndu-le tuturor că va fi cameraman.

— Tocmai a terminat ultimul film al lui Scorsese. A fost pe-aici zilele trecute. A trecut cîteva zile în drum spre casă, întorcîndu-se de la Hollywood. Își construiește o casă în Sydney. A adus toată familia. Tata a fost încîntat.

— Sînt convinsă, am spus încet.

Așadar, Peter s-a dovedit a fi, în cele din urmă, oaia albă. Avea o slujbă sigură, își construia o casă, avea soție și copii. Ochii mi-au alunecat și pe celelalte fotografii: o fotografie alb-negru, făcută la un atelier foto, a mamei sale, îmbrăcată într-o rochie de seară și cu perle la gît, pe care o știam, și una nouă, un peisaj minunat cu un lac împresurat de dealuri și conturul vag al unor munți pe fundal.

— Și asta?

— Asta se vede din căsuța mea din Irlanda. Am ridicat-o.

— E superbă.

— Nu-i așa?

— Și cît de des... a, iartă-mă.

Rama s-a desfăcut în bucăți în mîinile mele, dar înainte să apuc s-o pun la loc, Rupert mi-a luat-o și a început s-o repare în grabă, băgînd în spatele fotografiei alte două mai vechi, pe care n-am avut timp să le văd.

— Stai liniștită, mereu se întîmplă asta.

Am întors din nou privirea spre Peter și spre familia sa.

— Rupert, te gîndești vreodată... vreau să spun, te întrebi vreodată...

A pus rama jos și privirea lui a urmărit-o pe a mea.

— Ce? Că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, aș fi putut fi eu în locul lui? Stînd pe o plajă cu soția și copiii? Că aș fi putut avea o familie și o casă adevărată, în loc să locuiesc în vechiul apartament al tatei? O viață ca lumea? Sigur că da. Nu trece nici o zi fără să regret asta. Nu trece nici o zi în care să nu mă gîndesc la tine, Henny. În care să nu mă gîndesc la ce ar fi putut fi.

Am ridicat privirea. Ochii lui erau albaștri și sinceri. Concentrați asupra mea. N-am putut să întorc privirea, așa cum făcusem în camera cealaltă. Nu puteam nici măcar să clipeșc.

— Dar... ai făcut atît de multe, am reușit să îngaim. Mult mai multe decît ai fi putut face alături de mine. Ai condus un batalion, te-ai alăturat Forțelor Speciale, ai fost în Golf... ba chiar ai fost și decorat acolo.

— Cine ți-a spus asta?

— Am citit. S-a scris în ziare.

Îmi amintesc că Marcus dăduse peste articolul ăla în *The Telegraph*. Și că mormăise pe cînd îl citea la micul dejun.

— Hmm. Se pare că fostul tău iubit s-a acoperit de glorie. A detonat cîteva explozibile în direcția capetelor îmbrobodite și a primit o medalie pentru efortul depus.

— Unde? Arată-mi.

Și citisem cu aviditate articolul.

— Înțeleg că ai fost un mic erou, am murmurat.

Stăteam foarte aproape unul de celălalt acum, ne despărțeau doar cîteva centimetri. Îi auzeam respirația.

— Ai tras un om inconștient din spatele liniilor inamice.

— E ușor să fii erou când vrei să fii tot timpul numărul unu. Când nu te gîndești la văduvă sau la copii.

— Vezi? am spus cu blîndețe. Ți-aș fi stat în cale.

— Nu mi-ai stat niciodată în cale.

A ridicat un deget și a urmărit conturul obrazului meu, pînă la bărbie. Nu m-am mișcat.

— Eu m-am retras din calea ta. Eu am dat înapoi în fața iubirii pentru tine și m-am împiedicat să urmez drumul despre care simțeam instinctiv că era bun. Nu sînt deloc un erou. Tu ai fost forța mea vitală, Henny. Rațiunea mea de-a fi. Nu voi ști niciodată de ce te-am lăsat să pleci. A fost singurul lucru laș pe care l-am făcut în viața mea. După aceea, am simțit nevoia să-mi tot demonstrez că nu sînt așa. Că nu sînt un ratat. Că nu sînt un laș. Dar fiecare distincție obținută părea lipsită de sens în comparație cu cea pierdută. M-am ridicat în rang, dar viața mea a devenit din ce în ce mai inconsistentă. Eram tînărul cu pieptul plin de medalii și cu o inimă pustie dedesubt.

Și eu, la rîndul meu, mi-am simțit inima bătîndu-mi cu putere, în timp ce sîngele îmi galopa prin corp, pulsîndu-mi în vîrfurile degetelor de la mîini și de la picioare. Chipul lui s-a apropiat de al meu, buzele noastre aproape atingîndu-se.

— Când bem cafeaua aia? am șoptit ironic.

— Cred că știm amîndoi că nu bei așa ceva, nu? Doar dacă nu ți-ai schimbat gusturile între timp.

— Nu mi-am schimbat gusturile, am murmurat.

Buzele lui s-au apropiat de ale mele și, când m-a luat în brațe, camera a început să se învîrtă. Iar eu am început să mă învîrt odată cu ea, pierzîndu-mi controlul asupra simțurilor, în timp ce anii se scurgeau înapoi. Când îl sărutam, mă simțeam ca și cum aș fi lepădat o piele de pe mine — pielea mea veche, de femeie între două vârste, cea pe care o purtasem ca soție și mamă în toți acești ani —, iar acum, stînd aici, în brațele lui, mă simțeam din nou fată. Alături de băiatul pe care îl iubisem atît de mult.

După aceea, n-a mai existat nici o urmă de ezitare. Sărutîndu-mă tandru, pasional, Rupert mi-a tras jos jacheta de pe umeri. Mîinile mele căutau nasturii cămășii sale în timp ce, încă înlănțuiți, încercam să găsim patul. Mîinile sale s-au afundat în părul meu, apoi mi-au cuprins fața și o clipă Rupert s-a oprit ca să se uite la mine, ca și cînd nu-i venea să creadă. Apoi buzele sale le-au căutat din nou pe ale mele și mi-a scos topul peste cap, luptîndu-se cu el într-o manieră cam lipsită de eleganță. Ne-am prăbușit pe pat, dar nu înainte ca mîna mea să închidă întrerupătorul. Nu mai aveam douăzeci și unu de ani și nici trupul pe care și-l amintea, deși, spre surprinderea mea, în ciuda faptului că eram mai mare și mai greoaie, nu îl uitase. S-a rostogolit deasupra mea și m-a sărutat de la ureche pînă la baza gîtului, iar eu am simțit cum mă scurg toată.

— Dezbracă-te, mi-a șoptit la ureche.

Era multă vreme de cînd nu mi se mai ceruse să-mi scot hainele, dar m-am străduit cumin-te să-mi desfac sutienul. A lăsat capul pe spate.

— Nu! a gemut el. Nenorocita de pisică! E pe capul meu!

Am ridicat privirea. Într-adevăr, în întuneric mi se părea că are două capete, dar, pe de altă parte, ar fi putut fi și efectul băuturii.

— Haide, șterge-o! i-am dat eu un brînci.

Pisica a mieunat revoltată și a aterizat ușor pe podea, în picioare. O secundă mai târziu s-a întors, cuibărindu-se în curbura gîtului meu.

— Au! am țipat. Are gheare!

— Trebuie să mă duc, a murmurat Rupert. Nu așa mi-am imaginat momentul ăsta.

— Dă-o afară, am gîfîit eu, ridicîndu-mă în capul oaselor și minunîndu-mă de nerăbdarea din vocea mea, de valurile stranii de dorință care mă cuprindeau, de dorul după trupul său cînd a sărit din pat.

Pe cînd sîngele îmi pulsa în urechi, mă simțeam uluită. Și încîntată. La urma urmei, priveam de obicei asta ca pe un sport la care eram doar spectator, nu-i așa? Nu participam întotdeauna. Cu Marcus, adică. *Marcus*. Sîngele năvalnic mi-a înghețat în vene.

— O expediez pe geamul de la bucătărie direct pe scara de incendiu, a promis Rupert ieșind în grabă din cameră. Mă întorc într-o clipă.

N-am răspuns. Am rămas pironită locului, cu sîngele încă înghețat. O clipă mai târziu, mi-am revenit și inima a început să-mi bată iar. M-am lăsat din nou tristă pe perne.

Da, dar... gîndește-te ce ți-a făcut Marcus, am continuat eu, încercînd disperată să cîștig teren. Ce face probabil acum! M-am străduit să-mi imaginez, evocînd în minte imaginile necesare. Ah, căsuța Perditei, asta era, cu dormitorul acela pitoresc de sub acoperiș...

membrele ei mlădioase și bronzate încolăcite în jurul lui cu... ah, da, cizmele ei de călărie cu pinteni. „Haide, Marcus, mai repede, galopează!“

— Ticălosul, am murmurat.

Da. Mergea oarecum. Aha, și biciul. Nu uita biciul. Haide, Perdita, lovește-l tare!

— Rahat! s-a auzit vocea lui Rupert din bucătărie și apoi un zgomot de pahare sparte.

— Ce s-a întâmplat? am strigat.

S-a auzit un mieunat de pisică.

— Nenorocita asta a sărit înapoi și a dat peste un pahar de pe grătarul pentru vase. Vin într-o clipă.

Am auzit niște înjurături și zgomot, sigur strîngea cioburile. Am tras cuvertura pînă la bărbie și am ridicat privirea spre tavan. Of, haide, *haide* odată. Curajul mi se scurgea acum precum mercurul, îl simțeam strecurîndu-se pe sub ușa și apoi pe stradă și evocarea altor imagini cu Marcus în exercițiul funcțiunii nu-mi mai era de nici un ajutor. Pe *ea* o vedeam foarte clar, nu însă și pe el. De cîte ori încercam, îi vedeam doar fața, albă de furie și dispreț, deși era întins pe spate, iar Perdita îl înlănțuia cu picioarele, călărind către Anglia, cu o pălărie îndesată pe cap și cu biciul între dinți...

M-am rostogolit pe o parte și am ridicat genunchii, în poziție de fetus. Oare ar ajuta, m-am gîndit eu, dacă mi i-aș imagina în patul nostru conjugal? La noi acasă? În fond, asta sugerase ea în e-mail, nu? În dormitorul nostru crem somptuos, pe așternuturile mele din bumbac egiptean. Am strîns din dinți la acest gînd. Da, asta funcționa! Cum îndrăznesc! Cum îndrăznește ea să se ridice din pat și

să-mi îmbrace halatul de mătase? De fapt, halatul meu jegos din prosop, așa că probabil n-ar îndrăzni, dar ar intra goală în baia mea, ar da la o parte cu un aer dezgustat loțiunile mele de curățire și de tonifiere, admirându-și în oglindă obrajii îmbujorați după partida de sex. Un val de căldură – putea fi furie, putea fi dorință, în orice caz, era fierbinte și mă lăsam purtată de el – m-a cuprins din spate ca un gheizer. Of, Rupert, haide odată, *haide*, acum mă simt în stare, m-am gândit cu pumnii încleștați triumfător. În sfârșit se întâmplă ceva! M-am simțit ca un bărbat impotent, minunându-se de un lucru pe care nu-l vede prea des și vrînd cu disperare să fugă undeva cu el înainte să dispară.

În cele din urmă, am auzit o ușă trîntită și pașii fermi și familiari ai lui Rupert apropiindu-se pe culoar. Poate că prea fermi și prea lenți pentru cineva foarte aprins după iubita sa pasională. Ușa s-a deschis. Pînă în acel moment, în timp ce mă luptasem cu imaginile cu Marcus și Perdita, mă luptasem să ies și din restul hainelor și le aruncasem alături, într-un fel de eliberare și de beție. Eram convinsă că asta va ajuta la revenirea curajului și a libidoului și, în fine, dintr-odată am vrut ca el să mă vadă goală. Am dat la o parte și cuvertura. Da, dintr-odată, n-am vrut să mai ascund cicatricea de la cezariană, pieptul proeminent, vergeturile. Nu mai eram fata pe care o cunoscuse, dar eram fără îndoială femeie. Cînd a aprins lumina, am ridicat bărbia și am afișat un surîs seducător, care mi-a încremenit instantaneu pe față. Pentru că acolo, în cadrul ușii, în costumul lui cu dungi subțiri și cu o cravată militară, cu un exemplar din *Evening Standard* sub braț, stătea Andrew Ferguson.

Capitolul optsprezece

Am apucat cuvertura și am ridicat-o îngrozită pînă la gît.

— Andrew!

A rămas în ușa, mut de uimire. Apoi i-a picat fisa.

— Henrietta!

Am rămas încremenți preț de o clipă scurtă și îngrozitoare, dar apoi și-a revenit. A stins lumina, a ieșit și a tras repede ușa.

— Tată? Ce naiba cauți aici? am auzit vocea lui Rupert pe culoar.

— Caut un loc în care să dorm în noaptea asta, dacă nu ți se pare o cerere nerezonabilă.

Vocea lui Andrew era monotonă, dar încordată.

— Tocmai am băgat capul pe ușa camerei tale să văd dacă ești acolo, dar se pare că ai companie.

A coborît vocea.

— Ce naiba urmărești, Rupert? E măritată, pentru numele lui Dumnezeu!

Stăteam acolo, paralizată din cauza șocului și a rușinii, și nu am auzit ce a răspuns Rupert, dar a urmat un schimb de replici furioase și șoptite, culminînd cu izbucnirea lui Rupert: „O să fac așa cum am eu chef!“.

Pierzîndu-mi pentru moment dorința de-a trăi, m-am trezit brusc la viață. M-am strecurat afară din pat și am alergat prin cameră, culegîndu-mi în grabă hainele abandonate pe podea. Fusta mea, sutienul... unde o fi? A, lîngă piciorul patului... o, Doamne, ce rușine! Cu degetele tremurînd, am aruncat totul pe mine. Tocmai îmi trăgeam fusta cînd a intrat Rupert, palid, cu un mușchi zbătîndu-i-se pe față.

— Nu trebuie să pleci, Henny.

— Ba sigur că trebuie! am zis pe nerăsuflăte, luptîndu-mă cu pantofii. O, Doamne, Rupert, parcă spuneai că e la prietena lui!

— Era, dar s-a îmbolnăvit o rudă de-a ei. A trebuit să plece și de aceea a venit aici, dar nu vreau să te dau afară în miez de noapte.

Era alb de furie.

— Rămîi, o să dorm pe canapea.

— Nu fi ridicol, am pufnit eu, bineînțeles că plec. Sînt căsătorită, Rupert, așa cum, în mod convenabil, uităm întruna și cum tatăl tău, foarte atent, a avut grijă să ne reamintească.

— La fel e și Marcus.

A intrat și a închis ușa.

— Așadar, ochi pentru ochi? l-am privit eu ferm.

— Dar nu e doar asta, nu?

A ocolit patul și și-a pus mîinile pe umerii mei.

— Asta s-ar fi întîmplat oricum. S-ar fi întîmplat indiferent dacă el ți-ar fi fost sau nu infidel, știi asta, Henny. În adîncul inimii tale, știi că asta trebuia să se întîmple.

M-am uitat în ochii lui albaștri, senini și încrezători. Era atît de sigur pe el. Atît de convins că noi trebuia să fim împreună. Am coborît privirea.

— Poate.

Mi-a ridicat bărbia cu degetul, așa că am fost nevoită să-l privesc.

— Nu știu, i-am șoptit. Mă simt atît de confuză. Și îmi e atît de rușine. O, Doamne, Rupert, tatăl tău... M-a văzut...

— În pat, și ce-i cu asta?

Am înghițit în sec. Da, ei bine, nu tocmai în pat, dar mai bine să nu intrăm în amănunte acum. Mi-am luat geanta.

— Iau un taxi, am spus.

— Îți comand eu unul.

— Nu, îl iau de afară.

Nu voiam să rămîn acolo mai mult decît era necesar.

— Vin cu tine.

— Rupert, nu trebuie să...

— Henny, *sigur* că îți chem un taxi. Ce? Credeai că te las să rătăcești de una singură la ora două dimineața? Îmi iau haina.

Haina mea, mi-am amintit, rămăsese în salon, unde o lăsasem. Fără să mă gîndesc, am apucat-o pe culoar și am intrat pe ușa deschisă să o recuperez. Era întuneric, dar știam că e în colțul cel mai îndepărtat, pe scaunul de lîngă fereastră. M-am dus repede și am luat-o, dar, cînd m-am întors, l-am văzut pe Andrew stînd pe canapeaua de vizavi de fereastră și privindu-mă cu un pahar de whisky în mînă. Pur și simplu stătea în întuneric. Luna care pătrundea prin fereastra fără draperii îi scâl-da fața într-o lumină palidă. Ochii ni s-au întîlnit pentru a doua oară în seara aceea.

— Țsta nu e un loc pentru tine, Henny.

Vocea îi era moale. Aproape blîndă. Era prima oară cînd îmi spunea „Henny“. Am înghițit în sec.

— Știu.

Apoi am plecat capul și m-am grăbit să ies din cameră.

Rupert mă aștepta la ușa de la intrare. Mi-a deschis.

— Era acolo, am murmurat.

A lăsat capul pe spate.

— O, Doamne, îmi pare rău.

Am clătinat din cap. Am coborît scările.

— Am auzit o ușă închizându-se, dar am crezut că erai tu, scoțînd pisica afară.

— Nu, mă chinuiam încă să-i fac vînt pe geamul de la bucătărie, dar, ori de cîte ori încercam, sărea înapoi. Obsedată nerușinată.

— Pisica sau tatăl tău? am spus necruțătoare, mergînd pe hol către ușa de la intrare.

A zîmbit cînd am ieșit în stradă. Începuse ploaia.

— Uită asta, Henny. Pentru numele lui Dumnezeu, sîntem oameni maturi... cui îi pasă ce crede tata?

— Știu, am spus tristă. Dar mă face să mă simt iar ca la șaptesprezece ani. Întotdeauna mi-a fost teamă de el. Am simțit că nu crede că sînt destul de bună pentru tine.

— Serios? a zis întrerupîndu-se din cercetarea drumului, întorcîndu-se spre mine și privindu-mă uimit.

— Nu știai? am scuturat din cap surprinsă. Cît de puține știi, Rupert. El știa. Eu știam. Mama mea știa. Și totuși, de-abia acum...

— Ce? a întrebat Rupert ridicînd mîna să facă semn unui taxi.

— Ei bine, s-a purtat foarte frumos cu mine. Aproape... cu blîndețe. A spus numai: „Ăsta nu e un loc pentru tine, Henny“.

Mi-am amintit ochii săi. Erau aproape plini de lacrimi.

— Doamne, ce texte are! a rîs zgomotos Rupert. Ca și cînd apartamentul unei fufe e un loc bun pentru *el*. Gata, hai să mergem!

Un taxi s-a oprit pleoscăind lîngă noi, apa scurgîndu-i-se de pe capacele roților. Rupert s-a întors și m-a luat în brațe. Ploaia cădea încet acum, udîndu-ne părul, fața mea ridicată. Mi-a cuprins fața în mîini și m-a sărutat îndelung pe buze. Am simțit că mi se înmoaie picioarele, un sărut urmînd altuia. Jos, în camera unde era motorul, toate mecanismele funcționau, bine unse, ticăind foarte plăcut, mulțumesc. Lipsa unei ocazii reale pe strada asta udă m-a făcut mai curajoasă, mai îndrăzneată, iar cînd m-am oprit să respir, m-am trezit cu mîinile sub haina lui, apoi sub pulover, pe pielea lui caldă. Respiram greu. Căutam practic un refugiu de autobuz convenabil.

— O faci pe timpul tău, a zis o voce plictisită.

Ne-am îndepărtat și l-am privit senzual pe Rupert. Nu-mi venea să cred că puteam fi așa de nerușinată. Așa de flușturistică. La aproape trei dimineața, în plin centru al Londrei. Dar era un sentiment atît de plăcut. Atît de firesc. Și îmi plăcea la nebunie fiecare clipă. Voiam cu disperare mai mult.

— Te sun eu, a șoptit. Mîine.

— Sigur, am spus gîfîind, căci tot ce puteam face era să gîfii.

În afară de a concedia taximetristul și de a-l săruta din nou. Rupert m-a împins înăuntru.

— Campden Hill Grove, numărul 24, Kensington, i-a spus șoferului, iar eu m-am cufundat în moliciunea neagră a banchetei, suspinînd.

Cînd am accelerat către Hyde Park Corner, m-am întors să-l privesc pe Rupert, stînd acolo, în postura sa ușor înclinată, cu mîinile în buzunare, capul aplecat într-o parte și ploaia scurgîndu-i-se din părul blond. Am așteptat să dispară din raza mea vizuală, apoi m-am întors din nou în față.

„Îl iubesc“, am spus în sinea mea. Apoi cu voce tare, surprinsă :

— Îl iubesc.

— Mă bucur să aud asta, a mormăit șoferul, al cărui geam despărțitor, nu observasem, era coborît. Nu mi-ar plăcea să cred că săruți așa pe cineva dacă nu-l iubești. Nu pari genul ăla de fată.

— Nu sînt, am spus surprinsă, roșind. Nu, nu sînt.

Brusc, am avut unul dintre acele momente în care simți nevoia să-ți descarci sufletul în fața unui străin.

— Îl cunosc de ani de zile. Era cît pe ce să mă căsătoresc cu el.

— Aha.

— Iar acum... ei bine, acum l-am regăsit după toți acești ani, cincisprezece, de fapt, e foarte ciudat. Mă simt exact la fel, ca și cînd am lua lucrurile de unde le-am lăsat, fără să sărim nici o etapă. Nu e extraordinar?

— Mda, e, a încuviințat el, dar mi-a aruncat o privire foarte circumspectă și a început să meșterească la radio, încercînd să prindă un post.

— Și, deși știu că nu se poate, am pălăvrăgit eu mai departe, fiindcă sînt măritată și am doi copii, așa că totul e extrem de complicat... Știu că nici nu e complet *greșit*, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mă simt atît de

fericită. Atît de *vie*. Sigur asta nu poate fi greșit, nu?

Alarmat, șoferul a dat muzica mai tare.

— Mă simt ca o femeie nouă, am spus surprinsă, aplecîndu-mă în față, nerăbdătoare să împărtășesc asta cuiva. Simt emoții despre care, am ridicat eu vocea ca să acopăr muzica, nu am crezut că există. Și nu numai în sufletul meu, ci și fizic. Foarte adînc.

A întins mîna în spate și a ridicat prudent geamul despărțitor.

— Și, știi ceva, nici măcar nu mă întreb unde vor duce toate astea, ce se va întîmpla cu noi, ce vor spune ceilalți – familia, prietenii, societatea, Biserica –, am zis cu emfază, uitînd temporar, în fervoarea mea, că nici măcar nu mergeam la biserică, dacă nu puneai la socoteală concertele de colinde și *Christingles*¹-urile. Mă simt pur și simplu...

M-am lăsat din nou pe banchetă și am zîmbit, un zîmbet extatic, ce miruia străzile ude... străzile acelea divine. Și stîlpii aceia de iluminat divini.

— Ei bine, mă simt binecuvîntată.

Cînd am ajuns în apartament, încă zîmbind prostește, l-am recompensat generos pe omul meu pentru că îmi împărtășise experiența spirituală. A băgat bacșiușul în buzunar cu o înclinare plictisită din cap, ca pe ceva ce i se cuvenea pentru că era nevoit să escorteze acasă o altă femeie îmbătată de amor la ore

1. Slujbe speciale de Crăciun în Biserica Anglicană. *Christingle* este obiectul folosit în cadrul acestor slujbe, format dintr-o portocală, simbolizînd lumea, legată cu o fundă roșie, reprezentînd sîngele lui Iisus. În centru se înfige o luminare, simbol al lui Iisus, lumina lumii.

tîrzii din noapte, și a plecat. Numai că, m-am oprit eu pe aleea care ducea spre ușă, nu eram îmbătată. Nu acum. Fusesem înainte, la Penny, poate și la Rupert, dar începuse să-mi treacă și eram sigură că strălucirea magică ce mă învăluia, aura aceea caldă pe care o simțeam atît de acut, nu era dată de alcool, ci de dragoste. Dragoste adevărată.

Înviorată, am alergat pe scări și, cu inima plină de veselie și cu emoția gîlgîind în vene, am deschis ușa. Apartamentul era întunecos și rece, încălzirea oprindu-se cu multă vreme în urmă, așa că am aprins cu chibritul șemi-neul cu gaz din salon. Doar pentru două minute, m-am gîndit tremurînd, cît să-mi fac o cacao caldă cu lapte și să o beau în fața flăcărilor, înainte de-a mă arunca în pat. N-aș adormi oricum imediat, am reflectat, fiindcă eram eu însămi mult prea înfierbîntată.

Flăcările s-au aprins într-o clipă și, chiar atunci, am zărit o altă lumină licărind, în celălalt colț al camerei. În drum spre bucătărie, am apăsat butonul robotului și, în timp ce așteptam să fiarbă conținutul ceainicului, trăgeam cu urechea la mesaje. Primul era de la mama, care îmi spunea că sînt reduceri la Barkers și că reușise să pună deoparte un întreg *teanc* de prosoape la prețuri de nimic, de o calitate excelentă și mult prea multe pentru ea, așa că poate voiam și eu pentru casa de la țară (nici un premiu dacă ghiciți unde mă împingea și mai-mai că-și disloca umărul făcînd asta), iar apoi altul de la Benji, spunînd ceva pe o voce tensionată, pe care aproape că nu am recunoscut-o. M-am încruntat, am pus jos cutia cu cacao și m-am întors în salon. Ștergînd mesajul de la mama, am

apăsât din nou pe *play* și m-am așezat, observînd că mesajul fusese lăsat la ora 1 a.m. Doar cu vreo două ore în urmă.

— Henny, sînt Benji. Ăăă, mă tem că am vești proaste. Tata a avut un mic atac de cord. Ne-au spus că nu e nimic grav, dar mă tem că l-au mutat de la azil la spitalul Royal Free pentru a-l ține sub observație. Sînt aici cu mama acum, dar nu e nevoie să te grăbești. Ne-am gîndit numai că ar trebui să știi și tu. Mă poți suna aici pe mobil sau mîine-dimineață. Oricum, probabil că mîine îl aduc înapoi.

Am rămas cu ochii țintă la robot. Am ascultat din nou mesajul. Am simțit imediat cum bucuria de acum două minute mă părăsește la fel cum ploaia se scurgea pe ferestrele întunecate. Tata avusese un atac de cord. Acum cîțiva ani ne spusese că s-ar putea întîmpla asta, atunci cînd avusese junghiuri în braț, plus furnicături și înțepături. Spusese că era un avertisment. Și luase pastile pentru subțierea sîngelui. Dar, cumva, nimeni nu se așteptase la asta. La azil era mereu în formă maximă – maximă, ăsta era cuvîntul de ordine – și lucrul ăsta era întotdeauna pus pe seama demenței senile, căci nu putea avea și altă boală, nu? Una care să se adauge la asta? Una era de-ajuns. Pur și simplu nu era corect. Avea destule în cîrcă. Sau, mai precis, mama avea.

Mama. M-am îndreptat de spate. M-am gîndit la chipul ei obosit, curajos, de săptămîna trecută, cînd stăteam la bufet, la încăpățînarea ei de-a trece prin asta, indiferent de ce s-ar întîmpla. Știam că, în acest moment, era la căpățiul lui, cu aceeași expresie agitată, de om care nu vrea să renunțe, cu mîinile strîns împreunate, ca și cînd, dacă le-ar fi

ținut mai strâns, lucrurile ar fi mers mai bine, cu inelele pe care i le dăruise el la nuntă, la nașterea copiilor, la aniversarea căsătoriei, intrându-i adînc în carne.

Am ridicat receptorul și am format numărul de mobil al lui Benji, dar era închis. Am încercat și la Francis, dar și al lui era tot închis. La naiba.

Avînd încă haina pe mine, am înșfăcat cheile de la intrare și m-am repezit în celălalt colț al camerei, să închid gazul de la șemineu. Apoi am ieșit și am încuiat ușa. Da, era aproape dimineață și, da, îmi spusese să nu mă deranjez, dar, dacă Benji era acolo, puteam fi și eu. Puteam fi acolo pentru mama. Dumnezeuule mare, toți trei stătuserăm în destule bufete de spital în ultimii patru ani, încă unul nu strica. Și, chiar și așa, m-am gîndit tropăind pe scări, cafeneaua de la spitalul Royal Free încă nu o încercasem. Nu-i puteam lăsa să savureze experiența asta de unii singuri.

Firește că nu se zărea nici un taxi la ora aceea tîrzie din noapte în Kensingtonul rezidențial, așa că am fost nevoită se merg pe jos pe străzile pavate. Vilele albe și impunătoare se înălțau deasupra capului meu și dalele depărtate aproape că țipau indignate pe cînd eu alergam pe Church Street, către bulevard. O bună parte din adrenalină, știam asta, se datora serii cu Rupert și am fost uimită să-mi dau seama că eram ușurată să am un canal prin care să se scurgă; o scuză ca să nu mă duc la culcare. Eram sigură că n-aș fi putut dormi. Aș fi zăcut acolo toată noaptea, cu ochii larg deschiși și inima bătîndu-mi nebunește.

Am trecut în fugă de Barkers, scena triumfului mamei mele de azi-dimineață: grămezi

întregi de țesături la prețuri reduse stăteau în ferestrele întunecate acum, prețurile lor tăiate fiind mai puțin importante în întunericul care le învăluia. M-am gândit la mama, care se luptase astăzi acolo fericită, o pasionată de cumpărături experimentată, un vânător de chilipiruri *par excellence*, neștiind, în timp ce își făcea loc prin harababura aceea, vrînd, prin bătaia ei, să obțină cel puțin 50% din prețul *en détail*, unde își va sfîrși ziua.

Un taxi solitar a ieșit de pe o străduță lăturalnică, fără să aibă lumina verde aprinsă, dar i-am făcut semn oricum. A oprit în dreptul meu. O față bătrînă și obosită s-a ivit la geam.

— Mă îndreptam spre casă, dar e cumva în drum spre Kilburn?

— La Royal Free?

— Ai noroc.

Și am pornit. M-am așezat pe marginea scaunului și am strîns cu putere mînerul de susținere. Speram că tata nu se poartă prea rău cu mama. Că nu-i spune pe o voce stridentă și puternică să nu întunece ușa camerei în care se află patul său de suferință, din moment ce nici nu știa cine e, ce dracu', și chiar dacă ar fi știut, cu siguranță că nu s-ar fi însurat cu ea. Ca să nu mai vorbim că n-ar fi făcut copii cu ea. Am văzut buzele ei strînse și curajoase, bărbia ridicată cînd el flirta cu infirmierele, întrebînd, cu o otheadă perversă, dacă avea norocul să se bucure în seara aceea de compania blondinei ăleia micuțe, în timp ce se juca cu tuburile. Să-i monitorizeze bătaile inimii, să-i facă baie poate...? În cele din urmă, mi l-am închipuit adormind; unul dintre medicamente îi provoca probabil somnolență, dar mama tot nu se clinea. Îl privea

cum doarme; chipul lui, îndulcit de somn, îi amintea de soțul ei, un chip mai blînd, mai calm. Mi-am imaginat cum și chipul ei devenea mai blînd pe cînd întindea mîna și i-o strîngea într-a ei, fără ca el să-și dea seama, fără să-i fie teamă de vreun reproș.

Cînd taxiul a tras pe Pond Street, am coborît și am plătit cursa. Royal Free era o clădire imensă și una pe care nu o cunoșteam, ceea ce era o raritate. Benji se gîndise la un moment dat să scrie un Ghid al Spitalelor Bune, cu note de genul: *Chelsea și Westminster: decor minunat, minimalist, dar serviciile publice care lasă de dorit și evitați-o cu orice preț pe infirmiera din topor de la etajul cinci. Charing Cross: infirmiere adorabile, magazin bun în hol, unde se vînd Walnut Whips și Curly Wurlies, dar are un doctor nebun la secția de psihiatrie, care probabil că ar trebui el însuși internat etc.* Pe asta însă nu-l cunoșteam.

Ca întotdeauna, am găsit biroul de recepție cu mare dificultate, un alt subiect care trebuia atins în cartea lui Benji, dar, din fericire, la birou era o fată. Voiam s-o întreb de secția de cardiologie, cînd am zărit o față familiară lîngă automatul de cafea. Avea capul plecat și își ținea coatele pe genunchi. Mîinile împreunate îi atîrnau între ei.

— Francis?

A ridicat privirea. M-a văzut. Și, în clipa în care ochii ni s-au întîlnit, am știut. M-am oprit din mers.

Francis s-a ridicat și s-a îndreptat către mine, cu chipul pămîntiu. A înălțat brațele, apoi le-a lăsat să cadă într-un gest de neputință. Asta spunea totul. Totul. Însă voiam s-o aud din gura lui.

— A murit? am șoptit aproape agățându-mă de cuvinte.

A încuviințat din cap. Ochii fi erau plini de dragoste și de tristețe.

— Da. Îmi pare foarte rău, Henny. A murit.

Capitolul nouăsprezece

Francis m-a ținut în brațe multă vreme. Nu plîngeam, nu suspinam, pur și simplu rămăsesem înghețată și mută în brațele sale, odihnindu-mi capul pe pieptul lui. Priveam cu ochi mari și neîncrezători modelul în carouri de pe cămașa sa. Mirosea a detergent, a piele curată și a proaspăt călcat. Cu coada ochiului, o vedeam pe fata de la recepție, cu capul plecat, nebăgîndu-ne în seamă, studiind ceva, găsin-du-și niște hîrtii de foșnit. Oare cîte familii îndurerate văzuse? mă întrebam. Oare de cîte ori fusese nevoită să întoarcă privirea cu delicatețe? Să se ducă acasă la soțul ei și să-i spună: „O, Doamne, Ted, încă una astăzi. Altă familie înlăcrimată“. Iar Ted, tolănit în fața televizorului, ar mormăi: „Păi, ce să-ți fac, dacă ai ținut morțiș să lucrezi în aceeași clădire cu Doamna cu Coasa. Vrei un ceai?“. „Te rog.“ Apoi și-ar scoate pantofii și și-ar masa degetele obosite, iar asta ar fi tot. Asta ar fi singurul efect pe care l-ar avea asupra conștiinței ei. Și de ce-ar fi altfel? Și de ce-ar trebui să mă gîndesc la ea, la viața ei? m-am întrebat șocată. Cînd tatăl meu...

— Unde e mama? am zis ridicînd capul.

— Sus.

— Cu Benji?

— Da.

— Și când... ?

— Cam acum o jumătate de oră.

Am respirat scurt. Am scrișnit din dinți.

— Francis, n-ar fi trebuit să moară.

Cînd am reușit să vorbesc, vocea îmi era slabă și îmi tremura.

— Benji a spus că a fost un atac de cord minor...

— Știu, a zis strîngîndu-mi umărul rigid, ca din lemn. Știu ce a spus. N-ar fi trebuit să se întîmple. Nu era în scenariu.

După ceva vreme, m-am desprins din îmbrățișarea lui.

— Urc și eu, i-am zis.

— Sigur ?

— Sigur.

Am găsit liftul și am urcat împreună la salonul de cardiologie. În timp ce Francis mă conducea pe coridoare sumbre, cenușii și lino-leumul ne scîrțîia sub tălpi, mă simțeam amortită, ireală, ca și cînd aș fi străbătut spitalul acela în corpul altcuiva. Am trecut de mai multe saloane cu ușile date de perete, apoi Francis s-a oprit în fața unei camere din capăt și a deschis ușa. Mama și Benji stăteau în colțul îndepărtat al camerei, Benji ținînd pe genunchi pumnul strîns al mamei. Două căni cu ceai neatinse se răceau în fața lor. După atîtea drame vizionate prin spitale, am recunoscut imediat încăperea drept Locul în Care Li Se Spune Rudelor. Mama avea chipul pămîntiu, de culoarea scrumierei din fața ei, care fusese doar golită, nu și spălată. M-am repezit să o îmbrățișez. Nu mi-a răspuns la îmbrățișare, rămînînd impasibilă, de neclintit.

Benji s-a ridicat și a întins brațele spre mine. I-am primit îmbrățișarea. M-a strâns la piept. Mi-am dat seama că plînsese.

— Benj.

— Henny Penny, a șoptit el, folosind po-recla din copilărie.

— Tati, am suspinat dintr-odată printre sughițuri, lacrimile alergîndu-mi în josul gîtu-lui ca un lift de mare viteză.

— Știu.

Și știam că știe. Cînd am izbucnit și m-am pornit pe un plîns cu suspine adînci, care îmi zguduiau umerii și îmi răvășeau tot trupul, făcîndu-mă să sughit, să tremur și să respir cu greutate, știam că știe. Nu plîngeam după tatăl pe care îl știam în ultimii ani, pe care îl vedeam doar în azile și spitale, alunecînd tot mai mult în demență, transformîndu-se într-o persoană de nerecunoscut, ci după cel pe care îl știam cînd eram mici. Influența blîndă, echilibrată, liniștitoare pe care familia noastră se bazase. Tatăl care ne dusesese la băi la Swiss Cottage într-o duminică dimineată și care ne învățase să înotăm, apoi la bibliotecă să ne alegem cărți, pe Heath să înălțăm zmeie. Tatăl care ne instala pe terasă la Smugglers Inn cu o sticlă de Cola și o pungă de chipsuri în mînă, în timp ce el își fuma pipa și citea *The Observer*, iar mama se agita de colo-colo prin casă, cu mânușile în mîini, învăluită în aburi în timp ce pregătea masa de duminică. Tatăl împăciuitor, diplomat, care era vocea rațiunii cînd glasul mamei devenea tot mai strident. Cel la care apelam în momentele de criză, închizînd încet ușa biroului în urma noastră și strecurîndu-se înăuntru.

— Ăăă, tati, știi, mama spune că nu mă pot duce la petrecerea lui Lizzy fiindcă trebuie să mergem la buni...

Tatăl acela. Cel care reușea să o îmbuneze pe mama pentru noi. Cel care mă ținuse atât de strîns de mîină cînd ne întorceam acasă de la biserica din Hanover Square. Cel care spusese că mai bine își scoate ochii decît să aibă un fiu poponar, acestea au fost exact cuvintele lui, iar apoi, în anul următor, îl inclusesese și pe Francis în vacanța familiei. Și condusesese kilometri întregi prin arșița provensală ca să găsească un doctor cînd Francis avusese reacții alergice grave de la pișcăturile de țînțar. Tatăl acela.

Benji m-a strîns la piept în timp ce suspinam fără oprire. N-am știut niciodată că sînt în stare să plîng atîta. Însă, în cele din urmă, potopul s-a domolit și m-am mai calmat. M-am desprins din îmbrățișarea sa și mi-am suflat nasul, epuizată. M-am uitat la mama, care stătea încă neclintită în scaun. Tăcută.

— E în stare de șoc, a spus Benji încet.

— Nu sînt chiar în stare de șoc, a zis ea moale. Gîndesc foarte limpede.

Benji și cu mine am așteptat. Mi-am șters ochii cu dosul palmelor și mi-am dat seama că tremuram. Mama stătea acolo, cu mîinile împreunate, fără să ne privească, uitîndu-se drept înainte, cu niște ochi foarte sticloși. Purta o jachetă și o fustă în carouri și pantofi negri cu baretă, iar părul ei blond, de culoarea mierii, era pieptănat pe spate și dat după urechi, impecabil ca întotdeauna. Benji s-a așezat lîngă ea.

— La ce te gîndești, mamă?

— La ceea ce nici unul dintre voi nu spune. Că, într-un fel, asta e o ușurare binecuvîntată.

O eliberare dintr-o viață care a fost atât de crudă. Atât de cumplită. Că tot ceea ce făcea era să zacă în scaune de plastic prin aziluri de bătrâni, că bărbatul pe care îl știam cu toții ar fi preferat mai degrabă să moară decât să ajungă în locurile în care a fost în ultimii ani. Ar fi preferat mai degrabă să moară decât să suporte toate lucrurile astea nedemne, toate băile, toate excesele de familiaritate, toată protecția asta și toată instituționalizarea asta. Că tatăl pe care tu și Henny îl plîngeți ar fi ales calea asta cu mulți ani în urmă. Ca pe o injecție.

M-am așezat uluită de partea cealaltă a patului.

— Dar asta nu face cu siguranță lucrurile mai ușoare, nu, mamă?

— O, ba cred că da. Am plîns atîția ani după Gordon cel pe care-l știam, cel cu care mă căsătorisem, iar acum... Aproape simt că l-am regăsit, a zis întorcîndu-se spre mine. L-ai văzut?

Am privit-o îngrozită.

— Nu. Eu..., am bîguit îndepărtîndu-mă și făcîndu-mă dintr-odată mică.

— Nu vrei?

— Păi..

— Henny, te rog, a insistat ea, luîndu-mă de mîină. Benji și cu mine am fost acolo cînd a murit și l-am ținut de mîină. Amîndoi. Sînt atât de recunoscătoare pentru asta.

M-am uitat la Benji. A dat grav din cap.

— Și eu vreau să-l văd, ne-a zorit ea. E atât de împăcat. Atît de calm. Seamănă atît de mult cu tatăl vostru.

Ținîndu-mă încă de mîină, s-a ridicat și a dat din cap încurajator spre mine. Am înghițit

în sec și l-am privit îngrozită pe Benji. A ridicat neajutorat și trist din umeri. În cele din urmă, am tras aer în piept și am lăsat-o să mă conducă afară din încăperea și apoi pe coridor. Benji ne-a urmat. Mama s-a oprit în fața unei alte camere din capăt, iar Benji s-a dus să vorbească ceva cu o asistentă. Aceasta s-a uitat la mine, a dat din cap și a venit să deschidă ușa. Benji a pus mîna pe umărul meu cînd am intrat. Mi-a cercetat neliniștit chipul.

— Vrei să faci asta, Henny?

M-am uitat la mama. Nu eram deloc sigură că voiam, dar ea își dorea asta și, de fapt, m-am gîndit pe cînd intram, strîngînd mîna mamei, avea dreptate. M-am apropiat încet. Un cearșaf alb era tras pînă sub bărbia tatei. I-am privit chipul.

Arăta ca un mort : ăsta a fost primul lucru pe care l-am remarcat. Nu arăta de parcă ar fi dormit, așa cum se spune : oamenii nu dorm așa, atît de... părăsiți, carnea alunecîndu-le într-o parte a feței, galbeni precum ceara. Dar, pe de altă parte, mama avusese dreptate. Era tata. Tati al meu. Nu caricatura odioasă din ultima vreme. Voiam să mă aplec și să-l sărut pe frunte, știam că așa se face, văzusem în atîtea filme familiile îndoliate făcînd asta. Dar nu-l mai sărutasem înainte pe frunte.

O clipă mai tîrziu, m-am întors și am ieșit. Am părăsit încăperea și am traversat coridorul și m-am îndreptat spre fereastra din capătul celălalt. M-am ținut de pervaz, respirînd adînc. Cantități mari de aer îmi invadau plămîinii, care păreau storși de oxigen. Mama și Benji m-au urmat.

— Ești bine?

Am încuviințat repede din cap.

— Da. Ai avut dreptate, mamă. Mă bucur că l-am văzut. Așa mi-l amintesc și eu. Cum era înainte să se îmbolnăvească.

Cleiul care mă ținuse pînă atunci să nu mă descompun a cedat brusc și, în timp ce mă desfăceam în bucăți, lacrimile au început să-mi curgă șiroaie pe obraji. Și lui Benji i s-a întîmplat același lucru. Ne-am strîns unul pe celălalt în brațe multă vreme. Cînd ne-am desprins, mama stătea lîngă fereastră, privind în noapte. Mută, închisă în sine. Am vrut să mă duc la ea, dar Benji m-a oprit, ținîndu-mă de braț și făcîndu-mi semn cu capul s-o las singură.

— *Este* în stare de șoc, a murmurat el. Nu-și dă seama de asta, dar așa e. Las-o.

Imediat, un doctor a apărut de undeva și a discutat pe un ton scăzut cu Benji despre detaliile administrative, nu știu exact despre ce era vorba. După ce a plecat, am mai rămas acolo o vreme, toți trei, înghesuiți pe coridorul acela. Aveam sentimentul cumplit că, dacă plecam, aveau să-l mute pe tata. Apoi avea să fie scos din spital, unde de-abia dăduse colțul, de-abia murise, și dus în lumea celor cu adevărat morți. Voiam să-l mai rețin acolo, pe tărîmul dintre viață și moarte, măcar puțin.

Însă, în cele din urmă, a apărut Francis. Mi-am dat seama că se retrăsese plin de tact, după ce mă condusesese alături de familia mea. A ridicat o privire blîndă spre Benji.

— Mergem acasă?

Benji a încuviințat din cap.

— Acasă.

M-am întors.

— Dar mama unde va...

— Cu noi, a spus ferm. Stă cu noi. Cîteva nopți. Henny, dacă vrei să...

— Nu, am scuturat din cap. Nu, mă duc și eu acasă.

Nu prea mai avea nici un sens să mă culc, atunci cînd m-am întors în apartament, așa că am răsucit un fotoliu spre fereastră și m-am așezat cu picioarele pe pervaz, cu capul dat pe spate, uitîndu-mă la lună. Apoi am călătorit foarte departe în timp. Am străbătut un spațiu imens în noaptea aceea, o grămadă de kilometri, am traversat mulți ani. La început, mi-am dorit să am albumul cu poze la mine, dar, de fapt, nu era nevoie. Am închis ochii și cele mai frumoase imagini mi-au venit în minte. L-am văzut intrînd în apartament urmat de o pală de vînt rece, cu un pachet în mîină și cu exaltarea în priviri, retrăgîndu-se în biroul său pentru a-l deschide în liniște și a savura descoperirea asta prețioasă, o carte nouă despre debarcarea din Normandia. L-am văzut după cursa taților, de Ziua Sportului, primindu-și calm premiul compus din ciocolată After Eight, ochii prietenilor mei mărindu-se de uimire cînd îl aplaudau pe tatăl meu cult, care putea să și alerge. L-am văzut cum mă învăța să trasez contururi cu hîrtie cerată, cum să fac lipici din făină, cum să fluier cu un fir de iarbă. L-am văzut fugind spre un autobuz, cu Benji pe umeri, Benji cutremurîndu-se de rîs cînd l-au prins. L-am văzut jucînd crichet franțuzesc împreună cu noi în grădina din spatele blocului, ținînd crosa cu ambele mîini și pipa în gură. Dar mai ales vedeam ironia și inteligența întipărite pe chipul său ; strălucirea iscoditoare din privirea sa cînd m-a întrebat, în treacăt, dacă generalul Custer punea în scenă ultima sa bătălie pe Finchley Road, de am atîta vopsea de război pe față.

În cele din urmă, o lumină rece s-a ivit pe cer și întunericul s-a risipit. Eram bucuroasă. Bucuroasă că nu mai era ziua în care murise tata.

La o oră rezonabilă, l-am sunat pe Marcus. A rămas tăcut la celălalt capăt al firului. Șocat. Într-un sfârșit, vocea i-a revenit, ușor încordată. Și el îl iubise.

— Henny, îmi pare foarte rău.

— Mersi, am îngăimat.

S-a lăsat din nou tăcerea. Apoi a zis:

— Nu mi-am dat seama... ei bine, ultimul atac pe care l-a avut a fost atât de ușor, numai o pișcătură. Nu mi-am dat seama...

— Nimeni nu și-a dat seama, Marcus.

— Nu. Bietul Gordon.

— Bietul tata.

Mi-am lipit receptorul de abdomen și am închis strâns ochii. Apoi m-am plesnit cu palma peste față.

— Mai ești acolo? m-a întrebat blînd, cînd am pus iar receptorul la ureche.

— Da, mai sînt.

Am tras adînc aer în piept ca să mă liniștesc. Am expirat tremurînd.

— Marcus, mă duc astăzi la școală să vorbesc cu copiii. Mă duc să le spun. Apoi, dacă vor să vină la înmormîntare, pot să vină.

— Oh.

A tăcut. Se gîndea. Dar știa că sînt în avantaj. Știa că orice aș fi spus era acceptat. Se zice că dragostea schimbă totul, dar și moartea face la fel.

— Și voi fi la fermă, dacă vor vrea să vină acasă.

— OK.

Auzeam cum i se învîrt rotițele.

— Nu de tot, Marcus, numai pentru câteva zile. Însă nu cred că e momentul să le spunem și că părinții lor se despart, ce zici?

— Așa e, a răspuns scurt.

Jenat, poate.

— Nu, nu e momentul.

— Hai să le dăm timp să treacă peste hopul ăsta mic și apoi să alegem o altă vacanță pentru mica ta surpriză de la Savoy Grill, da?

Și-a ținut respirația. Am spus-o cu un venin gratuit, dar nu m-am putut abține.

— De acord, a zis cu blîndețe.

Între noi s-a lăsat din nou tăcerea.

— Transmite-le dragostea mea, Henny, a spus într-un sfîrșit. Și ție la fel. Ai grijă de tine.

Am încuviințat din cap. Nu eram în stare să vorbesc, așa că am pus receptorul jos.

După câteva momente, în care mi-am suflat nasul și mi-am făcut o ceașcă de cafea neagră foarte tare, am sunat la școli și am aranjat să mă duc acolo după-amiază. Am cerut și o zi liberă pentru fiecare dintre ei, ca să poată veni la înmormîntare. Apoi i-am telefonat lui Laurie. Speram să-i las un mesaj pe robot, dar a răspuns chiar el.

— Biata de tine, a murmurat. Groaznic. Parcă vin toate deodată, în valuri, nu? Valuri mari, care te zdrobesc. O clipă zici că totul e minunat și, în clipa următoare, ești la pămînt.

— Da. Da, exact, așa e, am spus surprinsă. Cine...?

— Sora mea. Acum patru ani. Cancer.

— Îmi pare rău.

S-a lăsat tăcerea. Toată lumea părea să știe despre ce era vorba. Nimeni nu era imun. Fiecare avea povestea lui.

— Ia-ți cît timp ai nevoie, Henny. Însă te rog să te întorci cînd o să te simți în stare.

— Mulțumesc.

Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să-i trimit un e-mail lui Rupert, în care îi spuneam ce se întâmplase și de ce nu mă va găsi acasă. De ce aveam mobilul închis toată ziua.

Cum nu aveam mașină la Londra, am împrumutat-o pe-a lui Benji ca să ajung la școli, luînd-o din Chelsea.

— Unde e mama? am întrebat urmîndu-l în bucătărie ca să iau cheile.

— În pat.

— A. A plîns?

— Toată dimineața.

Am dat din cap.

— Bun.

M-a condus la mașină, m-a îmbrățișat la plecare și a rămas pe trotuar, uitîndu-se după mine. Nu-mi amintea în nici un fel de tata, m-am gîndit privind-o în oglinda retrovi-zoare, dar parcă avea ceva din el în calmul lui de astăzi. În expresia lui liniștită. A plecat capul și a intrat în casă.

Pe cînd ieșeam încet din Londra și apoi pe drumul de țară, în BMW-ul lucios al lui Benji, m-am simțit oarecum consolată de sunetul scump al motorului, de muzica sa clasică, de interiorul din piele și crom. Mă izola de lumea de-afară și de ororile din noaptea trecută și am început să mă simt mai bine. Așadar, am fost surprinsă că, atunci cînd au difuzat la radio *Nimrod* al lui Elgar, a trebuit să trag pe marginea drumului ca să urlu. Nu mai vedeam nimic de-atîta plîns. Era o bucată muzicală care mă răscolea ori de cîte ori eram fericită, dar acum, în cele mai grele momente, pur și simplu m-a devastat cu totul. Cîtă dreptate

ai, Laurie, m-am gîndit îndesînd un șervețel ud în geantă și clipind ca o nebună. O clipă ești bine, iar în clipa următoare, ești la pămînt. Am pornit din nou motorul. Cîtă dreptate ai!

Prima dată m-am oprit la școala lui Angus. Amplasată în mijlocul unui teren care se întindea pe acri întregi, în regiunea Northamptonshire, era învăluită în ceață, gotică și cenușie, avea multe turnulețe arogante și garguie batjocoritoare și se afla la capătul unei alei interminabile. Corpul principal al clădirii avea forma unui patralater în care se pătrundea printr-o arcadă. Am parcat chiar în fața arcadei și am intrat, îndreptîndu-mă către una dintre clădirile mai moderne din spatele fațadei antice. Trecînd pe sub una dintre ferestrele de la parter, l-am zărit pe dirigintele lui Angus așezat la o masă de lucru, în biroul lui. În clipa în care m-a văzut, a sărit în picioare și mi-am dat seama că mă aștepta. Nu mi-am putut stăpîni un zîmbet. Era un bărbat scund, extrem de formal și de corect, iar cînd a venit la ușă să mă întîmpine, capul lui dat cu gel Brylcreem era foarte plecat. Nu m-ar fi surprins dacă ar fi acceptat să poarte și o banderolă neagră pe braț. Mi-a luat mîna între-ale sale, ca un pastor, și s-a uitat respectuos la pantofii mei.

— Sincere condoleanțe, doamnă Levin, a murmurat.

— Mulțumesc.

— Cred că a fost un adevărat șoc pentru dumneavoastră.

— Da, a venit pe neașteptate. Angus a...? A ridicat capul într-o clipă.

— Mă tem că mi-am luat libertatea de a-i spune, pentru că, odată ce a aflat de venirea dumneavoastră, și-a imaginat ce e mai rău.

Tatăl, poate, sau sora. Poate un divorț iminent... știți cum funcționează mintea unui adolescent.

— A, da.

Deci divorțul era mai rău. Dumnezeuule! Am înghițit în sec și l-am urmat în birou.

— Dar trebuie să vă previn, doamnă Levin, a zis închizînd ușa biroului în urma noastră și punînd cu un aer sumbru o mîină pe brațul meu, încă n-a reușit să se descarce.

— Aha, sigur.

M-am străduit să nu zîmbesc. Gîndul că Angus s-ar „descărca“ în fața acestui omuleț afectat era de neconceput.

— Poate că a făcut asta în singurătate, am sugerat eu. Înțelegeți, la el în cameră. Și adevărul e, domnule Cartwright, că de șase ani tatăl meu era invalid. Stătea la un azil. Avea demență senilă și nu-și recunoștea nepoții. Nu i-am mai dus la el în vizită cînd lucrul ăsta a devenit supărător.

Asta era adevărat, deși, recent, îl luasem o dată pe Angus cu mine. Mă pregăteam să mă duc la Londra să-l vizitez pe tata și am fost surprinsă cînd Angus mi-a spus că ar vrea să mă însoțească. A jucat *whist* cu el în salon, iar tata se tot uita lung la Angus, întrebîndu-l cine naiba mai e. Cînd Angus a cîștigat jocul, l-a făcut escroc nenorocit. Am zîmbit, amintindu-mi cum Angus a făcut din nou cărțile, lăsîndu-l să cîștige jocul următor. Tata l-a privit bănuitor.

— Țărănoi escroc!

— Ah. Iată-l și pe băiat!

Angus, avînd o înfățișare ciudată, a fost împins în cameră. Avea părul nespălat și cămașa scoasă din pantaloni.

— Bună, mamă!

— Bună, dragul meu, am zis sărutându-l pe obraz.

— Vă las.

Domnul Cartwright s-a înclinat din nou, doar pe jumătate de data asta, și a părut să șovăie, ieșind cu spatele și frîngîndu-și mîinile ca Uriah Heep.

L-am îmbrățișat cum se cuvine pe Angus și ne-am așezat amîndoi pe canapea, ușurați că rămăseserăm singuri.

— Vrea să izbucnesc în lacrimi, iar eu nu pot, mamă, nu pot, a zis Angus disperat.

Am zîmbit.

— Știu, l-am bătut eu pe mîină.

— Vreau să spun că..., s-a străduit el să-mi explice. E groaznic pentru tine și toate celelalte, iar mie îmi pare extrem de rău pentru tine, mamă (la care eu i-am strîns mîna, recunoscătoare), dar, sincer să fiu, nu prea l-am cunoscut pe bunicul. Decît în vremurile cînd era normal, iar asta se întîmpla cu secole în urmă. Și nu pot să nu mă gîndesc... ei bine, știu că e înfiorător să spun asta, fin'că era tatăl tău...

— Nu, spune, Angus.

— Oare n-ar fi preferat să fie așa?

S-a întors ca să se uite la mine cu ochii lui sinceri, de băiat de cincisprezece ani.

— Decît să fi stat în continuare în azilul ăla groaznic? Eu aș fi preferat, a zis cu convingere.

M-am gîndit la sentimentele asemănătoare ale mamei.

— Vrei să spui dacă cel pe care îl știam acum șase ani...

— Bunicul cel adevărat, a zis el.

— Dacă ar fi vrut să moară? Atunci, da.

Da. Parcă îl auzeam. Îl și vedeam, în apartamentul din Finchley Road, ridicînd privirea

din *The Independent* la micul dejun și uitându-se pe deasupra ochelarilor.

— Ce? Să o iau razna? Într-o casă de nebuni? Doamne, mai bine împușcă-mă!

Apoi se lăsa pe spătarul scaunului, ca să strige către ușa de la bucătărie:

— Audrey, dă-mi un sendviș cu cianură dacă ajung vreodată în situația asta, da?

— Dar ideea e, Angus, m-am străduit eu să vorbesc, așa cum ajunsese... ei bine, era foarte fericit. Mulțumit.

— Rahat! a zis furios Angus ridicându-se și îndreptându-se spre fereastră.

Băgase mâinile în buzunare și se uita pe geam.

— Ar fi fost îngrozit dacă s-ar fi văzut așa. Dacă ar fi văzut cum a ajuns, a spus uitându-se sfidător la terenul de crichet, unde dansau frunzele de toamnă ce cădeau din stejarii care străjuiau marginea terenului.

Am zîmbit, privindu-mi mâinile. Aroganța tinereții. Nu exista decît un singur mod de-a fi pentru ea, iar acela însemna putere, vitalitate, sănătate și, în mod sigur, *compos mentis*. Nu existau jumătăți de măsură. Orice altceva, orice compromis era o pierdere de vreme.

— În fine, cum spui, am zis încet. S-ar putea să ai dreptate, dragul meu.

I-am privit spatele drept, pe cînd stătea la fereastră, urmărindu-l pe măturător cum aduna frunzele din dreptul porții.

— Aș vrea totuși să vin la înmormîntare, a zis întorcîndu-se cu fața spre mine. Ca să-mi iau rămas-bun așa cum se cuvine.

Am încuviințat din cap.

— Foarte bine. Mi-ar plăcea să vii.

Nu voiam totuși să-l forțez.

— Oricum, a adăugat gînditor, n-am mai fost pînă acum la o înmormîntare.

Am zîmbit. O spusese de parcă nu mai fusese niciodată la un meci de hochei pe gheață. Sau la o ceremonie evreiască *bar mitzvah*. () experiență de viață care trebuia bifată.

Am mai vorbit puțin, apoi am mers să ne plimbăm pe-afară. Angus m-a condus spre terenurile de joc și am urmărit o parte a unui meci de fotbal în care ar fi jucat și el, dacă nu aș fi venit eu. Cînd arbitrul s-a apropiat și l-a întrebat dacă vrea să intre în a doua repriză, Angus a părut încîntat pe moment, apoi s-a uitat agitat către mine.

— Sigur, dragule, am zis îmbrățișîndu-l. Prefer să înscrii goluri. Haide, du-te și te schimbă. Oricum, eu trebuie să plec la Lily.

— OK. Apropo, zi-i că o pup.

— Sigur.

Hmm, era prima dată cînd auzeam asta.

A fugit să se schimbe, iar eu mi-am încrucișat brațele ca să mă apăr de vînt și m-am îndreptat încet spre mașină. Pe cînd mergeam pe aleea pietruită, domnul Cartwright a ieșit din clădire ca să-și ia rămas-bun.

— Și stați liniștită, doamnă Levin, a spus cu vocea lui monotonă, agitîndu-se în jurul meu pe cînd mă îndreptam spre mașină. Angus e pe mîini bune. După cum știți, ne mîndrim cu grija noastră părintească aici, la Shelbourne. Îi vom oferi toată consilierea necesară.

— Ăăă... bine. Mulțumesc.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Angus, deja schimbat în echipament, grăbindu-se să-l scoată de pe teren, într-un mod nepolitic, pe cel care îi era rezervă, și să-și ocupe poziția de drept, de fundaș stînga.

— Deși nu sînt perfect convinsă că are nevoie de consiliere...

La școală la Lily a fost o cu totul altă poveste. Cînd am ajuns la imensa clădire victoriană, cu arhitectură neregulată, din Berkshire, cu acoperișurile sale ascuțite și roșii și vopseaua verde scorojită, intrarea principală părea închisă. Cînd am sunat, nu a apărut nimeni, așa că m-am dus prin spate, am intrat pe o ușă laterală și m-am plimbat în sus și-n jos pe niște coridoare pustii, pînă cînd am dat într-un laborator de științe peste o tînără de clasa a XI-a, cu păr lung și moale și maniere elegante, care se dădea cu oja.

— A, toți sînt la orele de pregătire, m-a liniștit ea ridicîndu-se din bancă.

M-a condus în biroul directoarei, care era de asemenea gol, promițîndu-mi să o găsească.

M-am așezat cu fața către biroul îmbrăcat în piele și, după ceva vreme, ușa s-a deschis și a intrat domnișoara Whitehorn, directoarea adjunctă.

— Îmi cer scuze, îmi cer scuze, a spus ea pe nerăsuflăte.

Recent intrată în colectivul de profesori al școlii, era foarte grasă și foarte emoționată. Cînd ne-am întîlnit prima dată cu ea, semestrul trecut, Marcus mi-a șoptit convins la ureche: „lesbiană“. Pieptul ei spectaculos se ridica și cobora agitat, iar rochia îi flutura în timp ce se repezea să mă salute, toată numai zîmbete, cînd m-am ridicat.

— *Doamnă* Levin, a zis luîndu-mi mîna cu un gest călduros și în același timp dureros, căci avea tare multe inele. Ce surpriză *minunată*!

— *Ăăă...* Nu e tocmai o surpriză, nu? Am telefonat înainte...

— A, da, da, cred că mi s-a transmis, dar, chiar și așa, ce drăguț că ați venit personal. Luați loc, luați loc!

Mi-a făcut semn cu o mână poruncitoare și dolofană și s-a repezit de cealaltă parte a biroului, să ocupe poziția de drept a doamnei Hargreave. Și-a coborât cu multă atenție fundul imens, de parcă presimțea că scaunul va trosni, apoi s-a instalat în siguranță și mi-a zîmbit larg.

— Doamna Hargreave vă transmite scuzele ei *sincere*, dar mă tem că încă muncește pentru ducele de Edinburgh.

Am clipit, luată prin surprindere. Doamna Hargreave și ducele de Edinburgh?

— Poftim?

— Fetele din clasa a IX-a luptă pentru premiu anul acesta. Trebuie să mai lucreze la felul în care se înnoadă o frînghie. Deci, vă pot ajuta eu? m-a întrebat clipind spre mine.

— Sigur. Ăăă, Lily e...?

— *Atît* de emoționată, draga de ea. Pentru că, știți dumneavoastră, s-a aplecat în față și mi-a făcut din ochi, le place la nebunie să aibă o zi liberă.

— A, da.

— E sîmbăta asta, nu?

— Ț, nu. Joia viitoare probabil.

— Joi? Serios? a zis lăsîndu-se pe spătarul scaunului și privindu-mă surprinsă. Nu prea se obișnuiește joia. Spuneți-mi, vă rog, a șoptit emoționată, aplecîndu-se din nou nerăbdătoare în față și împreunîndu-și degetele, cu ce se va îmbrăca?

— Ei bine, ăăă..., m-am bîlbîit eu, nu sînt sigură. Nu m-am gîndit la asta. Cred că nu în negru.

— A, nu, nu, a ridicat ea mîinile îngrozită. În nici un caz nu merge. Fiți atentă, tinerele astea, a clipit ea conspirativ spre mine, nu lasă să treacă așa ceva cu una, cu două. Le plac la nebunie hainele neglijente. Stilul lor, a zis făcînd cu degetele semnul ghilimelelor, „gotic“! Așadar... unde va avea loc?

— Păi, ăăă... la o capelă mică din nordul Londrei.

Îmi simțeam palmele puțin transpirate pe fustă.

— Minunat! Deci ceva restrîns?

— Păi, da. Așa cred.

— Super! Și o petrecere după?

M-am foit stînjenită în scaun.

— Un pahar de *sherry* și un sendviș, poate. La mama acasă.

— Splendid, a zîmbit ea radioasă. Cred că mama dumneavoastră este extrem de emoționată, nu?

M-am uitat uimită la ea.

— Pardon?

— Mama dumneavoastră, pentru că se mărită prima ei nepoată? a zis ea.

Am continuat să o privesc uluită. Capul domnișoarei Whitehorn s-a înclinat într-o parte.

— Sora mai mare a lui Lily? a spus încurajator, făcînd ochii mari ca și cînd aș fi fost de la școala ajutătoare. Cea care se mărită?

Mi-am umezit buzele.

— Lily nu are nici o soră. Mă aflu aici pentru că a murit bunicul ei.

M-a privit peste birou, cu o expresie nedumerită. Apoi s-a îndreptat de spate și și-a consultat notițele. Le-a răsfoit puțin.

— Mă scuzați, a murmurat în cele din urmă. Era vorba de altă fată, Amelia Wade-Walker.

Mama ei a venit la mine, vrînd să o învoiască pentru... a, da. Da, înțeleg acum, a zis uitîndu-se agitată peste notițe. Le-am cam amestecat. Îmi cer scuze. Da, Lily.

Și-a scos ochelarii. Și-a împreunat degetele și a plecat cuviincios capul.

— Sincere condoleanțe, doamnă Levin.

Pînă cînd, într-un final, au găsit-o pe Lily și au adus-o, m-am simțit ușor înveselită și nevoită să respir cu dificultate printre dinți. Domnișoara Whitehorn a bîuguit niște scuze și a ieșit repede, cu rochia fluturîndu-i în urmă.

— De ce zîmbești, mami? a strigat Lily aruncîndu-se în brațele mele. E așa trist. Bietul bunic!

— Știu, bietul bunic, am spus la rîndul meu, strîngînd-o la piept și sărutînd-o apăsător pe creștet. Iartă-mă, Lily, mă tem că devin puțin isterică. Mîhnirea și isteria par să fie înrudite îndeaproape.

Lily a plîns mult, ceea ce m-a făcut și pe mine să plîng, dar apoi s-a înveselit grozav cînd a auzit că domnișoara Whitehorn îmi dăduse voie să o scot la un ceai. Domnișoara Whitehorn m-ar fi lăsat să o duc și pe Lună, dacă aș fi vrut.

— Cu Rosie? m-a întrebat ea, ștergîndu-și fața și întorcînd spre mine o pereche de ochi umezi și rugători. Poate să vină și Rosie cu mine?

— Nu văd de ce nu.

A zburat într-o clipă să-i spună prietenei sale celei mai bune.

Ceaiul s-a dovedit foarte nimerit. În timp ce mîncau prăjitura cu ciocolată, Rosie, care provenea dintr-o familie de credincioși romano-catolici, cu propria capelă la conacul lor

imens din Irlanda, a intrat în detalii macabre despre înmormântarea bunicului ei și despre cum Lily trebuie să fie pregătită să-l vadă expus în fața altarului, *cu sicriul deschis*.

— Serios? a întrebat Lily mai târziu, cu niște ochi înspăimântați, când am îmbrățișat-o de rămas-bun în parcare. Chiar va trebui să fac asta?

— Sigur că nu, draga mea. Capacul va fi bine închis, iar tu nu trebuie să vii dacă nu vrei.

A stat puțin pe gânduri.

— Angus vine?

— Da, dar el e cu doi ani mai mare.

A tăcut o clipă.

— Nu, vreau să vin. Sigur că vreau să vin.

Am zîmbit, îmbrățișînd-o încă o dată, apoi m-am urcat în mașină. A bătut în geam, iar eu l-am coborît.

— Vine și tati, nu? m-a întrebat neliniștită.

O clipă, mi-a stat inima în loc.

— Sigur. De ce întrebî asta?

A ridicat din umeri. A lăsat privirea în jos și a scormonit pietrișul cu piciorul.

— Nu știu. Numai că... ai venit singură azi.

— Pentru că tati e la serviciu, am spus repede.

A ridicat privirea. A dat aprobator din cap și apoi a zîmbit.

— Mda, bine. Pa, mami. Ne vedem săptămîna viitoare.

Am tras frîna de mîină și am pornit încet de-a lungul aleii. Privind-o în oglinda retrovizoare cum îmi face semn cu mîina, singură în mijlocul parcării, în uniformă ei maro, mi s-a strîns stomacul de teamă. Ce tînără părea. Ce mică. Ce vulnerabilă.

Capitolul douăzeci

Pînă la urmă, înmormîntarea a avut loc mai devreme decît ne-am așteptat. Cu trei zile mai devreme, de fapt, datorită unei anulări.

— O anulare? l-am întrebat pe Benji cînd m-a sunat și mi-a spus. Cum adică, cineva s-a decis să nu mai facă înmormîntarea? S-a hotărît că vrea totuși să trăiască? Aici nu e coafor, Benji, nu poți pur și simplu să anulezi întîlnirea cu sfîntul Petru.

A rîs.

— Nu, au schimbat locul. Și-au dat seama că, de fapt, capela Golders Green nu era destul de mare. Și, dacă nu prindem trenul ăsta, Henny, s-ar putea să nu mai prindem nici unul pînă vinerea viitoare.

Am pălit auzind cuvintele astea, dar n-am fost șocată. Muncind în ultimele zile alături de mama și de Benji, alegînd sicrie, sfeșnice și mătăsuri, învățasem destul de multe despre natura pragmatică a lumii funerare. Și poate era bine că o altă problemă morală fusese luată de pe umerii noștri. Faptul de-a decide ce sumă era potrivit să cheltuim pentru cel iubit și dacă să cumpărăm un sicriu din brad sau din stejar nu ne mai lăsa vreme să ne gîndim dacă se scursesese destul timp ca să fim pregătiți pentru înmormîntare. Poate era o decizie luată forțat.

Capela e într-adevăr mică, m-am gândit agitată, în timp ce străbăteam culoarul central împreună cu Angus, miercuri dimineața, așezându-mă alături de el în prima strană. Minusculă. Mă întrebam în ce loc mai mare se dusesse cealaltă familie? Mai impozant? Oare alesese sfeșnice mai frumoase decît ale noastre? Totuși, satisfăcea nevoile noastre, am hotărît ferm, așezându-mă picior peste picior și netezindu-mi fusta neagră. Eram o familie mică.

M-am uitat în jur și le-am zîmbit politicoș celor cîteva rude pe care le salutasem deja afară: două mătuși în vîrstă, fratele bunicii, Matthew, vărul Alfred și soția lui, Valerie, împreună cu fiul lor necăsătorit, cel cu ticul nervos ciudat. Se presupunea că era văr de-al doilea cu mine, dar n-am reușit niciodată să țin minte cum îl cheamă. Mama stătea de partea cealaltă a culoarului, tot în prima strană, cu Benji și Francis, iar eu țineam loc lîngă mine pentru Marcus și pentru copii. Nici urmă de Marcus, însă, pe de altă parte, el trebuia să o ia pe Lily de la școală, iar autostrada 25 putea fi extrem de aglomerată. Cînd ușa s-a deschis în spatele meu, am privit în jur, emoționată că îl vedeam după atîta vreme, dar nu erau decît niște vechi prieteni de familie, vecinii din Finchley Road. Cînd au intrat, bătuți de vînt și înfolați în pardesie, am zîmbit recunoscătoare. În trecut, vreo doi încercaseră să-l viziteze pe tata la azil, dar nu-și amintise de nici unul din ei. De fapt, fusese de-a dreptul obraznic, așa că, treptat, nu s-au mai dus. Așadar, puținii care veniseră o făcuseră pentru mama: familia Spira, familia Carter de deasupra și l-am recunoscut și pe Howard Greenburg,

care stătea în apartamentul de dedesubt. I-am zîmbit recunoscător. Bun. Sperasem să vină, de dragul mamei. Ca sprijin moral. În afară de aceștia, capela era goală: mai era doar pastorul, care își făcea de lucru cu prosoapele folosite în timpul slujbei, și tata în fața altarului. În sicriul lui din stejar la preț mediu, cu mînerule sale de alamă la preț mediu. Am respirat adînc. În curînd se va sfîrși.

O pală de vînt rece a răvășit foile cărții de imnuri și m-am întors, ușurată să-i văd pe Marcus și pe Lily alergînd pe culoar. Lily, în uniformă de școală, Marcus, cu pardesiul negru. Făcuse cursa aceea pînă la școală, în vreme ce eu îl luasem de la gară pe Angus, care venise cu un tren din Northampton. I-am zîmbit blînd lui Lily și l-am privit apoi pe Marcus, întrebîndu-mă ce fel de expresie ar trebui să am. Se apropia cu pași mari pe culoar și, cînd ochii ni s-au întîlnit, a înclinat scurt capul. I-am întors gestul. Înțeleg, mi-am zis furioasă, privind înainte. Genul ăla de expresie. Am strîns tare cartea de imnuri.

— Ești bine? i-am șoptit lui Lily cînd s-a așezat lîngă mine.

Am sărutat-o.

— Da.

Părea puțin palidă și mi-am strecurat un braț după umerii ei. Marcus s-a așezat lîngă Angus. M-am întrebat dacă fusese chestionat de Lily pe drum de ce venise singur s-o ia. Speram să fie așa. Ce bărbat idiot, *idiot* de-a dreptul, mi-am zis furioasă. Poate faptul că eram cu toții aici, în biserică, îl va ajuta să-și adune gîndurile, făcîndu-l să-și dea seama la ce dădea cu piciorul.

În acel moment, orga a scos un sunet hotărît și ne-am ridicat în picioare. Am prins privirea lui Benji și amîndoi ne-am uitat la mama, dar ea privea înainte cu stoicism, elegantă în haina ei Jaeger bleumarin, cu bărbia ridicată și ochii uscați, căci plînsese în voie pînă atunci, după cum îmi spusese la intrare, cînd o îmbrățișasem.

Și eu plînsesem în voie. Mai ales seara, cînd eram foarte obosită. Uneori ridicam receptorul și vorbeam cu Benji; totuși, în cea mai mare parte a timpului, simțisem beneficiile liniștii apartamentului. Avusesem nevoie de asta. Nici nu fusesem complet singură. Stătusem și cu Rupert.

Firește că povestea noastră de dragoste fusese lăsată în așteptare – eram amîndoi conștienți că nu era momentul să o reluăm –, dar eram de asemenea conștienți că lumea avea un mod foarte ciudat de-a se învîrți, neținînd cont de tragediile personale, și că, în timp, aceasta avea să fie reluată. Totuși, între timp, ne întîlneam în pauza mea de prînz. În ciuda asigurărilor lui Laurie că nu trebuia să fac asta, m-am întors imediat la lucru, preferînd rutina și disciplina biroului solitudinii din apartament. Rupert mă aștepta în piață și ne plimbam prin parcul St. James, rătăcind frunzele și cumpărînd hotdogi de la o tarabă, pe care îi mîncam apoi pe băncile reci și ude, așa cum făceam cu ani în urmă. Uneori vorbeam despre tata, iar Rupert mă asculta, intervenind din cînd în cînd, alteori îmi împărțea amintiri de-ale sale.

Ieri, cînd ne-am despărțit la poarta parcului, el mergînd spre Ministerul Apărării din Whitehall, iar eu spre Covent Garden, mi-a

luat fața în mâini și m-a sărutat ușor pe buze, prima dată când mă săruta după noaptea aceea din apartamentul său. Am simțit că mă inundă un val de căldură.

— Trebuie să plec pentru puțin timp, mi-a spus. Dar mă întorc.

Mi s-a strâns stomacul.

— Puțin? Serios? Cît, mai exact?

— Numai cîteva zile.

— Unde?

Expresia feței i s-a schimbat și a întors privirea.

— Nu ai voie să spui?

— Nu pot.

Am încuviințat din cap, știind că nu era bine să-l presez, întrebîndu-mă într-o doară cum era viața lui reală: unde era trimis în misiune, pe ce cîmpuri de luptă era aruncat și apoi, în cîteva zile, mutat brusc în altă parte. Știam că nu voi afla niciodată. Știam că, deși unii indivizi, așa cum remarcase el cîndva batjocoritor, nu numai că spuneau, dar și scriau povești profitabile, el nu ar face-o niciodată. Pentru el, Actul Secretelor Oficiale era exact asta: un secret. L-am privit cum se îndepărta și m-am întrebat cît de periculos era ceea ce făcea. Știam din ce aflasem de la Laurie că Serviciile Aeriene Speciale nu lucrau numai în zonele în care era război, așa cum citeam în ziare, ci și în locuri în care nici măcar nu știam că există probleme care ne privesc.

— Ce treabă avem noi cu ce se petrece în Nigeria? îl întrebasem în treacăt pe Laurie, așezîndu-i în față o ceașcă de cafea și reluînd o conversație începută mai devreme.

Laurie ridicase indiferent din umeri.

— Guvernele ne cer uneori ajutorul și, în funcție de circumstanțe, răspundem cererii.

— Ca mercenarii?

— Într-un fel, dar din interese diferite. Mai mult pentru guvern decît pentru cîștigul personal.

Ridicase ochii din calculator.

— Dar de ce întrebi, Henny?

— Pur și simplu, am zis roșind și întorcîndu-mă în camera mea.

Însă știa, eram sigură de asta. De curînd, Rupert mă condusese înapoi la birou, iar cînd ridicasem instinctiv privirea spre fereastra de la etajul al doilea, îl văzusem pe Laurie uitîndu-se la noi. Nu-mi spusese nimic cînd intrasem, dar avea o expresie supărată. Îmi amintesc felul în care îl condamnase Rupert. Oare șeful meu se întreba dacă nu aflasem cumva cam multe despre el?

Cînd Rupert dispăruse ieri spre Whitehall, o siluetă înaltă, subțire, îmbrăcată într-un pardesiu, iar capul lui blond se pierduse în mulțime, m-am întrebat ce-aș simți dacă nu s-ar mai întoarce. Stomacul mi s-a strîns atît de tare, încît am fost nevoită să mă întorc repede și să plec, surprinsă de intensitatea sentimentelor mele.

Stînd acum în capela asta minusculă din nordul Londrei, toate astea mi se păreau desprinse dintr-o altă lume. Dintr-o altă viață. Viața altcuiva, nu a mea. Femeia aceea în haină albastră de cașmir, care se întîlnea cu iubitul prin parcuri, lăsînd vîntul să-i răvășească părul, anii scurgîndu-se în urma ei în timp ce rîdea și răscolea frunzele cu piciorul — toate astea erau ca o secvență dintr-un film. Căci iată-mă aici, pe mine, cea adevărată, o

femeie de vîrsta a doua, cu soțul meu înstrăinat și cei doi copii adolescenți, cu părul meu care ar fi avut nevoie de niște șuvițe, îngropîndu-mi tatăl.

Pastorul și-a dres glasul și s-a ridicat pe vîrfuri.

— V-aș ruga mai întîi să lăsați toate cărțile de imnuri în strană după încheierea slujbei. Dispar tot timpul și este foarte enervant să le înlocuiești. Înainte de-a ieși din biserică, veți putea dona bani pentru cumpărarea unei orgi noi.

— Bună dimineața și ție, a murmurat Angus lîngă mine.

— Haideți să ne ridicăm și să cîntăm împreună imnul 245.

Cînd orga a vibrat zgomotos în spațiul îngust, mica noastră congregație a atacat plină de curaj imnul „Ierusalim“. Tocmai ne năpusteam asupra celui de-al doilea vers, cînd ușa bisericii s-a deschis, de data asta cu mare tărăboi. Ne-am întors cu toții, încă murmurînd versurile, și am văzut ușa dată de perete de către Barbara, infirmiera jamaicană, iar în spatele ei, o colecție pestriță de bătrîni de la azil, care își făceau loc să iasă dintr-un microbuz supraaglomerat. Cu ajutorul lui Grace, cealaltă infirmieră, au urcat treptele și au dat buzna înăuntru, vorbind tare.

Unii se îmbrăcaseră sobru, purtînd șepci și pardesie încheiate greșit, dar am observat că unul dintre ei avea încă papucii în picioare. O femeie considerase potrivit să poarte o vestă de casă din angora și galoși. S-au înghesuit amețiți pe ușa, holbîndu-se în jur cu gura căscată, ca niște copii. Două femei cu voci deosebit de stridente voiau să știe de ce era

atît de frig. Barbara le-a făcut semn să tacă și le-a înghesuit în strana din spate, în timp ce se certau pentru loc și își smulgeau una altele cărțile de imnuri. Am văzut cum una o ciupea pe cealaltă de braț. Un bătrîn a intrat bățos, cu pieptul plin de medalii, iar un altul, cocoșat, îmbrăcat în frac și pantaloni ecosez, zîmbea fără nici o grijă, fluturînd un trabuc.

Pe cînd se înghesuiam zgomotos în stranele din spate, dîndu-și coate și căscînd gura împrejur, pastorul i-a aruncat mamei o privire alarmată. Ea a ridicat resemnată din umeri și a continuat să cînte. Benji mi-a prins privirea și mi-a făcut încîntat cu ochiul; i-am întors zîmbetul. Lui Benji îi plăcea să se afle într-un grup mai mare de oameni și, de fapt, avea dreptate. Sigur că oamenii ăia trebuiau să fie acolo. Ei reprezentaseră viața tatei din ultimii șase ani, pentru numele lui Dumnezeu.

Cînd o drăguță de bătrînă cu un spate foarte cocoșat a scos dintr-o geantă un boa și l-a aruncat sfidătoare în jurul gîtului, mi-am amintit de poezia „Cînd voi fi bătrînă, voi purta mov“. Refrenul etern al mamei era că, la azil, tata își pierduse orice urmă de demnitate, dar mie mi se părea că oamenii ăștia aveau, dacă nu demnitate, cel puțin un fel de superioritate. Era ca și cînd s-ar fi dezbrăcat de propria piele și ar fi pătruns într-un alt plan, mai înalt și mai năucitor, unde nimeni nu îi putea atinge. Nu țineau cont de convenții, îmbrăcîndu-se și purtîndu-se după bunul plac, recuperînd timpul pierdut, luîndu-și revanșa pentru „zilele grave ale tinereții lor“ și foarte rău că nu toată lumea vedea lucrurile așa.

Cîntau puternic, dar straniu, iar vreo doi chiar au atacat în forță partea de soprană, ceea ce nu era tocmai relaxant. A fost o ușurare cînd morile satanice întunecate s-au pierdut în depărtare și ne-am așezat din nou. Pastorul și-a început atunci discursul, încercînd să rezume viața celui care fusese Gordon Arthur Tate. A vorbit despre tinerețea tatei, despre vremea petrecută la Oxford, apoi la National Service și, în cele din urmă, despre cariera sa de inginer. Cînd a enumerat proiectele la care lucrase tata, am văzut-o pe Lily înăbușindu-și un căscat. Am zîmbit. Mama n-a vrut ca vreunul dintre membrii familiei să țină acest discurs, de teamă să nu fie prea emoționant. Ei bine, nu încăpea îndoială că nu exista nici un pericol să se întîmple asta. Pastorul a continuat să vorbească și, cînd a ajuns la pasiunea tatei pentru istorie, am auzit un freamăt în spate. Uitîndu-mă în jur, am văzut că cei din stranele din spate se ridicaseră și începuseră să se înghesuie spre ieșire. Bătrînul cu pieptul plin de medalii deschisese ușa microbuzului și îi ajuta pe colegii săi de la azilul Twilight să urce. Benji mi-a aruncat o privire încruntată. Am ridicat uluită din umeri și, după o clipă, a dispărut și Benji. Cîteva minute mai tîrziu, cînd pastorul încă mai vorbea, colegii de la azilul Twilight au dat din nou buzna înăuntru și și-au ocupat locurile.

— Au crezut că au venit la o altă înmormîntare, mi-a șoptit Benji la ureche înainte să se așeze. Tata le spusese că fusese trapezist la un circ, nu inginer. Se pare că numele lui de scenă era Renaldo.

— O! am clipit eu.

După aceea, am ieșit, îngustându-ne ochii în soarele dimineții, și am mers în grupuri dezorganizate către cimitirul din spate. Când ne-am adunat sfioși în jurul unei gropi săpate de curînd, am ținut-o strîns pe Lily de mîină. Angus, care avea acum mai bine de 1,80 m, o luase pe mama de braț, lucru care mi-a umplut ochii de lacrimi. Celor de la azil le-au trebuit cîteva minute să ni se alătore, viteza nefiind punctul lor forte, dar, foarte curînd, au început să-și facă loc în față, împingîndu-se și certîndu-se.

— Îngrozitor de înghesuit, a zis Barbara strecurîndu-se lîngă mine.

M-am dat repede la o parte.

— O, scuze. Lily, dă-te mai încolo, dragă.

— Nu, nu, a zis Barbara punînd mîna pe brațul meu. Vorbeam despre groapă.

— Oh, am zis înghițind în sec și uitîndu-mă la groapă.

Era o îngrămădeală destul de mare. Se pare că tata avea să fie strecurat între două morminte paralele, avînd încă unul chiar la cap și altul la picioare.

— Da, mă rog, presupun că nu prea e spațiu, am spus agitată, întrebîndu-mă dacă ăsta era obiceiul, să se discute politicos lîngă mormînt.

— E mai bine decît în Highgate, acolo pur și simplu ți se face rău, dar ar fi trebuit să încercați să-l duceți în Kilburn. E minunat. Priveliști minunate.

— Sigur, am spus moale, deși îmi stătea pe limbă să întreb cu ce îi ajuta asta pe locatari. Să înțeleg că... sînteți la curent cu majoritatea cimitirelor londoneze?

— Nu cred să existe unul în care să nu fi fost, a chicotit ea mîndră. Șșt, draga mea,

începe pastorul, nu i-ar plăcea să te vadă trăncănind.

Cînd sicriul a fost coborît în groapă, Lily m-a strîns tare de mîină, iar eu i-am răspuns la fel. Pastorul a vorbit despre pulbere și cenușă, iar mama, cînd a fost invitată, a aruncat un pumn de pămînt. La fel a făcut și bătrînul cu medalii. Și femeia cu boa la gît. Apoi se pare că toată lumea a vrut să arunce pămînt. Am închis ochii cînd femeia cu vesta de angora a mai aruncat un pumn de pămînt. „Respiră în continuare, respiră în continuare.“ Conștientizăm vag faptul că, în spatele meu, se stîrnise o oarecare busculadă, niște gîfiieli și discuții în contradictoriu. Cînd m-am întors, le-am văzut pe cele două doamne în vîrstă care se tot ciupiseră pe rîndul din spate al capelei, îndoite de șale și bătîndu-se pe o cutie din lemn, pe care încercau să o tragă prin îmbulzeala aceea.

— Nu te deranjează porumbeii, nu-i așa, draga mea?

— Porumbei?

— Cei care sînt eliberați deasupra mormîntului. De obicei, o pereche. Simbolizează spiritul decedatului care se ridică la ceruri. Gloria și Vera se ocupă întotdeauna de asta.

— Oh! Hmm, nu sînt sigură.

Dumnezeule, ce mai urmează?

— O, da, mami, e minunat! s-a entuziasmat Lily.

— O, Doamne! am bombănit eu.

Șovăiam.

— Atunci du-te la bunica și vezi ce părere are.

Lily s-a grăbit într-acolo și i-a șoptit mamei la ureche. Am văzut-o ridicînd din sprîncene și murmurînd ceva.

— Bunica zice că nu contează, a spus Lily pe nerăsuflăte.

Gloria și Vera au așezat corespunzător cutia la capul mormîntului. M-am uitat la pastor, dar în mod sigur mai văzuse așa ceva. Fără îndoială că, dacă unei perechi de cîini gălăgioși i s-ar fi dat drumul printre morminte, ar fi avut aceeași expresie extatică, pierdută în depărtări. A lăsat capul pe spate, cu sutana fluturînd de vînt, visînd la prînz.

În timp ce Gloria se chinuia să deschidă cutia, a fost un moment neplăcut, în care ai fi zis că sufletul tatei va rămîne captiv pentru totdeauna într-o cutie portocalie. Din fericire, a reușit să desfacă în cele din urmă cutia și o pereche de porumbei gri a dispărut în înaltul cerului.

— Porumbei? a murmurat Benji la urechea mea.

— Porumbeii sînt mai ieftini, a explicat Barbara. De fapt, sînt gratis. Fratele Verei îi crește pentru concursuri. De obicei îi vopsim în alb, dar acum mă tem că nu am mai avut timp. E totuși o nuanță frumoasă, nu?

— Foarte, a încuviințat Benji caraghios în timp ce păsările zburau pe deasupra capetelor noastre și dispăreau fără urmă. Și unde locuiește mai exact fratele Verei?

— Cred că prin Hendon.

— Pe Stonecroft Road, la numărul 22, a intervenit Vera, ridicîndu-se și ștergîndu-și palmele de puloverul ei descheiat.

— Minunat, a dat Benji din cap în timp ce păsările se îndreptau în direcția aceea. E bine să știi unde se află sufletul tatălui tău. Unde își are locul de veci.

Cînd ne-am întors în apartamentul mamei, ne-am dat repede seama că nu ne pregătiserăm cu destulă mîncare pentru noii noștri prieteni.

— Habar n-am avut că vor veni cu toții, mi-a șoptit mama în bucătărie, trăgînd cu ochiul pe fereastra care dădea în sufragerie și uitîndu-se cum aceasta se umplea văzînd cu ochii.

S-au dus glonț spre masă, unde erau platurile cu mîncare și paharele cu *sherry*, băgînd în gură cîte două sendvișuri odată și golind paharele.

— În mod sigur, înmormîntările sînt punctul de atracție din calendarul social al bătrînilor, a remarcat Francis intrînd cu cîteva farfurii goale. Haideți.

A căutat în cutia de pîine și i-a întins lui Angus o felie tăiată.

— Apucă-te și întinde unt pe ea.

— Sincer, eu unul aș fi mai precaut cu *sherry*-ul, a zis Marcus întorcîndu-se cu o tavă plină de pahare goale. Pentru numele lui Dumnezeu, nu știm ce tratament ia fiecare. Nu vrem să provocăm o altă înmormîntare. Pune ceainicul la fiert, Lily.

În cele din urmă, musafirii noștri au animat grozav atmosfera. Nu erau deloc tulburați de natura evenimentului, ba chiar făceau pariuri despre cine va fi următorul și era clar că aveau chef să se distreze.

— Minunat om tatăl tău, mi-a mărturisit domnul în pantaloni ecosez cînd m-am așezat la ceea ce părea a fi o coadă interminabilă la toaletă. Și talentat. Imaginează-ți cum e să stai pe o bicicletă cu o singură roată și să ții pe cap o grămadă de cești și de farfurii în același timp. Și apoi să mai pui și un cub de zahăr în ultima ceașcă!

Am înghițit în sec.

— Într-adevăr.

Poate că totuși mă voi duce mai târziu la toaletă. Cu toții își aminteau însă cu drag de tata.

— Un om foarte amuzant tatăl tău, a remarcat doamna cu boa la gît, punînd o mîină rece și uscată pe brațul meu. Chiar dacă puțin obscen.

Am zîmbit și, după o scurtă conversație cu ea, m-am îndepărtat. Am fost mișcată să-i aud pe cei mai vioi membri ai grupului, cei care nu erau pierduți în spațiu sau care nu adormiseră în fotolii, spunînd cam aceleași lucruri. În mod clar, tata fusese bufonul azilului : o latură a sa pe care noi nu o văzuserăm acasă, deși avusese întotdeauna umor. Presupun că ei văzuseră varianta brută, fără subtilitate și inteligență. Natura în stare sălbatică.

La un moment dat, bătrînul cu medalii a propus un toast. Toți s-au ridicat haotic în picioare, cadrele metalice pîrîind și bastoanele zburînd, și au ciocnit paharele.

— Pentru marele Renaldo! au strigat.

Noi, ceilalți, care spuseserăm „pentru tata” sau „pentru Gordon”, am rămas încremeniți, cu ochii cît cepele. Nu mă puteam uita la mama, dar l-am văzut pe Benji rîzînd pe înfundate în paharul cu *sherry*.

Petrecerea a fost reluată și, după ceva vreme, m-am uitat la mama. Stătea la fereastră, cu mîinile la spate, obosită și vorbind încet cu Howard Greenburg. Îl observasem și mai de vreme, umplînd paharele și servind musafirii cu prăjituri, și mă bucurasem că făcea un efort. M-am uitat în jur după copii. Stăteau cocoțați pe sofa, străduindu-se în zadar să poarte o

conversație politicoasă cu niște persoane în vîrstă care nu știau nici măcar în ce zi sîntem, ca să nu mai vorbim despre ce este Diploma de Absolvire a Modulului de Cunoștințe Medii sau un meci de *lacrosse*. O bătrînă uscată, privind-o încîntată pe Lily cum vorbea, a întins o mîna osoasă ca să-i mîngîie părul. M-am simțit mîndră de ei, dar era destul. Am prins privirea lui Marcus, lucru pe care l-am evitat întreaga după-amiază, iar el mi-a făcut aprobator semn din cap. Poate că aveam alte relații în același timp și poate că eram gata să ne linșăm unul pe celălalt, dar eram căsătoriți de mai bine de cincisprezece ani și încă ne puteam spune din priviri, într-o încăpere aglomerată, că petrecerea ajunsese la final. M-am dus în dormitor să aduc hainele și cîțiva vecini m-au urmat. Din fericire, Barbara și Grace prinseseră aluzia.

— Sigur nu vrei să rămîn și să te ajut la strîns? am întrebat-o pe mama în timp ce o sărutam de „la revedere“ în ușa.

— Nu, draga mea, deja am o grămadă de ajutoare, după cum se vede.

Am zîmbit și mi-am pus fularul.

— Howard?

— Nu. Howard și Angela m-au ajutat deja destul astăzi. Ei au făcut brișele. Nici nu-mi trece prin cap să-i mai las să se atingă de ceva. Nu, Benji și Francis rămîn să mă ajute cu strînsul. Haide, duceți-vă, dragilor. Îmi fac griji pentru lungul drum care vă așteaptă.

— Angela?

— E prietena lui Howard. Ai cunoscut-o, e cea de lîngă masa rabatabilă. O femeie foarte drăguță.

M-am uitat prin ușă la o femeie cu părul castaniu, îmbrăcată într-un costum bleumarin elegant.

— Aha. Am crezut că e sora lui.

— Nu, a cunoscut-o luna trecută, la o partidă de *whist*, în casa familiei Parker. E văduvă. Haide, duceți-vă, dragilor.

— Dar... nu te deranjează?

— Să mă deranjeze? a zis privindu-mă mirată. De ce-ar trebui să mă deranjeze?

— Păi, am crezut că...

S-a uitat lung la mine. Apoi a rămas cu gura căscată.

— Ce? Ai crezut că... eu și Howard Greenburg? Of, nu fi ridicolă, Henny. Îl cunosc de patruzeci de ani! Bertha a fost prietena mea cea mai bună! Și, oricum, a zîmbit ea, are o halitoză îngrozitoare.

— Dar credeam că...

— Haide, întinde-o. Voi fi bucuroasă când se va termina ziua de azi, crede-mă. Vă mulțumesc pentru sprijin, dragii mei, a zis sărutându-i pe copii.

Apoi i-a strîns mîna lui Marcus.

— Și vă mulțumesc pentru că ați venit.

I-a aruncat o privire recunoscătoare, apoi a intrat în casă.

Am coborît scările cu o privire absentă, în timp ce familia mea mergea în față. Când s-au suit în mașina parcată mai jos pe stradă, Marcus, de pe scaunul șoferului, s-a aplecat și mi-a deschis portiera. Am urcat.

— Ai cam înțeles greșit, nu? a remarcat sec în timp ce mă așezam.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— În mod evident.

Capitolul douăzeci și unu

— Pot să pun un CD? a întrebat Angus de pe bancheta din spate.

— Da, am răspuns eu și Marcus în cor.

Ne-am uitat agitați unul la celălalt. În mod normal, am fi răspuns cu un „Nu!” categoric, dar amîndoi am considerat că Def Leppard sau ce-o mai fi vrut Angus să ne pună să ascultăm era mai bun decît tăcerea aceea mormîntală.

Cu timpanele vibrînd, ne-am îndreptat spre Kent, iar eu m-am gîndit ce ciudat era să fiu din nou în mașina noastră: cu copiii ciondă-nindu-se în spate și Marcus lîngă mine, cu mîinile sale familiare pe volan, conducîndu-ne spre casă. Acasă. Ei bine, trebuia să fie acasă, evident, pentru că erau copiii cu noi. Nu puteam merge în direcții diferite. Trebuia să păstrăm aparențele. Da, asta făceam, m-am gîndit eu, cu un nod în gît. M-am uitat pe fereastră. Păstram aparențele. Am respirat adînc. Era imposibil să nu fiu sentimentală, m-am gîndit. Firește că eram. Fusesse o zi extrem de sentimentală.

Odată ajunși la fermă, a fost și mai rău. Cît timp fusesem plecată, copacii își schimbaseră culoarea, devenind orbitor de strălucitori, iar casa, ascunsă în curbura ușoară a văii, cu pîrîul sclipind în spate, arăta magic. Era învăluită

într-una dintre acele ultime revărsări bruște de lumină aurie care apăreau numai în această perioadă a anului și care făceau totul să arate ca un decor de film. Acasă, mi-am zis coborînd din mașină și închizînd portiera. Casa mea. Ce se va alege acum de ea, în această familie nouă și dezbinată? Cui îi va reveni? Lui Marcus, probabil, mi-am zis scîrțîind cu pantofii pe aleea cu pietriș, din moment ce eu n-am contribuit cu nici un ban la cumpărarea ei.

Am deschis ușa din spate și am cuprins cu privirea bucătăria mea, vopsită în întregime în nuanțe Farrow & Balled. Dar, pe de altă parte... nu rămîneau soțiile, de obicei, în căminul familial, alături de copii? Eram sigură că legea înclina în acest sens. Dar aș fi în stare să-l dau afară pe Marcus și să locuiesc aici cu Rupert? Mi-am pus geanta pe masă și am privit mașina de gătit Aga, de culoare bleumarin. Să locuiesc aici cu Rupert? Asta aveam de gînd? Pulsul mi-a luat-o razna. În adîncul inimii, știam deja că asta era ceea ce își dorea el, un angajament pe termen lung, dar... Mi-am mușcat buzele. Pe fereastră, am văzut-o pe Fabrice, iapa lui Marcus, învelită într-o pătură de iarnă, pascănd liniștită pe pajiște. Nu, cu siguranță nu puteam trăi aici cu Rupert. Ce? Să-l văd zilnic în curte, hrănind găinile? Plimbîndu-se tacticos prin livada lui Marcus? Copiii să vină acasă la cineva care nu e tatăl lor, iar Rupert să stea în capul mesei? Nu. Asta aveam să i-o las, fără îndoială, lui Marcus. Și Perditei. Am înghițit în sec. Și, în schimb, ea ar fi cea care ar intra în grădina *mea*, cea care ar hrăni păsările *mele* și care ar scoate cîinele *meu* la plimbare. Am simțit cum mi se ridică sîngele în obraji. Ar face-o pe naiba. Nenorocita *aia*.

Dilly zgreptăna la ușa vestibulului și i-am dat drumul, oprindu-mă o clipă să o mîngîi. Îmi era cald și mă simțeam transpirată. M-am îndreptat spre salon, ținîndu-mă bine și aprinzînd luminile pe unde treceam. Nu, va trebui vîndută. Cu siguranță. Nici unul dintre noi n-ar putea locui aici fără celălalt, era casa noastră, a mea și a lui Marcus. Luaserăm prea multe decizii împreună, de la culoarea pereților la poziția spoturilor luminoase și pînă la montarea unor dale de piatră sau de teracotă pe hol... Fusesse proiectul nostru, creația noastră, și, dacă nu puteam să locuim acolo împreună, trebuia să-l lăsăm în urmă.

Minunat, m-am gîndit cu tristețe în timp ce urcam scara amplă din stejar, ținîndu-mă de balustradă. Minunat. Așadar, cei care vor avea de pierdut vor fi de fapt copiii. Nu vor mai avea o casă unde să se întoarcă, nu își vor mai avea dormitoarele lor, camera de joacă, masa de ping-pong. Numai o căsuță din piatră cu tati și Perdita și un apartament la Londra cu mami și Rupert. Pe cînd starea de panică se acutiza și eram nevoită acum să respir tot mai adînc ca să mă pot controla, am traversat coridorul spre dormitor.

Îi auzeam în camera de joacă de dedesubt, ciondănindu-se pentru cea mai confortabilă canapea sau pentru telecomandă. Apoi a izbucnit o altă ceartă pe tema cine aduce chipsurile și am auzit vocea lui Angus în bucătărie, scandalizat că nu mai găsea obișnuita rezervă de chipsuri cu aromă de bacon în cămară și nici biscuiții digestivi cu ciocolată în cutie. Normal că nu găsea nimic, mi-am zis. Nu mai fusesem pe-aici.

În camera mea, am scos din dulap o pereche de jeanși și un pulover vechi și m-am dezbrăcat

de costumul gri închis. Îl cumpărasem special pentru astăzi, dar știam că avea să meargă și la serviciu. Era o investiție. Căci un loc de muncă sigur voi avea, m-am gândit sumbru, numai că îl voi trata cu mult mai multă seriozitate. Nu ca pe o glumă, ca pe o distracție, câteva zile departe de noroi și de viața simplă de la țară, nu, ci ca pe o ocupație permanentă. Ca o mamă singură. M-am așezat pe marginea patului, numai în sutien și în chiloți, fiindu-mi tot mai frig și simțindu-mă tot mai amorțită, pe măsură ce scoteam hainele de pe mine. Mînerul ușii s-a răsucit și, în timp ce îmi scoteam ciorapii, a intrat Marcus.

— O, scuze.

Privirile ni s-au întîlnit încurcate și el a ieșit din nou.

Așa deci. Se ajunsese la asta. Am aruncat ciorapii grămadă pe podea. Soțul meu, văzîndu-mă în lenjeria intimă și simțindu-se teribil de jenat, de neobișnuit cu trupul meu, fusese nevoit să se retragă. Probabil că se obișnuise prea mult să o vadă goală pe alta, mi-am zis, simțind cum mă cuprinde furia. Și nici măcar Marcus nu era atît de nerușinat încît să vadă două femei goale în aceeași săptămînă. M-am ridicat furioasă în picioare, am tras jeanșii pe mine și m-am dus să-l caut. Era în baie, pe toaletă.

— A, scuze, am zis închizînd repede ușa.

Am rămas afară și mi-am ascuns fața în palme. Dumnezeuule! Făceam exact același lucru. Și eram un cuplu care făcuse din fericire totul în aceeași încăpere. Dădeam mereu unul peste celălalt. Deși, trebuie să recunosc, preferat întotdeauna să fiu singură cînd stăteam pe toaletă. Nu mă descurcam prea bine cu

public. L-am așteptat să iasă din baie. Aveau o expresie implacabilă.

— Marcus, trebuie să vorbim.

— Dă-i drumul.

— E clar că următoarele două zile vor fi destul de ciudate. Faptul că ne aflăm amîndoi în aceeași casă. Dar, de dragul copiilor, trebuie să ne descurcăm. Doar pentru moment.

— Sînt de acord, a zis încrucișîndu-și brațele.

Am înghițit în sec. Era așa de ciudat să vorbim în termenii ăștia. Era atît de rece. Atît de distant. Ca un străin.

— E clar că nu putem dormi în același pat.

— Clar.

— Așa că tu poți dormi la tine în garderobă.

— Mersi mult.

— Iar mîine, am continuat, ignorîndu-i sarcasmul, ei bine, mîine ne vom strădui să nu ne intersectăm prea mult, cred că e cel mai bine.

— Dacă așa vrei.

Am tăcut amîndoi cîteva clipe.

— Eu... eu o să mă duc probabil la cumpărături, am zis, ca să umplu tăcerea.

— Iar eu o să mă duc la vînătoare. Lily vrea să meargă și ea.

Am clipit.

— Lily? Nu cred că a mai fost vreodată, nu? O, Marcus, te rog să ai grijă. O să ai grijă de ea, nu-i așa?

N-a catadicsit să răspundă, ci s-a mulțumit să-mi arunce o privire nimicitoare.

Am forțat nota.

— OK. Ei bine, sînt sigură că Angus o să vrea să-l vadă pe Tom, deci avem totul organizat.

— Nu-i așa? a spus el cu amărăciune.

L-am privit lung, uimită de tonul său. Șocată de recentul său dispreț pentru mine. Cu ochii în lacrimi, m-am întors în dormitor. Am rămas nemișcată și mi-am strîns cu putere brațele la piept, privind absentă patul. Am stat așa cîteva momente, strîngîndu-mă pur și simplu în brațe. Apoi am observat ceva. Felul în care fusese făcut patul. Nu era felul în care Linda sau eu îl făceam, cu pernele decorative din dantelă aranjate piramidal, cea mai mare în spate și cea mai mică în față, perne care, dacă ar fi fost după Marcus, ar fi zăcut grămadă pe jos. Nu. Erau așezate într-un cerc neobișnuit. Un fel de... grămadă fără gust. Iar pe noptiera mea, era o mică vază cu flori, pe care cineva le culesese din grădina mea ca să le aibă alături atunci cînd se trezea. Perdita.

Am tras furioasă aer în piept, apoi am ieșit ca o furtună din cameră. L-am încolțit pe Marcus pe coridor; țineam pumnii strînși.

— Și merge și Perdita, nu-i așa? am țipat eu. La vînătoare?

A pălit.

— Evident.

— A, *evident*, l-am imitat eu. *Evident* că merge. Nechezînd în pantalonii ei de călărie și în cizmele ei din piele – diii! am tropăit pe loc, ținînd niște frîie imaginare în mîină. *Evident!*

Angus a coborît scările. S-a încruntat.

— Mamă?

Am încetat cu tropăitul și m-am uitat țintă la soțul meu, cum stătea acolo impasibil, aparent plin de superioritate morală. Dacă Angus n-ar fi fost acolo, l-aș fi pocnit peste fața aia tîmpită. În schimb, l-am împins cu forța în camera de oaspeți din spatele nostru și am închis ușa.

— A avut loc o mică schimbare de planuri, am şuiert. La noapte nu voi dormi în patul conjugal, ci aici, pentru că, din motive pe care sînt convinsă că le cunoşti, nu m-aş simţi în largul meu. Înţelegei ideea? am spus cu faţa aproape lipită de a lui. Înţelegei, Domnule cu Cizme şi Pintenii, Domnule Hopa Sus peste Garduri? A, stai puţin, să plesnim întîi funduleţul, dragule!

M-am întors şi m-am prefăcut că-mi trag o palmă peste fund.

— Mmm, ooh, mai tare!

S-a încruntat.

— Henny, iei cumva droguri?

— O, droguri! O, da, asta e una tare, nu-i așa? Sex și droguri, ooo, splendid, hai s-o acuzăm și de asta, ce ziceți? Asta te-ar face să te simți mult mai bine, nu-i așa? Ți-ar plăcea la nebunie, nu, Marcus? Atunci ai putea spune: „Nevastă-mea nu numai că are o aventură, mai și trage cocaină pe nas!“, am zis, trăgînd pe nas o linie imaginară. Mmm, ce bun! Și de ce să ne oprim aici? De ce să nu spunem și că face sex oral în parcare de la Waitrose? am strigat ca o nebună. În spatele cărușurilor pentru cumpărături? De ce să nu inventăm *totul*? De ce să nu spunem că totul e numai din vina *mea*?

— Ești nebună.

— Iar tu cauți scuze! am răbufnit eu. Scuze pentru purtarea ta groaznică! Ei bine, nu vei mai avea altele pe socoteala mea. *Tu* ai început toată porcăria asta, Marcus, am zis împungîndu-l cu degetul în piept, toată treaba asta e opera *ta* și n-am de gînd să fiu eu țapul ispășitor. Nu te las să pui în seama mea toate murdăriile tale meschine! Și-acum ieși naibii din dormitorul meu!

N-a ieșit. A rămas acolo, privind-mă cu dispreț.

— Fie! am pufnit în cele din urmă, cu pumnii strînși. Atunci ies *eu!*

L-am dat la o parte și am pășit mîndră pe lîngă el. Din nefericire, m-am împiedicat de covorul din capul scărilor, ceea ce a cam stricat efectul, dar totuși, m-am gîndit în timp ce mă îndepărtam clătînîndu-mă, fusese o ieșire magnifică.

În dimineața următoare, m-am dat jos din pat și am tras draperiile din camera de oaspeți. Era o dimineață frumoasă, cu cer senin, soarele tocmai ajunsese deasupra vîrfurilor copacilor dinspre răsărit și scâlda întreaga vale într-o lumină rece. Mai jos, la grajduri, i-am văzut pe Marcus și pe Lily țesălîndu-și caii, cu radioul deschis și o ceașcă de ceai pentru fiecare, sporovăind cu voce scăzută în timp ce împleteau cozile cailor și le țesălau și le curățau copitele. Nu era tocmai imaginea mea despre distracția ideală, dar lui Lily îi plăcea la nebunie și era încîntată că taică-său i se alătura. Puteau discuta la nesfîrșit despre zăbale, inflamarea copitelor și spavane, în timp ce Angus și cu mine dădeam ochii peste cap cu groază, spălînd și curățînd grajdurile ore în șir. M-am întors să-mi caut halatul. Nu, nu o puteam lua de aici. Firește că nu puteam. Asta era casa ei și trebuia să stea aici cu Angus și cu tatăl ei. Nu puteam fi atît de egoistă. Așadar, va trebui să plec eu. Eu voi fi singură. La Londra.

Cu ochii în lacrimi, m-am așezat la măsuta de toaletă și mi-am periat părul pînă cînd a început să mă doară capul. M-am privit în oglinda pe care eu și Marcus o găsiserăm

într-o mică piață cu antichități din Paris. Oriunde mă uitam, orice atingeam, m-am gândit panicată – șervețelul cusut de Lily la ora de lucru manual, vasul din lut făcut de Angus –, toate strigau un singur cuvânt: „familie, familie, familie!“. Și el era cel care distrugea totul, nu-i așa? M-am oprit din periat și m-am uitat din nou pe fereastră; l-am văzut stînd cu fundul în sus și ridicînd copita din spate a lui Fabrice. El era cel care masca totul și îl prezenta ca fiind Numai Vina Mea și care distrugea familia, împreună cu... cu fufa lui! M-am întors furioasă și am aruncat peria în celălalt capăt al camerei, fiind cît pe ce să o lovesc pe Lily, care intrase valvîrtej.

— Dumnezeule! a zis ferindu-și capul și peria s-a izbit de peretele din spatele ei.

— Vai, iartă-mă, draga mea.

— De ce-ai făcut asta? a țipat privindu-mă cu groază.

Mi-am trecut limba peste buze.

— Am văzut o viespe. M-am gândit că... știi tu. Îi vin de hac. Am ratat.

— Aha, s-a încruntat ea. Dar ce faci aici, mama? De ce nu ai dormit în camera ta?

— Taică-tău a sforăit cît toată Anglia, am spus calmă, întorcîndu-mă spre oglindă pentru a-i evita privirea. M-am gândit că e mai bine să dorm aici.

Am luat pieptănul în mîină. *Taică-tău*. Le-am auzit pe fostele soții referindu-se astfel la soții lor, atunci cînd le vorbeau copiilor. Nu mai era „tati“, ci „taică-tău“, ca și cînd n-ar fi avut nici o legătură cu ea. Totul era din vina nenorocitei de odrasle.

— Mami, vii cu noi la concurs? Mergi cu noi la vînătoare? m-a întrebat Lily, stînd în

spatele meu și privindu-mă cu ochii ei mari, albaștri.

— A, draga mea, voiam să mă duc la cumpărături.

— Hai, mami, te rog, îmi e așa de frică, te rog, vino. Ne poți urma pe jos. O să mă simt mult mai liniștită dacă o să fii și tu acolo.

Simțeam că e pe punctul de-a izbucni în lacrimi. M-am răsucit în scaun ca s-o îmbrățișez.

— Merge tati, o să fie bine.

— Știu, dar s-ar putea ca el să călărească mult mai repede și problema e că Jemima Montague spune că gardurile vor fi foarte înalte astăzi. Iar Freckles e atît de mic și...

— Atunci nu te duce, draga mea!

A făcut un pas înapoi, șocată.

— A, nu, mami, trebuie. Majoritatea celor de la Pony Club se duc. Molly se duce. Ar fi foarte urît. O, nu, mă *duc*, dar m-aș simți mult mai liniștită dacă ai fi și tu acolo. Te roog!

Am oftat și m-am întors spre oglindă. Să merg la concurs însemna, firește, să dau nas în nas cu Perdita. Să o las să mă domine din șaua ei măreață. I-am văzut chipul arrogant și palid zîbindu-mi batjocoritor. Acum, însă, o altă fețișoară mă implora în oglindă. M-am întors. I-am zîmbit.

— Sigur că vin. Poate o să vină și Angus. Sigur, o să vă urmăm pe jos.

S-a repezit la mine și m-a îmbrățișat.

— O, mulțumesc, mami, o să conteze enorm! Mă duc să-i spun lui tati.

A ieșit din nou în fugă. Hmm, asta da schimbare interesantă, m-am gîndit ridicîndu-mă și îndreptîndu-mă din nou spre fereastră, o să-i spună Lily lui taică-său că o să vin să fac cunoștință cu amanta. Am așteptat, pe jumătate

ascunsă în spatele draperiei. Marcus stătea acum cu fața spre mine, ghemuit și concentrat să vopsească o copită din față cu un fel de lac de unghii negru. Toată povestea asta nu era puțin cam ciudată? Toată pilirea și atenția asta pentru manichiură? Puțin cam... înțelegeți... efeminată? Lily a alergat emoționată în grădină. El a ascultat-o și a dat scurt din cap, dar expresia i-a rămas neschimbată. Rece. Foarte rece, Marcus, m-am gândit privind în jos. N-a căzut pe spate, n-a vărsat lacul de unghii și n-a exclamat: „Ce tare, începe distracția!”. Dar, pe de altă parte, nu cred că ar vrea să facă asta, nu? Totuși, n-a ajuns la atitudinea de astăzi fără un pic de *sang froid*. Ei bine, și eu am *sang froid*, mi-am zis când ochii lui i-au întâlnit deodată pe-ai mei. Nu m-am ferit, nu m-am ascuns după perdea, ci m-am uitat la el. O, da, și eu pot fi sloi.

Întâlnirea avea loc în sat, chiar în fața barului, iar când eu și Angus am ajuns, era cât pe ce să intru cu roata într-o cutie de metal pentru biscuiți. Cîinii de vînătoare fuseseră adunați pe pășunea satului și umblau printre picioarele cailor, în timp ce aceștia tropăiau și nechezau, iar călăreții, în haine roz sau negre și cravate de vînătoare, dădeau pe gît pahare cu viș de Porto oferite de un cîrciumar zîmbăreț. Era un cîmp destul de întins și majoritatea participanților erau adulți, dar se zăreau și cîțiva copii, călare pe ponei. Restul oamenilor din sat veniseră în masă, pe jos, îmbrăcați în haine Barbour și cu cizme de cauciuc. Erau mame tinere cu bebeluși în cărucioare, pensionari conduși de cîini, toți conversînd, rîzînd și bucurîndu-se de spectacol, scâldați într-un soare puternic.

Am parcat în fața magazinului din sat și m-am uitat cum o femeie blondă, elegantă, semănînd foarte mult cu Camilla Parker-Bowles, venea la trap spre noi, de-a lungul pășunii, călare pe iapa sa. Cunoscută prin partea locului drept Pippa cea Perfectă, pentru că era mereu pusă la punct, era urmată de soțul ei, Timmie cel Timid, un omuleț scund, călare pe un cal negru imens, care purta ochelari. (Timmie, nu calul.) Gurile rele spuneau că în casa lor cînta găina și că el era atît de prostit, încît se mulțumea să meargă la trap în spatele ei, așa cum făcea și acum. Pippa, cu luciul de buze sclipind și cu părul împletit cu grijă, m-a recunoscut și a ridicat o mîină cu un gest care era prietenos, dar care, de la înălțimea aceea, nu putea părea altfel decît arogant. I-am răspuns cu un semn din cap.

— Haide, Angus, am mormăit. Să mergem.

Fiul meu făcea mișcări convulsive ciudate alături de mine, în mașină, mișcări care le-ar fi putut părea neinițiatilor o încercare de a-și găsi locul în scaun, dar care, pentru o mamă de adolescent, erau trădate de firele căștilor.

I-am scos casca din ureche.

— Hai să mergem!

— Ce? a tresărit enervat.

— Haide, mergem.

I-am închis iPod-ul.

— Cred că rămîn aici, a mormăit lăsîndu-se în scaun, trăgîndu-și gluga hanoracului pe cap și privind agitat în jur. Chestiile astea nu sînt tocmai pe gustul meu.

Fusesem nevoită practic să-l tîrăsc afară din casă de la bun început ca să mă însoțească.

— Dar, mamă, se plînsese el din poziția sa de împărat-roman-acasă, stînd lungit pe o parte pe canapea, Kilroy tocmai a prins o femeie care s-a măritat cu fiul adoptiv. Iar acum au gemeni siamezi!

— Angus, se presupune că ești un elev scripitor, am izbucnit eu. Ce-ar zice dirigintele tău dacă ar afla că ți-ai petrecut mica vacanță cu ochii lipiți de televizor? Parcă ar trebui să ai mintea lui taică-tău!

Vezi? Din nou „taică-tău“.

— Păi, atunci e clar că am ochii tăi, nu? mi-a întors-o, destul de obraznic, din cîte mi s-a părut.

Totuși, în cele din urmă, s-a ridicat într-o poziție verticală, și-a băgat tălpile goale în adidașii uzi learcă și și-a tîrît firele lungi de un metru care ieșeau din blugii uzați pînă la ușa din spate.

— A, ia te uită, am spus pe un ton vesel pe cînd ieșeam din mașină și închideam portiera. A venit și Laura Montague. Și a adus-o și pe Jemima.

— Unde e? a zis Angus scoțîndu-și gluga.

Jemima Montague era o nimfetă de paisprezece ani cu mult vino-ncoace, de care se pare că Angus era îndrăgostit: deși astăzi nu arăta ca o nimfetă, m-am gîndit, camuflată cum era, aproape la fel ca Angus, într-un hanorac sinistru, blugi rupți și adidași.

— Hmm, am putea să le salutăm, a mormăit dîndu-se jos din mașină și mergînd fără chef pe stradă, însă destul de repede pentru el.

L-am urmat ca să o salut pe Laura. Laura era o veche prietenă pe care o întîlnisem cînd ne mutaserăm acolo. Îmi plăcea fiindcă era mereu pătată de ou pe pulover și avea o înfățișare foarte dezordonată. Și ea era o londoneză

dezrădăcinată, una dintre puținele de astăzi care nu purta obișnuita combinație de nuanțe de verde, ci o jachetă roz-fucsia și niște blugi strîmți galbeni. O plăceam de cînd, într-o seară, se strecurase afară din casă, foarte supărată, ca să vopsească radarul care o prinsese de trei ori. Soțul ei, Giles, fusese îngrozit, dar a doua zi dimineață, cînd se strecurase tiptil într-un magazin foarte aglomerat din sat pentru a cumpăra niște diluant de vopsea, Laura fusese surprinsă să vadă că era aplaudată ca un fel de erou local. Se auziseră multe urale și urmaseră multe îmbrățișări. Familia Montague locuia în cea mai drăguță casă parohială roz de la marginea satului, iar eu și Marcus luam adesea cina cu ea și cu Giles la bar. Ultima dată cînd ne întîlniserăm, Laura, care acumulasese deja nouă puncte de penalizare, își petrecuse seara încercînd să-l convingă pe Giles, care era avocat pledant, să ia asupra lui o parte din puncte.

— Și să fiu acuzat de fraudă? răspunsese el laconic. Nu e tocmai mișcarea de care am nevoie în carieră, iubito.

Ne distraserăm foarte bine împreună și, brusc, mi-am dat seama că asta nu avea să se repete. Cînd m-am apropiat, am observat că unul dintre picioarele ei era mai închis la culoare.

— Nenorocitul de cîine a făcut pipi pe mine! a țipat ea, scuturîndu-se îngrozită.

— O, Doamne, biata de tine, am compătimit-o.

— Și mai e și o tonă. Cîinii ăștia sînt al naibii de mari. Au vezici imense.

— Cîini de vînătoare, am corectat-o eu, întinzîndu-i un șervețel.

— În fine. Mersi. Dumnezeuule, nu te-am văzut de *secole*, Henny. Pe unde te-ai ascuns?

— Am lucrat, am răspuns scurt, în timp ce ea se curăța.

Nu voiam să-i povestesc despre tata. Nu acum.

— La Londra.

— A, sigur, a zis ridicîndu-se. Eleanor Strang mi-a spus că lucrezi pentru istoricul ăla foarte sexy de la televizor. Doamne, ce noroc ai! Dumnezeule, nu ești groaznic de tentată, Henny? Eu, una, nu l-aș putea refuza.

Am roșit.

— Ăăă, păi... Fac și eu ce pot ca să rezist, evident.

— Dar pentru ce? Doamne, eu n-aș face-o. Știi că singurul lucru incitant de săptămîna asta a fost faptul că am cîștigat un premiu la spectacolul din sat, iar apoi afurisita aia de Mabel Turner s-a plîns de felul în care mi-am făcut intrarea. „Ăla nu e dovlecel, e bostan toată ziua!“ i-a șuiertat înciudată soțului ei, Bert. Așa că l-am privit pe Bert și am spus cu voce tare: „Asta pentru că n-ai văzut tu unul atît de mare, Mabel!“.

Am chicotit.

— Da, trebuie să te distrezi cum poți pe-aici.

S-a strîmbat.

— Mie-mi spui? Apropo, hai să luăm și noi un pahar cu vin de Porto gratis, că tot ne-ngheață fundurile pe-aici, ce zici?

Ne-am strecurat agitate pe lîngă doi cai care sforăiau și tropăiau, ca să luăm cîte un pahar de pe o tavă pe care tocmai o aducea cineva. Laura a aruncat o privire în jur.

— Acum îți dai seama de ce e considerat jocul bogătanilor. Cocoțați în șei, în hainele lor roșii, cu bicele și pintenii lor, arată ca niște zei.

Faptul că ăla e Gary mecanicul nu are mai nici o importanță. Arată ca Domnul Multe-Hectare.

— Numai că Domnul Multe-Hectare chiar e aici, am murmurat cînd bogătașul de prin partea locului a trecut pe lîngă noi, cu obrajii încinși, călare pe un murg neastîmpărat.

M-am uitat neliniștită în jur, după Lily.

— Jemima nu călărește azi? am întrebat, cercetînd cîmpul și văzînd-o alături de Angus.

— Nu, îi e puțin frică de vînătoare de cînd a căzut în șanțul ăla. Dar Molly participă, e tare ca fierul. Uite-o acolo, cu Giles.

Giles, cocoțat în spinarea unui armăsar scund, dar puternic, mi-a făcut cu mîna cînd m-am întors înapoi spre ei. Calul său a scuturat din cap și hățurile au zăngănit zgomotos.

— Are cam mult fier în gură, nu? am murmurat. Calul, nu Giles.

A rîs.

— O, lui Giles îi plac frînele solide. E un tip foarte prudent. Dacă sîntem invitați la cină într-o noapte cu vînt puternic, își pune o drujbă în portbagaj.

Am rîs.

— Nu te cred.

— Nu te mint. A, ia uite, Pippa cea Perfectă.

— Știu, am zărit-o mai devreme. Cu Timmie cel Timid.

— Nu înțeleg ce găsește la el, a zis Laura pe o voce scăzută. E așa de umil. Și mai are și bîlbîiala aia îngrozitoare! Ieri și-a făcut curajul să mă întrebe dacă „n-n-ar putea să treacă“ înaintea mea la Waitrose, fiindcă n-avea decît „un singur produs în c-coș“. A transpirat din cap pînă-n picioare cînd mi-a spus asta. Parcă îl și văd în pat. „Mmm, P-Pippa, o, p-perfecta mea, aș putea să-mi introduc acum c-cocoșelul?“

Am rîs.

— Probabil că îl alungă ca pe-o insectă mizerabilă și se întoarce la manichiura ei. Haide, vreau s-o gădesc pe Lily.

Ne-am făcut loc cu coatele prin îmbulzeala aceea de tropăieli și sforăituri și am aruncat neliniștită o privire în jur.

— Uite-o, a zis Laura dintr-odată, arătîndu-mi-o cu degetul.

Lily, albă la față și speriată, dar foarte elegantă în jacheta ei de tweed și cu cravata de la Pony Club, stătea în șa pe Freckles, căutîndu-mă din priviri. I-am făcut cu mîna ca o nebună și, cînd, într-un sfîrșit, m-a văzut, ușurarea i-a invadat chipul. Mi-a făcut încîntată cu mîna și l-a atenționat pe Marcus, atingîndu-l ușor cu cravașa. Era adîncit în conversație cu cineva călare pe un cal sur, dar s-a oprit cînd m-a zărit, mi-a făcut semn cu capul, iar apoi s-a întors să-și continue discuția. I-a spus ceva însoțitoarei sale, iar o clipă mai tîrziu, fata s-a întors și ea spre mine. Mi-a luat un moment pînă să-mi dau seama că era chiar Perdita. I-a spus ceva lui Marcus și apoi au izbucnit amîndoi într-un rîs isteric.

Am simțit că îmi iau foc obrazii de rușine și de furie. Dumnezeuule, ce tupeu avea bărbatul ăla! Nici măcar nu încerca să fie reținut și precaut, să mă protejeze în fața ei, ci se afișa cu ea sub privirile a jumătate din sat! Și cu fiica noastră alături!

— Aia nu e Perdita Fennel? a întrebat Laura în șoaptă.

— Cred că da, am spus înciudată.

— Mamă, tare îi mai place să iasă în lume! Nu m-am dus la Balul Vinătorilor din vară pentru că Molly era bolnavă, dar se pare că s-a dat la toți bărbații.

Balul Vânătorilor. Nu, nici eu nu mă dușesem, pentru că mama rămăsese la noi în noaptea aia. Însă Marcus se dușese, îmi spusese că trebuia să mergă neapărat. Ca să sprijine vânătoarea.

— Se pare că, la sfârșitul serii, a plecat cu unul dintre ei. L-a dus la ea acasă pentru o partidă pe cinste. Nimeni nu știe cine era, însă se zice că e foarte însurat și foarte de prin partea locului. Totul e trecut sub tăcere. Am încercat să aflu de la Eleanor Strang cine era, dar n-a vrut să-mi spună.

Inima a început să-mi bată nebunește. Oare asta era felul Laurei de a-mi da de înțeles că știe, că toată lumea știe? Tot satul? Și că, așa cum se întâmpla întotdeauna, soția afla ultima? Oare îmi spunea să nu mă culc pe o ureche? Să am grijă? Am privit-o. Acum se uita la Molly cu o față impasibilă. Mi-am stăpînit furia. Așa deci. Se dușese la ea în seara aceea, nu-i așa? În timp ce eu eram acasă cu mama. M-am uitat la Perdita, care stătea acum de vorbă cu cineva călare pe un cal roib imens și părea, trebuie să recunosc, extrem de slabă și de frumoasă în haina ei bleumarin, cu guler de culoarea muștarului.

— În fine, se pare că astăzi e cumplit de stresată, mi-a mărturisit Laura.

— De ce? de-abia am reușit să îngaim.

Stresată? N-am văzut în viața mea o persoană mai obraznică și mai încrezută.

— E prima dată când conduce. Ea coordonează vânătoarea. Haide, uite că pornesc, să le urăm fetelor noroc.

S-a auzit sunetul cornului și cîinii de vânătoare au ridicat capetele. Exaltarea a umplut atmosfera când tinerii rumeni în obraji, cu cravașe în mâini, îmbrăcați în haine de culoarea

muștarului, i-au chemat expert la picior – „Bouder, Lurcher, Tizer!“ – pe fiecare pe numele său. I-au strâns laolaltă cu bicele lor lungi de vânătoare, apoi au luat-o elegant la trap în josul pășunii, cu cîinii în față, întregul cîmp înghesuindu-se și împingîndu-se în spatele lor. Am reușit să ne strecurăm pînă la Lily și la Molly chiar cînd porneau.

— Mami, plecăm!

— Știu, noroc! le-am strigat.

Și:

— Rămîneți în spate! Nu săriți peste nimic prea înalt, ocoliți!

L-am privit pe Marcus cum se ținea în spatele lui Lily, călare pe Fabrice. „Poți să sari cît de sus vrei și să-ți rupi gîtul ăla nenorocit“, mi-aș fi dorit să-i spun, însă, în schimb, i-am zîmbit scurt și amabil. Și-a atins pălăria la spate. Ce tîmpit! Cine se crede, nenorocitul de Harvey Smith¹?

Tropotul copitelor care izbeau pămîntul a umplut aerul și toată lumea care nu era încă pe pășunea satului a ieșit la poarta grădinii să îi vadă trecînd și să le facă din mînă.

— S-ar putea să se îndrepte mai întîi înspre casa voastră, acum că Marcus a ridicat interdicția, mi-a strigat Laura prin gălăgia din jur.

— Ce interdicție?

— Se pare că fostul proprietar interzisese vînătoarea pe domeniul lui. Era puțin mai de la oraș. Acum interdicția a fost ridicată. Nu știai?

— Mie nu-mi spune niciodată nimic, am zis tăios. Acolo merg acum? Pe domeniul nostru?

1. Celebru călăreț britanic în cursele cu obstacole, cîștigător a numeroase trofee.

— Nu, se duc mai întâi spre Top Common, mi-a șoptit la ureche un bătrîn uscat care purta o șapcă pe cap. Să vadă dacă e ceva de prins pe-acolo.

— O, Doamne, ăla e un urcuș în toată regula, s-a tînguit Laura. Nu sînt sigură că pot ține pasul. Să-i urmăm cu mașina?

— Absolut. Votez pentru trișat. Hai s-o luăm pe a mea, are tracțiune pe patru roți.

— Eu și Jemima venim pe jos, a zis Angus, ivindu-se brusc lîngă mine.

— Bine, dragule, am spus surprinsă.

Angus n-ar fi mers pe jos nici pînă la televizor, dacă ar fi putut să evite asta. Își lăsa părinții să-l închidă. Nu-l mai văzusem atît de nerăbdător să ia în piept un urcuș de opt kilometri, dar, pe de altă parte, nu o avea întotdeauna pe încîntătoarea Jemima alături. Laura și cu mine i-am privit cum se îndepărtează, aduși de spate, cu glugile trase, cu mîinile vîrîte în buzunare, cu blugii tîrîndu-se prin noroi.

— Se pare că se duc să tocească ceva împreună, a zis Laura.

Am chicotit.

— Știu. Plătim bani buni pentru un comportament ca ăsta. Haide, să mergem.

Am sărit în jeepul meu și am pornit. Laura, care părea să știe locurile, dădea instrucțiuni pe un ton autoritar, făcîndu-mă să gonesc pe ulițe și, din cînd în cînd, s-o iau pe scurtătură peste vreun cîmp.

— Pe aici! a țipat cînd am trecut prin mijlocul unei ferme, iar apoi: Scuze!, aruncîndu-i un zîmbet triumfător pe geam fermierului uluit, în timp ce stîrneam în goana noastră toate rațele și toți puii.

— Ești sigură că ăsta e drumul? am întrebat-o gîfîind, în timp ce săltam în scaun pe un drum plin de gropi, capetele lovindu-ni-se practic de plafonul mașinii.

— Sigură. ăsta e cel mai scurt drum spre Top Common. Aici fă la stînga prin poarta asta, apoi mergi în lungul drumului. A, ia și tu un gît.

A scos o sticlură din buzunar, în timp ce cu mîna cealaltă încerca să-și aprindă o țigară. Flacăra săltă și ea, odată cu noi și mașina.

— Nu, mersi, i-am zis. Cel puțin nu în timp ce conduc. Deși poate trag un gît cînd ajungem.

— ăsta e singurul gen de vînătoare la care pot participa, a spus ea, trăgînd o dușcă. Și fii sigură că *toți* trag o dușcă din plosca pe care o au atîrnată la oblînc. Giles vine de obicei beat turtă. A, uite-i!

În depărtare, pe coama dealului, se iveau participanții la vînătoare. Cîinii ieșeau dintr-un desiș, lătrînd zgmosos, iar restul celor prezenți la partida de vînătoare îi urmau, galopînd cu viteză maximă, călăreții aplecați în față, în hainele lor negre și roz, ieșind puternic în evidență pe fundalul verde smarald al pășunii.

— Asta da priveliște, am spus eu, punîndu-mi mîna streășină la ochi.

— Acum se îndreaptă spre Bellingdon End. Haide, pe aici. Sînt aproape sigură că sîntem pe pămîntul lui Ed și Sophie Carter, iar ei nu se supără.

Mi-a făcut semn cu mîna spre o poartă deschisă și am demarat în trombă, tăind cîmpul, săltînd peste șanțuri și zburînd peste canale, Laura împrăștiind scrum și vărsînd gin de porumbar la fiecare salt.

— E puțin diferit de viața la Londra, nu, Henny? a strigat ea ca să acopere zgomotul motorului.

Am zîmbit.

— Cred și eu.

S-a răsucit în scaun ca să mă vadă mai bine.

— Și cu ce altceva te mai ocupi acolo? Adică, în afară de muncă?

Am tras adînc aer în piept. Am privit drept înainte.

— Păi, m-am întîlnit cu un fost iubit, am spus fără rușine.

În acel moment, am ieșit de pe cîmp și am intrat din nou pe asfalt, balansîndu-ne puternic. Laura s-a îndreptat după ce s-a lovit de portieră, apoi m-a prins de braț, cu ochii cît cepele.

— *Nu se poate!* Dumnezeule, ce tare! Și?

— Și... ei bine. Știi tu, am luat doar prînzul împreună, chestii de genul ăsta, am spus într-o doară.

— Doar prînzul? La naiba, eu n-am mai luat prînzul cu un bărbat care să nu fie soțul meu din 1982.

Am roșit, mai puțin nerușinată decît mai devreme. Mi-a privit încîntată obrajii îmbujorați.

— O, și încă îți place! a țipat ea. Henny, ce minunat! Inima îți bate mai repede cînd te uiți la el peste masă? Eu știu sigur că, dacă aș ieși la prînz cu un anume Paddy McAllen din Gărzile regale Fourth Seventh Dragoon, mi s-ar înmuia genunchii și aș începe să rod piciorul mesei! Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu el, firește.

I-am aruncat o privire scurtă.

— Serios?

— Ei bine..., a reflectat ea. Poate că nu. *Era*, ce-i drept, un nemernic. Mi-a făcut viața un iad. Dar dacă cineva rostește numele lui la vreo cină, încă roșesc îngrozitor și îmi las șervetul să cadă, ca să am ceva timp să mă liniștesc în timp ce privesc covorul. Giles crede că e o dovadă de isterie. Fă la dreapta aici, Henny.

Am simțit privirea ei ațintită asupra mea pe cînd învîrteam volanul și intram pe un drum forestier. Dacă partida de vînătoare se îndrepta spre Bellington End, trebuiau să treacă pe-aici. Am găsit un luminiș ceva mai încolo și am parcat. Cînd ne-am dat jos și ne-am sprijinit de capota mașinii, Laura mi-a întins sticluța.

— *Doar* prînzul? a sondat ea ușor terenul. Am ezitat.

— Mă rog, evident că ne-am și plimbat. Prin parc, am zîmbit eu.

A făcut ochii mari.

— Măi să fie, a zis încet. Vulpe vicleană ce ești.

Am rămas tăcute o clipă. Vîntul făcea să foșnească frunzele în copacii de deasupra noastră.

— Ai grijă totuși, draga mea! a spus în cele din urmă. Ai multe de pierdut.

M-am uitat printre gene spre pădurea de fagi.

— Chiar așa? am zis încet. Mă întreb dacă n-am pierdut deja. În fine, ce merge la alții de ce n-ar merge și în cazul meu...

Mi-a aruncat o privire nedumerită, dar, chiar în acel moment, însoțiți de strigăte de vînătoare, cîinii au apărut din senin, o haită întreagă, lătrînd, scurmînd și amușinînd frenetic în jurul luminișului în care ne aflam noi.

— Au pierdut urma, a spus un bătrîn, alergînd în spatele unui terier.

— Așa se pare, a încuviințat Laura, cînd ne-am tras speriate un pas în spate, spre tufișuri.

În clipa următoare, restul participanților la vînătoare s-au ivit călare. Pe cînd mergeau la trap, nepărînd nici unul prea mulțumit, oprindu-se să-și tragă sufletul, caili sforăind și bătînd din picioare, am răsuflet ușurată s-o văd pe Lily încă la post, chiar în spate. Nu m-a văzut, dar se uita neliniștită în jur. I-am făcut cu mîna. Tot nu m-a văzut. Așa că, luîndu-mi inima în dinți, m-am strecurat curajoasă către ea, printre caili asudați, crispîndu-mă din cauza jachetei care mi se lipise de spate, dar am fost nevoită să mă opresc în fața unui cal cenușiu care era chiar în drumul meu.

— Cravașa, te rog, a spus o voce tăioasă de sus.

Un bărbat cu obrajii rumeni, îmbrăcat în haină de vînătoare roz, mi-a aruncat o privire fioroasă. L-am privit nedumerită.

— Poftim?

— Cravașa, te rog, a repetat, de data asta mai răstit.

Am privit în jur. Toată lumea era cu ochii țintă la mine. Voia cumva să îl biciuiesc?

— CRAVAȘA, TE ROG! a urlat el, făcîndu-mă să tresar.

Dumnezeule! Oare ăsta era un obicei specific partidelor de vînătoare? Am ezitat, apoi, într-o doară, am luat cravașa din mîna lui și l-am atins ușor pe picior.

— Uite, am zîmbit eu și i-am dat-o înapoi.

M-a privit îngrozit. Apoi, dînd pinteni calului, a trecut pe lîngă mine mai-mai să mă dea jos.

— Mamă! am spus pe nerăsuflăte.

Laura m-a tras brusc înapoi în tufișuri.

— „Cravașa, te rog“ înseamnă „dă-te la o parte din calea călărețului“, a șuiert ea, pe bună dreptate, căci un bărbat într-o haină de culoarea muștarului, călare pe un cal negru imens, a trecut în goană pe lângă noi.

Sigur m-ar fi pus la pământ. M-ar fi strivit.

Cînd mi-a mai venit inima la loc, în spatele nostru s-a auzit un strigăt. Apoi a sunat un corn de vînătoare și, dintr-odată, toți participanții au luat-o din nou din loc, galopînd cu mare viteză. Perdita era în frunte, am observat, cu fundul ridicat provocator, foarte încordat, foarte sexy. Mi-a zîmbit cînd a trecut în galop ușor pe lângă mine. I-am aruncat un zîmbet acru.

— Haide, am terminat aici, a zis Laura, grăbindu-se spre mașină. Molly și Lily ne-au zărit, așa că ne putem preface că am văzut și restul. Ne putem preface că am stat afară ore întregi. Și oricum, am o programare pentru un epilare la cosmeticiană într-o jumătate de oră.

Ne-am urcat în mașină și nu m-a mai interogată. Oricum, știam că spuseseam prea mult, că mersesem prea departe. Dar voiam să știe. Voiam să știe că nu sînt soția care plînge după soț, care află ultima despre soțul adulterin și curva satului; că știam deja. Și că nu eram deloc proastă. Deși o plăceam pe Laura, știam că e o mare bîrfitoare și că, imediat după epilare, o va suna pe Eleanor Strang.

— Eleanor, *nici* n-o să ghicești...

— Ce?

— Ei, știi că Henny Levin a stat în ultima vreme la Londra...

Minunat. *Minunat*, mi-am zis hotărîtă pe drumul de întoarcere, cînd amîndouă eram adîncite în gînduri. Voiam să ştie amîndoi. Voiam să ştie că, dacă şi-au petrecut ultimele cîteva luni, nu, ultimele şase luni, dacă totul începuse la Balul Vînătorilor, compătindu-mă („Biata Henny, ce cumplit!“), nu era nevoie. Pentru că aveam propria mea viaţă. Propria mea iubire. Şi nu doar o tăvăleală într-o nenorocită de căsuţă din pietre de rîu. Nu, aveam ceva real. Iubirea unui bărbat care nu doar mă plăcea, nu dorea numai să mă aibă, ci venera pămîntul pe care...

— Henny, ai grijă!

TROSC!

N-am avut grijă. N-am fost atentă. Cînd am frînat să opresc, am ştiut că am dat peste ceva. Ceva maro, care se mişca repede şi care apăruse din senin chiar în faţa mea.

— La naiba! am icnit cînd ne-am aplecat amîndouă spre parbriz şi apoi ne-am lăsat din nou în scaune. Ce-a fost asta?

Dar Laura coborîse deja din maşină, alergînd în spate. M-am dat jos clătinîndu-mă şi m-am dus după ea. Stătea în mijlocul drumului, trecîndu-şi agitată mîinile prin păr. Se uita în jos îngrozită.

— O, Doamne, Henny, a zis răsufînd greu. E vulpea. Ai dat peste nenorocita de vulpe!

Capitolul douăzeci și doi

— O, Doamne!

Am fugit îngrozită pe asfalt spre locul unde se afla ea. Fără nici o îndoială, o ființă mare, cu blană zăcea nemișcată în mijlocul drumului, cu ochii închiși, gîfîind, cu coada desfăcută ca un evantai roșu. Mi-am acoperit gura cu mîinile.

— O, îngrozitor! Mă simt groaznic!

— N-ai de ce, se numește combaterea animalelor dăunătoare. Numai că nu sînt sigură că ăsta e genul de combatere la care se gîndeau și băieții ăștia.

A privit agitată peste umăr și, în depărtare, am auzit sunetul cornului și lătratul cîinilor apropiindu-se.

— La naiba! Vînătoarea! am strigat eu. Ce-or să spună?

— Hm, nu vor fi prea încîntați că le-ai stricat brusc toată distracția, fii sigură. Cred că aveau de gînd să o țină așa toată ziua.

Privind-o, mi-a picat fisa.

— O, Doamne! am zis trăgînd adînc aer în piept. Marcus o să mă omoare.

Mi-a aruncat o privire care parcă spunea: „Mai grozav decît dacă ar ști cum te distrezi tu la Londra?”. Apoi s-a uitat în jur, cînd un corn a sunat din nou.

— Da, vin încoace chiar acum, Henny, și mă tem că or să ne arate ei nouă!

A ridicat mîna streășină la ochi, în timp ce, pe coama dealului, cîini care alergau erau urmați de un fluviu de haine roz și negre, ce ieșea dintr-un crîng și intra în raza noastră vizuală. Se aflau încă la un kilometru depărtare de noi, dar se apropiau tot mai repede. Chiar și de la distanța asta, îi recunoșteam pe Marcus, călare pe Fabrice, și pe Lily, care venea imediat în spatele lui.

— O, Dumnezeuule, am început eu să tremur. Cîinii au prins urma. Vor fi aici în curînd. Ce să fac?

— Treci în mașină, a zis Laura panicată. O ștergem pur și simplu.

— Nu fi proastă, Marcus o să-și dea seama că sîntem noi, am spus întocîndu-mă să arunc o privire. Nu sînt prea multe mașini Discovery vișinii în Flaxton, pentru numele lui Dumnezeu, nu putem pur și simplu să plecăm și să o lăsăm aici! Nu putem să ascundem cadavrul? Să-l băgăm într-un șanț și să-l acoperim cu frunze?

M-am uitat în jur după un șanț apropiat și niște frunze.

— Nu fi ridicolă, cîinii îl vor găsi imediat și atunci toată lumea va ști că l-am ascuns și am fugit. Numele noastre vor fi o rușine pentru sat. Nu. Știu ce facem, a zis îngustîndu-și ochii periculos. Îl luăm cu noi. Ai o pătură în care învelești cîinele?

Am făcut ochii mari.

— Ce?

Dar ea deschisese deja portbagajul jeepului și scotea pătura lui Dilly.

— Ține, apuc-o de un capăt și strecoar-o sub ea.

M-am uitat în jos înspăimîntată.

— Îh!

— *Haide*, Henny. Se apropie și, dacă ne descoperă, ne linșează. Probabil chiar pe pășunea satului.

Imaginea terifiantă, cu Marcus și Lily stînd în primul rînd, cu brațele încrucișate, cu sprîncenele ridicate, m-a făcut să mă cutremur, și, într-o clipă, am fost lîngă Laura. Am strecurat pătura pe sub vulpea imensă, care avea foarte multă blană și era foarte moartă.

— Acum apucă de două colțuri, a gîfîit Laura în timp ce încercam să-mi țin respirația din cauza mirosului oribil care se ridica spre nasul meu, și ridică... așa... ca un hamac...

— E imensă! am icnit clătîndu-mă sub greutatea vulpii.

— Plină cu puii mei, cu siguranță. Sper că nu are rabie.

Aproape că am scăpat colțurile păturii.

— La naiba!

— Asta nu se întîmplă la noi, Henny, haide odată! Aproape că au ajuns aici.

Pe coama dealului, călăreții galopau spre noi, cuprinzînd întreaga vale, cu cîinii în față, urmași îndeaproape de Perdita și de restul grupului.

— Oare n-or să se întrebe ce facem aici? am întrebat tremurînd, în timp ce căram hoitul la mașină.

— N-au cum să-și dea seama de la distanța asta, a gîfîit ea. Vor vedea numai mașina. Dacă ne întreabă, le spunem că a trebuit să oprești pentru că îți era rău.

— De ce mi se întîmplă tocmai mie asta? m-am văicărit eu, cînd, cu un efort uriaș, am

înghesuit grămada mirositoare în jeep, deși m-am oprit o clipă să-mi acopăr gura cu mâinile, căci mirosul mă terminase; eram gata să vomit în orice clipă.

— Pentru că tu ai dat peste nenorocita asta, iar acum haide!

Am alergat la mașină, ne-am urcat și am demarat în trombă, chiar când cîinii săreau peste gard și se aflau la o azvîrlitură de băț. Când au sărit peste ultimul gard viu și au ajuns în drum, apoi în locul extrem de mirositor în care zăcuse vulpea, deja dispăruserăm din raza vizuală și luaserăm prima curbă. Din nefericire, în fața noastră era un tractor, care mergea foarte încet, cu vreo 10 km/h, cu remorca zdrăngănind, plină cu baloturi de fin. S-a oprit în fața unei porți din fier forjat. Țăranul a coborît, s-a scuzat făcîndu-ne un semn cu mîna, iar apoi, fără nici un fel de grabă, s-a apucat să descuie lacătul.

Laura și cu mine stăteam în mașină, încremenite de groază, privind drept înainte, fără să scoatem o vorbă, de fapt, de-abia mai respirînd, în timp ce, în spatele nostru, după curbă, auzeam cîinii lătrînd, fără îndoială învîrtindu-se derutați, căci ajunseseră într-un punct mort în mijlocul drumului. Însă probabil că nu aveau să rămână mult acolo. Probabil că, în curînd, aveau să găsească urma. Am strîns volanul, am închis ochii și m-am rugat. Doamne Dumnezeule, te rog, te rog mult, fă să nu ne ia urma! Te rog! Din păcate rugăciunea mea n-a fost ascultată și, cîteva momente mai tîrziu, am auzit ropotul cailor în spate.

La naiba! La naiba!

Cu ochii strîns închiși, m-am făcut mică în scaun și m-am pregătit să mor. Să fiu țintuită

acolo, fără nici o scăpare, în vreme ce cîinii, simțind mirosul vulpii, înconjurau mașina și săreau spre fereastră, lătrînd ca să fie lăsați înăuntru. Ar fi ca în filmul acela după Stephen King, în care o biată femeie a stat pînă la final închisă într-o mașină, în timp ce un cîine turbat – Kujo, parcă așa îl chema – urla ca nebunul afară, numai că acum nu era numai un cîine, ci sute și sute: roind ca lăcustele, lătrînd însetați de sînge, și călăreți, aplecîndu-se toți și uitîndu-se înăuntru, chipul lui Marcus, al Perditei, întrebîndu-se toți ce naiba se întîmpla și de ce erau cîinii atît de interesați de mașina noastră și, de fapt, ce *naiba* era grămada aceea de sub pătură... cu o coadă roșie care ieșea...

— O, slavă Domnului! a țipat Laura.

Am deschis ochii și am văzut tractorul intrînd pe poartă. Cu gîtul uscat și chinuită de o nevoie urgentă de-a merge la toaletă, am băgat într-a-ntîia și am demarat cu un scrișnet puternic, chiar cînd doi hăițași în haine de culoarea muștarului au apărut într-un pas elegant la fereastra mea, cu cîinii pe urme. Am gonit pe drumul de întoarcere în tăcere, neîndrăznind să vorbim pînă cînd am ajuns la intersecția cu șoseaua principală, care ducea înapoi în sat.

— O clipă am crezut că ne-au prins! a murmurat Laura.

A scos sticluța cu tărie și a tras o dușcă. Aproape că i-am smuls-o din mîină, cînd mi-a întins-o. Am dus-o la comă la buze.

— Și eu. Am crezut că ne-a venit sfîrșitul. Vocea îmi tremura.

— Am crezut că în orice clipă vor apărea în galop de după curba aceea...

— Giles, roșu la față de furie...

— Marcus, galben precum ceara...

— Și imaginează-ți-le pe fete! a țipat Laura în timp ce ne simțeam mai vesele acum, gonind pe șosea, trecîndu-ne una alteaia sticlucă, foarte încîntate de mica noastră escapadă. Molly și Lily! Doamne, n-ar mai fi vorbit în viața lor cu noi. Ar fi trebuit să ne ocupăm de curățarea echipamentului de călărie luni în șir. Gîndește-te la rușinea pe care am fi adus-o familiilor noastre. Prinse asupra faptului! Gata să aruncăm cadavrul în cel mai apropiat lac! Apropo, bănuiesc că într-acolo ne îndreptăm, nu?

— N-am nici cea mai vagă idee. Crezi că așa e cel mai bine?

— Cu siguranță. Repede, ia-o pe aici la stînga, e mai aproape. Și îi punem ceva greutate. Punem niște pietre în pătură și o legăm. N-aș vrea să se întoarcă înapoi să ne bîntuie, plutind pe rîul din sat, cu o bucată din pătura lui Dilly agățată de coadă, cu laba ridicată acuzator. Dumnezeule, ar fi ca o scenă din *Crimele din Midsomer*. Am spus stînga, Henny!

Dar eu pusesem brusc frînă, lividă la față și fără să pot scoate un sunet, pentru că, pregătindu-mă să fac la stînga, m-am uitat, ca orice șofer bun, în oglinda retrovizoare. Și am văzut-o, stînd foarte dreaptă în picioare și privindu-mă fix în ochi, pe doamna Vulpe, cu o mică tăietură pe frunte. Nu am putut să scot nici un sunet. Pur și simplu... nici un sunet. Am arătat cu degetul în spatele meu, fără să spun o vorbă. Laura s-a întors să vadă. A țipat de groază și în cîteva secunde am fost afară din mașină.

— Deschide portbagajul, deschide portbagajul! am spus eu repede, pe cînd amîndouă

alergam spre Londra, de unde, acum înțelegem, n-ar fi trebuit să plecăm niciodată.

— Nu zău! a țipat ea. Și dacă mușcă?

Ne-am oprit și ne-am întors cu fața spre mașină, ținându-ne una de cealaltă, uitându-ne la ea încremenite de groază.

— Du-te tu, a spus Laura trăgînd aer în piept.

— Nu, du-te tu.

Din fericire, însă, nici una dintre noi n-a fost nevoită să se ducă, întrucît, cîteva clipe mai tîrziu, vulpea, după ce reușise să deschidă paravanul care despărțea portbagajul de interiorul mașinii, o nimica toată pentru o expertă în deschiderea cotețelor pentru găini, și oprindu-se numai ca să ne arunce o privire care ne-a făcut să înghețăm, s-a strecurat, ca o fișie roșie, pe portiera rămasă deschisă, prin gardul viu și apoi spre miriște.

Laura și cu mine am privit încremenite, încă ținându-ne una de cealaltă, cum a dispărut.

— Măi să fie, a murmurat ea în cele din urmă.

— Măi, *măi* să fie, am aprobat-o eu.

— Nu era moartă.

— Nu, nu era. Doar speriată.

Laura a căutat din nou în buzunarul jachetei roz. Am trecut sticluța de la una la cealaltă în liniște, înainte să ne întoarcem la mașină, abia mai simțindu-ne picioarele.

Un timp am condus în tăcere.

— Cred că, de fapt, am făcut totul mult mai interesant, a spus Laura în cele din urmă, dîndu-și hotărîță părul blond pe după urechi. Erau mult prea aproape de noi. N-am făcut decît să-i dăm vulpii egalitate de șanse.

— Absolut, am încuviințat eu, întru totul de acord, cînd ne îndreptam către sat. Și zău că părea foarte bătrînă. Ba chiar foarte plăpîndă. N-am făcut decît să ne purtăm ca niște cetățeni responsabili. Am dus-o unde a vrut.

— Exact, a spus ea strîmbându-se. În ținutul învecinat, a adăugat rîzînd.

Încă rîdeam necontrolat, de fapt, muream de rîs, cînd am lăsat-o la programarea ei pentru epilat, cîteva minute mai tîrziu.

— O, Doamne, a gîfîit Laura ștergîndu-și lacrimile, pe cînd cobora amețită din mașină. Nu m-am mai distrat așa de bine la țară de secole. Trebuie să facem asta mai des, Henny, ești foarte tonică. Într-adevăr tonică. Data viitoare, însă, voi lua mai mult gin la mine.

— Bună idee!

I-am făcut cu mîna și, simțindu-mă mult mai amețită acum, am condus încet către fermă. Din cînd în cînd, rîdeam pe înfundate, ca o bețivă adevărată, cu nasul lipit de volan.

Fără îndoială că Marcus n-ar fi putut să vadă lucrurile în aceeași lumină amuzantă. A dat buzna în casă cîteva ore mai tîrziu, cu cizmele și pintenii zornăind și ud learcă după ce căzuse într-un rîu — nearătînd nici pe departe, vă garantez, ca domnul Darcy în scena cu cămașa udă —, și s-a trîntit în scaunul Windsor, lîngă mașina de gătit Aga.

— Cum a fost? am întrebat cu inocență, învîrtînd într-un sos alb.

— O farsă nenorocită! a zis aruncînd biciul jos. Am avut parte de o călărie minunată și eram pe urmele unei vulpi, cînd, dintr-odată, am pierdut-o brusc, de fapt, chiar în locul unde ți-am văzut mașina. Ne-am învîrtit în cerc ca niște idioți tot restul zilei, încercînd s-o găsim din nou.

M-a privit bănuitor.

— Presupun că nu știi nimic despre asta, nu, Henny?

— Absolut nimic, am răspuns cu nonșalanță, turnînd sosul peste o pulpă de porc și băgînd-o la cuptor să se rumenească.

În clipa cînd m-am întors, eram roșie la față din cauza căldurii cuptorului.

— Ce plictisitor trebuie să fi fost. Haide, Angus, pune masa, vrei? Și, Lily, după ce faci duș, poți să pregătești piureul. Luăm cina la opt.

A doua zi era duminică. O duminică umedă și ploioasă, iar copiii trebuiau să se întoarcă la școlile lor după-amiază. Alergătura pînă la școală era întotdeauna o treabă la care era nevoie de două persoane, din moment ce aleaserăm cu viclenie școli aflate în direcții total opuse, pentru a ne asigura că nu se va întîmpla ceva atît de simplu precum a-i duce pe amîndoi deodată. Ne-am pus de acord asupra acestui lucru în timpul prînzului, care poate că era ultimul pe care îl pregăteam în casa asta, m-am gîndit eu în timp ce scoteam din cuptor mîncarea, și anume că Marcus avea s-o ducă pe Lily, care trebuia să fie acolo la ora șase pentru o repetiție la o piesă de teatru, iar cum Angus se ducea împreună cu un băiat din satul învecinat, eu aveam să aștept aici și să-l conduc la mașina care urma să-l ducă la școală, înainte de-a pleca eu însămi la Londra.

— De ce te întorci la Londra în seara asta? m-a întrebat Lily luînd o varză de Bruxelles în furculiță.

M-am uitat la Marcus, dîndu-mi seama că avuseserăm o scăpare.

— Pentru că mîine mă duc la serviciu, draga mea.

— Da, dar de obicei pleci de-aici.

— Știu, dar trebuie să fiu acolo foarte de vreme. Laurie are multă treabă. Mai bine rămîn în apartament.

S-a lăsat o tăcere în care a cîntărit cuvintele mele.

— Și stai des în apartament?

Am reflectat o clipă. Ar fi un moment foarte potrivit. Un moment în care toți patru eram adunați în jurul mesei din bucătărie, iar eu aș putea spune: „Da, de fapt, chiar stau și ideea e, Lily, că, pe viitor, voi sta foarte mult acolo“. Un moment potrivit ca să le spun că viețile lor nu vor mai fi așa cum fuseseră pînă acum. M-am uitat la Marcus, întrebîndu-mă dacă va profita de ocazie. Dacă își va drege glasul și va pune jos cuțitul și furculița, un gest care nu prevestea nimic bun. Însă și-a îndesat în gură un cartof copt de mărimea unei case, iar eu am răsuflet ușurată.

— Acum și altă dată, draga mea. Stau acum și voi mai sta și altă dată, i-am spus lui Lily. Și, în fond, e foarte convenabil așa.

— Mama lui Tom zice că un apartament la Londra e un semn că lucrurile o iau la vale, a spus Angus zîmbind.

O bucată de morcov mi-a căzut din gură și a zburat pînă în celălalt capăt al mesei.

— Zice că nu l-ar lăsa pe tatăl lui Tom să-și ia unul nici într-o mie de ani.

— Ce înseamnă că o iau lucrurile la vale? a întrebat Lily nerăbdătoare, uitîndu-se de la expresia mea de om gîtuit, la aceea a tatălui său.

— Nimic, scumpa mea, am mormăit ascunzîndu-mi fața într-un pahar cu apă.

Marcus a continuat să mestece, mișcîndu-și fălcile metodic și privindu-mă ca un bou cînd am strîns grăbită masa.

— Haideți. Ajutați-mă să pun astea în mașina de spălat vase.

În cele din urmă, m-am bucurat că a dus-o Marcus pe Lily și nu eu. Dacă urmau să mai apară alte întrebări ciudate, n-avea decît să le facă el față, m-am gîndit cînd am îmbrățișat-o pe alee, luîndu-mi la revedere.

— Vii să mă iei la prînz înainte de următoarea vacanță? m-a întreat ea. E voie. Părinții lui Becky Mason au venit trimestrul trecut.

— Sigur că da.

— Și vii și cu tati?

M-am uitat peste părul ei frumos către Marcus, care aștepta lîngă portiera mașinii. A încuviințat scurt din cap.

— Sigur că da, am spus îmbrățișînd-o din nou, cu un nod în gît. Venim amîndoi.

Le-am făcut cu mîna și m-am întreat cum mai putea Marcus, după acel moment care îți rupea inima, să vrea în continuare să facă asta. Dar mișcarea scurtă a capului său spusese totul. „Da, ieșim cu ea la prînz, dar în următoarea vacanță... În următoarea vacanță, Henny, va trebui să le spunem.“

E un tip dur, mi-am zis strîngîndu-mi cu putere brațele la piept, pe cînd mă întorceam încet spre casă. Nu mi-am dat seama niciodată cît de dur. El, care se laudă că e atît de principial, atît de virtuos, dar în tot acest timp... oof, mă scotea pur și simplu din pepeni!

M-am tot fițit prin bucătărie, strîngînd lucrurile, apoi am înșfăcat geaca din spatele ușii. Simțeam nevoia să iau o gură de aer. După-amiaza se făcuse umedă și rece, dar voiam să merg în susul rîului, pînă în vîrfurile dealului, ca să-mi mai pun ordine în gînduri.

Angus se retrăsese în camera lui și muzica se auzea vibrînd prin tavan. Am vrut să strig și să-i spun unde mă duc, dar volumul muzicii îmi acoperea vocea, așa că i-am lăsat un bilet. Apoi am chemat-o pe Dilly și am ieșit pe ușa din spate.

Vîntul se domolise acum și o ceață începea să se lase peste valea noastră. Aerul era blînd și umed și, pe cînd mergeam pe pajiște către rîu, mă mîngîia blînd pe față și pe păr. Rîul era umflat după ultima ploaie, și apa era foarte limpede, ajungînd pînă în dreptul malului lîngă castanii din desișul de pe cealaltă parte. Am trecut rîul prin locul unde se îngusta cel mai mult, pășind pe pietrele puse de Marcus și Angus vara trecută, croindu-mi drum printre copaci, apoi urcînd dealul, către micul zid din piatră, aflat chiar din vîrf.

Nu te gîndi, mi-am spus neînduplecată în timp ce înaintam prin iarba umedă, uitîndu-mă la cizmele mele. Numai... nu te gîndi. Nu te întreba: „Oare asta e ultima dată cînd urc dealul sau cînd cutreier pădurile cu Dilly, care aleargă după iepuri?“. Nu te întreba: „Oare asta e ultima dată cînd mă opresc în vîrf, îmi trag răsuflarea și privesc spre casa în vale, care stă cuibărită în curbura văii?“. Concentrează-te asupra mersului.

M-am întors totuși și m-am așezat pe zidul de piatră, uitîndu-mă la luminile care licăreau în bucătăria de jos. Era acel moment aparte al zilei, cînd seara încearcă să se furișeze și întunericul cuprinde treptat cerul, dar ziua pare hotărîtă să se lupte pentru fiecare fărîmă de lumină pe care o poate păstra.

Din acest punct, vedeam întreaga vale: căsuța din dreapta noastră, ferma din stînga.

Era o fermă adevărată, unde se muncea, nu una fițoasă ca a noastră. Și încă se zărea mișcare acolo. Vacile intrau în grajduri, ușile se trînteau, rațele erau închise pe timpul nopții. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care mie și lui Marcus ne plăcuse locul. Simțeam că avea un aer autentic. Nu era doar o vale plină cu foști londonezi, cu oameni ca noi, care se mutaseră din oraș pentru a avea parte de idila lor rurală, după ce dăduseră cu piciorul polului urban murdar.

Binețeles, casa noastră fusese și ea cîndva o fermă adevărată : se pare că fusese în familia aceea de mai multe generații. Soții Sewell o vînduseră familiei Piper, cei care locuiseră acolo înaintea noastră și care divorțaseră. Agentul nostru imobiliar o numise casa celor doi „D“ : Divorț și Datorie. Datoriile îi făcuseră pe cei din familia Sewell să se mute, iar divorțul, pe cei din familia Piper. Iar acum și pe noi. Nu ne-am gîndit niciodată că vom concura și noi pentru același „D“. Ne-am gîndit că vom fi mai curînd ca familia Sewell, că vom locui aici multă vreme, măcar două generații, lăsîndu-le-o moștenire lui Angus și lui Lily, iar apoi copiilor lor. Stînd acolo și privindu-mi casa cum doarme liniștită în căușul văii, m-am întrebat ce-ar gîndi despre noi familia aceea muncitoare, Sewell. Despre afacerile noastre, despre mașinile noastre rapide, despre apartamentele noastre din oraș. Dacă ar simți că sîntem o dezamăgire pentru casă. Pentru noi înșine. Firește că da.

Ca să nu mai vorbim de copii. Am simțit că mi se pune un nod în gît. Bine, nu mai erau copii, erau adolescenți, plecați la școală, aveau propriile lor vieți, dar încă erau foarte

impresionabili. Oare cum avea să-i afecteze? Toată lumea știe că majoritatea copiilor care provin din familii destrămate se comportă diferit, era ceva dovedit. Oare Lily va căuta să atragă atenția, va fi mai posesivă? Iar Angus, mai tăcut și mai retras? Lacrimile au început să-mi șiroiască pe obraji, în timp ce stăteam acolo, ținându-mă strâns de zidul de piatră.

Mi-am șters fața cu dosul palmei și mi-am ridicat chipul ud către cerul întunecat. Iar atunci m-am întrebat, privind norii negri care se adunau pe boltă, dacă n-ar trebui să-l aștept pe Marcus. După ce Angus pleca și el se întorcea de la școala lui Lily. Să nu mă duc direct la Londra, ci să mai încerc odată. Poate o să fac focul în șemineul din sufragerie. Cel pe care l-am descoperit împreună, scoțînd exclamații de încântare când, lovitură cu lovitură, muncitorii au scos la iveală șemineul inițial. Poate că vom sta acolo, unul în fața celuilalt, cu câte un pahar cu vin în mână și focul între noi. Poate că voi reuși să-l conving să renunțe la ea. Să-i spun că știu. Că l-am iertat. Să-i cer să nu se mai vadă cu ea. De dragul copiilor. Al căsniciei noastre. Te rog, Marcus.

În cele din urmă, am oftat din rărunchi și m-am dat jos de pe zid. Am chemat-o pe Dilly și, cu capul plecat, am coborât dealul. M-am uitat la ceas. Cinci și jumătate. Mașina care urma să-l ia pe Angus avea să fie aici într-o jumătate de oră. Trebuia să mă întorc să mă asigur că își luase toate lucrurile de care avea nevoie pentru școală. Să-i fac un sendviș înainte de plecare, să-i umplu o cutie mare cu pungi de cereale pe care să le înfulece apoi în sala de mese cu colegii. Mînca foarte mult în

ultima vreme. După ce am trecut din nou prin pădurea întunecoasă de castani, grăbind puțin pasul – copacii păreau tot mai apropiați acum, lucru destul de sinistru în întunericul care se lăsa –, și am ajuns, în cele din urmă, ușurată, în câmp deschis, mi-am dat brusc seama că mașina care îl lua pe Angus sosise deja. Era o mașină în parcare, iar în lumina ferestrei, am văzut două siluete care se mișcau prin bucătărie. O, Doamne, oare înțelesesem greșit ora? Oare la cinci urmau să vină?

Am mărit pasul, sărind peste pietre ca să traversez râul și alergând de-a lungul pajiștii. Prin geamul bucătăriei, am observat că Angus ridicase capacul mașinii de gătit Aga și punea ceainicul pe foc. Ce bine! Mă simțeam ușurată. Înseamnă că nu se grăbeau foarte tare, dacă stăteau să bea un ceai. Însă apoi, înainte de a trece de poarta grădinii, m-am oprit. M-am uitat la mașina din parcare, apoi din nou spre fereastră, nevenindu-mi să cred. Acum recunoșteam mașina. Recunoșteam și cealaltă persoană care se mișca prin bucătărie, cea care se sprijinea de masă în timp ce Angus punea ceaiul Earl Grey în vas, dînd capul pe spate și rîzînd de ce spunea fiul meu. O, Doamne. Era Rupert.

Capitolul douăzeci și trei

Am rămas nemișcată în fața porții și i-am privit. Ploaia începuse să cadă, dar eu nici n-am observat. Îmi simțeam inima zvîcnind în gît. L-am văzut cum se îndepărtează de masă și se îndreaptă spre frigider. A scos laptele, i l-a întins lui Angus, apoi a sărit din nou pe masă și a început să-și bălângăne picioarele. Purta niște pantaloni din catifea reiată maro și un pulover roșu, iar părul blond îi cădea pe frunte. L-am văzut pe Angus cum îi întinde o ceașcă de ceai și cum se sprijină de mașina de gătit Aga, zîmbind timid și dînd din cap la un lucru pe care îl spunea celălalt.

Am intrat repede, cu inima bătînd să-mi spargă pieptul. Rupert. La mine acasă. Cu fiul meu. Ce naiba...? Am început să alerg. Îmi simțeam picioarele ca de gumă, împleticindu-mi-se nesigur. Cînd m-am apropiat de casă, am încetinit pasul. Am început să merg, cît puteam de sigură, pe alee. Apoi am apucat clanța ușii din spate și am dat buzna înăuntru.

— A, bună, mamă! a zis Angus întorcîndu-se foarte senin.

Am rămas nemișcată în ușă, îmbrăcată cu haina din care se scurgea apa și cu cizmele. Îmi auzeam respirația neregulată. Dilly s-a

strecurat pe lîngă mine și s-a îndreptat spre bolul cu apă. A început să bea zgomotos, împrăștiind apă peste tot.

— Rupert, am spus tremurînd. Ce Dumnezeu...?

— Eram prin apropiere, a răspuns liniștit, sărind de pe masă și sărutîndu-mă amical pe obraz. M-am gîndit să trec să văd dacă vrei să te duc la Londra cu mașina.

M-am uitat la Angus, dar se pare că nu găsea nimic ciudat în asta. Mută de groază, mi-am făcut de lucru o vreme. Mi-am scos haina și am atîrnat-o în spatele ușii, în vreme ce întrebări peste întrebări mi se învîrteau în minte. Oare ce îi spusese lui Angus? Cum se prezentase? „Bună, sînt un vechi prieten al mamei tale și eram în trecere“? „Știam că lucrează în Londra și, cum și eu mă îndreptam tot într-acolo...“? Sau: „Bună, sînt noul iubit al mamei tale, dar, de fapt, unul mai vechi, din moment ce cîndva era cît pe ce să ne căsătorim“?

— Nu știam că e *acel* Rupert, a zis Angus cu un zîmbet insinuant. Cel cu care ai fost acum mulți ani. Lily va fi foarte geloasă că eu te-am cunoscut și ea nu, l-a avertizat el.

Sigur. Deci îi spusese cîte puțin din ambele.

— Da, ei, asta a fost acum multă vreme, am zis repede, simțindu-mi gîtul uscat în timp ce încercam să articulez alte cuvinte, neștiind ce urma să spun. Dar, vai de mine, ce coincidență că erai în trecere, Rupert. Și că ai știut și unde locuiesc, am spus făcîndu-mi de lucru cu niște ziare de pe masa din bucătărie.

— A, mi-am amintit că ți-ai schimbat adresa, mi-ai scris asta cînd mi-ai trimis felicitarea de Crăciun.

— Aha!

Felicitarea de Crăciun. Da, asta era una bună. Era bine că spusese că ne scriam de Crăciun.

— Tocmai vorbeam despre Bosnia și ce se petrece acolo, a zis Angus. Sună foarte tare. Poate intru și eu în armată, mamă.

N-am spus nimic. M-am dus să pun apă în bolul lui Dilly, ascunzându-mi fața în chiuvetă.

— Parcă erați în Hereford, nu? am spus în timp ce apa curgea.

— Da, dar din motive complicate a trebuit să mergem în Andover, care e chiar în apropiere. Casa ta era oarecum pe drumul meu de întoarcere la Londra.

Oarecum? Nici pe departe. Iar Andover nu era în apropiere. Se afla la o distanță considerabilă de cincizeci de kilometri.

Am închis robinetul.

— Angus, du-te și adu-ți rucsacul, te rog. Vreau să verific dacă ți-ai luat toate lucrurile de care ai nevoie înainte să vină familia Barker.

— Încă nu mi-am făcut bagajul.

— Atunci te rog să ți-l faci acum. Trebuie să ajungă dintr-o clipă într-alta.

Bombănind, s-a dat jos de pe blatul de lângă mașina de gătit și și-a tîrîit blugii evazați pe scări. Ceasul din bucătărie ticăia zgomotos în liniștea care se lăsase, în timp ce Angus urca scările din spate. Cînd nu ne mai putea auzi, m-am întors îngrozită spre Rupert.

— Ce naiba cauți aici? am zis dintr-o suflare. Și ce i-ai spus?

A ridicat din umeri.

— Exact ceea ce am zis, că sînt fostul tău iubit, pe care l-ai reîntîlnit de curînd la Londra. E un tip simpatic.

M-am uitat uluită la el.

— Dar... ești în casa mea, Rupert. Căminul meu! Dacă ar fi fost Marcus aici?

— A, l-am văzut pe Marcus când a plecat cu Lily, acum o jumătate de oră. M-am gândit că o duce la școală. Știam că e în Berkshire, așa că m-am gândit că va lipsi o vreme.

Am rămas cu gura căscată de uimire. Mută. Dumnezeuule, ce tupeu pe tipul ăsta! Deci ne-a urmărit, nu? M-a urmărit pe mine? Am observat imediat că era bronzat. Destul de bronzat pentru cele câteva zile cât fusese plecat. Oare unde fusese? În Irak? Într-o misiune sub acoperire? Sărind din elicoptere și stînd împreună cu oamenii lui pe dunele de nisip, așteptînd să dea atacul asupra vreunui adăpost irakian? Deci, faptul că stătea pe o uliță din zona rurală a regiunii Kent și estima când se va elibera drumul ca să se poată plimba în voie prin căminul conjugal al prietenei sale nu putea să fie ceva prea condamnabil, nu?

Funcționînd pe pilot automat, am pus laptele în frigider. Mîinile îmi tremurau. Eram speriată.

— Trebuie să pleci, am șoptit. Trebuie să-l pregătesc pe Angus pentru școală, iar Marcus se va întoarce în curînd.

Chiar atunci o mașină a oprit în parcare și farurile au luminat bucătăria. Am scăpat sticla de lapte, înspăimîntată.

— Se pare că a ajuns deja, a zis Rupert liniștit, ducîndu-se să se uite pe fereastră.

S-a oprit să ridice sticla care se rostogolea, dar care, din fericire, nu se spărsese.

— Mașina pentru Angus. Un BMW albastru?

— Da, da, ăsta e.

Mi-am trecut mîinile prin păr și m-am uitat pierdută cum Rupert înșfacă o cîrpă de vase din chiuvetă și șterge cu dexteritate podeaua plină de lapte. Mă rog, cel puțin Angus va dispărea din peisaj. Tot era ceva.

— Angus! am strigat repezindu-mă în capul scărilor, dar el deja cobora.

— Am auzit. Conduce doamna B., ceea ce înseamnă o adevărată plictiseală. O să ascultăm muzică de operă tot drumul.

M-am străduit să zîmbesc.

— Ți-ai luat tot? l-am întrebat, mergînd repede cu el spre ușa din spate.

— Mda. Și nu trebuie să verifici. N-am adus cu mine decît vreo două mape.

— Ți-ai luat șosetele noi pe care le-am lăsat la vedere pentru tine?

— Mda, sînt în rucsac.

S-a întors și i-a zîmbit lui Rupert.

— Mi-a părut bine.

— Și mie, a zis Rupert, iar eu l-am privit încremenită cum a dat mîna cu Angus.

Am mers cu el pînă la mașină, aplecîndu-mă să o salut pe Mary Barker care era la volan, mulțumindu-i din inimă și promițîndu-i că îi duc eu data viitoare. Apoi l-am îmbrățișat strîns pe Angus.

— Pa, dragul meu.

— Pa, mamă. Doamne, îți bate inima ca o tobă africană!

— Serios? am zis făcînd repede un pas înapoi. O fi din cauză că am urcat dealul. Nu sînt obișnuită cu așa ceva.

— Îmbătrînești. Ar trebui să te duci și tu să faci exerciții Pilates, ca mama lui Tom.

— Ar trebui, am încuviințat cînd am ajuns la mașină.

Sînt multe lucruri pe care ar trebui să le fac, m-am gîndit nervoasă, mușcîndu-mi degetul mare cînd i-am făcut semn cu mîna, dar să merg să fac Pilates cu mama extrem de arătoasă și de tînără a lui Tom nu era pe primul loc în topul priorităților mele. Acum, în capul listei era să-l dau afară pe iubitul meu din căminul conjugal.

— Rupert, trebuie să pleci, am spus în clipa în care am intrat și am închis ușa după mine.

Am alergat la fereastră și am tras draperiile. Chiar atunci, am întîlnit privirea lui Bill, care închidea găinile. M-a văzut și mi-a făcut cu ochiul. Dobitocul! M-am întors brusc.

— Te-a văzut Bill! am exclamat.

S-a încruntat.

— Bill?

— Grădinarul. O, Doamne! am zis ducînd mîna la gură. Îi va spune lui Marcus.

— Ce îi va spune lui Marcus? Că a trecut cineva pe-aici? Un străin? Nu știe cine sînt, Henny, a spus apropiindu-se de mine. Și, chiar și așa, de ce îți pasă ce crede Marcus cînd știm bine cu ce se ocupă el?

S-a oprit. M-a privit și mi-a zîmbit.

— Apropo, mă bucur foarte mult să te văd.

Era foarte aproape de mine. Foarte. Ochii albaștri îi străluceau intens.

— Și eu mă bucur foarte mult să te văd, am șoptit.

Chiar așa era. Pe cînd ochii noștri se desfătau, mi-am dat brusc seama că nu conta. Nimic nu conta. Cînd m-a luat în brațe și mi-a căutat buzele, m-am lăsat cu totul în voia lui. Buzele sale s-au deschis, lipindu-se de ale mele, iar eu i-am răspuns nerăbdătoare. Spoturile luminoase străluceau deasupra și,

o clipă mai târziu, s-a întins către întrerupătorul de lângă ușa din spate. Le-a închis imediat. De tot. Singura lumină rămasă era aceea din hol, care ne scălda într-o strălucire catifelată, trandafirie. M-a tras cu putere spre el, apoi m-a lipit de blatul din bucătărie, împingându-se tare în mine. Am simțit cum mă cuprinde dorința ca un duș cu mare presiune, numai că forța venea de jos. Brusc m-am simțit slabă, tânjind după el, pe când își plimba mâinile pe trupul meu în întuneric. Nu știu cât am fi rămas așa, dacă Dilly n-ar fi lătrat dintr-odată, auzind câinele de la ferma vecină. Mi-am venit în fire.

— Rupert, nu aici, am spus cu răsuflarea tăiată, împingându-l la o parte. Asta e casa mea. A lui Marcus, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ai dreptate, a spus încet, dar și el respira neregulat, ca și mine.

Ochii îi ardeau.

— Hai să mergem.

— Amîndoi? am zis temătoare.

— Sigur că amîndoi. Fă-ți bagajul.

O spusese pe un ton rezonabil, însă nu fără o anumită forță.

— Dar ce va crede Marcus când o să vadă că nu sînt aici? am gîndit eu cu voce tare.

— Ar fi trebuit să fii aici?

— Nu, dar...

— Și cum aveai de gînd să ajungi la Londra?

— Aș fi luat un taxi pînă la gară, presupun. Iar apoi trenul...

— Exact. Atunci scrie-i asta într-un bilet. De ce trebuie să i-o spui personal?

Îmi frîngeam mîinile, agitîndu-mă întruna prin bucătărie. Am aprins din nou luminile. Avea dreptate. Nu aveam de ce să mă văd cu

Marcus. Dar voisem să-l aștept, să vorbesc cu el. Numai ca să văd...

— Și, oricum, de unde știi că vine direct acasă? Probabil își imaginează că pleci și tu după ce îl conduci pe Angus, nu crezi? Poate că n-o să vină direct acasă.

M-am întors înspre el.

— Vrei să spui că...?

A ridicat din umeri.

— E duminică seara. De ce să se întoarcă la o casă goală? De ce nu s-ar duce la Perdita?

Am înghețat la auzul numelui ei. M-am oprit în fața chiuvetei și m-am sprijinit de ea, privind țintă porțelanul alb.

— Da, probabil că ai dreptate. E chiar în drumul lui de întoarcere.

Mi l-am imaginat trecînd pe lîngă grajduri și văzînd lumină în căsuța ei. Oprindu-se pe alee, întorcînd și intrînd în curte. Parcînd sub fereastra dormitorului ei, cu un zîmbet jucăuș pe buze pe cînd se dădea jos din mașină și se ducea să sune la ușă. Și cine era fraiera care stătea aici singură să-l aștepte? M-am întors. Mi-am umezit buzele.

— Așteaptă-mă aici, mă duc să-mi fac bagajul.

Zece minute mai tîrziu, stăteam lîngă el în mașină și străbăteam ulițele întunecoase care împînzeau întreaga vale. Ploaia începuse să cadă cu putere acum, iar eu priveam cum ștergătoarele se mișcau hipnotizant, aruncînd într-o parte și în cealaltă valuri de apă argintie și întunecată. M-am uitat printre ele, la noaptea deasă, cîmpile negre și copacii din care șiroia apa. Tăcerea plutea între noi. Gîndurile mi se învîlmășeau în minte. N-am spus nici un cuvînt pînă n-am intrat pe autostradă.

— M-ai pus într-o situație neplăcută, Rupert, am zis cu o voce tremurătoare. Făcînd cunoștință cu Angus. E clar că îi va spune lui Marcus la un moment dat. Îmi forțezi mîna. Forțezi lucrurile. Nu-mi place asta. Nu-mi place să fiu manipulată.

Am fost șocată să mă aud vorbind astfel, să simt atît de intens. Dar era adevărat. Nu îmi plăcea.

— Îmi pare rău, a zis încet, după un moment de gîndire. Ai dreptate. Am făcut asta cu bună știință, dar nu știam că e și el acasă. Angus, vreau să spun. L-am văzut pe Marcus pregătind mașina și pe Lily și pe Angus ieșind din casă. Am crezut că îi duce pe amîndoi la școală. N-am știut că Angus n-a urcat și el, probabil că i-a condus numai. Te-am văzut cînd ai scos cîinele la plimbare și am fost extrem de surprins cînd am sunat la ușă și mi-a răspuns Angus. Am sunat numai ca să verific dacă e cineva acasă.

Mintea mea a început să urmărească acest scenariu.

— OK. Și ce aveai de gînd după aceea? Să forțezi ușa și să mă aștepti?

— Nu să forțez ușa. Cheia e sub o cărămidă de lîngă ușa din spate.

Am tras scurt aer în piept.

— Așa e.

— Aș fi așteptat pînă cînd Bill ar fi închis găinile și s-ar fi retras în căsuța lui.

Căsuța lui. Știa unde locuiește Bill. Chiar știa totul despre împrejurimi. M-am întors să-l privesc, să-i văd nasul drept și buzele pline, profilul bine conturat, pe fundalul geamului stropit de ploaie.

— Ești pus pe fapte mari, nu-i așa?

N-a răspuns imediat. S-a gîndit un moment.

— Nu vreau să te pierd din nou, Henny, dacă la asta te referi. Și cred că nici tu nu vrei să mă pierzi.

Ne-am oprit la un semafor. Mi-a atins piciorul cu mîna în întuneric. Apoi a lăsat-o să alunece spre coapsă. Am simțit că mă topesc pe dinăuntru la atingerea sa.

Cînd semnaforul s-a făcut verde, a pus din nou mîna pe volan. Mi-am schimbat poziția. Incredibil, era suficient să mă atingă... Am privit pe fereastră, la șirurile de case negre, luminate de o strălucire fosforescentă, care rămîneau în urmă. M-am simțit ca o proastă. Naivă. Ba chiar vulnerabilă. Era ca un fel de trezire a trupului, una la care nu mă așteptam în această perioadă a vieții. Oare tot așa era și pentru Marcus și Perdita? Vibrau de dorință la fiecare atingere? M-am simțit plină de dispreț gîndindu-mă la ei, ca întotdeauna, dar... cu siguranță, asta era ceva diferit. Totuși, eu îl iubisem foarte mult pe Rupert cîndva. Dar chiar și așa... Mi-am umezit buzele.

— Rupert, cînd ajungem la Londra am putea ieși în oraș? Să luăm cina undeva?

— Sigur, a zis degajat. Aveam de gînd să te invit să facem asta. N-am mîncat mare lucru azi. Dar mă gîndeam să mîncăm la mine. Am luat niște cotele.

— A, bine atunci. Numai că nu voiam să...

— Ce, să-mi cazi la pat? a întrebat zîbind. Să fii tîrîtă de păr în vizuina mea, în stilul unui om al cavernelor? Am și eu cîteva mișcări mai subtile, Henny. Nu fac totul în stilul Serviciilor Aeriene Speciale. Și, uite, nu te presează nimeni, bine? Chiar deloc. După ce mîncăm, pot să te duc acasă, în Kensington, dacă vrei.

Am încuviințat ușurată din cap. Dar știam amîndoi că nu se va întîmpla asta. Însă mă simțeam mai bine avînd opțiunea asta. Dacă nu era cu intenție, dacă nimic nu era premeditat... ei bine, asta mă absolvea de vină, nu?

Pe cine încercam să păcălesc?

O oră mai târziu, urcam scările către apartamentul din Albany. Pe drum, hotărîsem să gătesc eu și să pregătesc un sos pentru friptură, iar Rupert mi-a reamintit cînd gătisem ultima oară pentru el, cu cincisprezece ani în urmă, în casa părinților mei. Pregătisem pui cu smîntînă, mîncare pe care mama o făcea foarte des, dar în seara aceea nu găsisem rețeta. Părinții mei plecaseră la cinema, așa că eu gătisem pentru Rupert și Benji: trei bucăți de piept de pui și o cutie de smîntînă, încălzită și turnată pe deasupra.

— Iar tu ai mîncat, am rîs pe cînd urcam scările. Chiar ai mîncat!

— Doamne, iubirea a fost de vină, a gemut el. Mi-a fost groaznic de rău după aceea, asta țin minte. Îmi amintesc că Benji i-a dat partea lui pisicii.

— Iar apoi a încercat să ne spioneze cînd l-am trimis la culcare. Ne giugiuleam pe canapea la *Fawlty Towers*, ții minte?

— Da. Își tot ițea capul de după ușă, cu ochii ăia ca două mărgele. Era groaznic de interesat pentru cineva care avea clar înclinații într-o cu totul altă direcție.

— Oh, m-am oprit eu din mers. Vrei să spui că ai știut întotdeauna?

A ridicat din umeri, băgînd cheia în broască.

— Păi, eram destul de sigur că nu-i plac femeile. Aveai vecina aia foarte voluptuoasă, ții minte...

— Tammy.

— Tammy! Exact. Îi tot făcea avansuri lui Benji, strecurându-se pe lângă el aproape goală, cu sîinii pe-afară, și apoi sunînd la ușă, înfășurată într-un prosop, ca să împrumute un pahar cu lapte. Țin minte că Benji i l-a întins destul de indiferent, uitîndu-se peste umărul ei ca să vadă dacă nu l-a adus și pe fratele ei, Michael, întrebîndu-se dacă n-ar vrea și el un pahar cu lapte.

Am chicotit în timp ce închidea ușa în urma noastră.

— Ai dreptate. Ce amuzant că ți-ai amintit asta!

Mi-am aruncat geanta pe scaunul din hol, simțindu-mă mult mai ușoară acum.

— Da, nu prea și-a ascuns orientarea sexuală. E de mirare că ne-a luat atît de mult să ne dăm seama. Însă fiecare se gîndește că are un frate normal.

— Și e fericit?

L-am urmat în sufragerie.

— O, foarte. L-a găsit relativ repede pe Francis. Sînt împreună de ani de zile. În casa în care...

— Știu, a spus repede.

Era cît pe ce să spun „în casa în care m-ai văzut intrînd, în Chelsea“, dar poate că nu dorea să i se aducă aminte de o altă operațiune sub acoperire. De o altă dată cînd se ținuse după mine, făcîndu-și de lucru sub un felinar din Chelsea, după ce mă urmărise acasă de la muncă. Am încercat să nu dau frîu liber imaginației, dar mi-a venit în minte o imagine cu el în metrou, privindu-mă din celălalt capăt

al vagonului, ascuns în spatele unui ziar. Ei bine, nu era nimic rău în asta, m-am gândit binevoitoare. Ar trebui să mă flateze. Cîte femei de vîrsta a doua s-ar putea lăuda că un bărbat tînăr și atrăgător ca Rupert le urmărește fiecare mișcare? M-a trecut un fior. Apartamentul era întunecos și foarte rece. Nu mi-ar fi stricat ceva de băut.

— Un gin cu apă tonică? mi-a ghicit Rupert gîndurile, în timp ce alerga de colo-colo să aprindă luminile.

— Te rog.

— E cam frig pe-aici, îmi pare rău.

A aprins șemineul cu gaz și apoi s-a întors și m-a luat în brațe. M-a sărutat repede și pasional înainte de-a continua.

— Acum, hai la bucătărie, dacă vrei neapărat să-ți răscumperi greșeala din trecut. Deși nu știi ce-o să găsești în frigider ca să prepari sosul.

L-am urmat cînd a deschis ușa frigiderului, tot numai zîmbet, și a scos niște ciuperci cam ofilite. S-a strîmbat.

— Ups. Scuze.

— N-au nimic. Le frig și adaug... nu știi ce... pastă de tomate?

— Asta am.

A întins mîna spre un raft de deasupra și mi-a întins o cutie.

— Și vin?

— Vin, a zis făcînd un pas mare și întinzîndu-mi o sticlă pe jumătate goală. Asta merge la gătit, dar mă duc la magazinul de după colț să iau unul adevărat, să avem și noi ce bea.

— Și cotletele?

— În punga aia de plastic. Doar n-ai de gînd să te apuci să le faci, nu?

— De ce nu? Mă gîndeam să le las cîte douăzeci de minute pe fiecare parte.

Am zîmbit cînd am văzut cum îi cade fața.

— Glumeam. Le trec repede printr-o tigaie încinsă cînd te întorci. Am mai căpătat ceva experiență în domeniul culinar între timp. Nu, mă gîndeam numai să le condimentez.

— Aha, a zîmbit. M-ai cam speriat. M-am gîndit că o să mănînc talpă de ghetete. Bine, mă întorc într-o clipă, magazinul de vinuri e chiar după colț.

Și-a înșfăcat portofelul, apoi a ezitat. I-am zîmbit.

— Haide, du-te, am spus încet. Nu te îngrijora. N-o șterg înainte să te întorci.

Privirile ni s-au întîlnit. Mi-a zîmbit melancolic și apoi, făcîndu-mi cu mîna, a ieșit.

Am scos cotletele din pungă. Da. Ce ciudat era că ne puteam ghici gîndurile atît de bine. Că își dădea seama că eram agitată fiindcă mă aflam acolo. Că simțea că trebuie să mă liniștească. Aveam senzația că voia să mă facă să înțeleg că, odată ce vom fi împreună, totul va fi bine. Aveam sentimentul că amîndoi știam asta și că își dorea foarte mult să înlătore și această barieră. Voia să fim împreună în mod oficial. Nu încăpea îndoială în privința asta. Să stăm în pat toată ziua dacă așa aveam chef, să ne plimbăm de mîna prin Piccadilly. Voia să pună punct și să spună: „Uite, misiune îndeplinită“. Dar de ce eu eram agitată dintr-odată? De ce aveam rețineri?

Nu aveam rețineri, m-am gîndit, în timp ce tăiam ciupercile și le puneam să se frăgezească în unt pe foc. M-am uitat cum încep să sfirîie. Nu aveam rețineri. Numai că nu mi-am imaginat că voi sta aici cu el toată seara, asta

e tot. Cu două ore în urmă, mă aflam în sînul familiei, întrebîndu-mă dacă să încerc să mă împac cu Marcus sau nu – încercare sortită eșecului, din cîte îmi dădeam seama, din moment ce, fără îndoială, era cu Perdita –, iar acum, uite-mă aici, în apartamentul lui Rupert. Nu îmi plac surprizele. Mă gîndisem că mă voi duce la muncă în următoarele zile și apoi... ei bine, poate avea să mă caute el săptămîna viitoare. Iar pînă atunci eu voi muri de dorul lui. Iar pînă atunci Marcus îmi va lăsa, mai mult ca sigur, un mesaj oficial pe robot, în care mă va informa despre următoarea noastră întrevvedere cu copiii, dîndu-mi detalii despre unde și cînd urma să le spunem că ne despărțim, iar eu mă voi simți respinsă și neiubită.

Da, asta era, m-am gîndit ridicînd ochii din tigaie. Voiam să mă simt victimă, nu călău. Voiam să-mi pot justifica acțiunile, dar Rupert forța lucrurile. Forța ritmul relației noastre. Am luat o înghițitură mare din paharul meu cu gin. Ești numai agitată, mi-am spus. N-ai mai fost de multă vreme cu un alt bărbat, asta e tot. Mi-am luat paharul și m-am plimbat prin dormitor, cît s-au fript ciupercile. Știi bine că, odată ce te va lua în brațe și te va aduce aici, vei fi complet pierdută. Mi-am strîns cu putere brațele în jurul trupului, privind patul, simțind deja acea strălucire caldă. Apoi ochii mi-au căzut pe comoda pe care se aflau fotografiile. Am aruncat repede o privire în jur. Aha, pozele alea.

Am luat-o pe aceea făcută din căsuța lui din Irlanda, cea cu dealurile, și am desfăcut repede rama. Nu mi-a fost greu, aproape că mi s-a desfăcut singură în mîini, așa cum se

întîmplase și atunci cînd mi-o arătase Rupert, cînd căzuseră niște poze pe care le pusese la loc în grabă. M-am uitat peste ele. Hmm, ce ciudat. Erau doar cea cu mama lui, pe care o zărisem și atunci, și una mai veche, cu el și Peter copii, dar nu cred că pe aceea voise să n-o văd. Eram sigură că acolo fuseseră trei poze și că una lipsea. Oare era cu mine? mă întrebam. Oare s-ar fi simțit jenat dacă aș fi văzut că o mai are, că mi-a păstrat poza chiar și după ce m-am căsătorit și am făcut copii, văzîndu-mi de viață?

Am pus repede fotografiile la loc și chiar atunci, telefonul de lîngă pat a sunat, făcîndu-mă să tresar. Am rămas cu ochii la el. Oare să răspund? Nu, sigur că nu. Nu era casa mea. Lasă-l să sune. După ce a sunat de două ori, a intrat robotul. Am auzit vocea lui Rupert recomandîndu-i celui care suna să lase un mesaj, iar apoi, după semnalul sonor:

— Rupert, sînt eu, tata. Poți să mă suni, te rog, cînd te întorci? Vreau să vorbesc ceva cu tine. Știu că nici tu, nici eu nu sîntem înnebuniți după cei care sună duminica tîrziu, dar e ceva important. Mersi, pa.

M-am încruntat. Andrew. Ce putea fi atît de important? Hmm, cam orice, Henny; nu știi tot ceea ce ar trebui să știi despre viața lor de familie, nu? Poate că era cineva bolnav, putea fi orice. Am tresărit cînd telefonul a sunat din nou, însă era un ton de apel diferit. Suna ca adunarea brigăzii. A uneia mobile. Era soneria pe care Lily ținuse să mi-o pun. M-am repezit la geanta mea de pe hol și l-am scos de acolo.

— Da?

Cînd am răspuns, Rupert a intrat și el. A ridicat din sprîncene cînd a văzut că vorbesc la telefon.

— Draga mea, eu sînt.

— A, bună, mamă, am precizat ca să afle și Rupert.

Mi-a zîmbit și s-a dus în bucătărie să pună sticlele pe blatul de lîngă perete. Urmîndu-l, am observat că erau două, împreună cu o alta de Cointreau, care îmi plăcea în mod deosebit, lucru pe care și-l amintea cu siguranță.

— Draga mea, e un moment nepotrivit? Te deranjez?

Am luat lingura de lemn ca să întorc ciupercile.

— Nu, e bine, mamă. Tocmai... pregăteam cina, am zis roșind și l-am văzut pe Rupert zîmbind și apucîndu-se să scoată dopul unei sticle.

— Aha, dar am încercat să te sun la apartament. Mi-a preluat robotul apelul.

— Ăăă, da, scuze. L-am pus în funcțiune pentru că voiam să am o noapte liniștită. Știi tu, să mă uit puțin la televizor.

A tăcut cîteva clipe. Am încruntat din sprîncene.

— Mamă? Ești bine?

A oftat.

— Nu prea bine, scumpa mea.

Mi s-a strîns stomacul.

— O, mamă, de ce?

Am lăsat ciupercile și m-am întors alarmată. Am auzit-o în telefon cum se străduiește să scape de un nod din gît.

— Nu știu. Cred că m-a pus la pămînt toată povestea asta cu tatăl tău. E vorba doar de... ei bine, am un moment mai prost, atîta tot.

Am înghițit în sec.

— Of, mamă. Biata de tine.

Brusc mi s-a făcut rău. Biata mama. Doamne, cu toții făcuserăm atâtea presupuneri. Luaserăm de bune atâtea aparențe. Forța ei de la înmormântare, faptul că moartea tatei păruse să n-o afecteze. Firește că avea să o pună și pe ea la pământ. Însă tăcerea de la celălalt capăt al firului m-a speriat. De obicei nu reușeai să strecuri un cuvânt.

— Mamă?

Nici un răspuns.

— Mamă, ești bine? m-am panicat brusc. Vrei să vin la tine?

— Ai putea, scumpa mea? a șovăit ea.

— Sigur că da. *Sigur.*

Capitolul douăzeci și patru

Am văzut ochii lui Rupert întunecându-se când am închis telefonul.

— Te duci?

— Trebuie, Rupert, e foarte tristă. Dumnezeu, tata a murit acum o săptămână, cu toții sîntem triști. Trebuie să mă duc. Vocea mi s-a frînt când am spus cuvintele astea.

— Sigur că da, a zis repede, revenindu-și în timp ce mă grăbeam să-mi iau geanta și haina. Te duc eu.

— Nu, iau un taxi. De ce să mă duci?

— Pentru că vreau.

M-am întors auzindu-i vocea. Brusc, mi-am dat seama cît de deznădăjduit arăta stînd în bucătărie, cu brațele căzute de-o parte și de alta a corpului și neputincioase, seara romantică evaporîndu-se sub nasul lui. M-am apropiat și l-am strîns cu putere în brațe. L-am sărutat pe buze.

— Iartă-mă. Mă întorc, i-am promis.

— În seara asta? a întrebat plin de speranță.

Am zîmbit.

— Dacă pot. Dacă nu e prea tristă. Dar, dacă nu în seara asta, mîine-seară sau poimîine.

Sau chiar săptămîna viitoare. Avem atîta timp. Avem tot timpul din lume, nu-i așa? L-am zgîlțit ușor, silindu-l să zîmbească. Ce e cu graba asta?

A zîmbit timid. S-a scărpinat în cap.

— Ai dreptate, nu e nici o grabă. Numai că... acum, că te am, Henny, nu mai vreau să te las să pleci.

— Știu. Și înțeleg asta. Dar nu plec nicăieri, Rupert. Bine?

— Bine, a căzut el de acord.

Ne-am sărutat iar și apoi iar, ceva mai pasional de data asta, extrem de periculos. Rîzînd, ne-am desprins din îmbrățișare.

Dar de ce oare, în timp ce alergam ușor pe treptele ce duceau spre ușa de la intrare, închizînd-o apoi în urma mea, un sentiment de eliberare îmi năpădea tot trupul? De ce mă simțeam atît de eliberată, pe cînd alergam pe strada udă de ploaie, ca și cum aș fi scăpat de ceva? Nu, asta era doar în imaginația mea, m-am gîndit grăbind pasul. Asta era ridicol.

Aș fi putut ușor lua un taxi din Piccadilly, dar duminică seara traficul era aglomerat, așa că am coborît la metrou. Mai repede, mi-am spus și, cumva, faptul că mă aflam printre toți acei necunoscuți care se îndreptau gălăgioși spre destinațiile lor duminică seara — casele, familiile lor — se potrivea cu starea mea de spirit. Cînd am ieșit din nou în aerul întunecat al nopții, am scotocit în geantă după mobil și l-am sunat pe Benji. A răspuns Francis.

— Benji e în baie. Vrei să ți-l dau la telefon?

— Nu, nu, nu e urgent. Numai că... ei bine, a sunat mama și m-a rugat să trec pe la ea.

Părea destul de supărată și mă întrebam dacă voi ați mai văzut-o în ultima vreme

— Astăzi, bineînțeles, a spus Francis surprins. Întotdeauna luăm prânzul împreună duminică. Dar părea bine. Evident, ceva cam tăcută, însă nu a plîns. Cred că e... cum să spun? Hmm, nu tocmai o ușurare, dar o eliberare. Mă mir că are iar o cădere. Vrei să treacă și Benji pe acolo mai târziu?

— Nu, nu te îngrijora, sînt sigură că e bine. Poate are doar un moment de tristețe. Serile de duminică pot fi deprimante, indiferent dacă ți-ai pierdut soțul sau nu.

— Hmm, ai dreptate. *Songs of Praise* mă face să vărs șiroaie de lacrimi și, cînd se ajunge la „Fight the Good Fight“ încep să caut cel mai apropiat cuțit. Sună-ne dacă ai nevoie de noi, scumpa mea.

— Așa am să fac.

Cînd am ajuns pe Finchley Road și apoi pe strada unde locuia mama – vechea mea stradă, cu blocurile sale mari din cărămidă roșie, extrem de arătoase, care urcau elegant dealul către Hampstead, ca un șir de soldați – m-am gîndit cît e de ciudat că tata n-avea să se mai întoarcă niciodată aici. Cînd era la azil, spuneam mereu: „cînd o să se întoarcă tata acasă“, deși știam probabil că nu avea să fie așa. Ne-am prefăcut mereu că avea să repare el mînerul stricat al ferestrei sau imaginea neclară a televizorului atunci cînd avea să se însănătoșească. Acum, firește, nu le mai putea face. N-avea să mai urce niciodată treptele acelea în pardeșiul său din tweed și cu cravata sa, ridicîndu-și cu o mîină pălăria în fața doamnei Spira, care apărea zgomotos în ușa apartamentului ei de la parter ca să vadă cine urcă, iar în cealaltă

mîna ținînd reclamele și pliantele găsite pe preșul ușii, cu intenția de-a le arunca, în vreme ce toți ceilalți le ocoleau indiferenți, și privind cu admirație culorile pastel în care zugrăvisse pereții scării, în folosul tuturor, pentru a mai înveseli atmosfera.

Mi s-a pus un nod în gît pe cînd urcam scările. E bine, mi-am zis. E bine, mă gîndesc la tata. Cel care a locuit aici. Și asta mi s-a părut o ușurare. O să-i spun lucrul ăsta mamei cînd o s-o văd, o s-o încurajez să facă la fel. Poate chiar o să ne uităm la niște albume cu poze? Să ne amintim de toate acele vacanțe cu familia din nordul Franței, făcînd castele de nisip pe plaja din Omaha, în vreme ce tata stătea pe stîncile de deasupra noastră, printre pietrele de mormînt ale celor căzuți în război, cu lacrimi în ochi, Benji și cu mine încercînd să nu ne arătăm nerăbdători în timp ce el cerceta cu atenție listele cu eroii de război dintr-un alt cimitir. Apoi mai era pensiunea aceea amuzantă la care stăteam și a cărei proprietăreasă tata era convins că e un travestit.

— Uitați-vă numai ce tălpi mari are! șoptea cînd ea ne aducea cornurile. Trebuie să fie așa!

Mama se încrunta pe cînd eu și Benji ne ascundeam fețele în paharele cu suc proaspăt de portocale.

Da, erau multe momente amuzante și clipe fericite din acea perioadă, iar noi aveam să ni le amintim, îmi spuneam hotărîtă, în clipa în care ea mi-a deschis ușa. O să rîdem, iar apoi o să plîngem, o să ne suflăm nasul și o să mîncăm omletă uitîndu-ne la *Monarch of the Glen*. Perfect.

— Bună, draga mea, a zis aplecîndu-se să mă sărute.

— Bună, mamă.

Am fost uşurată să văd că arăta perfect. Avea o coafură impecabilă, poate cu ceva cam multe şuviţe blonde în faţă, machiajul îi era desăvârşit şi purta un pulover bej, cu gulerul răsfrînt, o fustă crem şi pantofi negri cu baretă. Mirosea subtil a Chanel No. 5.

— Ce faci? am întrebat-o neliniştită, trăgîndu-mă un pas înapoi să-i cercetez chipul după ce am sărutat-o. Trebuie să recunosc că arăţi incredibil.

— A, da. De fapt, sînt bine. Mă ia în valuri, fireşte, şi am fost într-o stare groaznică azi-dimineaţă. Am plîns, ca de obicei, şi asta a avut un efect terapeutic. Aminteşte-ţi lucrul ăsta, draga mea: dacă eşti tristă din cauza tatei, plîngi puţin, face minuni. Nu te abţine. Scoate nişte poze mai vechi şi dă-ţi drumul, a zis conducîndu-mă pe hol.

— Da... ştiu. Voiam să-ţi spun acelaşi lucru, dar... ia stai puţin, mamă. Parcă erai deprimată, nu? am întrebat urmînd-o pe hol, către salon.

— Nu, te-am păcălit, a spus prudentă. Mă tem că te-am chemat aici folosindu-mă de un pretext. Dar mă temeam că altfel nu ai fi venit.

— Cum adică altfel n-aş fi venit? Sigur că aş fi venit.

Am urmat-o absentă în salon.

— Chiar așa, draga mea? Ținînd cont de locul din care te-am scos?

S-a întors spre mine şi i-am întîlnit îngrozită privirea. Cum naiba... Dar în clipa în care începeam să înţeleg, am zărit silueta unui bărbat care stătea cu spatele la mine şi cu faţa către foc, în celălalt capăt al sufrageriei. Chiar dacă n-aş fi cunoscut puloverul

acela din cașmir verde deschis și părul acela cenușiu, pieptănat pe spate, aș fi recunoscut oriunde spatele acela familiar, perfect drept. Tot ce puteam vedea era imaginea sa din oglinda de deasupra șemineului.

— Andrew.

S-a întors.

— Bună, Henny.

M-am oprit în mijlocul camerei. M-am ră-sucit uluită către mama.

— Ce se petrece aici? Ce caută *el* aici?

— Andrew a venit să bem un pahar, atît, a spus mama liniștită, îndreptîndu-se spre tava cu băuturi de pe masa de la perete și umplîndu-i din nou paharul de whisky pe care i-l întinse. Deși poate că o să rămînă să mă bată la un joc de *cribbage* mai tîrziu, dacă o să vrea.

— Aiurea, mama ta e o jucătoare excelentă și sînt convins că știi asta, Henny. Sînt norocos dacă reușesc să-i suflu o partidă.

Mama i-a zîmbit, întinzîndu-i paharul. Apoi s-a întors către mine.

— Bei ceva, draga mea?

M-am așezat uluită pe brațul unui fotoliu, fără să-i răspund sau să-mi scot haina.

— *Cribbage*? am repetat eu.

— Sau un film, a adăugat calm mama. Dacă avem chef. Și dacă îl pot convinge pe Andrew să ne uităm la ceva siropos. Nu mă omor după thrillere înfricoșătoare ca el.

— Nu-mi dau seama de unde ai aflat asta, a zis el, din moment ce ne-am uitat numai la filmele tale. Totul trebuie să aibă o tonă de zaharină și, mai ales, Jack Nicholson trebuie s-o respingă pe tinerica frumușică pentru femeia mai în vîrstă și mai cu substanță.

Mama a rîs.

— *As Good As It Gets.*

— *Something's Gotta Give*, de fapt.

Ochii mamei s-au mărit de uimire și a rîs din nou.

— Ai dreptate, a spus.

Cînd au încetat să mai rîdă, s-au întors către mine. Mă uitam prostită la ei. Mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată. Am închis-o repede și mi-am umezit buzele.

— Nu pot să cred asta, am spus.

— De ce nu? m-a întrebat mama cu blîndețe. E oricum mai credibil decît Howard Greenburg de dedesubt, cu potaia lui obraznică și problemele sale de igienă dentară.

— Cîinele are o problemă dentară? a întrebat vesel Andrew.

— Nu, nu. Howard.

— Aha!

S-a lăsat tăcerea. Eram în continuare fără grai.

— Scuze, a spus Andrew în cele din urmă. Eu sînt atît de nepotrivit?

Am deschis gura. Am închis-o la loc. Am încercat din nou.

— Nu, nu ești, am murmurat. Dar nici într-un milion de ani nu m-aș fi gîndit că...

— Că sînt genul lui? a spus mama pe un ton blînd.

Am roșit.

— N-am vrut să spun asta. Numai că e cu totul neașteptat. Rupert mi-a spus că... Gata, îi rostisem numele.

Dar, pe de altă parte, știam cu toții, nu-i așa? Sigur că da.

— Mi-a spus că ai cunoscut pe cineva la Annabel's, am zis repede, întorcîndu-mă aproape acuzator spre Andrew.

— Așa a și fost. Am cunoscut-o pe mama ta.

M-am întors uluită.

— Ce? Ce naiba căutai tu la Annabel's? Dansai în jurul genții?

A rîs.

— Nu tocmai. Nu, familia Piper și-a sărbătorit acolo cea de-a șaizecea aniversare. Numai o cină de zece persoane... să știi că se poate și mînca acolo, nu trebuie să dansezi toată noaptea. Dar a fost un loc de întîlnire ridicol, ne-am fi simțit mult mai bine într-un restaurant mai liniștit, însă Donald Piper s-a împăunat mereu cu faptul că e membru al clubului, așa că am ajuns acolo. Acolo l-am zărit pe Andrew, cînd am ieșit de la toaletă, stînd pitit într-un colț.

— Eram la o petrecere militară groaznică. Unul dintre colegii mei de batalion se căsătoreea pentru a treia oară cu ultima dintr-un șir de neveste tot mai tinere. O încercare jalnică de a-și redobîndi tinerețea, așa că de aceea eram la Annabel's. Trebuie să mărturisesc că a fost o adevărată ușurare s-o văd pe mama ta acolo.

— O ușurare? Dar... stai puțin, am spus cuprinzîndu-mi capul în mîini. Din cauza unei dușmăanii între familii veche de cincisprezece ani, o situație à la Montague și Capulet cu pistoale în zori, s-ar putea ușor presupune că nu vă puteți suporta! Că n-ați trece strada nici măcar ca să vă scuipați reciproc, sau cel puțin așa am crezut eu!

— Asta nu e adevărat, a spus Andrew prudent.

A răsucit paharul de cristal în mînă și a privit lichidul arămiu care se învîrtea.

— După ce tu și Rupert... S-a întrerupt. Mă rog, după ce Rupert te-a lăsat baltă, m-am simțit foarte prost. Indiferent ce-aș fi crezut despre tine, că ești prea tânără...

— Sau prea nepotrivită.

— Nu te-am considerat niciodată nepotrivită, Henny, a zis ridicînd privirea. Deși știam că tu simți asta.

— Mă rog, am bombănit eu, mușcîndu-mi frenetic unghia de la degetul mare.

— Indiferent ce-aș fi crezut despre tine, consideram că s-a purtat foarte urît cu tine. Foarte rușinos.

Am dat din cap, acceptînd această explicație.

— Da, știu, mi-a spus tata că i-ai scris. Că ai venit să-l vezi.

— Da, chiar în apartamentul ăsta. În biroul de dincolo. Tatăl tău era un om extrem de înțelegător și de inteligent.

— Da, e adevărat, am spus surprinsă.

Nu eram surprinsă de calitățile tatălui meu, ci de faptul că Andrew le descoperise și el.

— După ce am plecat, mi-a scris, mulțumindu-mi pentru vizită. Mi-a spus că am făcut ce trebuia, deși nu era necesar, că majoritatea bărbaților n-ar fi făcut asta. Mi-a spus că aprecia gestul.

Am încuviințat din nou prudent din cap. Da, tata ar fi făcut, fără îndoială, asta.

— I-am răspuns la scrisoare și i-am spus că măcar atît puteam face, dată fiind situația, și mi-am cerut din nou scuze pentru suferința pricinuită. I-am trimis de asemenea și un volum cunoscut al lui Edgar Morrison despre debarcarea în Normandia. Mi-am dat seama, după cărțile din biroul său, că l-ar fi interesat. I-am spus că nu e nevoie să mi-l înapoieze. Însă

mi l-a trimis cîteva luni mai tîrziu, spunîndu-mi că îl găsise fascinant și că nici nu-i trecea prin cap să-l păstreze, și întrebîndu-mă dacă aflasem, din întîmplare, că Edgar Morrison avea să țină o conferință pe tema asta peste cîteva săptămîni, la British Museum. Nu știam și m-am bucurat că m-a anunțat. M-am dus. A venit și tatăl tău. Și-a ridicat pălăria, din celălalt capăt al sălii, cînd m-a zărit, iar eu i-am răspuns cu același gest. Asta a fost tot.

M-am uitat la mama. Chipul ei era im-
pasibil.

— Șase luni mai tîrziu, a continuat Andrew, s-a ținut o nouă conferință. De data asta în Boulogne, unde m-am dus cu un grup de prieteni din armată. Era și tatăl tău acolo, însoțit de un grup de foști soldați din nordul Londrei. Firește că nu am putut să nu ne vorbim atunci și, oricum, trecuse un an de la nunta ratată. Mi-a povestit că ai cunoscut pe altcineva la locul de muncă. Mi-a spus că urma să vă căsătoriți. Am fost ușurat și i-am zis că Rupert s-a adîncit în muncă și că era plecat în străinătate. Ne-am despărțit, amîndoi oarecum încurajați, cred. Apoi a urmat o cină la Mansion House, la care au fost invitate și soțiile. Audrey a venit și ea acolo, a zis dînd din cap spre mama.

— Așa e, a spus ea. Iar tu ai trecut pe-aici în duminica următoare să te uiți peste niște documente pe care le găsise Gordon și care ar fi putut avea legătură cu bătălia de la Waterloo. Apoi ai rămas la prînz.

— Cred totuși că simt nevoia să beau ceva, am spus îndreptîndu-mă spre măsuță, unde mi-am turnat un gin cu apă tonică cu niște mîini tremurătoare. Vrei să spui că te-ai împrietenit cu ei? Cu mama și cu tata?

M-am întors întâi către Andrew, apoi către mama.

— De ce nu mi-ai zis?

— Pentru că m-ai fi privit cu același amestec de groază și neîncredere cu care mă privești acum. Erai atât de rănită, Henny. Atât de... distrusă. Era firesc. Ar fi însemnat să-ți trădăm încrederea și să recunoaștem că ne plăcea Andrew și că ne vedeam cu el din când în când. Că tatăl tău, mai ales, se înțelegea foarte bine cu el. Că aveau preocupări comune. Ne-am hotărât să nu-ți spunem.

— Benji știa?

— Nu sînt sigură. Nu era mare lucru de știut. Nu era nici un mare secret.

— Nu, am dat eu din cap. Cred că nu. Și cred că..., am ezitat. Cred că aș fi fost rănită, am zis privind-o precaută.

— Exact. Iar apoi, a oftat ea, ei bine, apoi am cam pierdut legătura. Andrew călătorea foarte mult în interes de serviciu, iar tatăl tău s-a îmbolnăvit, așa că... s-a întrerupt. Ne-am trimis felicitări de Crăciun, firește, iar când Andrew a aflat despre starea tatălui tău, a fost foarte drăguț și mi-a scris cît de rău îi pare. Cît de trist era ca un om atât de minunat și de studios să-și piardă facultatea pe care o prețuia cel mai mult și pentru care era cel mai apreciat. Îmi amintesc foarte bine scrisoarea, a spus ea încet. „O boală fatală“, așa ai numit atunci demența. Una crudă, însă una pe care Gordon ar fi vrut să o scuipe între ochi și să trec pe lîngă ea nepăsătoare, ca și când el ar fi fost în continuare alături de mine.

M-am uitat la paharul din mînă.

— Și așa am și făcut, a continuat mama. Am scuipat pe ea. Vreme de ani întregi. Nu

puteam accepta faptul că îmi răpise soțul. Nu voiam să cedez în fața ei. Pînă cînd tatăl tău n-a mai fost el însuși. N-a mai fost cel pe care îl știam.

S-a lăsat tăcerea. Mama a privit în paharul ei. Apoi a ridicat ochii.

— Andrew și cu mine nu ne-am revăzut decît acum cîteva luni, a spus ea aproape sfidător. Nu e ceva care durează de multă vreme.

— Dar în seara aceea, la Annabel's, a recunoscut Andrew cu un zîmbet în colțul gurii, am fost amîndoi foarte bucuroși că ni s-a întîmplat asta. Am recunoscut amîndoi că ieșirea noastră din seara aceea era un eșec. Cazul clasic al celor de șaizeci și ceva de ani care vor să pară de treizeci și ceva și sfîrșesc prost. Am vorbit o vreme, iar apoi mama ta a fost de acord să facem un bridge în patru în seara următoare, la Chelsea Arts Club. Cineva renunțase fiindcă era răcit.

— A fost o seară minunată, nu? a zis mama întorcîndu-se spre el și în ochii ei am zărit o lumină pe care nu o mai văzusem de ani de zile.

Mi-am dat seama că încerca s-o ascundă de mine. Andrew a zîmbit.

— Da, așa e. Am stat în grădină și am jucat cărți. Era foarte cald înăuntru, iar cînd Martin și Pamela au plecat, am mers să ne plimbăm pe malul rîului.

— Așa e, a aprobat mama. Pe lîngă Albert Bridge...

— Și apoi pe lîngă obeliscul Cleopatrei.

— Pînă aproape de templu.

Pentru o clipă am avut senzația că nu își mai dau seama de prezența mea acolo. Amîndoi erau foarte departe, amintindu-și de o seară magică în care se plimbaseră sub un

cer catifelat, în timp ce luminile podurilor se reflectau în apă, râul se izbea întunecat de mal, iar aerul blînd al nopții îi învăluia. Noaptea în care se descoperiseră unul pe celălalt, m-am gîndit. Da, Andrew e un bărbat plăcut, un bărbat bun, în spatele acelei fațade reci și pompoase. Și, de asemenea, da, mama e o femeie foarte curajoasă și optimistă, a cărei prostie inițială a fost domolită de cărțile pe care i le-a rezervat viața. Și datorită acestui lucru a devenit o femeie excelentă, deși nimănui nu-i place să-i spui asta. Nimănui nu-i place să i se spună că loviturile și săgețile vieții sînt cele care te formează pînă la urmă și că, după cum a zis Nietzsche, ceea ce nu te ucide te face mai puternic. Dar asta era adevărat în cazul mamei. O fată părăsită, un băiat homosexual și un soț foarte bolnav au transformat-o în femeia care este astăzi. În acel gen de femeie pe care Andrew nu numai că ar respecta-o, ci de care chiar s-ar putea îndrăgosti.

M-am ridicat de pe brațul fotoliului și m-am dus să mă așez pe sofa, în fața focului. Mi-am scos haina. Mama și Andrew stăteau în fața mea. M-am uitat la picioarele lor. Șosetele de lînă și ghetele maro și lucioase ale lui Andrew ieșeau din pantalonii săi de catifea, cu petice în genunchi, iar un picior i se mișca ușor. Picioarele foarte frumoase ale mamei, îmbrăcate în ciorapii diafani, gleznelor impecabile și pantofii italienești scumpi. La urma urmei, de ce s-ar încurca un bărbat cu prestața și inteligența lui Andrew, un brigadier foarte respectat, aflat la comanda unui batalion, cu o nimfetă de douăzeci și ceva de ani? De ce trebuie să credem automat tot ce e mai rău despre bărbați? De ce nu ne-am putea imagina

că are o pereche de vîrsta lui, care încă mai putea suci capetele, care era încă extrem de elegantă, îmbrăcată din cap pînă-n picioare în cele mai fine haine de pe Bond Street, și care era încă privită ca o femeie foarte frumoasă?

Totuși mama nu mă surprindea în totalitate, m-am gîndit vinovată. Pe cuvînt că nu. Andrew Ferguson era un bărbat foarte atrăgător, dar eram surprinsă... că își schimbase părerea despre familia noastră. Că se întorsese să ceară mai mult. Oare nu-i aduseserăm destulă mîhnire? Și oare nu tot noi, în ciuda protestelor sale de-acum, nu fuseserăm destul de buni pentru fiul lui? Cel puțin asta era impresia pe care mi-o lăsase mie. Dar nu cumva mi se păruse mie pentru că eram extrem de sensibilă pe-atunci? Prea preocupată de faptul că nu frecventasem școlile potrivite? Petrecerile potrivite?

Îmi amintesc prima noastră întîlnire din apartamentul din Albany, cu mulți ani în urmă: reticența și răceala lui Andrew de la micul dejun. Oare era timid? Timid pentru că fiul lui adusesese acasă o fată drăguță, iar el nu era obișnuit cu o companie feminină la micul dejun în casa aceea de bărbați? Oare își ascunsese timiditatea în spatele stilului aceluia pompos, iar eu îmi închipuisem că nu mă place? Oare fusesem amîndoi atît de preocupați de propriile incertitudini, încît nu mai reușisem să ne înțelegem unul pe celălalt?

Am ridicat privirea. Andrew mă urmărea cu atenție. Mama ținea mîinile strînse în poală și încheieturile îi erau foarte albe. Brusc mi-am dat seama că era rîndul meu. Aveam în fața mea un cuplu care aștepta acordul *meu*. Aprobarea mea. Am zîmbit încurcată. Am făcut un gest de neputință cu mîinile.

— Păi, ce să spun ? Sigur că mă bucur pentru voi. Sigur că da.

Mama a schițat un zîmbet slab. S-a sprijinit de pernele de pe canapea. Andrew a dat ușor din cap și un zîmbet i-a apărut în colțul gurii.

M-am ridicat repede. M-am dus la fereastră și am privit afară. Dar cum rămîne cu mine, m-am întrebat agitată, trecîndu-mi degetul peste vopseaua albă a lemnăriei. Cu mine și cu Rupert ? Sîntem un cvartet, ce Dumnezeu ? Cu doi părinți care se uită unul la altul cu niște priviri la fel de pierdute ca ale copiilor ? Mamă, Benji s-ar distra pe cîinste pe treaba asta. Ne și vedeam ținta glumelor proaste, numai că... nu. Fără glume. Brusc, am văzut chipul lui Benji. Uluit. Nu din cauza acestei relații. Ci a relației mele.

— Și de asta m-ai chemat aici, mamă ? am întrebat-o întorcîndu-mă sfidător. Țista a fost rostul farsei pe care mi-ai jucat-o ? Să-mi spui că ieși cu Andrew ? Să-ți dau aprobarea pentru ceea ce faci cu viața ta personală ?

— Nu, nu de asta. Am vrut să vorbim despre *tine*, iubita mea. Din motive evidente, știu multe lucruri despre viața ta personală.

Am roșit și m-am întors spre fereastră, ca să-mi ascund fața împurpurată. Cînd intrasem în cameră, îmi adusesem aminte că ultima oară cînd îl văzusem pe bărbatul ăsta eram goală în patul fiului său. Dar reușisem să ignor lucrul ăsta în ultimele zece minute. Reușisem să șterg acea seară, cînd Andrew venise pe neașteptate de la prietena sa de acasă. *De la casa mamei mele*. Casa asta, m-am gîndit cu o tresărire. Cînd o rudă a prietenei se îmbolnăvisese. Fără îndoială, era vorba de tata. Tata fusese cel care se îmbolnăvisese. Iar Andrew

probabil că era aici cînd mama a fost sunată de la azil ca să i se spună că tata fusese dus la spital și că avusese un atac de cord. Mi-am amintit ce îmi spusese Andrew în seara aceea, în salon, cînd dădusem buzna să-mi iau haina și, întorcîndu-mă, îl văzusem stînd în întuneric, în celălalt capăt al camerei. Cuvînto care îmi sunaseră a dezaprobare.

„Asta nu e un loc pentru tine, Henny. N-ar trebui să fii aici.“

Dar încercase să-mi spună ceva: să mă duc la căpățiul tatei. Iar eu îl înțelesesem din nou greșit. Simțisem numai vină, rușine și nepotrivire în fața a ceea ce credeam că este superioritatea lui morală.

Iar apoi, mai tîrziu, firește că Andrew îi spusese mamei că mă găsise la el în apartament. Speram că fără să mă facă să roșesc — și fără să o facă nici pe ea —, trecînd sub tăcere goliciunea mea, dar fără îndoială descriindu-i în linii mari situația. Probabil că de aceea voia mama să stea de vorbă cu mine acum. Probabil că ghicise unde eram.

M-am uitat printre obloanele ferestrelor la grădina pe care o știam atît de bine, cea pe care o împărțeam cu vecinii. Era scaldată în lumina slabă care venea din apartamentul de la parter al doamnei Spira. Crengile groase ale tisei atîrnau ca o fustă imensă peste iarba udă, iar dafini lucioși și rododendroni se înghesuiau pe margine. Da, m-a chemat aici ca să-mi spună că nu făceam bine. Ca să-mi spună că mă jucam cu focul, ca să-mi amintească ce responsabilități aveam. Mi-am adus aminte tonul ei din bufetul de la azil, cînd îi spusese că eu și Marcus ne despărțiserăm.

— Du-te direct acasă, scumpa mea. Repară ce s-a stricat.

Însă nu știa că nu mai aveam ce repara. Că totul era stricat iremediabil. M-am întors și mi-am încrucișat strâns brațele. Am privit-o drept în ochi.

— Eu și Rupert sîntem adulți, mamă. Am ieșit de sub jurisdicția voastră. Știu că sînteți bine intenționați, dar cîndva ne-am iubit foarte mult, iar acum ne-am regăsit. Nu e un simplu foc de paie, o aventură abjectă de care să ne fie rușine. Amîndoi credem asta cu tărie. E o revenire a unui sentiment care a fost cîndva foarte real și încă mai e. Un sentiment pe care nici unul dintre noi nu-l va nega de data asta, am spus ridicîndu-mi bărbia.

— Nu pun la îndoială intensitatea sentimentelor tale, Henny, și nici seriozitatea ta în ceea ce-l privește pe Rupert. Niciodată nu am făcut asta. Dar o pun la îndoială pe a lui.

Am clipit, prinsă pe picior greșit.

— Ce vrei să spui prin faptul că te îndoiești de seriozitatea lui?

Andrew a ridicat privirea din paharul cu whisky. Ochii săi albaștri-deschis m-au privit blînd, dar foarte sincer.

— E căsătorit, Henny, a spus el.

Capitolul douăzeci și cinci

Am simțit că lumea pe care eu o știam se prăbușește peste mine. Stomacul mi s-a strîns și respirația mi s-a accelerat. M-am uitat țintă la chipul îngust, cu oase fine al lui Andrew, care amintea atît de bine de cel al lui Rupert, cu ochii aceia albaștri și pomeții înalți. Ochi albaștri statornici și sinceri.

— Căsătorit? am zis trăgînd adînc aer în piept.

Chiar și cînd am rostit cuvîntul, ideea în sine mi s-a părut absurdă.

— Nu fi ridicol, am izbucnit. Nu se poate!

— Ba da.

— Dar... nu se poate! Mi-ar fi spus!

— Crezi?

M-am uitat la el îngrozită, paralizată. Dintr-odată nu mai puteam susține privirea aceea pătrunzătoare. M-am întors brusc și m-am îndreptat din nou spre fereastră. Mîntea îmi mergea ca un film derulat la viteză maximă, iar inima îmi bătea să-mi spargă pieptul pe cînd priveam în întunericul nopții. O ceață groasă se lăsa acum peste țisă: simțeam cum pătrunde în grădina umedă din zona de nord a Londrei.

— Nu se poate, am repetat, însă mai calm, cu mai puțină convingere ca data trecută.

Andrew, care stătea în spatele meu, n-a zis nimic. Ceea ce era mai rău decît dacă mă contrazicea. Dar... am continuat să lupt. Cum? Cum era posibil așa ceva? Locuia în Albany, pentru numele lui Dumnezeu, iar acolo nimic nu trăda prezența unei soții. Nu se zărea nici un semn al unei prezențe feminine, nu existau perne decorative sau rujuri vechi în baie. Însă *chiar* locuia acolo? Sau stătea în altă parte, iar asta era numai locuința din Londra? Genul de locuință de oraș care era folosită, cel puțin din punctul ei de vedere, numai în cazuri de urgență, *in extremis*... Doamne. Căsătorit.

M-am întors.

— Copii? m-am auzit întrebînd.

— Trei.

— Trei! am spus cu o voce sugrumată.

A încuviințat din cap. Mi-am umezit buzele, încercînd cu disperare să asimilez această informație, plimbîndu-mi ochii de colo-colo prin cameră, încercînd să înțeleg. Rupert. Avea trei copii.

— De... de cînd e căsătorit?

Era vocea mea, dar parcă nu vorbisem eu. Era ascuțită și stridentă, ca și cînd cineva m-ar fi strîns de gît.

— De cinci, poate șase ani.

Am observat că mama se uita la mine, cu o față tristă și neliniștită: frîngîndu-și mîinile. M-am dus lîngă bibliotecă, să mă sprijin de un raft, uitîndu-mă la cotoarele cărților. Țsta era refugiul tatei cînd se simțea sufocat în birou. Cărțile erau prăfuite de atîta ne folosire.

Şase ani. Trei copii. Asta însemna trei copii sub cinci ani. Unul de vîrstă şcolară, altul care abia începea să meargă, unul în faşă. Multă muncă. Foarte multă muncă. Pentru soţia lui Rupert. Am respirat adînc, auzind aerul şuierîndu-mi printre buze, încă încercînd să mă obișnuiesc cu ideea, încă asimilînd noua informaţie. Străduindu-mă să-mi imaginez. Oare unde locuia? mă întrebam. În Londra? Nu, probabil că nu. Nu și dacă Rupert ducea o altă viață aici. Probabil că stătea în Hereford, într-o casă din baza militară. O prietenă de școală locuise într-una: case moderne, așezate la capătul unor alei primitive, făcute din prefabricate, separate pentru ofițeri, cu un petic de verdeață în față și leagăne în spate. Serviciul militar nu aducea prea mulți bani, iar pe dinăuntru erau utilizate cu strictul necesar, erau funcționale. Acum o vedeam într-o duminică seara, chinuindu-se să îi spele pe toți. Cu un copil neastîmpărat în brațe, urlînd disperat după biberon, în timp ce ea îngenunchea în baie, iar ceilalți doi, care abia mergeau, tropăiau în cadă, chicotind veseli, apa intrîndu-le în ochi și rîsul transformîndu-se în plîns cînd se lupta să-i săpunească, avînd brațele deja ocupate cu bebelușul care se zvîrcolea.

Îmi aminteam anii aceia. Oboseala, frustrarea, epuizarea, agitația, lipsa de stimulare, dorința arzătoare de-a vorbi cu cineva care are mai mult de cinci ani. Iar Marcus fusese atît de drăguț și venise acasă devreme, ajutîndu-mă cu baia și citindu-le povești. Unde era soțul ei? Oare ce îi spusese? „Iartă-mă, dragă, sînt încă în Basra“ sau în Faluja sau într-un alt loc înduioșător, măcinat de război, într-o misiune ultrapericuloasă, firește. Și

firește că aceasta trecea înaintea celor trei copii mici și a gresiei ude din baie. Iar în tot acest timp, în tot acest timp, el gătea cotlete, îmbrăcat în puloverul său din cașmir, pentru mine, amanta lui. Repezindu-se pînă la cîrciumă să cumpere vin roșu pentru fufa lui. Care era și ea măritată. Am înghițit în sec. Am privit cotoarele din piele, incrustate cu litere aurii ale cărților. Oare asta schimba în vreun fel lucrurile, m-am întrebat. Era mai bine așa? M-am întors spre ei.

— Deci e însurat, am spus cu o voce răgușită. Ei bine, și eu sînt căsătorită, am replicat.

— Ești, a încuviințat mama.

— Și uneori... uneori, căsniciile eșuează. Nu toate căsătoriile sînt minunate, e lucru știut. Iar oamenii caută pe altcineva dacă sînt nefericiți.

Chiar pe cînd spuneam asta, știam că nu era adevărat. Nu fusesem nefericită cu Marcus. Fusesem uneori plictisită, dar nu de el. Mai degrabă din cauza golului din mine. Din cauza vieții mele de trîndăvie și huzur, în care toate treburile casei erau făcute de altcineva și eu mă străduiam să-mi umplu timpul. Voiam să îmi condimentez puțin viața. Ei bine, îmi reușise din plin.

— Iar uneori căsniciile trebuie salvate, a spus mama încet. Trebuie să lupți pentru ele. Pentru multe merită să lupți. Dar, desigur, e mult mai ușor să le dai cu piciorul.

— Sau poate că nici nu trebuie să te străduiești să le dai cu piciorul, a adăugat Andrew. Poți să duci o viață dublă.

Ca Rupert, voia să spună. Rupert, care era cu două femei, avea două case, două vieți. De ce nu-mi spusese? Ar fi trebuit să-și dea seama

că voi afla. La urma urmei, aveam o căsnicie, pentru numele lui Dumnezeu, aveam copii, o casă, de ce nu-mi spusese? De ce mi-o ascunsese? De ce mă mințise? M-am gândit cum își ducea ea copiii la culcare seara. Disperată să bea ceva când cobora la parter, disperată după vinul acela alb, magic, răsplata ei după ce reușise în cele din urmă să-i culce.

— Cum o cheamă? am întrebat cu fața întoarsă spre fereastra întunecată.

— Sinead.

— Sinead? Țsta e un nume irlandez, nu?

— Da, e irlandeză. Locuiește în Irlanda.

Capul îmi vîjîia.

— Atunci... atunci căsuța aceea, cea din fotografia lui Rupert de pe comodă, este casa lor? Acolo locuiesc?

— Cred că aceea, a spus Andrew alegîndu-și cu grijă cuvintele, e casa lui de vacanță. O căsuță simplă aflată lîngă Dundalk, în apropierea unui rîu. Un refugiu.

— Căsuța lui Rupert? Nu a lor? Și... crezi că e a lui? De ce nu știi? l-am întrebat privind-l în ochi.

Nu mi-a răspuns. M-am uitat la mama. Și-a privit mîinile.

Mi-am umezit buzele.

— Andrew, ce se petrece aici? Ai cunoscut-o pe Sinead? Ai fost la ei acasă?

A tăcut o clipă.

— Da, mi-a răspuns în cele din urmă. Da, la ambele întrebări. Dar numai o dată.

— Numai o dată! am spus uluită. Dar, stai puțin, sînt căsătoriți de șase ani!

Se străduia să-și găsească cuvintele.

— Henny, Rupert e foarte secretos, după cum știi.

— Este? am izbucnit furioasă. Nu, nu știu asta. Cu mine n-a fost niciodată distant sau secretos!

— Nu, ai dreptate, a căzut el de acord. N-a fost. Iar cînd te-a adus acasă prima dată, cînd ai rămas la el după bal, ei bine, am fost cît pe ce să cad pe jos. Mai-mai să cad de pe scaun la micul dejun. Ai fost prima prietenă pe care Rupert a adus-o acasă, nu cum a făcut Peter, care le-a adus de la șaisprezece ani. Și ai fost și ultima.

— Ultima? Vrei să spui că...?

— Următoarea pe care am cunoscut-o a fost soția. Sinead. S-a căsătorit fără să-mi spună. De fapt, fără să spună nimănui. Se pare că o cunoștea de ceva vreme. Dar nu au făcut nuntă mare. Nu s-au cununat la biserică. Pur și simplu, într-o zi, au semnat actele la Dundalk. Nici măcar Peter n-a știut.

— Dumnezeu mare! am exclamat așezîndu-mă brusc pe brațul unui fotoliu. Incredibil!

— Duce o viață incredibilă, Henny. Natura meseriei lui îi impune o anumită discreție, o anumită rețineră.

— Da, într-o anumită măsură, sigur, dar bănuiesc că alți ofițeri de la Serviciile Aeriene Speciale duc o viață de familie normală, nu? Doar că nu trîncănesc prea mult cînd se întorc acasă. Dar presupun că tînd iarba, se duc la bar, iau prînzul duminică în familie...

Nu ca Rupert, m-am gîndit dintr-odată, a cărui viață părea învăluită în întregime în mister. Ascunsă și de ochii mei.

Privirea mea a rămas suspendată undeva deasupra capului lui Andrew o clipă, apoi ochii ni s-au întîlnit.

— N-avea de gînd să-mi spună, nu-i așa? Adică n-avea deloc de gînd.

Andrew a făcut o mutră neajutorată și stînjinită.

— Nu prea cred.

— Și... totuși, părea serios, Andrew. Vreau să spun că mi se părea extrem de serios și de statornic, într-un fel la care nici nu îndrăzneam să mă gîndesc. Fiindcă mă speria foarte tare, mi se părea prea exagerat.

Era adevărat. De mai multe ori mă speriasem și împinsesem acest lucru undeva în subconștient, însă în ochii lui Rupert... o, nu. Relația asta era extrem de serioasă.

— A, nu mă îndoiesc de asta nici o clipă, a spus Andrew vehement.

Asta era primul lucru pe care îl spusese cu convingere de cînd începuse discuția.

— Nu pun nici o clipă asta la îndoială. Te-a dorit foarte mult.

— Da, dar...

Cum a putut să facă asta? aș fi vrut să spun. Cum a putut să fie cu mine și, în același timp, să aibă o altă viață și în Irlanda? Cu Sinead? Oare voia numai să se culce cu mine? Doar dacă... nu. Capul îmi vuia.

— Dar tu, Henny? m-a întrebat mama, venind lîngă mine și așezîndu-se pe celălalt braț al fotoliului, întrerupîndu-mi gîndurile. Tu ești la fel de serioasă în privința asta? Cum te simți acum, cînd ai aflat că e căsătorit?

M-am ridicat și m-am întors din nou la fereastră.

„La fel“, aș fi vrut să spun. „Nu s-a schimbat nimic. Absolut nimic.“ Dar se schimbase. Totul se schimbase. M-am uitat afară, în noapte. Ceața se transformase în ploaie. O

ploaie fină, perfidă, care pătrundea peste tot, încet și pe nesimțite. M-am uitat la iarba udă și neagră și m-am întrebat când avea de gând să se întoarcă acasă. Când avea de gând să se întoarcă acasă, în Dundalk, și să-l ia în brațe pe copilul de patru ani care alerga către el strigînd: „*Tatiiiiiiii!*“. Să-și sărute soția care îi ieșea în întîmpinare, cu un copil în brațe, unul care abia mergea agățat de fusta ei și cu un zîmbet obosit, întrebîndu-l: „Ai călătorit bine?“.

A, ba nu, asta schimba totul.

— Presupun că ea nu știe de mine, nu? am zis întorcîndu-mă către Andrew. Nu știe de existența mea?

— A, ba nu, știe foarte bine. Știe de ani de zile.

M-am uitat lung la el.

— Ce vrei să spui? De unde știi?

— Pentru că am vorbit cu ea. Când am zis că n-am văzut-o decît o singură dată, am spus adevărul. Dar acea dată a fost weekendul trecut. M-am dus în Irlanda să o cunosc, la insistențele lui Peter. Am avut o discuție lungă la telefon cu el și m-a convins să mă duc. Bănuia de ani de zile că Rupert duce o viață dublă, dar el se află la o distanță mult prea mare, locuind în Australia, ca să poată face ceva. Dar a spus că, dacă erau și copiii la mijloc, iar el era convins de asta, atunci eu, ca bunic, trebuia să aflu. Așa că m-am dus.

— Dar unde? Cum ai știut unde să te duci? Și de ce tocmai în Irlanda?

— Laurie mi-a vîndut un pont.

— Laurie?

— Da, Laurence de Havilland, șeful tău, a spus el răbdător.

Mi-am trecut uimită degetele prin păr.

— Stai puțin. De unde putea să știe Laurie?

— Păi, a luptat împreună cu Rupert în Irlanda de Nord, cu ani în urmă. Au rămas o vreme în Armagh. Spre sfârșitul șederii, Rupert s-a alăturat Forțelor Speciale și a lucrat sub acoperire în Dublin, dar, deși a părăsit regimentul, tot s-au mai intersectat în diverse chestiuni militare. Iar pe Laurie îl știu datorită Brigăzii. Îl văd la dineurile festive, lucruri de genul ăsta.

— Și... Laurie știa despre toate astea? Despre viața pe care o ducea Rupert acolo? Cum așa?

— Acum câțiva ani, a fost un mic scandal. Laurie părăsise armata, dar a trecut prin Armagh să viziteze niște vechi colegi care se aflau încă acolo la datorie. Înțelege, marele prezentator TV celebru stă la un pahar la popotă cu vechii lui colegi de armată, dă bine pentru publicitate. În fine, când era acolo, a lăsat însărcinată o fată din partea locului. Ea a venit aici să facă avort și, pentru că el este cine este, povestea a ajuns în presă. N-a fost mare lucru, numai câteva rînduri în pagina a noua din *Daily Mail*: „Istoricul panicat că va fi tată“ sau de genul ăsta, dar scria și că Donna O'Sullivan a plecat de la clinica unde se fac avorturi însoțită de cumnatul ei. Era publicată o poză cu ea și Rupert.

— Vai!

— Exact. Vai. Peter venise atunci din Australia și a văzut articolul. Mi l-a arătat și mie. L-am sunat pe Rupert în Irlanda, iar el a rîs. Mai că a făcut pe el. A spus: „Ce ridicol, cei de la ziar au înțeles greșit“. Era adevărat că venise din Irlanda și că se văzuse cu fata la clinică, dar o făcuse ca o favoare pentru

fratele ei, care lucra împreună cu el în Dublin. A subliniat că era prietenul fratelui ei, nu cumnatul. Zău așa, ziaristii ăștia...

— Dar era, de fapt...

— Sora lui Sinead era cea pe care Laurie o lăsase însărcinată.

Mi-am amintit cât de aspru îl condamnase Rupert pe Laurie. Spusese că nu avea pic de moralitate, pic de responsabilitate. Că fi lăsa pe alții să strângă mizeria după el. Dar era o mizerie care semăna destul de mult cu a lui de acasă.

— Aha! Deci comentariile lui Rupert...

— Rupert ia totul în rîs. Însă lucrurile s-au agravat, iar eu am început să-mi pun întrebări. Iar alaltăieri, cînd te-am întîlnit în apartament, am început să mă gîndesc. Să mă gîndesc că, dacă fiul meu *chiar are* o viață de care eu nu știu în Irlanda, atunci probabil că nici tu nu știi. Și că poate ar trebui să aflu. Și poate că și eu ar trebui să scot capul din nisip și să aflu ce se petrece înainte ca toată mizeria asta să explodeze.

— Așa că l-ai sunat pe Laurie.

— Exact. L-am sunat pe Laurie, care nu prea a vrut inițial să-mi spună, dar care, în cele din urmă, mi-a confirmat cele mai rele temeri. Mi-a spus că fata pe care o lăsase însărcinată avea o soră și că sora locuia într-o comunitate mică, într-un colț îndepărtat de pe coasta de est. Avea copii mici și locuia în apropiere de Dundalk, de fapt, în Dromiskin. Același sat în care locuia și Rupert.

— Aha, am spus respirînd tot mai greu. Așa că te-ai dus acolo.

— M-am dus acolo acum două zile. Am găsit satul, iar apoi am mers la bar. I-am

arătat barmanului o poză de-a lui Rupert. L-am întrebat unde locuiește soția lui. Am aflat imediat.

— Deci e adevărat.

— O, da. E adevărat. E soția lui.

— Dar de ce a ținut totul secret? De ce n-a adus-o acasă, în Anglia, sau... sau de ce n-a trăit cu ea în Irlanda fără să se ascundă? Chiar *locuiește* cu ea?

— Din cînd în cînd, se pare. Dar nu prea mult. Vine în vizită.

— Vine în *vizită*! m-am tînguit eu. Dar de ce?

Andrew a ridicat din umeri cu un gest disperat, cu palmele desfăcute și degetele rășchirate.

— Încă nu știu, Henny. Încă nu cunosc prea bine situația. Sînt atît de multe lucruri pe care nu le cunosc încă, atît de multe lucruri între Sinead și Rupert, însă, bineînțeles, am și eu teoriile mele.

M-am ridicat și m-am dus la fereastră. Am privit ploaia, care se întepise acum, lovind în geamul întunecat și desenînd un tatuaj. Brusc, n-am vrut să aflu care erau teoriile lui. Nu voiam o explicație. O bufniță a țipat ascuțit în vârful tisei, apoi a dispărut în noapte. Am suflat peste sticlă și, în timp ce se aburea, mi-am lipit fruntea de fereastră. Dedesubt, în apartamentul de la etajul unu, un copil a început să plîngă și apoi s-a auzit glasul mamei lui liniștindu-l. Trebuie să fie nora lui Howard Greenburg, m-am gîndit. A adus copilul în vizită. Copilul n-a încetat.

— *Dar vreau acum!*

Apoi, dintr-odată, mi-am dat seama că vocile erau mult mai aproape. Nu erau în

apartamentul de dedesubt. Am simțit un fior pe șira spinării cînd am ridicat capul și am ascultat. Erau mult prea clare ca să vină din apartamentul lui Howard. Erau aici, în apartamentul ăsta. Copilul a strigat din nou. Sunele veneau din dormitorul aflat în capătul îndepărtat al culoarului. M-am uitat în jur.

— Cine-i aici?

Mama s-a ridicat și a venit lîngă mine, cu mîinile întinse într-un gest de alinare și disperare, cu ochii mari și îngrijorați.

— O, draga mea, eu și Andrew n-am vrut să facem asta, așa ne-am pus de acord.

Ochii ei au privit neliniștiți pe coridor.

— Ne-am pus de acord că e prea mult dintr-odată, iar ei erau oricum obosiți, aveau de gînd să se culce. Sinead a înțeles, am vorbit cu ea despre asta.

Am făcut ochii mari de uimire. Apoi am simțit un gol în stomac.

— E aici? Sinead e aici, cu copiii, asta vrei să spui?

S-au auzit pași repezi pe coridor și, după o clipă, ușa s-a deschis larg. O fetiță de vreo zece ani a dat buzna în cameră, îmbrăcată în blugi roz și într-un tricou alb, cu părul negru fluturînd pe umeri.

— *Pot* să beau și eu ceva, nu-i așa? a zis alergînd spre mama. Mama zice că nu, dar pot să-mi iau singură din bucătărie. Am mai făcut asta!

Avea o voce stridentă, indubitabil irlandeză. Și niște ochi foarte albaștri. Indubitabil ai lui Rupert.

— Îți aduc eu acum, a spus mama luînd-o repede pe după umeri și împingînd-o afară, dar copila cu ochi rotunzi ca două mărgele s-a

întors să se uite la mine, la străina de lângă care fusese alungată.

— Iar acum, am auzit-o pe mama spunînd cînd a deschis robinetul, bea și întoarce-te fuguța la mami!

A încercat să o trimită repede înapoi, dar s-au auzit din nou pași, de data asta mai fermi, și o altă voce li s-a alăturat în bucătărie.

— Îmi pare rău, Audrey. N-am putut s-o opresc.

O clipă, am simțit că mi-a stat inima. M-am uitat la Andrew. Mi-a susținut un moment privirea, apoi a întors ochii înspre covor. Mi-am ținut respirația. Secundele treceau. S-a auzit o discuție șoptită în bucătărie, iar apoi, puțin mai târziu, a apărut.

A intrat ținîndu-și fetița de mîină. Era înaltă, subțire și foarte palidă și avea un păr des și negru pînă la umeri și un breton amplu. Atrăgătoare, dar nu într-un mod drăguț și pufos. Avea trăsături puternice, o pereche de ochi căprui pătrunzători sub sprîncenele negre și un maxilar pătrășos. Cînd a intrat în cameră, am observat că șchiopăta ușor. Un alt copil a dat buzna în cameră în urma ei, un băiețel de vreo șapte ani, iar ea a întins o mîină ca să-l prindă, nelăsîndu-l să înainteze. Copilul m-a văzut și s-a ascuns timid în spatele mamei sale, trăgînd cu ochiul.

— Eu sînt Sinead, a spus simplu, oprindu-se în mijlocul camerei.

Am dat din cap. Am încercat să vorbesc, dar nu puteam să scot un cuvînt. În schimb, sîngele mi s-a urcat repede în obraji. Am roșit cumplit, copleșită de rușine.

— Stai liniștită, știi cine ești.

M-a privit lung, apoi s-a aplecat spre copii.

— Haide, Tom, du-te să îți iei haina, mergem.

— Mergem? a întrebat cu o voce stridentă și ascuțită. N-ai spus că ieșim.

— Ei bine, spun acum, așa că du-te. Nu pune mâna, a certat-o ea pe fată, care se repezise în partea cealaltă a camerei, spre birou, și luase unul dintre iepurii de porțelan ai mamei.

Sinead s-a dus după ea și i l-a luat din mână.

— Haide, Hetta, ia-ți haina.

— Hetta? am zis, neputînd să mă abțin.

Așa mi se spusese și mie odată. Capul mi se învîrtea.

— E prescurtarea de la...

— Henrietta, exact. Dar noi îi spunem Hetta.

S-a uitat sfidător la mine. I-am susținut privirea. Era senină și directă. Am dat din cap în tăcere. Doamne! Henrietta.

S-a întors spre mama.

— Copiii s-au odihnit, Audrey. Tom a dormit mai bine de o oră, așa că îți mulțumesc pentru tot. Mergem să-l vedem pe tata acum.

— Tati! a strigat fetița sărind în sus de bucurie. Mergem la tati?

— Crezi că e un lucru înțelept? a întrebat Andrew făcînd agitat un pas înainte. Fără să... înțelegi tu. Fără să-l anunți dinainte.

Îmi dădeam seama că toată lumea era conștientă că stăteam și ascultam.

— Dacă aș fi fost înțeleaptă, Andrew, nu m-aș fi lăsat convinsă de la bun început să vin. Dar fiindcă tot sîntem aici, da, trebuie, a zis continuînd să-l privească. Și aș vrea să mă duc să-l văd atunci cînd știu că e singur.

Am respirat scurt.

— Te întorci? a întrebat-o Andrew. Adică te întorci aici sau...

— Nu știi, a răspuns ea simplu. Trebuie să văd cum decurg lucrurile.

Vocea ei, care fusese normală pînă atunci, părea ușor încordată, știind cine o mai privește. Priveam mută la scena care se desfășura sub ochii mei, ca pe o piesă de teatru la care eu nu luam parte.

— Draga mea, aici tu și copiii găsiți întotdeauna un pat, a spus mama cu blîndețe.

M-am întors și am privit-o uimită. Mi-a întîlnit privirea și, brusc, m-am simțit umilită. Avea dreptate. Firește că avea dreptate.

— Mulțumesc, a spus Sinead. Ai fost foarte drăguță cu noi.

Inima continua să-mi bată mai-mai să-mi spargă pieptul, în timp ce ea se străduia să-și îmbrace copiii. Erau mai mari decît îmi închipuisem, și unde era cel mai mic, bebelușul? Probabil că l-a lăsat acasă. L-a pus pe băiat să-și tragă fermoarul hanoracului înainte de-a ieși, iar fetei i-a spus să-și caute adidașii.

— Te rog, Hetta, acum.

— Nu știi unde sînt.

— Probabil că în dormitor, a zis mama grăbindu-se într-acolo.

— Haide, draga mea, a certat-o maică-sa. N-o lăsa pe Audrey să ți-i aducă. Du-te să-i cauți.

— Ia mașina mea, a zis Andrew dintr-odată, căutîndu-și cheile în buzunar. N-am nevoie de ea, iar la ora asta poți parca oriunde, chiar și în locurile unde parcare e interzisă.

— Mersi.

A ridicat privirea de la fermoarul băiatului și a zîmbit. Recunoscătoare că acest bărbat rigid și formal, socrul ei, se lăsa pe el la o parte pentru ea. Nu își cunoscuse pînă atunci

nepoții, însă nu din vina lui. Iar acum încerca să se revanșeze. Încerca să recupereze timpul pierdut. S-a îndreptat de spate și a luat cheile.

— La revedere, Hetta, a spus Andrew cînd copila s-a întors cu adidașii în cameră. Tom.

A dat din cap către ei într-un mod ciudat, așa cum avea obiceiul, dar ei erau niște nepoți exuberanți, încîntați, fără îndoială, că găsiseră un bunic de a cărui existență nu știau, iar Hetta a alergat spre el și și-a desfăcut larg brațele ca să-l îmbrățișeze și să-l sărute. Tom a făcut la fel.

L-am văzut pe Andrew roșind încîntat, în timp ce se apleca să le întoarcă îmbrățișarea.

— Știi cum să ajungi acolo? a întrebat-o el pe Sinead, peste capetele copiilor. Știi unde e Albany? E lîngă Piccadilly, nu ai cum să te rătăcești.

Sinead a rîs. Un sunet ușor, melodios.

— Andrew, nu am mai fost în Anglia, ca să nu mai vorbim de Londra, dar stai liniștit. Am *Ghidul de la A la Z* al lui Audrey. Mă descurc.

Andrew părea neliniștit.

— De ce nu vrei să vă duc eu? Pot să fac asta. Și pot să vă aștept, dacă e cazul. Să vă aduc înapoi mai tîrziu.

— Nu se poate, a spus ea. Doamne, Rupert și-așa va considera că te-ai amestecat destul numai pentru că m-ai adus aici. Nu-ți va mulțumi pentru că m-ai condus pînă la ușă și apoi m-ai așteptat afară. Nu, mă descurc singură.

Ființa mea, care pînă în momentul acela păruse să fi încremenit cît timp durase acea scenă, s-a trezit la viață. Ceva a început să

miște înlăuntrul meu auzind numele lui Rupert. Am deschis gura.

— Vă conduc eu, m-am auzit spunînd. Merg în aceeași direcție. Vin eu cu voi și vă arăt unde locuiște.

Capitolul douăzeci și șase

Sinead se aplecase din nou ca să-i lege șireturile fiului ei. A ridicat privirea spre mine. Simțeam că și ochii mamei mele și ai lui Andrew erau ațintiți asupra mea. S-a îndreptat ușor de spate în tăcerea care se lăsase. M-a privit un moment.

— Bine, a spus încet.

S-a lăsat o altă tăcere apăsătoare. Chiar și copiii au sesizat schimbarea și au tăcut. Atmosfera părea încrâncenată și încărcată. Am înghițit în sec și am traversat camera, îndreptându-mă spre scaunul unde îmi lăsasem haina. Mîinile îmi tremurau în timp ce îmi încheiam nasturii și am plecat capul, contemplîndu-i, pentru a evita privirea mamei. Un moment mai tîrziu, copiii au început să vorbească și să țipe cînd Sinead i-a împins pe ușă, iar tăcerea a fost spartă.

Mama și-a apropiat buzele de urechea mea cînd a deschis ușa.

— Crezi că e un lucru înțelept? a murmurat neliniștită.

— Nu știu, am murmurat la rîndul meu.

Cînd am ieșit, am surprins chipul încordat și îngrijorat al lui Andrew, dar, cîteva clipe

mai târziu, deja era prea târziu. Coboram scara familiară, în timp ce ușa apartamentului se închidea în spatele meu, și mergeam alături de Sinead.

Hetta a alergat înainte, dar Tom, plin de energie, a așteptat să coborîm ca să încalece balustrada. Maică-sa s-a întors exasperată cînd și-a trecut piciorul peste balustradă și a alunecat spre noi.

— Tom, dă-te jos! Acum!

L-a dat jos cu forța în timp ce el rîdea. L-a certat iar, dar asta o ținea într-un fel ocupată, am simțit eu, să mustre copilul, să-l țină de braț și să-l facă să coboare, așa că amîndouă am fost bucuroase că ni s-a distras atenția. Hetta ne aștepta în capul scărilor să o ajungem din urmă.

— Tu cine ești? m-a întrebat mergînd lîngă mine și ridicînd ochii.

— Eu sînt..., am ezitat.

— Ea e fata lui Audrey, a zis cu nonșalanță Sinead. O să ne arate unde locuiește tati.

— O să vedem Palatul Buckingham? a întrebat Tom.

— Nu, nu cred, i-a răspuns maică-sa. Dar o să ți-l arăt mîine. O să mergem să-l vizităm.

— Împreună cu tati?

Am simțit că mi se pune din nou un nod în gît. *Tati.*

— Poate.

— Nu l-am mai văzut de șase luni, a spus fetița de lîngă mine, în timp ce apucam mînerul ușii.

— Șapte, a corectat-o maică-sa.

Am plecat capul. Mă făceam tot mai mică. Le-am deschis ușa.

— Nu ai trei copii? am întrebat-o cînd a trecut pe lîngă mine. Sînt sigură că Andrew a spus trei.

— Rupert are trei copii. Eu am numai doi, a zis ea.

I-am privit spatele pe cînd ieșea. Am simțit că îmi îngheață sîngele în vene.

— Vrei să spui că...?

S-a întors spre mine, în întunericul de afară : o siluetă fantomatică în grădina din fața blocului.

— Mai are o fată în Kosovo. Cred că are vreo unsprezece ani acum. O cheamă tot Henrietta.

Am simțit că mi se scurge sîngele din obraji cînd am închis ușa. M-am străduit să merg în urma ei, pe alee, către trotuar, în timp ce inima îmi bătea cu putere. Știam că e chiar în fața mea : știam că e conștientă de șocurile pe care mi le produce cît se poate de calm. Bum. Bum. Bum.

— Aha, am zis respirînd adînc în timp ce ea se oprea lîngă un Audi albastru.

— Rupert a stat acolo un an și ceva. A avut o relație. Lucrurile astea se întîmplă.

M-a privit în timp ce deschidea portiera Audi-ului. Ce lucruri? m-am gîndit eu. Faptul că soțul ei avea mai multe relații sau că avea două fete pe nume Henrietta? Copiii s-au înghesuit în spate, iar Sinead le-a arătat cum să-și pună centurile de siguranță, apoi s-a urcat și ea în mașină.

— Vrei să conduci tu? am întrebat-o, neștinîndu-mă încă prea bine pe picioare.

Trei copii. Cu mame diferite. Am văzut-o ezitînd. O mașină necunoscută într-un oraș necunoscut.

— În regulă, conduc eu, a zis ferm.

Și eu aș fi făcut la fel. Și eu aș fi vrut să fiu la volan dacă m-aș fi dus într-un asemenea loc. Pentru a avea o astfel de conversație între patru ochi.

Am îndrumat-o în josul dealului, spre Finchley Road, deși capul îmi vijîia încă. Ce era asta? *Soldier Soldier*? O fată în fiecare port? Oare mai erau și alți copii de care nu știa? Mai multe Henriette?

— Asta e tot, a spus ea, ghicindu-mi gândurile. Nu mai are alți copii.

— Iar tu îl crezi?

— A, a fost întotdeauna sincer. Extrem de sincer. Nu m-a mințit niciodată.

Ei bine, pe mine m-a mințit, m-am gândit eu. Sau nu? Am încercat să-mi amintesc dacă îl întrebasem vreodată. Dacă are soție și copii. Sau presupusesem pur și simplu că nu are?

— Dar..., m-am străduit să înțeleg. Andrew mi-a spus că sînteți căsătoriți de șase ani. Am crezut că ai copii mai mici.

— Serios? a zis întorcîndu-se spre mine. Ochii fi erau limpezi și sfidători.

— Păi..., am ezitat.

— Sîntem căsătoriți de șase ani. Dar pe Rupert îl cunosc de paisprezece ani.

— Paisprezece ani! am exclamat privind-o uluită.

Paisprezece. Eu îl cunosc de cincisprezece.

— Deci...

— Știu totul despre tine, Henny, a spus ea liniștită, cu ochii ațintiți asupra drumului acum, ocolind Swiss Cottage și îndreptîndu-se spre Avenue Road. Eu am fost lîngă el cînd a avut nevoie de un sprijin.

Mi-am amintit că Tommy îmi spusese că Rupert fusese trimis în Irlanda la scurt timp după nuntă. Că se dusesese în Hong Kong, așa

cum intenționase, dar, după cîteva luni, fusese promovat și trimis într-un loc mai periculos.

— De sprijin a avut nevoie din vina lui, am spus calm. M-a părăsit. La altar.

— Știu. Și n-a putut să treacă niciodată peste asta.

— Ei bine, oricît ar părea de ciudat, și mie mi-a luat ceva vreme, am spus răsecat.

— Dar tu ai cunoscut foarte curînd pe cineva, nu-i așa? Te-ai îndrăgostit și te-ai căsătorit peste un an.

— Da, m-am îndrăgostit și m-am căsătorit. Iar el te-a întîlnit pe tine!

— Da, m-a întîlnit pe mine. Numai că nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor. N-am fost niciodată ceea ce și-a dorit. Pentru că te-a dorit întotdeauna pe tine.

— Ar fi putut să mă aibă! am spus furioasă. Dar m-a lăsat baltă.

— Știu. A avut o cădere. Și-a pierdut curajul. Iar asta i-a determinat cursul vieții. De aia viața lui e așa cum e. Periculoasă, nesigură, instabilă. S-a pus tot timpul la încercare de-atunci, ca să se asigure că nu se repetă. A fost împușcat de două ori, a fost decorat cu Crucea Victoria în Irak, e disperat să arate că nu-i e frică. Și nu a vrut să-și ia nici un angajament față de mine, nu fiindcă s-a gîndit că i s-ar putea întîmpla ceva, n-a fost un gest altruist, ci pentru a fi liber în caz că tu vei vrea să te întorci. Dar l-am convins cînd s-a născut Tom și cînd Hetta avea cinci ani. Trebuia să înceapă școala și nu e ușor să faci asta fără un nume de tată într-o comunitate rurală mică și catolică. Era o rușine. Nu era drept față de ea. Nu era drept să fie arătată cu degetul și tachinată.

— Deci... de aceea s-a însurat cu tine?

Eram șocată de candoarea ei.

— De aceea s-a însurat cu mine. Pentru copii, a zis zîmbindu-mi strîmb și privind drept înainte. Sigur că ținea la mine, știu asta, dar nu-mi fac nici un fel de iluzii. A sperat întotdeauna că te vei întoarce la el. Că îl vei părăsi pe Marcus. M-a ținut mereu pe mine drept manta de vreme rea.

— Ți-a spus asta?

— Nu în cuvinte, ci prin faptul că... prin faptul că nu mi s-a dăruit niciodată pe deplin. Nu a putut. Ți-am spus că e sincer. Iar tu trebuie să fii sinceră cu tine însăși, cu sentimentele tale. Nu poți trăi în minciună. La dreapta aici?

— Poftim? A, da. La dreapta aici, apoi la stînga sus. Dar... tu ai acceptat asta?

— L-am iubit, a spus ea simplu. Asta mi-a fost de-ajuns. Asta a însemnat să fiu sinceră cu sentimentele *mele*. L-am lăsat s-o boteze și pe fata noastră cu numele tău, deși am refuzat să-i spună „Henny“.

S-a uitat la chipul meu uluit pe cînd așteptam la semaforul din Baker Street. A oftat. Apoi a continuat pe un ton și mai blînd.

— Mulți oameni hotărăsc să se căsătorească, Henny, nu știai asta? Și își aleg un partener care nu e cel ideal. Nu putem avea întotdeauna ceea ce ne dorim. Dar nu mulți sînt atît de sinceri ca Rupert.

Sau atît de crud, m-am gîndit, pe cînd inima îmi bătea cu putere.

— Henrietta Tate, a spus ea încet, cînd am trecut de semafor. Stă alături de mine în mașină, a zis dînd ușor din cap, cu uimire. Cine ar fi crezut?

M-am foit stînjenită în scaun.

— Am trăit timp de paisprezece ani în umbra ta, a spus zîbind ușor. Am trăit cu fantoma ta și m-am întrebat mereu... ei bine, dacă o să te întîlnesc vreodată. M-am întrebat cum arăți.

— Nimic deosebit, am mormăit cu stîngăcie. A ridicat din umeri.

— Erai deosebită pentru Rupert. Nu te-a uitat niciodată.

— Sau poate că..., am zis privind în zare luminile de pe Oxford Street. Poate că n-a uitat niciodată ce mi-a făcut. Ce înseamnă să fii un bărbat care părăsește o fată, distrusă și nefericită, la altar. Ce a făcut asta din el. În ochii lui. În ochii altora. În ochii celor din armată. Poate că toate astea înseamnă pentru el mult mai mult decît însemn eu.

A reflectat o clipă la asta.

— Poate.

Am străbătut în tăcere străzile ude și întunecate către Piccadilly, fiecare adîncită în propriile gînduri. Fiind duminică seara, traficul era destul de fluid. În cele din urmă, mi-am dres vocea.

— Dacă o iei la stînga aici, ajungi chiar în spate la Albany. Poți să parchezi acolo și să intri apoi prin față.

M-am uitat la bancheta din spate. Copiii se liniștiseră acum, lăsaseră capetele pe spate și ochii lor mari și strălucitori se învîrteau dintr-o parte într-alta în timp ce priveau pe geam luminile și împrejurimile necunoscute. Bănuiesc că erau destul de diferite de cîmpiile din Dundalk.

— E bine aici, am spus arătîndu-i un loc de parcare în spatele unui camion, pe o stradă lăturalnică.

A parcat și a oprit motorul. M-am întors către ea.

— Te descurci de-acum?

— Da, dar vreau să faci ceva pentru mine. Inima mi-a tresărit.

— Ce?

— Vreau să te duci înaintea noastră și să-i spui că sîntem aici. Că venim. Te aștept în mașină.

Am simțit că mi se usucă gura în timp ce o priveam.

— De ce?

— Pentru că nu ne-a văzut de șapte luni. Și bănuiesc că tu te-ai văzut destul de des cu el în ultima vreme.

I-am susținut un minut privirea, apoi am întors capul în altă parte.

— Presupun, a continuat pe un ton liniștit, că și tu ai o treabă neterminată aici. Te rog s-o rezolvi. Alege să fii cu el sau părăsește-l. Dar, te rog, rezolvă asta.

Am privit-o din nou. Am înghițit în sec.

— Și dacă aleg să fiu cu el?

— Ei bine, atunci voi ști și eu sigur. În sfîrșit. Povestea mea se va încheia aici, a spus schițînd un zîmbet vag și ridicînd puțin din umeri. Oricum, nu e totul pierdut. Copiii mei au un nume, au un tată. Poate că trăim în Irlanda rurală, dar sînt mulți copii cu părinți divorțați. Nu e nici o rușine în asta. Sigur că mi-aș dori să fie alta situația, dar nu eu am toate atuurile, ci tu.

S-a oprit o clipă.

— Depinde de tine, Henny, și dă-mi voie să îți spun că mă simt ușurată. Am așteptat ziua asta multă vreme. Cu nerăbdare. Mă bucur că te-am cunoscut.

Am privit-o pe cînd stătea pe scaunul șofe-
rului, cu fața scaldată în lumina slabă a felina-
relor. Ochii ei căprui erau hotărîți și limpezi.
Era o femeie puternică. O femeie optimistă. O
femeie care s-a descurcat cum a putut mai bine
cu viața care i s-a dat. Care a încercat să o
schimbe, să o aducă la o formă de care să poată
fi mîndră. Mi-am imaginat-o în căsuța din
Dromiskin, umblînd de colo-colo la parterul
casei, după ce copiii adormiseră, întrebîndu-se
unde era el, ce făcea. Întrebîndu-se, mai recent,
dacă nu e cu mine. Sperînd într-un fel că este
și va veni și ziua în care își va primi răsplata.

— Și eu mă bucur.

Am coborît din mașină și am rămas un
moment pe loc, ca să mă liniștesc. Apoi am
mers repede spre Albany. Ploaia se oprise, iar
aerul era umed și încremenit. Am făcut colțul
și am ajuns la Piccadilly, țacănitul tocurilor
mele contrastînd puternic cu atitudinea dega-
jată a unui grup de turiști care se uitau la un
afiș din fața Academiei Regale. Am făcut la
stînga în curtea din față, am împins cu greu
ușa de la intrare, apoi am intrat în hol, unde
m-am oprit și am tras adînc aer în piept. Am
privit șirul de butoane. Am ridicat mîna și
am sunat la Rupert.

— Da?

— Rupert, tot eu sînt.

— Henny!

Surpriza și încîntarea din vocea lui m-au
făcut să închid o clipă ochii. Să mă clatin
puțin. Apoi interfonul a bîzîit și am împins cu
greutate ușa interioară. Nu m-am îndreptat
spre lift, ci am luat-o de-a dreptul pe scări,
avînd nevoie de acest timp pentru a-mi aduna
gîndurile, pentru a-mi pregăti cuvintele, dar,

bineînțeles, am ajuns acolo în câteva momente, așa că atunci cînd a deschis ușa, eram complet derutată. Iată-l pe acest bărbat frumos, cu viața lui incredibilă : bronzat de soarele din Golf, pe cînd sărea din mașini blindate în deșert, urmat de oamenii săi înarmați cu mitraliere, cu o fată în fiecare port, dar, în tot acest timp, gîndindu-se la o singură femeie. La mine. Părul blond i-a căzut pe frunte și l-a aranjat iar, zîmbind încîntat în puloverul său roșu aprins.

— Ai reușit să vii!

Cînd s-a dat la o parte ca să-mi facă loc să intru, am știut că mă va lua în brațe. Am știut că, în câteva momente, buzele lui le vor acoperi pe ale mele, pline de dragoste și pasiune în timp ce își va plimba flămînd mîinile pe trupul meu, lipindu-mă de perete. Mi-am băgat mîinile în buzunarele hainei și am făcut intenționat un pas înapoi.

— Rupert, Sinead e jos.

Chipul lui a rămas încremenit un moment.

— Sinead, am spus din nou, cu o voce nesigură. E jos. Cu copiii.

M-am uitat la el ca să văd cum asimilează vestea asta. Cum îi pică fisa. Mă privea tăcut.

— Tatăl tău s-a dus în Irlanda să-i caute, am spart eu gheața. El și Peter și-au dat seama că trebuie să fie pe undeva, iar el i-a adus încoace cînd s-a întors. I-am cunoscut acum, în apartamentul mamei. Ea și tatăl tău, din cîte am aflat, am rîs eu spart, sînt prieteni de ani de zile. De cînd ne-am despărțit noi. Ironic, nu crezi? Iar acum se pare că sînt pe punctul de-a deveni mai mult decît prieteni.

— El a adus-o aici? a întrebat neîncrezător, ignorînd ultima mea remarcă. A adus-o pe Sinead aici?

— Pentru că ținea foarte mult să facă ceea ce trebuie. Să se prezinte familiei. Nepoților. Să-i invite în Anglia. Dar tu, Rupert? Ții și tu la fel de mult să faci ceea ce trebuie? Aveai măcar intenția să-mi spui despre existența lor? Sau te gîndeai să-mi dai vestea asta după un an-doi, atunci cînd aș fi fost mult prea implicată și ar fi fost mult prea tîrziu să-ți mai faci griji pentru ei?

A închis cu grijă ușa în urma mea. S-a uitat o clipă în tavan, apoi a lăsat ochii în pămînt, dîndu-și puțin timp ca să se gîndească. Să se adune. A încuviințat din cap.

— Da, aveam de gînd să-ți spun. Dar...

— Cînd? am întreat eu. Cînd aveai de gînd să-mi spui?

— În timp.

— Cînd, după ce te culcai cu mine? am zis arătînd cu brațul spre dormitor. De asta te grăbeai așa? Cînd m-ai agățat atît de abil? Cînd știai că nu mă pot întoarce la Marcus sau, cel puțin, cînd știai că ar fi mult, mult mai greu?

— Henny, a oftat el, în cazul meu lucrurile stau cu totul altfel. Nu e vorba de soție și copii. Nu e ca în cazul tău și al lui Marcus, al copiilor voștri.

— De ce? De ce nu e? am ridicat eu tonul.

— Pentru că, dacă nu ți-a spus adevărul, eu nu mi-am dorit asta niciodată, a zis ridicînd și el tonul. N-am vrut niciodată să mă leg de o soție și de copii, am vrut întotdeauna să fiu liber, în caz că aveai să te întorci. Nu am vrut să mă leg niciodată în vreun fel — o slujbă stabilă, o țară, o femeie, o casă — absolut în nici un fel!

— Dar ai făcut-o! Ai toate astea: soție, casă...

— Dar nu le am *aici*, s-a bătut el cu pumnul în piept.

Și-a apropiat fața de a mea. Privirea lui mă ardea.

— Nu simt toate astea aici, în inima mea. Iar ea știe asta.

L-am privit în ochi.

— Dar e atît de nedrept, Rupert, am șoptit în cele din urmă. Cum poți să faci asta? Și copiii? Cu ei cum rămîne? Cu toți trei? am zis aruncîndu-i o privire cu subînțeles.

Lumina din ochii lui a dispărut și a schițat un zîmbet vag.

— Aha. Deci ți-a spus chiar totul, nu?

— *Tatăl tău* mi-a spus toate astea. Sinead numai a confirmat.

A ridicat din umeri.

— Da, bine, am trei copii. Și ce?

— Două fete pe care le cheamă Henrietta.

— Da.

L-am privit lung. Mi-a susținut sfidător privirea.

— Pe *amîndouă*, Rupert? am strigat.

— Nu prea aveau cum să se cunoască, nu? a zis el aproape furios. Ce importanță are cum le cheamă?

— Pentru tine are, fără îndoială. Nu-ți pasă? Sînt copiii *tăi*! Dumnezeu!

S-a gîndit o clipă.

— Nu, nu-mi pasă. Vreau să spun..., s-a luptat el cu adevărul. Îmi pasă mai mult acum, cînd sînt mai mari, și da, țin mult la ei. Dar atunci... nu-mi păsa. Eram soldat și era vorba doar de... o, Doamne, de un copil. „Cum vrei s-o numim, Rupert?“ m-a întrebat o mamă cu ochii în lacrimi, care stătea în pat și se uita la o grămăjoară de lîngă ea. „O, Doamne, nu știu.“

„Dar ce nume îți place?” „Ce nume îmi place? Henrietta.”

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Nu mi-a părut, Henny, chiar nu. Nu tocmai. Nu cum ar fi trebuit să-i pese unui tată mîndru. N-au fost decît fete cu care m-am culcat, nu partenere pe care le-aș fi ales pentru toată viața. Eram tînăr, fără nici o grijă, ele au rămas însărcinate, Doamne, lucrurile astea se întîmplă! Mai ales celor care au slujba pe care o am eu.

— Celor care umblă de colo-colo.

— Nu aveam de gînd să fiu abstinent, pentru numele lui Dumnezeu! Nu timp de cincisprezece ani!

S-a lăsat o tăcere foarte apăsătoare. Ne uitam unul la celălalt în întunericul de pe hol.

— M-ai mințit, Rupert.

Vocea îmi tremura.

— Nu, nu te-am mințit.

— Ba da. Cînd ne-am întîlnit pe stradă, în fața casei lui Benji...

— Nu m-ai întrebat dacă sînt căsătorit. M-ai întrebat dacă am cunoscut pe cineva. Iar răspunsul este nu. Tot „nu” este. Mereu ai fost numai tu, Henny.

— Dar te-ai căsătorit cu Sinead.

— Da, m-am căsătorit cu ea, a zis începînd să-și piardă răbdarea.

— De ce?

— Pentru că așa a vrut ea. Pentru copii.

— Doar atît?

— Nu. În Irlanda nimic nu e atît de simplu. M-am uitat lung la el.

— Ce vrei să spui?

— Îi datoram asta.

— Îi datorai asta? De ce?

A ezitat. Apoi s-a întors și a făcut câțiva pași pe culoar. Când s-a răsucit din nou spre mine, ochii îi erau împietriți. Chipul palid.

— Henny, acum paisprezece ani, când am cunoscut-o pe Sinead, tocmai încheiasem o misiune de șase luni în Irlanda de Nord. Eram cunoscut în provincie ca ofițer în gărzile regale. După aceea, am fost trimis la Serviciile Aeriene Speciale și am lucrat sub acoperire în Sud. Purtam haine obișnuite, civile, și strîngeam informații despre IRA. Le foloseam împotriva lor. Am lucrat mai ales în Dublin. Mulți britanici lucrează acolo. Mi-am schimbat identitatea și am devenit Charles Parker, funcționar civil la ambasada Marii Britanii.

— Oh. Iar ei știau?

— Cine?

— Cei de la ambasadă.

— Sigur. Asta era și ideea.

— Erai spion.

— Unul prost.

Am așteptat.

— În weekenduri mergeam la Dundalk. Armata mi-a cumpărat o căsuță acolo, pe malul unui râu. Un loc la țară, pentru păstrarea aparențelor, undeva unde să pot pescui. E și locul din care vin o grămadă de teroriști.

— Aha. Deci și acolo lucrei tot ca spion.

— Făceam muncă de supraveghere, da.

— E o poză a acelu loc pe comoda ta.

— Exact.

M-am gândit o clipă.

— Cea din spate, pe care n-ai vrut s-o văd, era cu Sinead și cu copiii.

A tresărit la auzul vorbelor mele, dar n-a zis nimic. A continuat.

— Sinead lucra într-un bar din apropiere, unde mă duceam și eu. Aveam accent britanic.

Oamenii mă luaseră la ochi. Ai idee cât de curajoasă a fost să iasă cu mine?

— I-ai spus cine ești? Cu adevărat?

— Nu de la început, dar, în cele din urmă, da. N-ar fi fost corect să nu-i spun.

— Un act de curaj și din partea ta. Te-ar fi putut trăda.

— Ar fi putut, dar pericolul e profesia mea. Iar eu sînt înarmat. Sînt soldat, ea nu.

— Deci... cu atît mai mare a fost curajul ei de-a face copii cu tine. De-a vrea să se mărite cu tine.

M-am oprit să mă gîndesc la acest lucru.

— Exact. Iar după ce s-a născut Hetta, Sinead a fost luată la întrebări în legătură cu mine.

— Vrei să spui că erau pe urmele tale? IRA?

— Aveau unele bănuieli, dar nimic concret. Nu uita că eram, la urma urmei, Charles Parker, care lucra în Dublin. Apoi, cîțiva ani mai tîrziu, după ce s-a născut Tom, cineva a urmărit-o într-o zi, cînd ieșea de la supermarket. Și-a dat seama că e un bărbat în spatele ei, în parcare, așa că a apucat mai strîns mînerul căruciorului și mîna Hettei. Pe cînd mergea repede spre mașină și deschidea portbagajul ca să descarce cumpărăturile, bărbatul s-a apropiat de ea. A întrebato dacă are nevoie de ajutor. Ea l-a refuzat, dar el s-a aplecat, chipurile să ridice o pungă grea, și a împușcat-o în încheietura genunchiului.

— O, Doamne! am zis ducînd mîinile la gură.

— I-a distrus rotula. A lăsat-o să zacă pe stradă. Hetta țipa. Tom stătea în căruciorul de la supermarket. Era sînge peste tot.

Am rămas cu mîinile la gură.

— Groaznic! am zis trăgînd aer în piept.

A ridicat din umeri.

— Chestia asta se întîmplă destul de des în Irlanda. Mai ales pe-atunci.

Am lăsat încet mîinile jos.

— Șchioapătă, am șoptit eu.

— Da, așa e. Și o s-o facă întotdeauna. E o povară pe care o s-o poarte tot restul vieții. E un stigmat. Dat asta era și intenția lor. Trebuia să fie un însemn al rușinii, care să le arate tuturor că ai colaborat cu dușmanul. E o pedeapsă mai cumplită decît să fii tăvălit prin smoală și pene, lucru care se mai întîmplă uneori.

— Dumnezeu mare! am exclamat simțind că mi se strînge stomacul.

— Pe-atunci eram în Bosnia, dar cînd m-am întors... cînd am deschis ușa căsuței noastre și ea a venit spre mine cu bebelușul în brațe, șchiopătînd..., a spus înghițind în sec.

Am așteptat. Da, m-am gîndit. Da, ești un bărbat dur, Rupert. Dar nimeni nu poate fi atît de dur.

— Am stat de vorbă, iar ea mi-a spus că, din moment ce toată lumea știa, din moment ce toată comunitatea știa și din moment ce avea să poarte stigmatul ăsta pentru tot restul vieții, voia să-mi poarte și numele.

Privirea i s-a încețoșat o clipă.

— Încă mi-o amintesc foarte clar, stînd la masa din bucătărie. Cu genunchiul încă bandajat.

A întors din nou privirea spre mine.

— Ce puteam să fac?

M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de perete, cu mîinile vîrîte în buzunarele hainei. Am respirat adînc.

— E încă în pericol?

A ridicat din umeri.

— Da. Nu. Poate. Lucrurile s-au mai calmat în Irlanda. Luptele au încetat în aparență. Dar oamenii continuă să dispară. În lacuri sînt găsite cadavre. E clar că nu pot locui cu ea în căsuța ei din Dromiskin în toată regula. Încă trebuie să fiu foarte circumspect.

— Dar ea ar putea locui cu tine aici, în Londra.

— Ar putea.

— Sau la baza militară, în Hereford.

— Da.

— Ar fi în mai mare siguranță.

— Fără îndoială.

— Dar... ar fi de acord?

— Nu știu. N-am întrebat-o niciodată. Iar ea e prea mîndră ca să mă întrebe.

— Îi datorezi asta, am șoptit.

A zîmbit trist. A încuviințat din cap.

— Și aici e problema. Ne trăim viața cu cei cărora le sîntem îndatorați, cu cei care ne-au născut copiii, cu cei de care, din cauza nepăsării noastre, ne-am legat, sau continuăm să căutăm ceea ce ne îndeamnă inima?

Am stat o clipă să meditez la lucrul ăsta.

— Cred, am spus, alegîndu-mi cu grijă cuvintele, că ceea ce ne îndeamnă inima să facem este lipsit de realitate. Exagerat, pentru că nu e realizabil. Și, de aceea, cu atît mai seducător.

S-a gîndit o clipă. Apoi a zis :

— Crezi asta? Eu nu.

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Nu putem fi împreună, Rupert. Nu după toate astea. Nu putem să ne vedem de ale noastre, neținînd cont de ceilalți. Neținînd cont de ce vise, de ce vieți distrugem.

— Vrei să spui că *tu* nu poți.

— Nu. *Eu* nu pot.

— Să înțeleg atunci că răspunsul tău e „nu“? Am strîns din dinți.

— E „nu“.

Am închis amîndoi ochii, contemplînd tot ceea ce însemna lucrul ăsta. Asta era linia finală pentru noi și ajunseserăm la ea mai repede decît ne imaginaserăm. Asta însemna „niciodată“. Nu mai exista cale de întoarcere. Era un drum care se închidea pentru totdeauna. Un val de șoc și de tristețe m-a năpădit. Aproape că m-a zguduit. Mi-am dat seama că nu aveam să mai văd niciodată pasiunea aceea care îi curgea prin vene, prin mușchi, prin piele, prin ochi, că nu aveam să mai simt niciodată acea căldură incredibilă care emana din trupul lui, atît de firesc, de desăvîrșit, încît mi se tăia respirația. Și nici nu aveam să mai simt cum răspunde trupul meu la atingerea lui. Nu aveam să mai simt cum mi se lichefiază oasele, cum îmi pulsează pîntecul atît de minunat, nu aveam să mai simt niciodată atît de acut că... trăiesc. Că sînt atît de tînără. Partea curajoasă din mine, unii ar spune nechibzuită, plîngea după asta. Deplîngea această pierdere. Însă o altă parte din mine, cred că cea mai mare, a oftat încet. A răsuflat ușurată. Ușurată că mă îndepărtam de acele abisuri fără fund care s-ar fi închis cît ai clipi deasupra capului meu, iar eu m-aș fi cufundat tot mai adînc, pentru a nu mai ieși nicicînd la suprafață, cel puțin nu într-o formă recognoscibilă. Și asta își dorea Sinead, m-am gîndit cu o tresărire. Ca eu să aleg. Să urmez acea parte din mine care era mai puternică. Și cea mai bună. Să îi spun în față. Să îi spun „nu“.

Am ridicat bărbia și l-am privit în ochi.

— Adio, Rupert.

Ochii lui au continuat să se uite într-ai mei, dar am văzut o umbră trecînd peste ei. A deschis gura să spună ceva. A închis-o la loc.

Am avut sentimentul copleșitor că, dacă aș fi vorbit sau dacă l-aș fi făcut pe el să vorbească, rugîndu-l să nu fie așa de trist, așa de distrus, totul avea să fie pierdut. Că aș fi pierdut într-o clipă puținul teren pe care îl cîstigasem. Că s-ar fi surpat. Și că și eu, la rîndul meu, aș fi fost pierdută. Aș fi căzut în abis. În schimb, m-am întors, am apucat clanța ușii cu o mîină tremurătoare și am ieșit.

Am coborît repede, pașii mei răsunînd pe scara pustie. Ajungînd jos, am împins cu putere ușa grea de stejar. Afară începuse din nou să plouă. Mi-am ridicat gulerul hainei și m-am îndreptat spre Academia Regală, spre parcare.

Sinead a coborît din mașină. De la distanța aceea, copiii păreau să doarmă, iar ea se sprijinea de mașină, cu brațele încrucișate, stînd cu spatele la mine. Cînd m-am apropiat, s-a întors. Avea o atitudine voit nonșalantă, dar ochii o trădau. M-am îndreptat spre ea și m-am oprit.

— E numai al tău.

M-a privit un moment, apoi a dat scurt din cap, semn că a înțeles. În ciuda eforturilor ei de-a nu lăsa să se vadă nimic, ceva a sclipit în ochii ei. Mi s-a părut că era ceva care semăna mult cu speranța.

Apoi m-am întors și am plecat.

Capitolul douăzeci și șapte

Am mers către vest, pe sub Hyde Park Corner, apoi am făcut la stînga în Belgravia, pe lîngă Wilton Crescent, și am pornit mai departe. Mergeam cu pumnii strînși în buzunarele hainei bleumarin, cu bărbia ascunsă în gulerul ridicat, cu ochii ațintiți la trotuarul ud, înălțîndu-i doar din cînd în cînd ca să văd încotro să o iau, ca un căpitan pe puntea vasului, privind furtuna.

Treptat, ploaia s-a oprit și aerul rece mi-a uscat obrajii. Am continuat să merg, să mă agăț de mișcare, știind că, dacă m-aș fi oprit, aș fi fost copleșită: nu de tristețe sau de regret, ci de gîndul vinovat că fugeam. Că, odată cu fiecare pas, mă îndepărtam tot mai mult de Rupert, de pasiunea lui, care, atunci cînd eram cu el, părea atît de firească, dar acum, cînd mă eliberasem de ea, mă îngrozea prin intensitatea sa.

Da, asta era, m-am gîndit cu o tresărire: mă eliberasem. Scăpasem dintr-o mare strînsoare. Rupert știuse de la început că, dacă m-ar fi recîștigat, n-aș mai fi avut cum să mă întorc la viața mea de dinainte. L-aș fi însoțit în odiseea sa nomadă prin viață, nu la modul

propriu, desigur, nu mă prea vedeam alergînd pe străzile din Basra cu o vestă antiglonț, dar totuși, soarta lui ar fi fost și a mea. Aș fi fost luată pe sus de valul pasiunii lui, tîrîță în largul mării, cu mîinile ușor ridicate, nu făcînd din mîină, ci înecîndu-mă.

Iar acest fel de pasiune mă speria. Mă încînta și mă excita, dar mai mult mă speria. Să fiu ridicată pe un astfel de pedestal, să fiu atît de nestrămutat de importantă, să fiu acea Henrietta Tate la care Sinead se uita cu o evlavie ironică, să am o însemnătate atît de profundă... ar fi îngrozitor de sufocant. Și totuși, vanității îi era foarte greu să renunțe la așa ceva. Să spună : „Uite ce e, nu vreau să mă adori în felul ăsta. Sînt foarte fericită să sortez șosetele din coșul de rufe“. Și îi era cu atît mai greu, cu cît adorația venea din partea unui bărbat de importanța sa.

Am continuat să merg, frunzele ude transformîndu-se în mîzgă sub tălpile mele, în timp ce treceam pe lîngă ambasadele din Belgravia, apoi pe lîngă tarabele goale ale vînzătorilor de flori din Pont Street, îndreptîndu-mă spre Chelsea. Cînd am trecut prin Sloane Square, m-am gîndit la Sinead, care probabil se sprijinea încă de mașină, adîncită în gînduri, dar pregătindu-se acum să-i trezească pe copii, să-i țină de mîină în timp ce mergeau adormiți pe trotuarul londonez, ca să-și vadă tatăl. Mi-am imaginat-o ajungînd în fața intrării impozante din Albany, oprindu-se în hol și așteptînd o clipă să își revină. Mi-am imaginat-o îndreptîndu-se încet spre trepte, urcînd către apartamentul lui, țînîndu-i pe copii de mîină. Nu închisesem de tot ușa cînd plecasem, nu avusesem curajul să pun punct într-un mod atît de definitiv,

așa că... oare mai era deschisă? Crăpată, ca să nu mai fie nevoie să bată?

Copiii erau agitați acum, în timp ce urcau scările, și aveau să dea buzna gălăgioși în apartament, iar el îi va auzi de la fereastra sufrageriei, lângă care stătea, întors cu spatele spre ușă, cu mâinile în buzunare, privind peste acoperișurile Londrei străzile pe care dispărusese eu. Iar atunci va ști că trebuie să ia o decizie. Va ști că expresia chipului său, când se va întoarce să-i întâmpine, va fi mai mult decât grăitoare. Le va determina cursul ulterior al vieții. Îi va spune lui Sinead, fie că acum, când totul era pierdut, va continua să trăiască singur, fie că acum, când eu nu mai reprezentam o opțiune, putea să o iubească pe ea. Să o iubească pentru curajul ei, pentru devotamentul ei, pentru statornicia ei tăcută, lucru pe care ea, după câte îmi spusese, l-ar găsi acceptabil. Dacă neliniștea lui va lua sfârșit după ce mă va fi pierdut pe mine. Speram că da. Chiar speram. Întrucât credeam cu adevărat ceea ce îi spusese mai devreme, că imaginea pe care mi-o păstrase în toți acești ani era una distorsionată. Una pe care o scotea din când în când din sertarele memoriei și căreia îi dădea niște proporții ireale, iar eu speram să-și dea seama că nu Sinead câștigase, ci realitatea. Că ceea ce era cu adevărat realizabil și la îndemână și gata să-l facă fericit era chiar sub nasul său, așa cum fusese tot timpul. Că nu mai trebuia să alerge după o imagine edulcorată a unei alte vieți împreună cu mine.

Am luat-o pe King's Road, apoi la stînga, printre o grămadă de căsuțe albe cu grădini în față. Dar cu mine cum rămîne? m-am

întrebat cu o strângere bruscă de inimă. Cum rămîne cu mine la sfîrșitul acestei povești? M-a cuprins panica, dar am încercat s-o țin în frîu și am mers și mai repede, sperînd ca viteza să înăbușe teama. Un lucru e sigur, m-am gîndit, în timp ce tocurile mele țacă-neau tot mai repede pe trotuarul ud, poate că, în cele din urmă, aveam să rămîn singură, dar nu voiam să fiu singură în clipa aceea. Nu voiam să mă întorc în apartamentul din Kensington, să urc treptele ca să ajung într-o sufragerie rece și întunecoasă și să mă confrunt cu realitatea, cu toată mizeria pe care o făcusem, dacă puteam evita asta. Așa că nu m-am mirat deloc cînd m-am trezit luînd-o pe strada care trecea pe lîngă *The Sporting Page*.

La ora asta, într-o duminică seara, barul era închis. Clienții de care Francis și Benji se săturaseră plecaseră de mult acasă. „Știm că am cumpărat o casă lîngă un bar“, ar bombăni Benji, „așa că încercăm să nu înjurăm ca două dame bătrîne, dar *Ay Zigger Zumber*, noapte de noapte, e puțin cam obositor...“.

Știam că le place să se culce devreme duminică seara, așa că de ce ar mai fi treji? M-am uitat la ceas. Unsprezece și jumătate. O lăsasem oare pentru prea tîrziu?

Cînd am sunat, Francis a apărut în ușă, arătînd ca un idol dintr-o piesă de Noël Coward, la prima oră a dimineții. Purta un halat de casă Paisley auriu, iar părul blond îi era piep-tănat cu grijă pe spate.

— Henny! a exclamat surprins făcînd un pas înapoi. Dumnezeule mare! Mă întrebam cine sună la ora asta nocturnă. Am avut parte de niște colindători timpurii de Halloween,

așa că Benji e ocupat să umple pistoalele cu apă.

— Să sar la atac? s-a auzit o voce veselă din bucătărie.

— Nu, dacă nu vrei să pornești o ceartă de familie, i-a strigat Francis. Și, oricum, am impresia că ai înțeles totul pe dos. Cred că drăcușorii ăștia mici trebuie să ne facă farse, nu noi lor.

Un pistol roșu din plastic și o mustață țepoasă s-au ivit pe ușa bucătăriei.

— Nu-i nimic, încalc regulile. N-ar fi prima dată. Oh.

S-a oprit.

— Bună, scumpa! Tu erai. Ce s-a întâmplat?

Cînd am trecut pragul, ochii mi s-au umplut de lacrimi, iar cînd a ajuns lîngă mine, plîngeam deja în hohote. Tot drumul pînă aici nu simțisem deloc nevoia să plîng, simțisem că hotărîrea mea devenea mai fermă cu fiecare pas, dar, nu știu cum, în clipa în care expresia sa poznașă s-a preschimbat într-una îngrijorată, am fost complet pierdută. Toate emoțiile pe care le înăbușisem cît de bine putusem în ultimele ore au fost eliberate, în timp ce suspinam plină de jale pe umărul său. M-a strîns în brațe, șoptindu-mi vorbe liniștitoare la ureche, așteptînd să mă calmez.

— Benji, am bolborosit în cele din urmă, desprinzîndu-mă din îmbrățișare ca să respir. Pistolul tău mă împunge în spate.

— A, scuze, a zis punîndu-l deoparte și conducîndu-mă înăuntru.

M-am simțit și mai ridicolă acum, cînd m-am așezat pe sofaua din salon, cu Benji alături, uitîndu-se neliniștit pe sub bretonul meu, și Francis în față, la fel de îngrijorat.

— Îmi pare rău, am murmurat îndesîndu-mi un șervețel în mîneacă. Nu știu ce mi-a venit.

— Copiii? a încercat Francis să ghicească. Am scuturat din cap.

— Nu. Sînt bine.

— Marcus?

Am scuturat din nou din cap.

— Nu.

— Probleme cu băieții? a întreat glumeț Benji.

Am respirat scurt. Probleme cu băieții. Doamne, ce răsuflet sună! Am încuviințat din cap, nasul și lacrimile șiroindu-mi.

— Probleme cu băieții, am zis trăgînd adînc aer în piept.

Benji s-a așezat picior peste picior și s-a cuibărit bine pe canapea, cu mîinile împreunate pe genunchi.

— Minunat. Îmi plac dramele cu heterosexuali. Ia spune-i tot unchiului Benji.

Și așa am și făcut. Mai întîi cu întreruperi, dar apoi vocea mi s-a domolit pe măsură ce povesteam. Iar ei ascultau numai ochi și urechi. Cînd am ajuns la partea cu revolverul descărcat în piciorul lui Sinead într-o parcare de supermarket, Benji a sărit repede de pe canapea. S-a dus la fereastră și a strîns cu putere tocul ferestrei. Nu putea suporta cruzimea sub nici o formă. Nu putea citi ziarele dacă erau prea pline de violențe, Francis trebuia să le ascundă. S-a lăsat tăcerea.

— Și cred, am spus lăsînd să-mi scape un suspin, că mă simt vinovată într-un chip straniu pentru asta. Simt că, dacă n-aș fi fost eu, Rupert ar fi adus-o repede la Londra și s-ar

fi căsătorit cu ea sau nu ar mai fi fost deloc cu ea. Ar fi găsit pe altcineva, nu știu.

— Iar dacă mătușa ta ar avea coaie, ar fi unchiul tău, m-a luat Francis peste picior.

Am clipit.

— Poftim?

— Vreau să spun că poți să faci cîte presupuneri dorești. Chestia asta n-are nici o legătură cu tine, Henny, a continuat el. Situația asta e provocată numai de ei. De Rupert și de Sinead.

Am oftat.

— Poate.

— Și Rupert? a întrebat Benji întorcîndu-se să mă privească. Ce simți acum pentru el? Cînd toată această *affaire de coeur* s-a sfîrșit?

Glasul lui avea un ton ușor batjocoritor, care nu mi-a plăcut.

— Sînt supărată, firește, am spus defensiv. Și tristă. Toate lucrurile astea au însemnat enorm pentru mine, Benji.

— Tristă și păgubită sau tristă și plină de regrete?

M-am încruntat nedumerită.

— Ambele, cred.

S-a apropiat de mine și, cînd a ajuns în dreptul meu, avea ochii umezi. S-a bătut cu mîna în dreptul inimii.

— Te doare aici?

Am încuviințat din cap.

— Da.

— Ești sigură? m-a întrebat punînd capul pe pieptul meu.

— Da, sigură, am pufnit eu, ștergîndu-mi nasul cu dosul palmei. Ce vrei să spui? l-am întrebat cu îndoială.

— Vreau să spun că, acum, când ești departe de el, tînjești tot timpul după el? Ți-e dor de el? Inima ta l-a dorit în secret în toți acești ani?

— Nu, sigur că nu, am spus simțindu-mă stînjenită. Nu m-am gîndit nici o clipă la el. Dar m-am gîndit la Marcus.

— Și nu ai simțit că te-ai mulțumit cu a doua opțiune căsătorindu-te cu Marcus? Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi fost?

— Nu. Niciodată.

— Și totuși, când ești cu el, când ești cu Rupert...

— Of, Benji, *simt* că mă topesc.

Ochii mei umezi au strălucit când l-am privit.

— Doamne, când mă ia în brațe...

— Când își trece degetele prin părul tău?

— Când îi simți răsuflarea pe gît, a adăugat Francis.

— Când își plimbă mîinile pe spatele tău, a spus Benji.

— Da, *da*, m-am cutremurat eu, amintindu-mi. Toate astea. Pur și simplu... simt că mă topesc!

Benji a strîns din buze. A schimbat o privire plină de subînțeles cu Francis, care a dat înțelepțește din cap.

— Ce crezi, doctore Francis?

— Hmm, da. Mă tem că da, doctore Benji.

— Ce? m-am încruntat eu. De ce te temi? Benji s-a strîmbat.

— Limbajul ăsta îmi cam miroase a atracție sexuală, amice.

Am clipit.

— Sexuală?

— E un lucru destul de diferit de dragoste, m-a informat blînd Francis.

— O! am exclamat șocată. Credeți?

Au dat amîndoi din cap în același timp, ca două bufnițe bătrîne și înțelepte.

— Mai mult ca sigur.

— Așadar...

— Pofta care vine după șapte ani, a diagnosticat aspru Benji, încrucișîndu-și brațele.

A început să măsoare încăperea cu pași mari, ca un profesor care își dăscălește discipolii.

— Numai că, în cazul tău, a venit după cincisprezece ani și jumătate, dar, dacă mă gîndesc mai bine, tu te-ai dezvoltat întotdeauna mai greu.

— Mersi!

— Și, fără îndoială, ți-a fost foarte ușor să o confunzi cu dragostea adevărată, tocmai pentru că l-ai mai iubit cîndva.

— Exact, a aprobat Francis sobru.

— Așa că, atunci cînd a revenit în viața ta, din bătăliile lui, din cruciadele lui...

— Lat în umeri și stăpîn pe sine...

— Bronzat de soarele deșertului, cu mușchii abdominali bine conturați... O, Doamne!

Benji și-a atins ușor fruntea cu vîrful degetelor.

— Ușurel, tigrule, l-a sfătuit Francis.

— Cînd s-a întors, a reluat Benji, precum cavalerul legendar în armură strălucitoare, după tot acest timp, tu te-ai gîndit: „Asta e ce am așteptat!“. Ai simțit o tulburare, ceva care înflorește...

— Da, așa a fost! am confirmat.

— Ai simțit cu organele genitale, scumpa mea. Cu organele genitale.

— O, am spus șocată. Serios?

Francis a zîmbit blînd.

— Nu fi prea dură cu tine, Hen dragă. E o greșeală care se face foarte ușor.

— Da? am zis înghițind în sec, neîncrezătoare. Dar... cum rămîne cu Rupert? Pentru el povestea asta a fost reală? Dragostea?

— Nici nu încapе îndoială, a decretat Benji. De aceea a așteptat atît de mult timp.

— Dar... *de ce* a așteptat atît? Știa că eu sînt măritată, pentru numele lui Dumnezeu, de ce și-a închipuit că, la un moment dat, voi fi disponibilă? De ce și-a lăsat viața în așteptare?

— Pentru că, așa cum ți-am mai spus, a repetat el răbdător, fiecare relație este, la un moment dat, sensibilă. Trece printr-o perioadă vulnerabilă, mi-a explicat desfăcînd brațele. Cînd vă cunoașteți și pe dinăuntru, și pe dinafară, cum e cazul tău și al lui Marcus, căsnicia devine ca un pulover vechi și confortabil. Iar apoi, într-o zi, te trezești și te întrebi: „Asta e tot? Asta e viața mea? Ce urmează? Ce mai e?”. Și, dacă nu ești atentă, „Ce“-ul devine „Cine“. Rupert a așteptat acel moment potrivit. Au trebuit să treacă cincisprezece ani, dar a venit. Știa că e momentul potrivit, știa că e marele moment. Din păcate, a dat-o în bară, a spus Benji pufnînd și cercetîndu-și unghiile. Mare ghinion pentru el, dar o scăpare la limită pentru tine.

Francis a aprobat cu însuflețire din cap.

— Sînt total de acord.

M-am uitat la ei, cu gura ușor întredeschisă. Peste mica noastră reuniune s-a lăsat o tăcere contemplativă.

În cele din urmă, mi-am umezit buzele.

— Știți că... am zis încet, cumva, mi-am dat seama de toate astea de la bun început. Mi-am dat seama, dar... n-am putut să o rostesc cu voce tare.

Mi-am privit îngrozită genunchii. Dumnezeule mare! Sex. Doar sex.

Benji s-a așezat lângă mine și m-a bătut pe picior.

— Ei, haide, privește partea bună a lucrurilor, a zis făcându-mi cu ochiul. E bine de știut că mai e ceva viață în trupul ăsta bătrîn. Că nu ești gata încă să renunți la lenjeria sexy și la jartiere.

Am roșit.

— Mersi. Dar trebuie să știți că nu s-a întîmplat nimic de fapt. Mă rog, nu mai mult decît cîteva giugiuiele.

Benji s-a strîmbat.

— Ce păcat! Poate că exact de asta aveai nevoie!

— Benji! am țipat plesnindu-l peste spate cu dosul palmei. Dar, apropo, cum se face că voi, sexologi bătrîni, știți lucrurile astea?

— Pentru că, așa cum ți-am mai spus, Henny, ni se întîmplă și nouă. Atunci cînd ceva se întărește... dacă îmi scuzi vulgaritatea. Dar și noi trebuie să uităm de...

— Gerald, a zis Francis cu subînțeles.

— Sau de Tarquin, a adăugat Benji amenințător.

— Ooo. *Niciodată* nu mi-a plăcut Tarquin, a spus Francis înfierbîntat.

— Nu prea mult. Te-am auzit ieri, cînd îi admirai noua mașină de spălat, întrebîndu-l fermecător despre motorul turbo și despre cuva aceea mare și frumoasă.

— Pentru că tu i-ai admirat sertarele din bucătărie! „Îmi place *la nebunie* cum glisează înăuntru și în afară, Tarquin“, l-a imitat el. Înăuntru, în afară, înăuntru, în afară..., a zis legănându-și șoldurile în față și în spate.

— Hei, băieți, băieți, am spus eu plictisită. Am înțeles ideea. Deci..., am ezitat. Credeți că voi supraviețui?

— Sigur că da, a zis Benji, îndreptându-și spatele și așezându-și palmele pe genunchi. Du-te acasă, la Marcus, și...

— Marcus are o aventură, i-am amintit eu cu tristețe.

— Tot așa cum și *tu* erai pe punctul de-a avea una, scumpa mea! Și ce-i cu asta? *Luptă* pentru el, draga mea, dă-o la o parte pe ea! Eliberează-ți instinctele de terier, pe care știi că le-ai moștenit de la draga de mama, sari la picioarele ei, mușc-o de fund și fugărește-o pe pășune! Du-te să-ți *reciștigi* bărbatul și ia-ți înapoi cu forța căsnicia, casa, căminul. Știi că îl iubești *cu adevărat*, ești conștientă de asta. Numai că ești încăpățânată.

În chip inexplicabil, am simțit din nou lacrimile umplându-mi ochii.

— Chiar îl iubesc, nu-i așa? am zis întorcându-mă spre el cu o uimire ridicolă.

— Sigur că da!

— Și... să mă duc acum? am întrebat cu îndoială.

— Ei, nu chiar *acum*, e trecut de miezul nopții, pentru numele lui Dumnezeu. Rămii aici peste noapte și du-te mâine.

— E luni. O să fie la slujbă.

— Și tu la fel, mi-a amintit. Așa că du-te după serviciu.

— A, da.

— Nu renunța la o zi de lucru, m-a înghiontit el cu cotul. În caz că...

— În caz că ce? am zis alarmată.

— Scuze, e o glumă proastă, a spus repede, când Francis l-a săgetat cu privirea.

Dar am știut ce voia să spună. În caz că Marcus spune „nu“.

— Deci! s-a ridicat vioi Benji, trecînd repede peste acel *faux pas*. Atunci așa rămîne. O să dormi în camera de oaspeți, drăguța mea, așa că treci la culcare. Îți aduc o buiotă cu apă fierbinte și o ceașcă de cacao. Francis tocmai o pregătea, nu-i așa? Ai schimbat așternuturile, scumpule?

— Nu, pentru că le-ai schimbat tu joi.

— Nu, nu le-am schimbat. Ne-am hotărît să așteptăm pînă cînd Consuela va călca așternutul Christian Dior, cel cu motive florale naive, ții minte?

— O, Doamne, s-a arătat uimit Francis. Așa e. În cazul ăsta, n-au mai fost schimbate de cînd a stat mama ta la noi. Le schimb eu acum.

— Nu te prosti. O să dorm în așternutul în care a dormit și mama.

S-au întors îngroziți către mine.

— Nici nu vrem să *auzim* de așa ceva, a spus Benji șocat. Nu, nu, Francis se va ocupa de tot.

Au ieșit repede din cameră, Benji dăscălindu-l blînd pe Francis, în timp ce urcau scările.

— Pe ultimul raft din dulapul deschis, dragule... nu, nu, mai în dreapta, în spate.

— Le-am găsit.

— Și fețele de pernă asortate?

— Mda.

— A, și niște apă Evian. Pune-o lângă pat, iubire.

Eram pe punctul de-a țipa la ei și de-a protesta că mă puteam tîrî pînă la baie să-mi iau niște apă, dar mi-am dat seama că asta îi distra. Nu aveau prea des musafiri, iar acum era un fel de ocazie specială. Personal, cînd aveam musafiri nepoftiți, mă mulțumeam să întorc învelitoarea pilotei pe partea cealaltă, să cercetez cearșaful de dedesubt, ca să nu aibă arcuri de ceas în el și să schimb fața de pernă, dar nu le-am spus asta băieților, căci ar fi fost îngroziți. Erau niște ființe foarte delicate și mi-am amintit că odată, cînd a venit la noi la fermă, Benji a umblat prin toate băile, spunîndu-mi, pe un ton uimit: „Nu găsesc o periuță pentru unghii“. Nu m-a lăsat inima să-i spun că nu aveam așa ceva. Nu, ei erau fericiți cu ritualurile lor și mi-am dat brusc seama că exact asta îmi lipsea mie. Lucrurile făcute împreună, munca în echipă, apropierea. Voiam să îmbrac puloverul acela vechi și confortabil. Îl voiam pe Marcus.

M-am ridicat obosită, simțindu-mă oarecum amețită. Ca și cînd aș fi fost pe punctul de-a avea un grav accident de mașină, pe care îl evitasem în ultimul moment. Ca și cînd aș fi virat exact la momentul potrivit din fața mașinii care claxona.

Am urcat scările și i-am găsit pe Benji și pe Francis în camera de oaspeți, încă agi-tîndu-se cu așternutul.

— Și nu uita să parfumezi cearșaful, a zis Benji întinzîndu-i apa de lavandă. Dar pulverizeaz-o, n-o vărsa. Amintește-ți de Toby.

Francis a chicotit.

— Cine e Toby? am întrebat.

— Francis a cam exagerat odată cu lavanda și un oaspete de-al nostru, un anume Toby Wetherby, un artist bețiv foarte amuzant care a dat buzna în camera de oaspeți, destul de bine făcut, a apărut a doua zi dimineată la micul dejun roșu la față: „Am vești bune și vești proaste, ne-a anunțat amenințător. Vestea rea e că se pare că am făcut în pat. Vestea bună e că am o urină foarte plăcut mirositoare“.

S-au ținut unul de celălalt de atîta rîs cînd și-au amintit, iar eu am reușit să zîmbesc. Benji a observat. M-a bătut pe braț.

— Vezi, scumpa mea? Nu e prea rău rănită inimioara, nu-i așa? Acum, uite niște prosoape curate... o, și niște chiloți curați pentru dimineată. Nu i-a mai purtat nimeni.

A scotocit în fundul dulapului și a scos o pereche de chiloți bărbătești cu șliț în față, ediție de Crăciun, împachetați în celofan.

— Ce e? m-a întrebat văzîndu-mi expresia. N-ai altă soluție, nu? Și sînt drăguți, uite, a zis scoțîndu-i el din ambalaj și întinzîndu-i cu degetele mici de la mîini. Puțin aerisiți în față. Nu ești obișnuită să ai așa ceva în zona organelor genitale, dar altfel sînt perfecți.

— Dacă intru în ei, am spus luîndu-i din mîna lui. Ai șolduri de șarpe, Benji.

— O, și o cămașă curată roz, a spus scotocind mai departe prin dulap, încîntat. În caz că a ta e transpirată de atîta hîrjoneală.

— Benji, l-am avertizat eu, știind că acum se distra pe subiectul ăsta.

Că făcea pe bufonul.

— Scuze, mi-a zîmbit el, întinzîndu-mi teancul de lenjerie curată. Dar înțelegi, draga

mea, nu-i așa? a zis privindu-mă cercetător. Înțelegi că nu e totul pierdut, nu? Că mâine, așa cum a spus scumpa noastră Scarlett atît de concis, e într-adevăr o altă zi?

Am zîmbit sfîos. Am încuviințat din cap.

— Da, înțeleg. Mîine chiar e o altă zi.

Și spunînd asta, l-am sărutat recunoscătoare pe obraz și m-am îndreptat obosită spre camera de oaspeți, simțind că aș putea dormi o sută de ani.

Capitolul douăzeci și opt

A doua zi dimineață, la micul dejun, l-am privit pe Benji peste ceașca mea de cappuccino.

— Ce părere ai despre vestea legată de mama?

În timp ce le povestisem cine era Sinead, le povestisem și cine era Andrew.

— N-ai spus mare lucru.

— Pentru că știam deja, a zis Benji ridicînd privirea din *Financial Times*. Mi-a spus Francis.

— Francis? am zis întorcîndu-mă uimită către Francis, care, într-un costum de flanel gri imaculat, scotea niște cornuri din cuptor.

— Ieri am trecut pe la mama ta să-i las niște pliante despre cursul de artă venețiană care o interesa, a spus el, aruncînd repede cornurile într-un coș. Au! Frig. Sau, cel puțin, eram pe punctul de-a o face, în clipa în care mi-am dat seama cine urcă scările în fața mea. Am stat și am ascultat pe palier cînd mama ta a deschis ușa. L-a întîmpinat foarte afectuos pe musafirul ei. Nu l-am întîlnit niciodată, dar ea i-a spus „Andrew“ și, în imaginea pe care am prins-o fugitiv pe scări, am recunoscut ochii albaștri și pomeții proeminenți ai fiului. E un bărbat atrăgător.

— Cu siguranță, mama e de aceeași părere, a murmurat Benji întorcându-se la ziarul său.

Am clipit.

— Nu ești deloc surprins?

— Nu tocmai. Știam că sînt prieteni, iar prietenii, cînd sînt la vîrsta lor, amîndoi fără partener și însingurați, au obiceiul să înceapă o relație din comoditate. Sigur e o opțiune mai bună decît Howard Greenburg, nu crezi?

— În mod sigur. Dar de ce nu mi-ai spus și mie?

— Ce, că sînt prieteni?

— Da! Doamne, toată lumea știa în afară de mine.

A ridicat din umeri.

— Probabil din același motiv pentru care nici mama nu ți-a spus, a zis strîngînd ziarul, împăturindu-l cu grijă și privindu-mă pieziș. *Ce părere ai despre asta?* m-a întrebat degajat.

Mi-am așezat ceașca pe masă.

— E în regulă. Vreau să spun..., am ezitat eu. Nu, e în regulă. Sigur că mă bucur pentru mama. Mă bucur că, în sfîrșit, are și ea viața ei și, de fapt... mă bucur că e cu el. E un tip simpatic.

— Chiar așa și e, a zîmbit Benji.

S-a ridicat și și-a îndesat ziarul sub braț, lovindu-și călcîiele pentru a atrage atenția.

— E un tip simpatic, de modă veche, foarte cumsecade, care își cumpără marmelada de la Fortnum's și pălăriile de la Locke's. Să trăiți! a salutat el elegant.

Apoi a fluturat ziarul spre mine.

— Și să știi că tipii ăștia nu se vînd la kilogram.

— Și, oricum, Rupert nu duce o viață normală de familie, am reflectat, privind absentă

dincolo de el și gîndind cu voce tare. Vreau să spun, nu cred că o să fiu nevoită să mă văd cu el numai din cauza lui Andrew.

— Ce, vrei să spui că anul ăsta, cînd vei tăia curcanul împreună cu Marcus și cînd vei ridica privirea, nu-i vei vedea pe mama, pe Andrew și pe Rupert intrînd pe ușa din spate încărcăți de cadouri? a zîmbit Benji răutăcios.

Am scăpat ceașca pe farfurie cu zgomot. Am înghețat.

— Te rog, nu, am șoptit îngrozită. Benji, încetează!

Da, era ciudat, m-am gîndit o oră mai tîrziu, pe cînd urcam treptele către biroul meu din Covent Garden, cît eram de îngrozită în acel moment. Cît eram de înspăimîntată după cele întîmplate! Cum simplul gînd la Rupert m-a făcut să scap ceașca din mîină, să alerg alarmată pe scări și să-mi strîng geanta la piept! Oare oroarea era atît de înrudită cu pasiunea, mă întrebam vinovată. Poate că da. Totuși pasiunile se domoleau, nu? Era un lucru atestat în nenumărate romane de dragoste, iar după ce se domoleau, oare se răceau complet? Se congelau? Poate că da. Și poate că se domoleau mai repede, m-am gîndit stînjenită, dacă, așa cum observase Benji, apăreau deghizate în altceva. Ceva mai primar. Am plecat capul și m-am retras în biroul meu.

Ziua a trecut mult prea repede. Laurie a fost plecat la diverse întîlniri mai tot timpul, sunîndu-mă din cînd în cînd pentru a-mi da unele indicații și, într-o clipă, mi s-a părut, s-a făcut ora cinci, iar eu am coborît din nou scara aceea familiară. Mă duceam acasă. Să dau ochii cu soțul meu. Să înfrunt scandalul.

Am respirat adînc pe cînd mergeam, cu un pas șovăitor, către gară, îngrozitor de emoționată. În ciuda a ceea ce spusese Benji despre dezlănțuirea instinctelor mele de terier și fugărirea Perditei pe cîmp, am avut toată ziua viziuni de coșmar despre cum ea își va dezlănțui propriile instincte de Rottweiler. Despre cum își va învîrți coada și își va înfige dinții albi în fundul meu și despre cum ea mă va goni pe mine, cu Marcus în spatele ei. De fapt, această imagine și aceea mai puțin violentă a ei și a lui Marcus ridicînd privirea din *lasagna* lor de la M&S, într-o oră, o oră și ceva, cînd aveam să intru pe ușa din spate – cu furculițele încremenite în aer, cu discuția lor intimă întreruptă – m-au făcut să mă opresc brusc cînd m-am apropiat de Charing Cross.

Dar... poate că va fi singur, m-am gîndit plină de speranță, cînd mi-am cumpărat biletul. Și poate că se va bucura să mă vadă. Poate că va sări de la masă, unde stătea cu ziarul *Evening Standard* și cu borcanul lui cu ceapă murată, va răsturna paharul cu vin, grăbindu-se să ajungă la mine și să mă ia în brațe. Aveam ceva dificultăți în a-mi imagina ultimul scenariu, așa că m-am grăbit să ajung pe peron, nerăbdătoare, pentru prima dată, să mă pierd, fizic și psihic, în mulțime; să mă alătur luptei neîntrerupte de-a ajunge acasă.

Trenul a avut întîrziere, se pare că din cauza semnalelor, și am fost nevoită să aștept secole întregi pînă să părăsesc peronul. Pe cînd stăteam pe peron, m-am gîndit că l-aș putea vedea pe el. Pe Marcus, vreau să spun. M-am uitat agitată în jur. Nu era chiar asta trenul cu care venea de obicei acasă? Dar nu se zărea nici urmă de el, asta dacă nu se ascundea în spatele unui ziar.

Cînd am ajuns în mica gară din Kent, după o oprire pe drum din cauza unor frunze de toamnă buclucașe, era deja tîrziu. Bineînțeles, lui Simon i-au trebuit douăzeci de minute ca să facă ceea ce alți taximetriști ar fi făcut în cinci minute, iar cînd am ajuns, noaptea se lăsase de-a binelea. M-am oprit, destul de înspăimîntată acum, în capătul aleii pline de gropi, privindu-mi casa. Era cufundată în întregime în întuneric și tăcută. Am auzit o căprioară chemîndu-și perechea în pădurea din apropiere. Un moment mai tîrziu, am auzit și răspunsul. Oare era un semn bun? Am înghițit în sec și am pornit pe alee, înspre casă. Cînd am ajuns la capătul ei și am început să calc cu atenție pe cărarea cu pietriș, lumina de afară s-a aprins, făcîndu-mă să tresar. Din neant, de fapt, din spatele cotețelor s-a ivit Bill. Nenorocitul de *Bill*, m-am gîndit ducîndu-mi mîna la inimă și respirînd din nou. Mi-a zîmbit știrb în timp ce măsura mîncarea organică Layers Pellets pentru cina găinilor, cu chipul palid în lumina becului cu halogen.

— Ați fost plecată? a strigat împrăștiind semințele și continuînd să zîmbească prosteste.

— Da, Bill. Cu treburi, am murmurat mărînd pasul.

— Aha, cu treburi. Cu tînărul acela înalt, cu pulover roșu, nu-i așa?

M-am oprit. Am privit drept înainte. Uitasem că-l văzuse pe Rupert cînd intrase în casă. Cînd mă luase cu mașina. Niciodată nu reușisem să-mi dau seama dacă Bill era sadic sau pur și simplu complet idiot.

— Exact, am spus pe un ton liniștit, continuînd să merg.

Am căutat cheile în geantă.

— Șeful meu.

— A, sigur.

Mașina lui Marcus nu era în parcare, iar casa era cufundată în întuneric. Probabil că ajunsesem înaintea lui. Ei, asta chiar era o ușurare.

— S-a întors, m-a informat Bill, nu sprinjindu-se, ca de obicei, de poartă, ci deschizînd-o oarecum cu îngrijorare și apropiindu-se de mine. Dar a șters-o acum.

— Serious? am spus scurt, căutînd în continuare cheile.

N-ar fi ceva tipic să nu le găsesc și să trebuiască să-i cer nenorocitului de Bill să-mi deschidă?

— Mda, a ieșit întruna în ultima vreme, a remarcat Bill, apropiindu-se încet de mine, cu mîinile în buzunare, zornăind niște monede. De cînd ați fost plecată. A tot venit și a tot plecat. Mă tem că s-a dus în altă parte.

S-a oprit foarte aproape de mine. A rînjit.

— Evident, l-am repezit, știind la ce făcea aluzie.

Dintr-odată m-a cuprins panica, stînd așa, cu spatele lipit de ușă. Nu-mi plăcea să fiu atît de aproape de Bill : oare de ce nu se căra? A, uite și cheile. Mulțumesc, Doamne.

— Mda. Face duș, întotdeauna face duș, și își schimbă hainele. E foarte spilcuit în hainele lui elegante. Și apoi o șterge.

Am descuiat repede.

— *Mulțumesc*, Bill, am spus fierbînd.

— Și se dă și cu aftershave. Miroase ca testiculele cînelui!

Am intrat furioasă, părăsind spațiul relativ sigur al preșului de la intrare.

— Am spus *mulțumesc*, Bill, nu e nevoie să-mi dai alte detalii despre locurile pe unde umblă soțul meu, știu exact unde se duce noapte de noapte și cu ce se ocupă, așa că nu e nevoie să-mi mai spui alte lucruri. Acum te rog frumos să ai grijă de păsările mele de curte, lucru pentru care ești plătit, și să nu-ți mai bagi nasul în treburile familiei mele!

Am dat să intru, dar apoi m-am întors.

— Și, apropo, ține-ți labele departe de sertarul meu cu lenjerie!

S-a holbat la mine. S-a încruntat.

— Sertarul cu lenjerie?

— Nu mai face pe prostovanul în fața mea, am izbucnit. Știu totul despre fetișul tău scîrbos. De fapt, dacă aș căuta probe legale, sînt sigură că aș găsi urme de găinaț pe lenjeria mea. Din păcate, aici am calea închisă, dar stai liniștit, o să aflu eu despre ce e vorba. O să-ți scot măruntaiele pentru că mi-ai umblat prin jartiere!

Și, spunînd asta, i-am trîntit ușa în nas. Din păcate, am trîntit-o puțin cam tare și, după un zăngănit de rău augur, partea de sticlă a ușii s-a făcut țandări și a căzut pe podea.

Bill și cu mine ne-am uitat unul la celălalt prin aerul proaspăt.

— Rahat! am strigat eu cu pumnii strînși.

M-am răsucit pe călcîie, am aprins lumina și m-am îndreptat spre debara, de unde am scos mătura și fîrașul.

La naiba. *La naiba*. Numai asta îmi lipsea, am pufnit în timp ce adunam cioburile cu

mîinile tremurînd. Aveam încă haina pe mine, iar geanta mi se legăna pe umăr, căzînd în mijlocul cioburilor. Am aruncat-o furioasă într-o parte. Ce întoarcere minunată acasă reuşisem să-mi fac!

După ce am terminat de strîns, am ridicat obosită capul. Bill plecase. Dispăruse în întu-neric. Ei bine, se pare că asta l-a pus pe fugă, m-am gîndit puţin vinovată. M-am îndreptat de spate şi m-am uitat tristă la gaura din uşă. Folie din plastic? Am scos-o cu îndoială din sertarul din bucătărie. Nu, nu prea cred. Oare Marcus ce-ar face? Probabil că l-ar ruga pe Bill să bată ceva în cuie pînă cînd va chema geamgiul. Iar apoi mi-ar arunca una dintre privirile lui tăioase şi mi-ar spune ce părere are despre faptul că am trîntit uşa. Nu *zău*, chiar așa ar face, m-am gîndit, simţînd cum creşte furia în mine. Auzi la el, îmbrăcat elegant, cu lenjerie curată şi mirosînd a coaie de cîine!... nu *zău*. Oare de cînd îi spălam nenorocita aia de lenjerie? De cîţi ani? Ba chiar şi în timpul acestei aventuri, timp de... şase luni? Nouă luni? Călcînd-o cu grijă, pentru ca Perdita să o poată da jos cu unghiile ei cu manichiură franţuzească sau cu dinţii ei albiţi? Iar apoi avea tupeul să se întoarcă acasă, proaspăt ieşit din aşternuturile ei de designer, plîngîndu-se ca un nenorocit de tiran domestic de faptul că în casa asta nimeni nu schimba un bec şi nu înlocuia hîrtia la toaletă! Ooo. Vedem noi curînd cum stau lucrurile!

Înşfăcîndu-mi cheile şi geanta, am ieşit din nou repede pe uşa din spate. Biata Dilly înebunea în vestibul, auzindu-mă şi simţîndu-mi mirosul, dar neputînd ieşi, deşi observasem

că se liniștise puțin când se spărsese geamul – ce mai ciine de pază era –, însă trebuia să mai stea acolo ceva vreme. În momentul ăsta, aveam de recuperat un soț rătăcitor. Și câțiva dinți albiți de scos. Am ieșit cu pași mari din casă.

Opțiunea mea de transport era limitată, fiind silită să iau MG-ul, așa că am scotocit înăuntru după o pungă de plastic pe care să o așez pe scaun. Nu aveam nevoie de un șezut umed și de un miros de lenjerie de babă ca să-mi pierd și ultima fărîmă de demnitate. M-am dat de asemenea cu ruj și cu rimel în timp ce conduceam ca o nebună pe ulițele șerpuitoare. Nu voiam să arăt ca femeia-batjocorită-pentru-neîngrijirea-pielii, în nici un caz. Nu trebuia să apar ca geanta-veche-schimbată-cu-un-model-nou. Deși probabil că așa era, m-am gândit cu o strîngere de inimă, moment în care era cît pe ce să ajung într-un șanț. Oare câți ani avea Perdita, m-am întrebat. Treizeci și ceva, ca mine? Sau sub treizeci?

Deși gonisem furioasă pe ulițe, am virat cu multă grijă spre grajduri, fără să fac deloc zgomot. Nu am parcat chiar în fața casei, ci am oprit la o distanță considerabilă de căsuța din piatră, căutînd mereu din ochi mașina lui Marcus. Nu era în parcare, dar, pe de altă parte, nici nu era să o lase în văzul lumii, nu? Nu, probabil că a parcat-o pe-aici pe undeva, mi-am zis zărind un mic hambar din lemn. Am coborît din mașină și, închizînd portiera foarte încet, ca să nu le atrag atenția, am mers în vîrfurile picioarelor pe aleea cu pietriș. Am încercat ușa. Era încuiată. Firește că era. Marcus închidea totul. Uneori abia

reuşeam să ies din casă de conştiincios ce era în privinţa siguranţei familiei. Şi, fără îndoială, avea şi cheile acestei case, aşa că putea veni şi pleca ori de câte ori avea chef. Ca şi când ar fi fost propria lui casă.

Curajul m-a părăsit pe moment, gîndindu-mă cum intra şi cum ieşea din casa asta ori de câte ori avea chef, de parcă ar fi locuit aici, aruncîndu-şi servieta pe un scaun : „Bună, iubito!“. Sărutînd-o, aşa cum mă săruta şi pe mine pe obraz cînd stăteam lîngă maşina de gătit Aga, numai că ea n-ar fi îmbrăcată într-un halat vechi şi mizerabil şi încălţată cu cizme de cauciuc, ci ar purta un pulover minuscul şi nişte blugi strîmţi. Luînd-o de talie pe la spate, jucîndu-se cu urechea ei... fiind răsplătit cu miros de parfum şi nu cu un păr nespălat, iar apoi cu o limbă în gură şi nu cu un scandal pentru că întîrziase. Servindu-se cu o bere din frigider, uitîndu-se peste umărul ei ca să vadă ce aveau la cină, cu siguranţă n-ar fi fost carnea de oaie rece rămasă de duminică şi un cartof copt sfidător, ci o mîncare pe care ea o pregătise cu toată dragostea cu puţină vreme în urmă : o pulpă fragedă de pui în sos de smîntînă, poate ? Sau un muşchi file învelit într-un aluat pufos. Ea ar scoate cina din cuptor şi ar pune-o pe masă, apoi ar aprinde lumînările, ochii ei întîlnindu-i seducător pe ai lui pe deasupra flăcării. El i-ar turna un pahar cu vin roşu, iar ea, înainte de-a se aşeza, ar murmura ceva despre cît îi e de cald de la cuptor şi şi-ar scoate puloverul, rămînînd nu într-un soutien murdar, ci într-un maiou fin brodat. Prefăcîndu-se că nu observă, Marcus abia ar mai putea ţine paharul în mîină de emoţie, ea s-ar aşeza în

fața lui, o muzică de atmosferă în surdină s-ar auzi din salon, unde fără îndoială că urmau să se retragă mai târziu; lângă foc, cu paharele de coniac în mână... înainte de-a o șterge la etaj.

Inima a început să-mi bată nebunește, iar respirația îmi era neregulată. Adevărate rafale intrau și ieșeau din nările mele, făcându-le să tremure. M-am îndreptat în tăcere către fereastra de la parter a căsuței, croindu-mi drum printre straturile cu flori și agățându-mi haina într-un trandafir cățărător, și am tras cu ochiul înăuntru. Draperiile erau trase și nu puteam vedea decît printr-o crăpătură mică rămasă sus, dar dacă mă ridicam pe vîrfuri... Nu. Tot nu puteam vedea. Oare deja o șterseseră la etaj? mă întrebam. Săriseră oare peste felul întîi, pulpa de pui din bucătărie, și trecuseră la felul principal: o tăvăleală în dormitorul mare? Sau chiar asta făceau acum, pe covorul din fața focului? Mi-am lipit urechea de fereastră și am ascultat. De la parter nu se auzea nici un sunet... oalele nu zăngăneau, tacîmurile nu se loveau de farfurii, nici urmă de conversații pe ton scăzut sau de muzică, dar ceea ce se *auzea* cît se poate de clar, m-am gîndit făcînd un pas înapoi și călcînd într-un strat cu *alchemilla mollis*, era mișcarea de la etaj.

Încă în stare de șoc, am ascultat cu atenție pe întuneric, învăluită în aerul rece și proaspăt. Da, se auzeau clar sunete de sus. Sunete de... ce fel de zgomote erau acelea? Sunetele acelea de bătăi regulate, ca și cînd ar fi fost o ciocănitoare... care se auzeau tot mai tare și mai repede, însoțite de... da, de sărituri.

Ca o trambulină pentru copii. Arcuri care se comprimau. Iar acum, bătaia devenise lovitură puternică într-un perete, însoțită de gemete și suspine de...

— Da! DA! Da, acolo. O, DOAMNE!

Am încremenit îngrozită în noroi. Dumnezeule! Da' știu că erau în toiul distracției. Chiar deasupra mea. La numai câțiva metri, ba poate chiar *centimetri* deasupra capului meu.

Țipetele s-au intensificat.

— Da. DA. O, ticălosule! TICĂLOS MINUNAT, MINUNAT!

Cu ochii ieșiți din orbite din cauza șocului, am rămas încremenită pe loc, în stratul cu *alchemilla mollis*. Apoi mi-am revenit. Sîngele îmi fierbea în vene ca uleiul pentru cartofi prăjiți când atinge punctul de fierbere și într-o clipă m-am repezit la ușa din spate. Din nefericire, era o ușă de grajd, iar când am deschis partea de jos, am fost cît pe ce să cad, lovindu-mă violent de partea de sus. O clipă am văzut stele verzi, apoi mi-am cuprins capul în mîini, înjurînd ca un birjar, am trîntit ușa de perete și am dat buzna în bucătărie. Era pustie, cu excepția unor pui de terier care lătrau în coșul lor și, fără îndoială, pe masă se zăreau rămășițele unei cine mîncate pe jumătate. Două piepturi de pui care se răciseră, într-un sos de smîntînă, niște piure de cartofi și niște dovlecei uitați într-o supieră, o sticlă de Bordeaux pe jumătate goală. Un scaun de bucătărie fusese răsturnat, fără îndoială în graba de-a ajunge sus. Sau poate că încercaseră un fel de gimnastică sexuală cu ajutorul lui? Ceva lupte erotice? Dar, indiferent ce culmi erotice atinseseră aici, asta nu era

nimic în comparație cu climaxul amețitor pe care îl trăiau acum, judecînd după țipetele de plăcere și de durere care se auzeau de la etaj.

— Dumnezeule... Ahh. AHH! AHHH! O, Dumnezeule. O, DUMNEZEULE!

Ignorînd puii de terier ai Perditei, care lătrau la picioarele mele – nerăbdători să se alătore și ei, fără îndoială, probabil la fel de zburdalnici ca și stăpîna lor –, am ieșit din bucătărie și m-am îndreptat spre scări. Le urcam cîte două odată. Cum de *îndrăznește*, mi-am zis scoțînd fum pe nări. Cum de *îndrăznește* să-mi lovească soțul? Cum de *îndrăznește el!* Cum de *îndrăznește* să scoată ultima suflare dintr-una dintre vecinele noastre, una care zbiară în așa fel încît tot satul să audă! Mă mir că nu i-am auzit din mașină! Sau chiar de la mine de-acasă!

Ea urla acum ca un cîine, ca unul dintre hăițașii care luau urma.

— ARROOO! AROOOO!

Doamne sfinte!

Am alergat într-un suflet pe coridor și am dat ușa de perete, intrînd în acea *salle d'amour*, precum Clint în grajdurile OK Corral. Camera era slab luminată și în jur domnea un haos total: hainele erau aruncate peste tot și așternuturile zăceau grămadă pe jos. Dar acolo, în patul cu armătură din fier forjat, care scîrțîia, goală și în patru labe, era Perdita, în ceea ce presupun că se numește în lumea iubitorilor de călărie „poziția hăițașului“. În spatele ei se agita un fund gol familiar, încordat ca în poziție de trap, împingînd cu furie.

— MARCUS, CUM ÎNDRĂZNEȘTI! am țipat cît de tare am putut, cu pumnii strînși, cu chipul roșu de furie.

Acțiunea s-a oprit instantaneu. Capul Perditei s-a întors, cu o față trandafirie speriată, cu părul blond ciufulit. O clipă mai târziu, s-a întors și capul celui care era în fundul gol și care era la fel de roșu și de speriat, dar era clar că nu aparținea persoanei căreia îi atribuisem fundul. Pentru că nu era soțul meu.

— Oh! am icnit.

Am dus pe loc mâna la gură. Timmie cel Timid și cu mine ne priveam unul pe celălalt cu o groază cumplită.

— Oh! Îmi pare așa de rău. Am crezut că ești soțul meu!

Capitolul douăzeci și nouă

Cei doi s-au despărțit într-o clipă, iar Timmie a sărit într-o parte, monstruos de priapic. Mi-au ieșit ochii din orbite. Dumnezeuule mare. Acum nu mai părea atît de timid, nu-i așa? Ba chiar foarte curajos. De fapt, ochii aproape că mi s-au umezit la vederea mărimii sculei sale.

— Ce dracu' faci aici? a șuierat Perdita.

A înșfăcat într-o clipă cuvertura și s-a acoperit. Timmie s-a grăbit să i se alăture.

— Îmi pare atît de rău. Îmi căutam soțul. Văd că nu e aici, am spus respirînd greu, încremenită în loc, nevenindu-mi să cred ceea ce vedeam.

— Ș-șterge-o, s-a bîlbîit Timmie cu ochii măriți de furie.

Ținea strîns cuvertura, ridicînd-o pînă sub bărbie.

— Haide, ș-șterge-o!

Mi-am revenit pe loc.

— Sigur. Imediat.

Am închis repede ușa. M-am uitat o clipă la ea, nevenindu-mi a crede, pînă cînd o mișcare dinăuntru, probabil cineva care se dădea

jos din pat și îmbrăca un halat, m-a făcut să mă trezesc.

— Zău că îmi pare rău, m-am tînguit făcînd un pas înapoi.

— O să chem poliția, a urlat Perdita. Cum *îndrăznești* să dai buzna la mine în casă?

— Păi... păi am ciocănit la ușă, am mințit eu. Dar n-a răspuns nimeni. Îmi pare rău!

Și în clipa aceea, lucru inteligent din partea mea, m-am întors și am fugit pe scări.

— E scandalos! a tunat ea, dînd ușa de perete și apărînd în capul scărilor, furioasă, îmbrăcată într-un halat alb.

— Îmi pare rău! am strigat încă o dată peste umăr, dar eram deja jos.

Îmi croiam drum prin bucătărie, pășind athletic peste scaunul răsturnat și terierii lătrători, ieșind repede pe ușa din spate. În timp ce alergam pe alee spre grajduri, mîinile mele căutînd febril cheile în geantă, cu ochii încă mari cît cepele, mi-am tras sufletul. Măiculiță, cum ar zice Benji. Măiculiță! Nici urmă de Marcus. Nici urmă de soțul meu, era soțul altcuiva, al Pippei celei Perfecte, mai precis. Tocmai Timmie cel Timid și... Dumnezeuule mare! Am înghițit în sec în timp ce scotoceam frenetic prin geantă. Acum înțelegeam ce găsea Pippa la el. Și Perdita, de altfel!

Ușa bucătăriei s-a deschis cu zgomot și Perdita a apărut ca un înger răzbunător, exact în clipa în care găsisem cheile și mă urcasem la volan. Mintea mea și roțile mașinii se învîrteau deopotrivă, rătăcind pietrișul cînd am demarat, disperată să scap. Cînd am ieșit de pe alee, am ridicat privirea și am văzut drapelele din dormitor mișcîndu-se. Chipul îngrozit al lui Timmie s-a ivit o clipă la fereastră, apoi

a dispărut din nou. Probabil că își trăsesese boxerii pe el, probabil că sărea prin cameră într-un picior, în timp ce se lupta să-și îmbrace pantalonii, încheindu-se greșit la cămașă și înșfăcându-și pantofii, disperat să ajungă acasă. Sau să părăsească țara.

Perdita alerga acum pe alee, cu picioarele bronzate scînteind în noapte, cu halatul fluturîndu-i în urmă. I-am făcut din mîină pe geam și am strigat: „Scuze!“, însă ea mi-a arătat furioasă două degete. Aha. Am înghițit în sec. Poate că ar fi bine să nu mă mai intersectez cu ea o vreme. Poate că ar fi bine să mă duc de-acum la supermarketul Tesco și nu la Waitrose.

Goneam pe ulițe, ștergîndu-mi sudoarea de pe nas, în timp ce gîndurile mi se învâl mășeau în mine. Eram îngrozitor, îngrozitor de bulversată. Dacă Marcus nu era acolo, atunci unde era? Oare și-o trăgea cu Perdita în baza vreunei înțelegeri, mă întrebam înnebunită. Lui îi venea rîndul marțea și joia, iar lui Timmie luna și miercurea? M-am gîndit o clipă la scenariul ăsta, apoi am renunțat la el. Nu. Pe lîngă faptul că era o idee monstruoasă, era de neconceput ca Perdita să se mai *gîndească* măcar la Marcus după... mă rog. Am înghițit în sec. Nu că Marcus n-ar fi fost dotat, înțelegeți ce vreau să spun, dar cu siguranță nu putea concura cu... cu *așa ceva*. Am accelerat.

Dar dacă nu se tăvălea cu Perdita, atunci cu cine? Mintea mea gonea prin sat, cercetînd toate casele femeilor singure. Oare era Emma Tilding, al cărei soț o părăsise și fugise cu secretara? Sau Amanda Lewis, al cărei soț ieșise din garderobă îmbrăcat cu cămașa de

noapte și cu jartierele ei? Sau poate că – iar gîndul ăsta chiar m-a făcut să mă cutremur, m-a pus la podea – nu avea de fapt nici o aventură? În acel moment aproape că am pierdut controlul mașinii, reușind să evit gardul viu în ultima clipă. Dar... nu. Nu, ce prostie, firește că avea o aventură, era clar că ceva se petrecea, simțeam asta, dar... la naiba. Am strîns cu putere volanul mașinii. Fusesem atît de sigură că era vorba de Perdita. *Atît* de sigură. Dar de ce? Mi-am scormonit creierii în timp ce luam ultima curbă și intram pe aleea plină de gropi. De ce oare fusesem atît de sigură?

Din nefericire, nu mai aveam timp să aflu răspunsul la această enigmă, pentru că, în timp ce mașina sălta pe aleea cu gropi, forțînd suspensiile, am observat cu surprindere că, în celălalt capăt al aleii, mă aștepta un fel de comitet de primire.

Casa era luminată precum Palatul de Cristal. Toate luminile erau aprinse, și la etaj, și la parter, și nici o draperie nu era trasă. Luminile de afară ardeau și ele, iar pe porțiunea pietruită din fața casei era parcată o mașină de poliție, cu farurile aprinse și portiera șoferului larg deschisă. Alături se zărea Range Roverul lui Marcus, tot cu portiera deschisă, iar Marcus stătea între cele două mașini, cu o față palidă și îngrijorată, vorbind cu polițistul. Inima mi s-a oprit în loc. O, Doamne, m-am gîndit cu groază. Ce mai urmează acum? I se întîmplase ceva unuia dintre copii?

Parcînd strîmb și răvășind pietrișul, uitînd că eu și Marcus abia dacă ne mai vorbeam, am alergat într-acolo.

— Ce e? Ce s-a întîmplat? am întrebat gîfîind.

Marcus s-a întors și m-a privit cu răceală. Dacă era surprins să mă vadă, reușea de minune să ascundă asta. L-am recunoscut în tipul solid și roșcovan pe polițistul nostru comunitar.

— Au intrat hoții, mi-a răspuns scurt. Sau cel puțin s-a încercat o spargere. Încă n-am reușit să-mi dau seama dacă a dispărut ceva.

I-am urmărit privirea, care țintea laterala casei: gaura imensă din ușa din spate.

— A! Nu. E vina mea.

S-a încruntat.

— Poftim?

— Da, am venit acasă acum o jumătate de oră. Am intrat într-o dispută despre ceva și, din greșeală, am trântit ușa. Geamul a căzut. Îmi pare rău.

M-a privit o vreme, ca și când s-ar fi întrebat de pe ce planetă veneam. În cele din urmă, s-a întors către interlocutorul său.

— Îmi pare rău, Ray, a spus încet. Se pare că te-am trimis după potcoave de cai morți. Nevastă-mea și-a descărcat nervii printr-un exercițiu de trântit ușa.

Ray a chicotit și și-a strâns carnețelul.

— Stai liniștit. Și nevastă-mea se descarcă tot așa, după care urmează o tigaie care zboară pe lângă capul meu. M-am gândit că e un hoț care umblă delicat. Nu erau prea multe cioburi.

— Da. Nu. Le-am măturat, am blîguit. Scuze, Ray. Îmi pare rău că ai venit pînă aici degeaba.

— Nu face nimic, a zîmbit, scoțîndu-și șapca și scărpinîndu-se în cap, după care s-a încruntat. Mă tem totuși că trebuie să fac un fel de proces-verbal în carnețelul meu. Nu voi

scrie „jaf“, desigur. Ce ziceți de „ceartă domestică“?

Marcus a zîmbit ușor.

— De ce nu?

Am înghițit în sec.

— Hmm, da. Bine, Ray.

A zîmbit și i-a aruncat lui Marcus o privire complice, cînd s-a suit din nou în mașină. Apoi, salutîndu-ne vesel, s-a întors și a plecat. Cînd mașina de poliție s-a îndepărtat hurducîndu-se pe alee și a dispărut în zare, Marcus s-a întors către mine.

— Ce naiba cauți aici? m-a întrebat cu răceală.

— Asta încă e casa mea, Marcus, am spus sfidătoare.

Deși poate nu foarte sfidătoare, așa cum aș fi putut fi, dacă l-aș fi prins într-o poziție compromițătoare.

— Bine, data viitoare cînd îți uiți cheia și hotărăști să spargi ușa, lasă-mi și mie un bilețel, da?

S-a îndreptat către ușa din spate.

— N-am spart ușa, am zis alergînd în urma lui. Ți-am spus, am trîntit-o prea tare. M-a enervat Bill. Mi-a...

— *Unde* e Bill? a zis oprindu-se brusc și uitîndu-se de jur împrejur. Am încercat să-l gădesc mai devreme, atunci cînd am văzut ușa, să văd dacă știe ce se petrece, dar nu e aici. Și nu e nici în căsuța lui.

— *Ăăă*, las-o baltă, am spus nervoasă, oprindu-mă în prag, în vreme ce Marcus a intrat în bucătărie și s-a apucat să strîngă lucrurile de pe masă.

A aruncat la gunoi ceea ce semăna cu resturile de pîine prăjită de la micul dejun și a

îndesat farfuriile în mașina de spălat vase. Nu mai e așa de curat acum, m-am gândit uitându-mă în jur. Ziarele de duminică zăceau încă într-un teanc pe masă. La fel și cutiile cu cereale.

— Linda n-a mai venit? am întrebat stînd încă în prag.

Ce ciudat, să te simți ca un musafir în propria casă.

— E bolnavă, mi-a răspuns scurt. Ei bine, intră odată, la naiba! Nu te mai codi!

— Mersi, am murmurat blînd, intrînd.

Da, blînd. Conciliant. Era mult mai bine, avînd în vedere împrejurările, Henny.

— Bănuiesc că ai venit să-ți iei hainele, nu? a spus nervos, dînd drumul la maximum apei de la robinet și stropind cîteva tigăi pătate cu grăsimi care tronau în chiuvetă. Ești invitata mea, a zis făcîndu-mi semn cu capul în-spre etaj. Între timp, eu aș cam servi cina, dacă nu te deranjează. Eram pe punctul de-a mînca la bar, dar a venit Jack Portwin și mi-a zis că a trecut în plimbare cu cîinele pe lîngă casa noastră și că a văzut o gaură de mărimea unui crater în ușa din spate.

— A! Deci acolo erai! La bar?

— Sigur. Acolo am fost în fiecare seară și dă-mi voie să-ți spun că încep să mă plictisesc. Au un meniu cam sărac.

A scos o tigaie udă din chiuvetă, a șters-o cu un prosop și a trîntit-o pe plită.

— M-am săturat de *chilli con carne* în fiecare seară, ar trebui să facă o schimbare. O să vorbesc cu Vi.

M-am așezat pe un scaun.

— În fiecare seară? Vreau să spun, ai ieșit singur?

A scos din frigider niște cîrnați vechi și i-a aruncat în tigaie.

— În fiecare seară, mai puțin azi, nu că asta ar fi cumva treaba ta. În seara asta am avut companie, pînă cînd a venit Jack și mi-a stricat întîlnirea. Te deranjează cumva? a zis întorcîndu-se spre mine și ridicînd întrebător din sprîncene. În timp ce tu te distrezi în Londra? N-am voie și eu să beau un pahar cu cineva?

— Nu mă distrez, Marcus, am spus liniștită.

— Ha! a pufnit batjocoritor.

S-a întors și a aruncat nervos cîrnații în tigaie.

— Asta zici tu.

Mi-am dres glasul.

— Și cu cine stăteai la un pahar?

— Cu Pippa Hall. Timmie e plecat cu afaceri, iar ea a venit să-și cumpere țigări. Am invitat-o să ia cina cu mine.

— Oh! am zis trăgînd scurt aer în piept. Oh, nu, Timmie nu e plecat cu afaceri. E acasă la Perdita. Mai precis, la ea în dormitor. De acolo vin acum. I-am prins în plină acțiune.

M-a privit peste umăr.

— Timmie Hall? Cu Perdita Fennel?

A luat tigaia de pe foc și s-a întors.

— Dumnezeule mare!

L-am studiat atent ca să-i surprind reacția.

— Ești uimit? am întrebat tăios.

— Păi... sigur că sînt! a țipat el. Timmie Hall cu Perdita... Dumnezeule, ticălos bătrîn! Cine-ar fi zis că are cu ce?

— O, fii sigur că are cu ce. Am avut o vedere panoramică. Ești gelos?

S-a încruntat.

— Poftim?

— Ești gelos, Marcus? Că e el și nu tu?
M-a privit nedumerit.

— De ce să fiu gelos? Că o violetă plăpîndă
ca Timmie are parte de tăvăleală regulat, iar
eu nu... sigur, sînt complet verde de gelozie,
dar nu mai mult. Ce vrei să spui, Henny?

Oare blufa? Nu-mi puteam da seama. Mă
simțeam pe un teren oarecum nesigur.

— Pentru că am crezut că ești tu acolo,
Marcus. La Perdita. De aia m-am dus acolo.

Și-a încrucișat brațele. M-a privit neîn-
crezător.

— Ai crezut că *eu* sînt acolo?

— Da.

— Ce... în patul ei?

— Da!

Am simțit cum mă înroșesc. M-a privit o
clipă stupefiat. Apoi a dat capul pe spate și a
izbucnit în rîs. Rîsul lui a vibrat pînă în ta-
van, lovindu-se de grinzile casei. Și-a plesnit
șoldurile cu palmele, apoi s-a întors și s-a
prins de grătarul de deasupra al mașinii de
gătit Aga, răsufînd greu. În cele din urmă, a
fost nevoit să se așeze fiindcă se năruia de rîs.

— O, deci e amuzant, nu? am izbucnit eu.

M-am ridicat și m-am repezit către geantă,
care era agățată de spătarul unui scaun.

— Atunci asta ce e? l-am întrebat scoțînd
din geantă e-mailul pe care i-l trimisese ea și
aruncîndu-l pe masă, fierbînd toată. Explică-mi
ce e cu biletul ăsta și continuă să rîzi, Marcus!

S-a șters la ochi și și-a păstrat voia bună,
suficient cît să ridice foaia de hîrtie de pe
masă.

— „De ce să nu fiu eu aceea care conduce“?
am citat eu, cu vocea ascuțită de furie. „Simt
că va fi multă acțiune“? am scrîșnit din dinți.

„Ce-ar fi să ne vedem de data asta la tine“?
i-am indicat cuvintele pe foaie cu degetul.
Vezi? E totul aici, negru pe alb!

S-a oprit din rîs. A clipit.

— De unde ai foaia asta?

— Am găsit-o în buzunarul servietei tale.
Ascunsă cu grijă, nu-i așa, Marcus?

Se vedea că era uimit. Mi-am încrucișat
brațele triumfătoare.

— Chiar mă întrebam ce-am făcut cu ea, a
murmurat el. Am avut nevoie zilele trecute
de adresa ei, ca să i-o dau cuiva care voia să
plătească o cotizație pentru clubul de vînătoare.
Și n-am reușit s-o gălesc.

— Aha! Ei bine, am găsit-o eu! am dat din
cap îndîrjită.

Și-a dres glasul.

— Da, e e-mailul pe care mi l-a trimis după
ce eu i-am scris...

— Evident, Marcus! E absolut evident că
i-ai scris înainte, asta e o replică la un soi de
scrisoare romantică din partea *ta*!

— E o replică la faptul că i-am scris, a
repetat prudent, și că am felicitat-o pentru că
a fost numită maestru.

M-am încruntat.

— Poftim?

— A fost numită maestru. Al vînătorii. MFH.
Bănuiesc că în aceste vremuri emancipate, ar
trebui să i se spună „stăpînă“¹.

L-am privit uimită. M-am lăsat încet într-un
scaun moale.

— Oh.

1. În engleză, *mistress* înseamnă și „stăpînă“, și
„amantă“.

— Mi-am exprimat de asemenea speranța că, avînd-o pe ea la conducere, ne-am putea distra mai mult. Se știe că îi place galopul, iar ea a fost de acord cu afirmația mea, promițînd că vom avea într-adevăr parte de acțiune.

A aruncat din nou o privire la e-mail.

— A sugerat de asemenea că, din moment ce am ridicat restricția de vînătoare impusă de familia Piper, ne-am putea întîlni acolo. Pe pășunea din față. Știi tu, ca o scenă din *Horse and Hound*, în care tu împarți vinul de Porto și cîrnații în foietaj. Făcînd puțin pe Regina Balului, așa cum ți-ai dorit întotdeauna.

— Oh!

Mai mult n-am putut spune. M-am uitat năucită la el. Mi-a întors privirea. În cele din urmă, mi-am trecut limba peste buze.

— Dar... stai puțin. Laura mi-a spus că după Balul Vînătorilor, unde te-ai dus singur, Marcus, Perdita a plecat împreună cu cineva acasă. Cu soțul cuiva...

— Al Pippei, evident. Și, cum toată lumea îi știe de frică, au ținut totul secret. O, nu, dacă ar fi fost vorba de soțul tău, ar fi știut tot satul într-o secundă. Nimănui nu-i e teamă de tine.

— Deci..., am zis ridicîndu-mă încet.

Am ocolit masa, plimbîndu-mi degetele pe lemn și simțînd că-mi vîjîie capul.

— Nu, așteaptă, m-am oprit brusc. Mai era ceva. A, da, în jurnalul tău, am spus întorcîndu-mă acuzator. „Întîlnire cu P.“ zicea. Întîlnire cu Perdita!

— Da, pentru că e instructorul meu de călărie, pentru numele lui Dumnezeu, și am mers împreună să călărim. Am mers pe traseul de la Westgate. Dar tu știai asta, Henny.

M-am holbat la el cu gura căscată. Apoi am închis-o.

— Deci nu ai o aventură cu ea?

— Doamne, femeie. Tocmai l-ai văzut pe Timmie cel Timid în patul ei. Ce, crezi că e nimfomană?

— Și... nu ai o aventură cu altcineva?

— Bine, hai să ne uităm în jur, vrei? La cine te-ai gândit?

— Ei bine, nu știu, am țipat. O tipă de la muncă, din sat...

— O tipă pe care am agățat-o în tren? Pe care am întâlnit-o la Tesco, când cumpăram *Lasagna* Pentru O Persoană?

— Ăăă...

— O tipă pe care am agățat-o în magazinul din sat, când eram total disperat? Bătrîna doamnă Hawkins, cea cu mustață? Sau domnișoara Piper, care are doar două degete la o mîină, restul fiind tăiate de mașina de feliat șuncă?

— Ăăă, eu...

— Nu, Henny. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar n-am nici o aventură cu nimeni.

S-a ridicat de la masă și a înconjurat-o încet. L-am privit stupefiată și, trebuie să recunosc, puțin deconcertată.

— Deci, asta e situația mea, a spus cu ochii ațintiți asupra mea ca o panteră.

S-a oprit în fața mea.

— Asta sînt eu, gol-goluț.

S-a sprijinit cu palmele de masă și s-a aplecat în față, iar chipul i s-a întunecat.

— Dar tu, Henny? Tu cu ce te-ai mai ocupat în ultima vreme? Tu cu cine ai avut o aventură?

Capitolul treizeci

Ochii i-au sclipit cînd i-au întîlnit pe-ai mei.

— Cu n-nimeni ! am țipat înșfăcînd pachetul lui cu țigări de pe masă. Cu nimeni. Evident că n-am avut nici o aventură !

Mi-am aprins o țigară cu o mîină tremurătoare și era cît pe ce să mă înec. Nu mai fumasem de ani de zile. Cînd n-am mai putut să respir și să mă opresc din tușit, mi-a luat-o din mîină. A tras și el un fum în timp ce mă privea, apoi a scos fumul pe nări într-o linie subțire, albăstruie.

— Serios ? N-ai nimic de spus despre vreun adulter ?

— Nu, am icnit. Firește că nu, Marcus.

— Nici un pic de distracție ? De... acțiune ? Nici un fel de întîlniri clandestine ? Nici o vizită pe la el pe-acasă ? Nici o plimbare la prînz prin parc ?

L-am privit uluită. Am simțit că iau foc. O, Doamne. Oare știa ?

— Marcus, îți jur, am șoptit. N-a fost nimic serios. Vreau să spun că nu... nu am... știi tu.

— Nu te-ai culcat cu el ?

— Nu !

— Nu i-ai smuls hainele de pe el ?

— Nu !

— Nu l-ai rupt în bucăți ?

— Nu! Nu! am spus îngrozită.

Și înspăimîntată.

— A fost doar un sărut?

Capul îmi vîjîia. Sărut? O, Doamne, ce sărut? Ce sărut anume văzuse? Pe cel din parc? Sau se uitase pe fereastra apartamentului din Albany în timp ce stăteam acolo, întinsă pe pat, goală, numai cu un zîmbet plin de vino-ncoace pe mine? Oare se deghi-zase în omul care spăla geamurile? Lustruindu-le, poate?

— Ce sărut? am murmurat, gata să-mi semnez condamnarea aproape sigură, gata să mă arunc în mormînt, clătînîndu-mă.

— Cel pe care l-am văzut, Henny. Cu propriii mei ochi. Cînd am dat peste tine în apartament.

M-am uitat pierdută la el. Apoi mi-a picat fisa.

— Aha, *acel* sărut!

— Da, *acel* sărut. Tu la care te gîndeai?

— La cel cu Laurie!

— Evident că la cel cu Laurie. Doamne, la cine credeai că mă refer?

— A, la nimeni.

Am scuturat furioasă din cap, m-am ridicat repede și m-am îndreptat către mașina de gătit Aga. Am început să aranjez frenetic prosoapele de bucătărie, care erau agățate pe bara de deasupra. Mîinile îmi tremurau și inima îmi bătea nebunește.

— Nu, ai dreptate, am înghițit în sec. Acela a fost... singurul sărut. Cu Laurie, Marcus.

— Și erai foarte beată.

— Foarte beată, am repetat amorțită. Și drogată, am bîiguit sumbru, amintindu-mi.

A încuviințat din cap.

— Știu.

S-a scărpinat în cap. Apoi m-a privit sfios.

— Și, uitându-mă în urmă, cred că... ei bine, cred că am cam exagerat.

Inima mea, care bubuia încă în piept după ce scăpasem ca prin urechile acului, s-a oprit brusc. Ce? Marcus exagerase? Marcus se... *înșelase*? Chestia asta chiar că era ceva complet nou. Revoluționar. Cine știe, poate că urmează să-și ceară și scuze.

— Îmi pare rău, a zis plecând capul.

Cît pe ce să leșin, m-am prins cu mîna de blatul de lucru. Brusc, m-am simțit îngrozitor.

— O, nu, Marcus. N-a fost vina ta!

— Da, poate că nu, m-a aprobat repede, în mod clar neobișnuit cu astfel de ieșiri. Apologetice nefamiliare.

Extrem de ușurată că nu-mi descoperise și celelalte crime atroce, m-am repezit să-i ies în întîmpinare.

— Erai supărat, am spus ca să-i arăt că îl înțelegeam.

— Sigur că eram supărat! Soția mea se afla în pat cu un necunoscut!

— Pe pat.

— Poftim?

— Nu „în“, ci „pe“.

— Bine, a cedat el. Pe.

— Și eram *non compos mentis*, i-am reamintit.

— Exact, a încuviințat el. De aceea, după ce am reflectat profund asupra problemei..., a ezitat el. Dacă *asta* e tot ce-a fost...

— Sigur că asta e tot ce-a fost!

— Și te-ai mai văzut cu el de-atunci?

— Sigur că m-am mai văzut cu el de-atunci. Lucrez pentru el, Marcus. Dar nu m-am

văzut cu el în sensul social, dacă la asta te referi.

— Nu ați luat prânzul împreună? Nu ați mai stat la un pahar după serviciu?

— Marcus, acum și-o trage cu o producătoare TV de la Channel Four. Săptămîna asta. Săptămîna trecută e posibil să fi fost cu altcineva, dar n-am fost niciodată eu aceea. Nici n-am vrut și nici n-aș fi *putut* fi eu, chiar dacă el ar fi vrut, ceea ce nu s-a întîmplat. Sînt mult prea bătrînă pentru el, am adăugat cu generozitate.

A dat liniștit din cap.

— Da, înțeleg.

Am clipit. La naiba!

A zgîndărit podeaua cu vîrfurile pantofului și s-a uitat în jos. Cînd a ridicat privirea, avea ochii umezi. A spus cu o voce spartă:

— Îmi pare rău, iubito.

Am ezitat. Spune din nou că-i pare rău? A spus *de două ori că-i pare rău*.

— A, nu, iubitele, am zis repezindu-mă către el. Nu, *mie* îmi pare rău. Eu sînt cea care trebuie să-și ceară iertare.

M-am aruncat în brațele lui și ne-am îmbrățișat strîns. Îi auzeam inima bătînd odată cu a mea. Mirosea a lînă, a cremă pentru după ras, a masculul alfa. A Marcus.

— Am fost așa de prost, mi-a șoptit. Așa de ridicol de mîndru.

Inima mi s-a strîns, plină de vină.

— Nu, *eu* am fost așa de proastă, am strigat, copleșită de rușine. Eu sînt de vină! Am fost așa de proastă!

A ridicat din umeri.

— Te-ai îmbătat. Se mai întîmplă.

— Da, dar..., mi-am mușcat buzele, privind vinovată puloverul lui albastru.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Mi-a fost dor de tine, mi-a șoptit la ureche, cu o voce sugrumată.

— Și mie mi-a fost dor de tine, am suspinat eu și, într-o clipă, am întors capetele, iar buzele lui le-au căutat pe ale mele și am început să ne sărutăm ca doi nebuni.

— Oh, Marcus, am murmurat când ne-am oprit să ne tragem sufletul, ținându-ne strâns în brațe, nu-i așa că am fost ridicoli?

— Puerili, a aprobat el. Eram pe punctul de-a pierde atât de multe. Atât de multe. Ce păcat ar fi fost. Ce mare, mare păcat!

— Și, de fapt, am zis trăgându-mi nasul și căutînd un prosop ca să-mi șterg ochii și să-mi suflu nasul, mi-am dat seama cît de mult te iubesc abia cînd s-au întîmplat toate astea. Vreau să spun, am știut asta întotdeauna, firește, dar faptul că am fost pe punctul de-a te pierde, de-a pierde tot ceea ce avem...

— Am știut întotdeauna, a spus el blînd.

A făcut un pas înapoi și m-a privit hotărît, punînd mîinile pe umerii mei.

— Am știut întotdeauna că tu ești unica. Cred că de aceea am reacționat atât de copilărește.

M-am uitat în ochii lui negri și sinceri, plini de iubire și căldură și m-am simțit umilită. El știuse întotdeauna. Nu ezitase așa cum făcusem eu cu atât de puțin timp în urmă. Niciodată nu îi trecuse prin cap să aibă o aventură, niciodată nu se gîndise la altcineva. Acum era rîndul meu să plec capul. După un moment însă, l-am ridicat.

— Haide să mergem în pat, am spus hotărâtă.

A făcut ochii mari.

— Dumnezeu! Mă instigi cumva la sex? Am chicotit.

— Cînd am făcut asta ultima dată?

— În 1991, după informațiile mele. În fiecare noapte, timp de o lună, dar asta numai pentru că doreai foarte mult să o facem pe Lily și citiseși undeva că bombardarea ovulelor schimbă natura spermei, ducînd la conceperea unei fetițe.

— Ei bine, a funcționat.

— Clar. Și am amintiri foarte frumoase din perioada aceea. E singura dată cînd țin minte că m-am tînguit: „Nu! Nu mai vreau! Nu din nou!”, iar tu ai intrat în dormitor goală pușcă, învăluită numai în privirea aceea care spunea că-ți dorești la nebunie copii.

— N-ai vigoare, asta e problema ta.

Mi-a cuprins fața în mîini și m-a sărutat apăsător pe buze.

— Nu miza pe asta! a murmurat.

Preț de o clipă, atunci cînd ochii lui au scînteiat aprinși într-ai mei, m-am întors în timp. În apartamentul din Holland Park, imediat după ce mă despărțisem de Rupert, în perioada în care obișnuia să-mi gătească cina după serviciu. Numai că, în seara aceea, masa din bucătărie fusese folosită în alte scopuri... Am simțit că mi se înmoaie stomacul. Că o căldură îmi străbate tot trupul. Păi, sigur, mi-am spus surprinsă. Dorința. Benji ar fi mîndru de mine. Deși nu sînt sigură că mă mai țineau curelele să fac asta pe masa din bucătărie.

— Haide, am murmurat, conducîndu-l la etaj. Hai să mergem.

— Ai închis găinile?

— O, *Marcus*! am exclamat oprindu-mă brusc.

— Doar întrebam, fiindcă umblă vulpea, iar Bill nu cred că le-a închis. Unde naiba e Bill? s-a încruntat el. Uite cum facem: du-te tu sus și ține-mi locul cald, iubito. Vin și eu într-o clipă.

A ieșit în grabă pe ușa din spate și m-a lăsat zîmbind drăgăstos în urma lui, iar apoi, cu un sentiment foarte plăcut și cald pe dinăuntru, am urcat scările. Scările mele. În casa mea. Cu mîna pe balustrada din lemn de stejar, pe care eu însămi o finisasem și apoi o dădusem cu lac franțuzesc, care mă costase o avere. M-am oprit la fereastra de pe culoar; am privit noaptea adîncă, presărată cu stele. De-abia puteam distinge stîlpii și gardul din fier forjat din spatele grădinii: rîul, caii de dincolo. Priveliștea mea. Caii mei. Casa mea. Și era așa de bine să le am din nou.

În dormitor, m-am dezbrăcat încet, oprindu-mă din cînd în cînd să aranjez obiectele de pe măsuța de toaletă, care nu fuseseră puse chiar la locul lor — poze, decorațiuni — și continuînd să zîmbesc prosteste. În timp ce îmi dădeam jos sutienul, a sunat telefonul. L-am ridicat de pe noptieră.

— Da?

— Mami? Eu sînt.

— Lily! Iubito, ce plăcere, am zis întorcîndu-mă, cînd *Marcus* a venit lîngă mine. *E Lily*, i-am șoptit.

A dat din cap. A zîmbit și a început să se dezbrace, cu ochii țintă la spatele meu gol.

— Mami, vineri avem piesa de teatru la școală, mai ții minte?

— Da, iubito, iar tu ești fratele Tuck.

— Nu, acum sînt Marian, pentru că Daisy Forbes e plecată în Africa. Numai că trebuie să o sărut pe Lizzie Stanley.

— Robin Hood?

— Da, dar e numai un sărut în aer. Vii și tu?

— Sigur că da.

— Cu tati?

Aici vocea ei a părut puțin încordată. M-am îndreptat de spate.

— Sigur că vin cu tati. De ce nu?

— A, ce bine, a spus ușurată. O, mami, sînt așa bucuroasă!

— Dar de ce, draga mea?

— Ei, probabil că spun eu prostii și poate că e din cauză că a murit bunicul și... numai că amîndoi păreați cam... nu știu. Un pic ciudați. Iar părinții Celiei Parker s-au despărțit și ea plîngea în dormitor și... of, nu știu. Numai că, în ultima vreme, m-am gîndit la ce e mai rău legat de voi.

— Ce prostie, am spus cu îndrăzneală. Ci-tești prea mult, Lily. Sau te uiți prea mult la televizor.

— Da, a zis ea fericită. Da, probabil că ai dreptate. Ne vedem vineri atunci, da? Vă rezerv două locuri.

— Vineri, draga mea! Noapte bună!

Am pus jos receptorul.

— Era Lil, am zis înduioșată.

N-am primit nici un răspuns. M-am întors.

— Marcus?

Avea chipul împietrit.

— Ce e?

— Chiloții, a spus el, arătînd în jos.

— Chiloții? am zis uitîndu-mă și eu în jos. Rămurele de ilice au sclipit către mine.

— A, sînt ai lui Benji. Am dormit aseară la ei. Mi i-a împrumutat.

— Aha!

S-a luminat la față și s-a băgat în pat.

— Așa se explică mottoul festiv de pe fund. M-am gîndit că-mi transmiți un mesaj pervers, Henny. Am crezut că ai intrat în vreun grup care nu are restricții legate de sex cît ai stat la Londra.

— De ce? m-am încruntat eu, încercînd să citesc mesajul. Ce scrie?

— „Micul partener de sex al Moșului.“

— Oh! am chicotit și m-am strecurat lîngă el în pat.

— Era cît pe ce să dau buzna în grota Moșului, mi-a șoptit la ureche, și să-i spun ce părere am despre asta.

Am chicotit cînd m-a luat în brațe.

— Puișorii sînt băgați la culcare?

M-a sărutat pe nas.

— Da, dar a trebuit să fac asta singur. Bill nu e de găsit pe nicăieri. Sper că nu s-a dus în Clacton, așa cum ne-a tot amenințat, să locuiască împreună cu sora aceea a lui rămasă văduvă.

O, Doamne, m-am gîndit vinovată. Poate că s-a dus. Dar, de fapt, aveam altele mult mai importante pe cap acum. Mi-am dat seama că nu-mi doresc să-mi sară inima din loc la fiecare două secunde, așa cum s-a întîmplat în momentul acesta cu chiloții. Nu voiam să mă întreb încontinuu ce anume știa Marcus sau ce își imagina, ori ce era pe punctul de-a afla. Cînd s-a ghemuit lîngă mine, am tras adînc aer în piept.

— Marcus, cînd am stat la Londra, m-am întîlnit cu Rupert Ferguson.

A dat capul puţin mai în spate pe pernă ca să mă vadă mai bine.

— A, da? Ratatul nefericit. Ce mai voia şi el?

— A, mai nimic, ştii tu, să vorbim. Să povestim ce s-a mai întîmplat. De ce spui că e ratat? Ai vreun motiv anume?

— Păi, oricine îşi construieşte viaţa în confuzie cu bună ştiinţă nu prea poate fi numit un învingător, nu? Nu e vreun cîştigător la loteria vieţii, nu crezi?

— Vrei să spui că asta vine din faptul că m-a părăsit la altar?

— Păi, n-aş zice că asta i-a făcut viaţa mai bună, a zis rîzînd. Te faci de rîs în faţa familiei, a prietenilor, a ofiţerului comandant, a tuturor colegilor, nu prea e bine pentru reputaţia cuiva, nu crezi?

S-a întors către ceasul deşteptător. I-a setat alarma pentru dimineaţă.

— Aşa deci... nu te deranjează că m-am întîlnit cu el? am zis ridicîndu-mă într-un cot şi privindu-i profilul, în timp ce se încrunta, potrivit ceasul. Am petrecut destul timp împreună... povestind, am spus eu curajoasă.

A rîs şi a verificat ora după ceasul lui de mîină.

— Henny, dacă ți-e teamă că o să mă enervez pentru că te-ai întîlnit cu tipul ăsta, stai liniştită. Am ceva mai multă încredere în judecata ta. Un crai patentat ca Laurie m-ar fi pus pe gînduri, recunosc, dar un tip care nu şi-a mai revenit după ce şi-a pierdut curajul, nu. Stai liniştită, n-am de gînd să-mi pierd nopţile din cauza lui. Nu mi-am petrecut

ultimii cincisprezece ani întrebându-mă dacă nu ți-ai fi dorit să apară la biserică, dacă la asta te gîndești.

A oftat, a pus ceasul înapoi pe noptieră și s-a frecat la ochi.

— Mă tem că mîine mă trezesc la șase. Am o întîlnire la opt.

— Aha, am murmurat.

— Bănuiesc că decizia aia i-a distrus viața, nu-i așa? m-a întrebat întorcîndu-se spre mine și trăgîndu-și pătura peste umăr.

— Oarecum, am recunoscut.

— Și nu s-a căsătorit?

Am ezitat.

— Ba da, dar... of, e foarte complicat.

— Era de așteptat, a zîmbit el, luîndu-mă din nou în brațe. Și, sincer, nici că m-ar putea interesa mai puțin subiectul, dar ceea ce m-ar interesa într-adevăr ar fi de ce vorbești atît de mult, cînd mi-ai promis acțiune?

Ceva mai tîrziu, stînd întinsă pe spate, privind tavanul și ascultînd respirația ritmică a lui Marcus alături de mine, am întors capul și am privit pe fereastră, în noaptea catifelată. Nu mă deranjasem să trag draperiile, din moment ce singurii care ar fi putut trage cu ochiul în patul nostru conjugal erau bufnițele și liliecii care zburau în lungul rîului.

Pe cînd stăteam așa, bucurîndu-mă de pacea și liniștea de după perioada în care locuisem la Londra, ceva ascuns adînc în mine s-a destins. S-a relaxat. Sufletul îmi era, în sfîrșit, împăcat, m-am gîndit fericită. Dar mintea... M-am încruntat, privind tavanul. Dacă... Brusc, sub impulsul momentului și după ce am aruncat o privire piezișă către Marcus, ca

să mă asigur că doarme dus, m-am strecurat afară din pat. Mi-am luat halatul și am coborît repede scările.

Odată ajunsă în bucătărie, după ce am asigurat-o pe Dilly că eram eu, iar ea s-a întors în coșul ei, am închis încet ușa. Strângîndu-mi bine halatul în jurul trupului, m-am strecurat în încăpere, am luat telefonul și am tras un scaun lîngă mașina de gătit Aga. Apoi mi-am ridicat genunchii pe scaun și m-am uitat la taste. Am început să formez numărul și, dîndu-mi seama că ușa din spatele meu era deschisă, m-am ridicat și am închis-o. M-am așezat din nou și am format numărul. A sunat ceva vreme și, pentru o clipă, am crezut că nu e acasă.

Apoi :

— Da?

— Benji? Eu sînt, Henny.

— Henny, scumpa mea. Ce mai faci? Căsnicia e intactă?

— O, da, totul merge minunat, am zis torcînd de fericire. Ai avut dreptate, exact asta trebuia să fac, să mă întorc. Dar, Benji, în calitate de mătușă a agoniei femeii măritate, vreau să te mai întreb ceva.

— Dă-i drumul, scumpe cititor.

— Ei bine, am avut curajul să-i spun lui Marcus că m-am întîlnit cu Rupert cît am stat la Londra. Iar el a fost teribil de relaxat cînd a auzit asta.

— Serios?

— Da, chiar așa. Dar apoi, meditînd la asta, mi-am dat seama că nu i-am spus tocmai..., mi-am trecut eu limba peste buze. Ei bine, nu i-am spus toate amănuntele. Vreau să zic, nu am fost perfect sinceră și nu i-am spus că...

— Ce? a spus el tăios. Că te-ai culcat cu el?

— O, nu! Nu, pentru că nu s-a întâmplat asta, Benji. Dar a fost destul de multă... înțelegi tu, hîrjoneală. Și ideea e că Marcus s-a purtat așa de drăguț în toate și așa vrea să-i spun *tot* adevărul, ca să nu existe secrete între noi. Ca să fim la fel ca înainte să înceapă toate astea. Crezi că ar trebui s-o fac? Să-i spun că a fost ceva mai mult decît i-am povestit? Că am făcut mai mult decît să vorbim?

S-a lăsat tăcerea.

— Chiar trebuie să mai întreb?

Am încuviințat ferm din cap:

— Trebuie s-o fac, nu-i așa?

— NU! a țipat el.

Aproape că am scăpat telefonul din mîină.

— Evident că nu trebuie s-o faci! Henny, există unele lucruri pe care e bine să *nu* le spui numai ca să te simți tu mai bine, pentru că, te rog să mă crezi, nu va lua lucrurile calm și drăguț. Dumnezeuule!

— Serios?

— Serios! Crede-mă pe cuvînt, există unele secrete care trebuie păstrate, mai ales dacă ele protejează țesătura din care e făcută relația. Dumnezeuule! E la mîntea cocoșului!

— Da? am zis clipind.

A oftat. Apoi a continuat pe un ton mai blînd:

— Ești nouă în materie de asemenea decepții, nu-i așa, Henny?

M-am încruntat.

— Și tu nu ești?

A tăcut o clipă.

— Ei, draga mea.

Cînd a vorbit din nou, avea o voce distantă.

— Nu mai pune întrebări și nu te voi minți. Cu toții facem greșeli. Dar asta nu schimbă cu nimic angajamentele pe care ni le luăm față de cei de lîngă noi. Nu schimbă cu nimic iubirea și devotamentul. Nu le schimbă nici forma. Nici conturul. Asta e tare ca piatra, draga mea. Iar în cazul tău e la fel.

Am zîmbit. S-a lăsat tăcerea un moment.

Apoi am zis :

— Mersi, Benji. Ai dreptate. Să păstrăm tăcerea.

— Așa e bine, scumpa mea.

Era cît pe ce să-i spun „la revedere“, cînd mi-am amintit.

— A, și, apropo, chiloții tăi au fost cît pe ce să mă bage în bucluc. Mi-a luat ceva timp pînă i-am explicat lui Marcus mesajul de pe spate.

A rîs.

— A, ai descoperit asta, nu-i așa ? Da, bine, ce-i corect e corect. Să știi că și chiloții *tăi* au fost cît pe ce să mă bage în bucluc odată.

— Serios ?

— Ții minte că am împrumutat o pereche cînd Francis și cu mine am stat pînă tîrziu de vorbă cu tine ? Nu-mi adusesem schimburi și am șterpelit o pereche din camera ta. Francis a remarcat că sînt ciudați chiar în seara aceea. Și m-a interogată *foarte* îndeaproape.

— O, Doamne, pervers mai ești, am chicotit. Și tu probabil că îi aleseseși pe cei roz cu volănașe. Așa-ți trebuie.

— Sigur că nu. Îi luasem pe cei M&S nou-nouți, nedesfăcuți din ambalaj. N-am avut

nici o intenție perversă. Însă ți-am făcut ordine prin sertarul cu lenjerie, dacă tot eram acolo. Era o rușine.

Undeva în depărtare, peste cîmpuri, am auzit motorul unei mașini pornind cu greutate. Un moment mai târziu, o mașină a venit dinspre căsuță, îndreptîndu-se către aleea din față. Cînd a trecut pe lîngă casă, am recunoscut automobilul Fiesta al lui Bill, plin ochi de cutii și cufere. O masă era prinsă pe capotă și la volan stătea un șofer cu un chip feroce.

— Ce? am icnit.

— Am fost nevoit, scumpa mea. Nu credeam să existe multe sertare cu lenjerie care să aibă atîta nevoie să fie aranjate, dar al tău era unul dintre ele. Acum, mai ai și alte întrebări sau pot să trag pijamaua pe mine și să-mi beau ciocolata caldă?

— Nu, am spus eu absentă. Adică, ba da. Du-te și bea-ți ciocolata. Și mersi, Benji.

— Cu plăcere, scumpete.

Am pus receptorul în furcă și am urcat din nou scările, oprindu-mă puțin în fața ferestrei de pe culoar, cît să văd cum mașina se îndepărta pe drum, iar luminile din spate dispăreau într-un nor de praf. M-am strecurat din nou în pat și m-am întins, în timp ce inima îmi bătea cu putere. Dumnezeuule. Marcus ar lua-o razna. Complet! După o vreme, bătăile inimii mi s-au domolit. Da, desigur. Benji avea dreptate. Există unele secrete care nu pot fi dezvăluite. Unele secrete care păstrează neschimbată țesătura unei căsnicii și fără al căror balast necesar s-ar prăbuși întregul edificiu. Unele secrete care trebuie

păstrate. Și, oricum, am zîmbit eu în întu-
neric. Cum ar putea afla vreodată? Și, cu
acest gînd liniștitor, m-am întors pe o parte
și am adormit imediat.

Colectia

CHIC

„O lectură obligatorie pentru adevărații fani
chick-lit. În lumea imaginată de Catherine
Allott nu veți găsi doar lapte și miere,
ci și un strop de amărăciune, fapt care
sporește senzația că protagoniștii din
Nu-s genul ăsta de fată! și-i oameni reali,
nevoști să ia decizii reale.”

The Times

„Catherine Allott creează niște personaje
amuzante și profund umane, pe care le veți
simpatiza din prima clipă. Fiecare capitol al
acestei cărți este o surpriză și o încântare!”

Sunshine Coast Daily

EDITURA POLIFON

ISBN 978-973-46-1298-7

12987